the year's best

fantasy & horror

Delia Sherman
Deborah Roggie
Marly Youmans
Reggie Oliver
Jennifer Chang
Glen Hirshberg
Mark Samuels
Sarah Monette
Bruce Sterling
Barbara Roden
Laird Barron
Elizabeth Hand
Kelly Everding
Elizabeth Bear
Jeffrey Ford
Howard Waldrop
Adam L.G. Nevill
Albert E. Cowdrey

1

Antologie coordonată de

ELLEN DATLOW, KELLY LINK şi GAVIN J. GRANT

ELLEN DATLOW a fost editorul revistei *Omni* și *Omni Online* din 1981 până în 1998. A încurajat și a contribuit la dezvoltarea unei întregi generații de autori de ficțiune și a publicat multe din numele cele mai mari ale genurilor SF, fantasy și horror. Din 1998 a fost editor la *Event Horizon: Science Fiction, Fantasy, and Horror,* revistă online înființată în septembrie 1998, și din 2000 până la sfârșitul anului 2005 a fost editorul revoluționarei publicații Online *SCIFICTION* și i s-au decernat trei Premii Hugo, două Premii Nebula și Premiul World Fantasy Award. Printre distincțiile primite de Ellen Datlow se numără două Premii Bram Stoker pentru *The Year's Best Fantasy and Horror 13* și *The Year's Best Fantasy and Horror 17,* Premiul Internațional Horror Guild pentru antologia *The Dark,* Premiul Locus pentru cel mai bun editor în 2005, 2006 și 2007 și Premiul Hugo pentru cel mai bun editor în 2002 și 2005. La Convenția Britanică a literaturii fantasy din 2007 i s-a decernat Premiul Karl Edward Wagner pentru „contribuții remarcabile în domeniu".

KELLY UNK și GAVIN J. GRANT au înființat Small Beer Press în 2000 și au publicat revista *Lady Churchill's Rosebud Wristlet* timp de șapte ani. Împreună cu Ellen Datlow au primit Premiul Bram Stoker pentru editarea volumului *The Year's Best Fantasy and Horror 17*

The Year's Best Fantasy & Horror

Antologie coordonată de

Ellen Datlow, Kelly Link Și Gavin J. Grant

Lui Holly Link și Ross Grant

Antologia Fantasy & *Horror 1* reprezintă prima jumătate a volumului *The Year's Best Fantasy* & *Horror, 19th Annual Collection.*

După-Amiaza Walpurgiilor
Delia Sherman

Nuvela Deliei Sherman „Walpurgis Afternoon”, publicată pentru prima dată în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction,* este o fantezie contemporană suburbană fermecătoare, în care noii vecini se dovedesc a fi excentrici în toate modurile posibile, și în care secretele grădinăritului ni se arată a fi – mai puțin surprinzător – mai degrabă magice decât practice. Sherman a publicat patru romane, *The Porcelain Dave, Through a Brazen Mirror, The Fall of the Kings,* împreună cu Ellen Kushner, și *The Changeling.* Sherman locuiește în New York.

Lucrul cel mai șocant în privința nou-veniților care s-au mutat pe vechiul teren Pratt la Numărul 400 a fost că au scăpat cu fața curată. Cartierul nostru are o mare integritate istorică. Cea mai nouă clădire a fost construită în 1910, și nu poți nici măcar să schimbi culoarea zugrăvelii casei fără să apelezi la studiile comitetului de conservare și să mergi în audiență la conducerea zonală. Vechiul teren Pratt a generat un număr plicticos de astfel de audiențe de-a lungul anilor – chiar și eu am fost de față la unele dintre cele mai recente. Bătrâna doamnă Pratt îl lăsase destul de mult de izbeliște, iar când a murit au apărut probleme cu lămurirea titlului de proprietate pentru a putea fi vândut, și mai apoi totul a ars.

În mod firesc o mulțime de investitori s-au interesat de teren – o proprietate de trei acri într-un cartier muncitoresc situat la douăzeci de minute de centrul comercial este un fel de Sfânt Graal pentru investitori. Dar nici avocații lor nu au putut clarifica problema titlului de proprietate, și până la urmă pe vechiul teren Pratt nu s-a mai construit niciodată nimic. Atunci când eu și Geoff ne-am mutat în vecinătate, locul era pustiu. Copiii din cartier se jucau acolo de-a hoții și vardiștii după orele de curs, iar pisicile vecinilor își prindeau rezerva inepuizabilă de șoareci și șobolani. Nu mai vorbesc de faptul că era ca un spin în ochi; doar un petic mare și umbros de pământ sufocat de bambuși, rododendroni, trandafiri cățărători sălbatici și câțiva falnici copaci bătrâni, cel mai remarcabil fiind un imens fag roșu secular, suficient de mare ca să domine orice casă de

dimensiuni normale.

Cu siguranță o domina pe a noastră.

Primăvara trecută toate astea s-au schimbat peste noapte. Literalmente. Când eu și Geoff am intrat în casă, locuiam lângă un teren gol. Când ne-am sculat, nu mai era așa. Trebuie să vă spun, a fost un șoc destul de mare la prima oră a unei dimineți de luni, și nici măcar n-am fost eu cea care am descoperit asta. A fost Geoff.

Geoff este paznicul desemnat al ferestrei deoarece el insistă să doarmă cu ea deschisă, iar eu urăsc să mă trezesc în curent. De fapt, urăsc să mă trezesc. E într-adevăr o binecuvântare că Geoff nu e în stare să fiarbă nici apă fără să se ardă, altfel nu m-aș trezi niciodată înainte de zece. Și așa, prelungesc fiecare secundă posibilă de inconștiență călduță în timp ce Geoff își târșâie papucii pe podea, închide fereastra și se duce la duș. În acea dimineață, târșâitul lui s-a terminat nu cu trântitul ferestrei, ci cu o înjurătură:

— Ce căcat… zise el.

M-am ridicat și am bâjbâit după halat. Când eram studenți, Geoff avea o gură destul de spurcată, dar postura de tată și douăzeci de ani de predat la colegiu îl liniștiseră mult. În prezent își păstrează înjurăturile în special pentru deciziile și politicile departamentale ale Curții Supreme.

— Scoală, Evie. Trebuie să vezi asta.

Așa că m-am sculat și m-am dus la fereastră, și era acolo, mare cât toate zilele și de două ori mai natural, un căsoi stil *Victorian Homes,* retras de la stradă și de mărimea potrivită pentru a se afla în armonie cu fagul roșu. Acoperiș de țiglă roșie, obloane maronii, mile de ornamente stacojiu cu auriu decorând zeci de streșini, balcoane și lucarne. Un turn în formă de pălărie de vrăjitoare, o verandă înconjurându-l, și o casă masivă. Cu o cupolă deasupra. Nimic nu are mai mult succes decât excesul, asta am spus întotdeauna.

— Ce căcat…

— Ai grijă cum vorbești, Evie, zise Geoff automat.

Îmi place să mă consider o femeie relativ rațională. Nu trăiesc din închipuiri, privesc faptele în față, nu devin eterică atunci când fiica mea de paisprezece ani mă întreabă despre contraceptive. Cu siguranță exista o explicație perfect rațională și pentru acest fenomen. Nu trebuia decât să mă gândesc.

— E o halucinație, am spus. Casele victoriene nu apar peste noapte. Oamenii au halucinații. Noi avem o halucinație, *quod erat demonstrandum.*

— Nu e o halucinație, zise Geoff.

Geoff predă istoria intelectuală la universitate și tinde să nu fie de acord, din principiu, cu tot ceea ce se spune. Dacă cineva zice că cerul e albastru, el zice că nu e. Apoi îți explică de ce.

— Nu are niciunul dintre semnele distinctive ale unei halucinații, continuă el. Nu ne găsim într-o stare de emoție puternică, nu așteptăm un miracol, nu suntem drogați, nu facem parte dintr-o sectă, nu suntem lihniți de foame sau privați de simțuri. În afară de asta există o frânghie de rufe în grădină cu rufe atârnând pe ea. Nimeni nu are halucinații cu izmene.

Am privit în direcția în care arăta el și, fără îndoială, o pereche de izmene lungi stacojii fluturau pe un uscător de rufe în formă de umbrelă, împreună cu câțiva chiloți de damă, două cămăși agățate de gulere și un halat cu imprimeu negru cu auriu. De asemenea mai era acolo și cel mai frumos strat de plante perene pe care îl văzusem vreodată încălzindu-se la soare. În timp ce eu priveam pe furiș la florile de nemțișor, o ușă se deschise și pe ea ieși o femeie cu un coș de nuiele plin cu rufe. Purta șort și tricou, avea păr deschis la culoare prins la spate într-o coadă stufoasă, iar mie mi se păru cam prea bătrână ca să umble desculță și fără sutien.

— Frumoase picioare, zise Geoff.

Am trântit fereastra.

— Trage jaluzelele înainte să intri la duș, am zis. Am impresia că vecinii noștri au o vedere frumoasă și clară a băii noastre, de la etajul trei.

În cartierul nostru ne mândrim că ne vedem de treburile noastre și nu de ale altora – trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, atâta timp cât îți ții sub control câinele, copiii și peluza. Dacă nu o faci, cineva te sună sau îți lasă un bilet, iar dacă nici asta nu te determină să te îndrepți și să faci ceea ce trebuie, ei bine, atunci e posibil să primești un apel de la consiliul orășenesc cu privire la acea anexă pentru care ai neglijat să obții un permis. Inutil să mai spunem că locuința de la Numărul 400 era cu mult în afara mecanismelor noastre uzuale. Dacă vreun antreprenor și-ar fi făcut apariția în zori cu buldozere și

lemn de construcție, aș fi putut chema poliția sau pe cineva din consiliu sau pe oricine cu putere judecătorească. Dar cum să obții o dispoziție legală împotriva unei imposibilități fizice?

Primul telefon a venit în jurul orei opt și jumătate. Era Susan Morisson, a cărei curte din spate se termină în terenul Pratt.

— Momentul adevărului, zise Susan. Avem vecini noi sau nu avem?

— Așa mi se pare și mie, am răspuns.

Liniște. Apoi ea oftă.

— Deci așa… Kimmy poate să stea cu Jason vineri seară?

Tipic. Dacă nu poți face față unui lucru, te prefaci că nu există, ca atunci când un cuplu din vecini a avut ideea strălucită de a-și transforma peluza din fața casei într-o pajiște cu flori sălbatice. Problema era că un conac victorian putea fi ignorat mult mai greu decât cea mai neîngrijită pajiște. Telefonul sună toată dimineața aducând apeluri isterice de la femei care nu mai vorbiseră cu noi încă de când cu ocuparea pentru scurt timp de către Geoff a funcției de președinte al asociației de cartier.

După câteva reprize nerodnice de „unde o să ajungă lumea”, am revenit la rutină și m-am dus în grădină să plantez fasolea. Plantarea ei în luna mai însemna s-o forțez, dar aveam nevoie de o asemenea terapie. Pentru mine, grădinăritul este cea mai relaxantă activitate de pe pământ. Când plantezi fasole, obții fasole, nu azalee sau varză. Când o vezi acoperită cu mici chestii portocalii, știi că sunt larvele gândacului mexican al fasolei și te duci după insecticid. Sau poți să o fac i dacă îi acorzi atenția necesară. Întotdeauna m-am mirat cât de ignorante pot fi chiar și doamnele din clubul de grădinărit în privința nevoilor și preferințelor unei plante.

Desigur, există și surprize neplăcute, ca iarna aceea în care șoarecii au ros toți bulbii de lalele Apricot Beauty. Dar în general știi la ce să te aștepți de la o grădină. Dacă investești muncă în ea, obții satisfacții, adică mai mult decât se poate spune despre căsnicii și cariere.

Însă de data asta săpatul, greblatul și plantatul nu și-au reușit magia obișnuită. De fiecare dată când ridicam privirea, acolo era casa de la Numărul 400, senină și confortabilă, cu tufele ei bine înfipte și vopseaua crăpată doar foarte puțin în jurul ferestrelor, exact ca și cum s-ar fi aflat acolo dintotdeauna și nu doar de mai puțin de douăsprezece ore.

Nu sunt prea tare la chestiile inexplicabile. Fantezia mă neliniștește. De fapt, ficțiunea mă neliniștește. Îmi plac faptele, și să fie multe. De asta am vrut să fiu botanist. Voiam să știu tot ceea ce era de știut despre cum funcționează plantele, de ce azaleelor le place solul acid, iar bujorilor cenușa de lemn, și cum ai putea să reușești să le faci să crească unele lângă altele. Chiar m-am dus la colegiu și am făcut cursuri de chimie organică. Apoi l-am întâlnit pe Geoff, m-am îndrăgostit și mi-am schimbat titlul de doctor pe cel de doamnă, cu specializare de mami. Niciunul dintre aceste evenimente (posibil cu excepția îndrăgostirii de Geoff) nu mi-a zdruncinat înclinația fundamentală pentru fapte palpabile, demonstrabile. Casa de alături era palpabilă, evident, dar nu ar fi trebuit să fie. Când Kim se întoarse după-amiază de la școală, aveam deja dureri de cap de la încercările de a-mi da seama cum de era acolo.

Kim e fiica mea. Ea citește povești, iubește animalele mult mai mult decât iubește oamenii și e mare fan al lui *Buffy spaima vampirilor.* Din cauza lui Kim avem doi câini (Spike și Willow), un papagal (Frodo) și un iepure belgian cu urechi pleoștite (Big Bad), plus fluxul de pisici semisălbatice (Balin, Dwalin, Bifur și Bombur) de pe terenul Pratt, și pe toate ea le hrănește și le îngrijește cu o abnegație cu adevărat uimitoare.

La trei și jumătate ușa din față se trânti și Kim năvăli în bucătărie cu Spike și Willow învârtindu-i-se extaziați în jurul picioarelor.

— Ce zici de casa nouă, mamă? Cine crezi că stă acolo? Oare au animale?

I-am întins o farfurioară cu felii de măr și brânză și i-am dat singurul răspuns de care eram capabilă.

— E cel puțin o femeie – întindea rufele de dimineață. N-am văzut copii sau animale de casă, dar e încă devreme.

— Nu e cel mai mișto lucru din lume, mamă? Magie adevărată, chiar lângă noi. Ca în *Buffy.*

— Fără vampiri, sper. Kim, nu există magie. Probabil este o explicație simplă.

— Dar, *mamă!*

— Niciun dar. Trebuie s-o suni pe doamna Morrison. Vrea să știe dacă poți sta cu Jason vineri seară. Și Big Bad arată neîngrijit. Are nevoie de periat.

Asta era luni.

Marți dimineața strada noastră arăta ca o autostradă la ora de vârf. E un miracol că n-a avut loc niciun accident. Toată lumea din oraș trecuse probabil pe acolo, încetinind când treceau pe lângă Numărul 400 și scoțând capul pe fereastra mașinii. Lucrurile s-au mai liniștit spre mijlocul zilei când toți erau la lucru, dar pe la patru și jumătate apăruseră cei care făceau jogging, cei care se plimbau și încă și mai multe mașini. În jurul orei șase poliția opri în fața casei, moment în care toți încetară să se mai prefacă indiferenți și-și ținură respirația. Doi polițiști dispărură în interiorul casei, ieșiră câteva minute mai târziu și plecară fără să vorbească cu nimeni. Aveau în mână câteva fursecuri și păreau tulburați.

Miercuri traficul deveni puțin mai lejer. Kim găsi un pisoi (Hermione) în grădina cu flori sălbatice, iar Geoff veni nervos de la ultimul dintr-o serie de conflicte de personalitate cu șeful său de departament, ceea ce dădu tuturor altceva de discutat la cină decât subiectul Numărului 400.

Joi, Lucille Flint prepară una dintre prăjiturile ei cu cafea și se duse să ducă Trăsura de Bun-Venit.

Luciile este Vecinul Bun al cartierului. Dacă cineva se mută, are un copil, se căsătorește, moare, apare și Luciile, cât ai bate din palme, cu o prăjitură cu cafea în mâini și cele mai calde sentimente pe buze. Luciile are timp pentru astfel de lucruri pentru că nu are o slujbă regulată. Bine, nici eu nu am, dar eu scriu rubrica Sfatul grădinarului în ziarul local, așa că nu sunt tocmai leneșă. Și mai e și grădina. În afară de asta, eu nu sunt genul de persoană căreia să-i placă să lâncezească prin bucătăriile altora bând nessuri slabe și ascultând povestea vieții lor. Luciile este.

Oricum, joi dimineața am cercetat bolile trandafirilor pentru rubrica mea. Am noroc la trandafiri. Ai mei niciodată nu fac pete negre, iar gândacii japonezi preferă curtea lui Susan Morrison și nu pe a mea. Însă buruienile nu sunt la fel de amabile. După ce m-am documentat de pe Google cu privire la „făinarea viței-de-vie”, am ieșit să mă ocup de stratul de trandafiri.

De obicei nu mă deranjează să plivesc buruieni. Mintea colindă, mâinile mi se murdăresc. Aproape că pot simți cum plantele mele se înfig mai adânc în sol când dezrădăcinez concurența. Dar stratul meu de trandafiri este linia despărțitoare dintre noi și terenul Pratt. Dacă a dispărut iar

casa, sau dacă cineva era acolo și voia să stea de vorbă? Nu mă prea pricep la conversație. Pe de altă parte, în stratul de trandafiri crescuse traista-ciobanului, iar traista-ciobanului poate deveni o adevărată pacoste dacă ajunge să facă rădăcini, așa că am strâns din dinți, mi-am înhățat săpăliga și m-am pus pe treabă.

Tocmai când începusem să mă relaxez, am auzit pași pe alee și am dat la o parte tulpinile de trandafiri exact la timp ca s-o văd pe Luciile Flint urcând scările de piatră de la Numărul 400. Am urmărit-o sunând la ușă, dar nu am văzut cine a răspuns fiindcă m-am ascuns după o tufă de Gloire de Dijon. Dacă lui Luciile nu-i pasă dacă e considerată băgăcioasă, e problema ei. După douăzeci și cinci de minute plivisem și îngrijisem trandafirii ca la carte, și mă retrăgeam când am auzit deschizându-se ușa principală, și apoi pe Luciile spunând cuiva cât de *fermecătoare* era casa lor, și mulțumesc încă o dată pentru plăcinta *fabuloasă.*

Am prins-o din urmă sub fag.

— Evie dragă, ce gâfâi așa, întrebă ea. O, ce ruptură urâtă ai la bluză.

— Hai până la mine, Luciile. Să bem o ceașcă de cafea.

Mă urmă înăuntru fără niciun comentariu și acceptă o ceașcă de cafea încălzită la microunde și o felie de chec cu nuci și curmale.

Mușcă din ea, tuși puțin, și se întinse după cafea.

— E îngrozitor, nu-i așa? am spus cu ton de scuză. L-am făcut săptămâna trecută pentru o chestie din alea cu Asociația Părinților și Profesorilor de la școala lui Kim și am uitat să-l iau.

— Nu contează. M-am îmbuibat cu plăcintă cu cireșe alături. Se aplecă peste checul vechi coborî glasul: Cireșele erau *proaspete*, Evie.

Am rămas cu gura căscată.

— Cireșe proaspete? În mai? Glumești.

Luciile aprobă din cap, satisfăcută de reacția mea.

— Nu. Era un bol cu cireșe pe masă, cu frunze și tot restul. În plus, aveau și porumb pus la uscat. Porumb proaspăt. Cu pănușile și mătasea încă pe el.

— Nu se poate!

— Ba da.

Luciile se lăsă pe spate și mai bău o gură de cafea.

— Mă rog, e posibil să existe o explicație perfect firească. Ophelia e horticultor, la urma urmelor. Poate are sere în spate. Dumnezeu știe că e loc suficient pentru câteva.

Am scuturat din cap.

— N-am mai auzit de porumb care să crească în seră.

— Nici eu nu am auzit niciodată ca o casă să apară peste noapte pe un teren gol, zise Luciile acră. Despre asta nu-ți pot spune nimic. Nu prea mi-au venit în ajutor, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Eram impresionată. Știam cât e de greu să eviți să răspunzi la întrebările lui Luciile, chiar și în privința lucrurilor celor mai intime. Te încolțea, în cel mai drăgălaș mod posibil, până te destăinuiai. Asta era unul dintre motivele pentru care nu eram foarte apropiate.

— Așadar, cine sunt?

— Rachel Abrams și Ophelia Canderel. Cred că sunt lesbiene. Păreau a fi o familie, și crede-mă pe cuvânt, nu sunt surori.

Bun. Suntem o suburbie cu vederi largi, ne putem descurca cu niște lesbiene.

— Copii?

Luciile ridică din umeri.

— Nu știu. Erau desene pe frigider, dar nicio jucărie.

— Dovezi insuficiente, am căzut eu de acord. Despre ce ați vorbit?

Strâmbă din nas.

— Plăcinte crocante. Pajiștea cu flori sălbatice a Perkinșilor. Lor le place. Despre Burney.

Burney era soțul lui Luciile, un boșorog antipatic care dezaproba totul pe lume cu excepția terrierului său la fel de antipatic, Homer.

— Despre electricieni. Vor să monteze ceva în holul de la intrare. Apoi Rachel a încercat să-mi povestească despre munca ei în domeniul inteligenței artificiale, dar eu nu am înțeles niciun cuvânt din ce mi-a spus.

Din locul în care stăteam aveam o vedere excelentă asupra casei acoperite cu glicină de la Numărul 400, cu porțile ei duble întredeschise către o porțiune de grădină demnă de respect.

— Inteligența artificială trebuie să fie plătită bine, am spus.

Luciile ridică din umeri.

— Trebuie să fie vorba de vreo moștenire de familie. Ar trebui

să vezi holul de la intrare, ca să nu mai vorbim de bucătărie. Arată ca într-o revistă.

— Ele ce caută aici?

— Asta-i întrebarea de patruzeci de mii de dolari, nu-i așa?

Ne-am sorbit resturile reci ale cafelelor, contemplând misterul motivului pentru care o horticultoare și o tocilară expertă în inteligență artificială ar alege suburbia noastră liniștită și mărginită cu copaci pentru a-și parca locuința. Părea o enigmă mai ușor de rezolvat decât cum o transportaseră de fapt acolo.

Luciile plecă să-i pregătească lui Burney gustarea de după-amiază, iar eu am încercat să-mi încropesc rubrica. Dar nu m-am putut concentra la calculator, nu cu acea enigmă victoriană de cealaltă parte a stratului meu de trandafiri. Din când în când, vedeam o umbră trecând prin spatele unei ferestre sau auzeam ușa trântindu-se. Am renunțat să mai încerc să fiu interesată de modul de îndepărtare a frunzelor bolnave și am ieșit să arunc o privire prin grădină. Mă băgasem cu mâinile până la coate în tufele de călin, retezând uscăturile, când am auzit pe cineva strigând. Era o femeie care stătea de partea cealaltă a trandafirilor mei. Era înaltă, solidă, îmbrăcată într-o salopetă cu flori în culori vii. Avea părul legat cu o panglică aurie strălucitoare peste zeci de codițe terminate cu mici mărgele de metal. Pielea ei era de culoare cafeniu-închis mat, ca mahonul vechi. În ciuda salopetei, era surprinzător de frumoasă.

Am scăpat foarfeca din mână.

— La naiba, am zis. Scuze. M-ai speriat.

Simțeam cum mi se înroșesc obrajii. Femeia zâmbi senin și-mi făcu semn.

Nu-mi plac nou-veniții și nu-mi place să fiu pusă în situații jenante, dar am și eu mândria mea. Am recuperat foarfeca, m-am descâlcit dintre tufe și am traversat peluza ca să-mi întâmpin noua vecină. Se recomandă drept Ophelia Canderel și declară că îmi admira grădina. N-aș dori s-o văd pe a ei?

Cu siguranță doream.

Dacă aș fi întâlnit-o pe Ophelia la o petrecere, categoric aș fi avut gura cusută. Era frumoasă, era înaltă și, sinceră să fiu, nu erau suficiente persoane de culoare în cartier ca să fiu obișnuită să trec peste nervozitatea mea de om cu vederi liberale în prezența lor. Această anume femeie de culoare însă vorbea fluent limba universală a grădinăritului, iar grădina ei era cea a

unui expert, plină de experimente horticole, enigme și tot felul de lucruri despre care puteam purta o conversație.

În aproximativ trei minute îmi cerea sfatul în legătură cu larvele cafenii care îi infestau roinița, iar eu o informam despre caracteristicile specifice microclimatului nostru local. După ce inspectasem fiecare floare și arbust din curtea din față, mă simțeam mai în largul meu alături de ea decât printre doamnele din clubul de grădinărit. Ne asemănăm, Ophelia și cu mine.

Discutam despre îngrijirea și hrănirea bujorilor pe un sol acid când Ophelia zise:

— Vrei să-mi vezi tufărișul?

În general când aud cuvântul „tufăriș” mă gândesc la un amestec semiordonat de rodii și azalee, liliac și călin, poate și cinci-degete, sau un liliac de vară pentru coloritul verii târzii. Stratul de pământ trebuie să fie suficient de gros ca să permită întinderea rădăcinilor, și trebuie să existe printre ele o statuie, eventual un cadran solar. Ordonat, dar nu analitic – asta cauți la un tufăriș.

Cu siguranță Ophelia nimerise perfect partea cu nonanaliticul. Tufele nici nu încolțeau bine că se și răsculau. Iar în ceea ce privește copacii, orhideele, ferigile și vița, nu-mi puteam da seama de adâncimea stratului. La hibiscus și bambus era în regulă, deși eu nu aș fi riscat. Dar a planta bougainvillea și poinsettia, palmieri de cocos și frangipani atât de în nord însemna pur și simplu să forțezi soarta. Și statuia! Niciodată nu văzusem ceva nici pe departe asemănător, oricum nu în afara unui muzeu. Nu mai avea cap, dar avea niște sâni ca mingile de fotbal, un pântec ca un pepene și un falus ca un castravete supradezvoltat, totul patinat de ploile a mii de ani.

M-am uitat spre Ophelia.

— Impresionant, am spus.

Ea îi aruncă o privire critică.

— Ți se pare exagerat? Rachel spune că este, dar ea e o minimalistă. Ăsta e micul meu colț de acasă, și îl iubesc.

— E cam mult, am admis. Sinceritatea mă făcu să adaug: Ți se potrivește.

Tot nu înțelegeam cum făcuse Ophelia ca o pădure tropicală să prospere într-un climat temperat.

Tocmai căutam un mod amabil de a o întreba asta când ea spuse:

— Ești o adevărată descoperire, Evie. Rachel lucrează acum, că altfel i-aș fi spus să coboare. Chiar voia să te cunoască.

— Data viitoare, am spus, întrebându-mă despre ce aș putea discuta cu un specialist în inteligență artificială. Hm. Rachel se pricepe la grădinărit?

Ophelia râse.

— Nicidecum – talentul ei nu se aplică la ființele vii. Dar i-am făcut și ei o grădină. Nu vrei s-o vezi?

Muream de curiozitate, întrebându-mă la ce exotisme să mă aștept. Un deșert? Tundră? Curiozitatea învinse.

— Desigur, am zis. Condu-mă.

Pe drum ne-am oprit să vizităm grădina de zarzavaturi. Arăta destul de obișnuit, cu toate că roșiile păreau a se afla mai degrabă în august decât în mai, iar fasolea la sfârșitul lui iunie. Nu am văzut porumb și nici vreo seră. După o scurtă pledoarie pentru eficiența insecticidelor, Ophelia mă conduse în spatele casei. Sunetul imposibil de confundat al măcăitului îmi inundă urechile.

— În zona noastră nu trăiesc rațe, am spus tresărind.

— La noi da, replică Ophelia. Deci cum îți place grădina lui Rachel?

Un peisaj cu stuf cafeniu și un râu argintiu șerpuind se întindea acolo unde ar fi trebuit să se afle grădina din spatele casei Morrisonilor, până la suprafața nesfârșită a unui ocean. În deltă era aprilie, un vânt aspru sărat sufla dinspre apă ciufulind trestiile cafenii, amelanchierul cu flori albe și bobocii vernil ai mirtului. Rațele sălbatice împroșcau apă și se bălăceau de-a lungul meandrelor râului. O egretă solitară stătea printre trestii, franjurii șalului său alb atârnând suflați de vânt în jurul unui unic picior noduros și negru. În timp ce priveam cu gura căscată, egreta își desfășură celălalt picior de sub penele de pe piept, păși prin stuf și-și apleacă pliscul auriu ca să se hrănească.

Am ajuns acasă târziu. Kim era în pivniță cu animalele, iar puiul pe care avusesem de gând să-l gătesc pentru cină se găsea încă în congelator. Mulțumind cerului pentru tehnologia modernă, am decongelat puiul la microunde, am tăiat legumele, am pus condimente, am amestecat totul și am băgat întreaga combinație la cuptor exact când Geoff intra pe ușă. Nu a fost deloc fericit să mănânce cu o întârziere de patruzeci și cinci de

minute, dar până să se facă ora de culcare supărarea îi trecuse în cea mai mare parte.

Asta era joi.

Vineri, le-am văzut pe Ophelia și pe Rachel ieșind de pe aleea lor într-una dintre acele mașini vechi cu aripi imense și treaptă. Se întoarseră după prânz, cu scaunele din spate pline de cumpărături. Ele și cumpărăturile dispărură prin ușa de la bucătărie și nu mai dădură niciun semn de viață până după-amiaza târziu, când Rachel deschise una dintre ferestrele arcuite ale mansardei și scutură energic de praf un covoraș cu model.

Sâmbătă sosi invitația.

Stătea printre fluturașii de reclamă, comenzile de cărți, facturile și cererile de bani care intrau de obicei în cutia noastră de scrisori, un plic de cinci pe opt albastru-argintiu care mirosea vag a santal. Era adresată Familiei Gordon cu un scris de mână ordonat, înclinat.

L-am deschis și am citit:

Rachel Esther Abrams și Ophelia Desirée Canderel
doresc să le onorați cu prezența dumneavoastră
la
celebrarea căsătoriei lor
Duminică, 24 mai, ora 3 p.m.
Răcoritoare înainte ți după ceremonie

Încă mă mai holbam la hârtie când cineva sună la ușă. Era Luciile, în pragul unei crize de nervi, ținând în mână o invitație exact ca a mea.

— Intră, Luciile. Mai e destulă cafea.

Nu o mai văzusem vreodată pe Luciile într-o asemenea stare. Ai fi crezut că o invitase cineva la o paradă în pielea goală pe Strada Principală în miezul zilei.

— Ei bine, scrie-le și anunță-le că nu poți veni, am zis. Ai fost doar o vecină amabilă, pentru numele lui Dumnezeu. Nu înseamnă că nu se pot căsători dacă nu ești tu acolo.

— Știu. Numai că… Sunt pusă într-o situație dificilă, asta-i tot. Burney e membru fondator al Căsătoriei Normale pentru Oameni Normali. Lui nu i-ar plăcea deloc să afle că am fost invitată la nunta unor lesbiene.

— Nu-i spune. Dacă vrei să mergi, spune-i pur și simplu că noile vecine te-au invitat la o petrecere duminică, și că ești sigură că o să fim și noi acolo.

Luciile zâmbi. Burney îl ura pe Geoff aproape la fel de mult cum îl ura și Geoff pe Burney.

— E o idee, zise ea. Tu vii?

— Nu văd de ce n-aș veni. Cine știe? Aș putea învăța câte ceva.

În duminica nunții îmbrăcatul durǎ o veșnicie. Kim consideră asta nostim, dar Geoff amenință că el se retrage dacă nu termin cu agitația.

— E o nuntă de lesbiene, pentru numele Domnului. O să fie plin de ciudate de vârstă mijlocie cu tunsori urâte. N-o să-i pese nimănui cum arăți.

— Îmi pasă mie, zise Kim. Și cred că sacoul ăla e tare mișto.

Cumpărasem sacoul dintr-un mic butic indian din Square și nu-l purtasem niciodată. Când mă îndepărtasem de atmosfera studențească din Square mi s-a părut, știu eu, cumva prea în stilul anilor ’60, prea artistic, prea colorat pentru o matroană de patruzeci și ceva de ani din suburbii. Avea un fond violet, cu flori albastre, aurii și ciclam și nasturi de alamă în formă de papagal. Scuturând din cap, am început să deschei papagalii.

Geoff explodă.

— Jur, Evie, că dacă te mai schimbi o dată, s-a terminat. Nici măcar nu vreau să merg. Am lucrări de corectat; n-am timp pentru un asemenea – îi aruncă o privire lui Kim – nonsens. Plecăm sau rămânem. Dar hotărăște-te acum.

Kim îmi atinse brațul.

— Ți se potrivește, mamă. Haide.

Așa că am pornit, cu sacoul strălucind în lumina soarelui. Când am ajuns pe trotuar, mă simțeam ca un aranjament floral tropical; eram gata să mă reped înapoi acasă și să mă ascund sub pat.

— Grozav, zise Geoff. Nici urmă de mașini. Dacă noi suntem singurii aici, eu am plecat.

— Nu cred că ar fi o problemă, i-am replicat.

Dincolo de fagul roșu, am văzut o mulțime colorată agitându-se la fel de util ca și albinele, transportând scaune, flori și panglici. Apropiindu-ne, mi-am dat seama că Geoff greșise amarnic în privința invitaților la nuntă. Nu se vedea nicio

tunsoare urâtă, deși existau câteva coafuri în culori țipătoare. Stilul vestimentar putea fi descris cel mai bine prin cuvântul eclectic, cu o predilecție către materialele vaporoase și culorile bogate, luminoase. Sacoul meu părea perfect potrivit.

Geoff murmura ceva despre faptul că nu cunoaște pe nimeni când apăru Luciile, cu un aspect sărbătoresc în rochia ei de creton Laura Ashley.

— Nu e amuzant? zise ea, cu toate semnele sincerității. Niciodată nu am întâlnit asemenea oameni interesanți. Și prietenoși! Mă fac să mă simt ca acasă. Veniți încoace și alăturați-vă găștii.

Ne târî spre curtea lungă, care ducea către un cireș exagerat de înflorit, cu bujori plantați dedesubt. Care nu ar fi trebuit să fie în floare în același timp cu cireșul, dar mă obișnuisem cu excentricitățile grădinii Opheliei. O tânără suplă în dantelă chartreuse reclamă atenția lui Luciile și dispărură împreună. Noi trei am rămas într-un ghem oarecum șovăitor la marginea mulțimii, care ocazional dădea afară câțiva musafiri care se învârteau pentru scurt timp în jurul nostru înainte de a se retrage.

— Cum îți mai merg farmecele alea ale tale, dragă? Mai bine? întrebă un glas îngrijorat în urechea mea, apoi: O! — când eu am tresărit. Nu ești Elvira, nu-i așa? Scuze.

Strânsoarea lui Geoff îmi bloca circulația sângelui deasupra cotului.

— N-a fost una dintre cele mai bune idei, Evie. Suntem înconjurați de ciudați. Îl vezi pe tipul ăla în fustă? Cred că ar trebui s-o ducem pe Kimmy acasă.

Un negru înalt cu o tunsoare care-i făcea creștetul capului plat și un diamant în urechea stângă apăru, desfăcu mâna lui Geoff de pe brațul meu și o strânse călduros.

— Doctor Gordon? Ophelia mi-a spus să mă uit după dumneavoastră. Vedeți, am citit *Anarhiștii,* și vreau să vă spun cât de mult o apreciez.

Geoff roși de-a dreptul. Înainte ca subiectul să devină prea dureros de discutat, obișnuia să spună că, pentru o istorie a anarhismului, acest unic volum avea cititori de elită: trei membri din comitetul de recenzie, doi editori de reviste savante, și soția lui.

— Mulțumesc, zise.

Fanul lui Geoff rânji, evident încântat.

— Poate o să putem sta de vorbă la recepție, spuse el. Deocamdată trebuie să vă găsesc un loc să stați jos. Se pare că sunt gata să înceapă.

A fost o nuntă minunată.

Nu știu exact la ce mă așteptam, dar am fost oarecum surprinsă să văd un rabin și un umbrar de nuntă. Ophelia era ca un trandafir uriaș în vălurile ei roșii, Rachel o cală în rochia ei de culoare crem. Capetele lor erau frumos încununate cu frunze de stejar și iederă. Au avut loc obișnuita slujbă, legământul și lacrimile; când rabinul le-a declarat căsătorite, ele s-au sărutat și trompetele au intonat o piesă triumfătoare de fanfară.

Kim mă înghionti în coastă.

— Mamă? Cine cântă la trompete?

— Nu știu. Poate e o înregistrare.

— Eu nu cred, zise Kim. Cred că e copacul. Nu e cel mai mișto lucru posibil?

Eram din nou în picioare. Scaunele dispăruseră și lumea dansa. Un bărbos vesel o apucă pe Kim de mână și o trase în horă. Geoff o trase înapoi.

— Tată! plânse Kim. Vreau să dansez!

— Am o grămadă de lucrări de corectat pentru mâine, zise Geoff. Și te știu și pe tine, sigur ai amânat vreo temă pentru seara asta. Trebuie să mergem acasă acum.

— Nu putem pleca încă, am obiectat eu. Nu am felicitat miresele.

Falca lui Geoff se încordă.

— Du-te să le feliciți. Eu și Kim te așteptăm aici.

Kim părea revoltată. I-am făcut cu ochiul. Nu era nici locul, nici momentul pentru o ceartă. La fel ca și Geoff, Kim nu avea nicio inhibiție în a-și spăla rufele în public, dar aveam eu destule pentru toți trei.

— Doctor Gordon. Aici erați. Fanul *Anarhiștilor* apăru între noi: V-am căutat peste tot. Hai să bem ceva și să vă spun cât sunteți de sclipitor.

Geoff zâmbi modest.

— Sunteți mult prea generos, zise. Ați citit articolul lui Peterson din *The Review?*

— Un dobitoc, replică el cu indiferență. Geoff îl bătu pe spate,

iar după un minut erau la jumătatea drumului spre casă râzând de parcă s-ar fi cunoscut de ani de zile. Mulțumesc cerului pentru orgoliul masculin.

— Și dansul? întrebă Kim.

— Dă-i drumul, i-am zis. Eu mă duc să-mi iau niște șampanie și să pup miresele.

Miresele nu erau nicăieri. Șampania, după cum mă informă o fetișcană, era în bucătărie. Așa că am intrat pentru prima dată la Numărul 400, trecând printr-o verandă într-un hol larg, cu lambriuri de stejar. În stânga mea se înălța o scară cu balustradă din lemn de stejar bogat ornamentată, până la o fereastră cu vitraliu. În față se găsea un șemineu semicircular având o bancă sculptată într-o parte și în cealaltă o ușă care probabil ducea în bucătărie. Între mine și ușă se afla o diversitate de străini îmbrăcați în culori vii, discutând și râzând.

I-am ocolit, am trecut de două uși cu draperii și o statuie de bronz reprezentând-o pe Alice și Regina de Cupă. Fragmente de conversație se ridicau din zumzetul general.

— Perlele mele? Mulțumesc, dragă, dar știi că sunt doar stimulate.

— Și *apoi* a dispărut! O broască perfectă, și a dispărut pur și simplu!

— … și după aia Tallulah îi zice episcopului: „Ador să merg la brațul tău, dragă, dar îți arde *portofelul*.” Nu-i minunat? „Îți arde *portofelul!”*

Bucătăria în sine era din fericire pustie, cu excepția unui domn robust în smoching și o femeie ravisantă într-un costum din mătase de culoarea piersicii, care avea în grijă câteva sticle de șampanie și un bol de cristal plin cu punci de un albastru strălucitor. Curioasă, am ridicat un polonic de punci și l-am mirosit. Femeia îmi zâmbi printre franjurii stufoși ai genelor false.

— Licoarea pură a vrăjitoarelor, zise ea cu unul dintre tonurile de vino-ncoace gen Lauren Bacall pe care le-am invidiat întotdeauna. Dar ce poți să-i faci? E *specialité de la maison.*

Bărbatul în smoching râse.

— N-o lua în seamă pe Silver, doamnă Gordon. Îi place să tachineze oamenii. Punciul Opheliei este minunat.

— Numai dacă îți place detergentul Ty-dee Bowl, făcu Silver, turnând un șuvoi de safir într-o altă cupă. Știi, dragă, n-ar trebui

să stai cu gura deschisă în felul ăsta. Gândește-te la muște.

Câțiva invitați intrară exact la timp ca să prindă schimbul de cuvinte.

Hotărâtă să-mi păstrez calmul, am luat o înghițitură de punci. Avea gust de fructe și mă înțepa la limbă, apoi îmi izbi stomacul ca o pocnitoare. Cam atât cu calmul. M-am sufocat și am icnit.

— Eu am încercat să te atenționez, zise Silver. Mai bine treci pe șampanie.

Acum mi-am dat seama că Silver era bărbat, puteam să văd că mâinile și încheieturile sunt prea mari față de restul ei/lui. Îmi simțeam fața arzând din cauza punciului și a umilinței.

— Nu, mulțumesc, am spus slab. Poate niște apă?

Bărbatul robust îmi întinse un pahar. Am băut recunoscătoare.

— Ești vecina Opheliei și a lui Rachel, nu-i așa? întrebă el. Drăguță grădină. Trebuie să fii mândră de stratul acela de sparanghel.

— Eram, până am văzut grădina Opheliei.

— Ooo, ascultă monstrul cu ochi verzi, gânguri Silver. Nu fi geloasă, iubito. Ophelia e cea mai bună. Nimeni nu înțelege plantele mai bine ca Ophelia.

— Nu sunt geloasă, am spus eu demnă. Sunt o nostalgică. E o diferență.

Apoi, tocmai când mă gândeam că nu se poate întâmpla ceva mai rău, apăru Geoff, arătând uluitor de neprofesoral, cu o pane a gulerului cămășii întoarsă în sus și părul negru căzându-i în ochi.

— Hei, Evie. Cine ar fi crezut că un cuplu de ciudate știu cum să facă o nuntă?

Ai crede că după șaisprezece ani de conviețuire cu Geoff ar fi trebuit să știu dacă era sau nu alcoolic. Dar nu știam. El nu se ducea la chefuri, nu se îmbăta la toate petrecerile la care mergeam, și sunt sigură că nu bea pe ascuns. Știam însă cu siguranță că atunci când bea nu era amuzant să stai prin jur.

L-am apucat de braț.

— Mă bucur că te distrezi, am spus tăios. Păcat că trebuie să plecăm.

— Să plecăm? Cine a zis ceva de plecare? Abia am venit.

— Lucrările tale. Îți amintești?

— La dracu’ cu lucrările mele, zise Geoff și-i întinse cupa

goală lui Silver. Punciul ăsta e di-na-mită.

— Și studenții tăi?

— O să le spun că n-am avut chef să citesc eseurile lor stupide. Asta o să le închidă gura. Oricum e al dracului de plicticos. Umple-o, frumusețe, îi zise lui Silver.

Silver îl privi cu gravitate.

— Geoff, dragul meu, rosti. O păsărică îmi șoptește că în salonul de fumat se desfășoară o dezbatere absolut delicioasă. Nu te vor ierta niciodată dacă nu te duci și tu să te joci.

Geoff îi învrednici pe Silver cu o căutătură răutăcioasă care mă făcu să-mi doresc să fi fost în altă parte.

— Numai dacă te joci și tu, spuse. Despre ce e vorba?

Silver flutură o mână cu unghii roz.

— Ceva despre anarhia teoretică versus anarhia practică. Corect, Rodney?

— Așa cred, zise domnul robust amabil.

O sclipire marțială apăru în ochii lui Geoff.

— Condu-mă la ei.

Ochii palizi ai lui Silver se întoarseră spre mine, solemni și atenți.

— Nu te superi, nu-i așa, iubito?

Am ridicat din umeri. Cu puțin noroc, oamenii înghesuiți în salonul de fumat erau la fel de beți și nimeni nu și-ar mai fi amintit cine ce a spus. Speram doar ca niciunul dintre anarhiști să nu aibă un temperament violent.

— O să vi-l înapoiez intact, zise Silver. Promit.

Și dispărură, Silver atârnând parfumat de brațul lui Geoff. În timp ce mă întrebam dacă chiar spusesem lucrul acela despre anarhiști sau doar îl gândisem, am simțit o bătaie pe umăr – domnul robust, Rodney.

— Doamnă Gordon, Rachel și Ophelia vor să vorbească cu tine și cu tânăra Kimberly în birou. Pe aici, te rog.

Manierele lui viraseră de la cele ale unui invitat la nuntă la cele ale unui valet de modă veche. De-a dreptul intimidată, l-am urmat în holul principal. Acum era gol, cu excepția lui Luciile și a tinerei în dantelă chartreuse, care se înghesuiseră amândouă pe banca de lângă șemineu. Tânăra vorbea cu seriozitate, iar Luciile asculta aprobând din cap și sorbind punci. Niciuna dintre ele nu ne dădu atenție, nici nouă și nici muzicii care venea de dincolo de ușile cu draperii. Am văzut-o pe Kim la picioarele

scării, examinând stâlpul balustradei.

Merita examinat: un grifon țipând, cu fiecare pană și fiecare buclă frumos articulate și capul lustruit fin și negru ca abanosul. Rodney îi acordă o mângâiere scurtă și aparent nepăsătoare începând să urce treptele. Când Kim îl urmă, mi s-a părut că văd ochiul sculptat clipind.

Trebuie să fi scos vreun sunet, pentru că Rodney își întrerupse ascensiunea lentă și privi în jos spre mine, care stăteam cu gura căscată.

— O lucrare minunată, nu-i așa? îi spunem gardianul casei. O glumă, desigur.

— Desigur, l-am îngânat eu. Drăguț.

Aveam impresia că în casă există mai multe încăperi decât ar fi trebuit. Prin ușile deschise întrezăream biblioteci, saloane, cabinete și dormitoare. Am trecut printr-un coridor boltit de piatră unde ficuși cu aspect descurajant plantați în ghivece își răsfirau frunzele pe pavajul crăpat și într-o piscină cu depuneri verzui. Nu știu ce m-a șocat mai mult: coridorul sau starea plantelor. Poate că mâna verde a Opheliei nu se extindea și asupra plantelor din casă.

Din câte îmi puteam da seama, Kim se acomodase perfect. Alerga prin jur ca un câine în pădure, când trăgând cu ochiul printr-o ușă, când oprindu-se să se uite la un tablou, și bombardându-l pe Rodney cu întrebări la care eu nici nu m-aș fi gândit, cum ar fi: „Sunt copii aici?”; „Dar animale?”; „La urma urmei câte persoane locuiesc aici?”

— Depinde, era răspunsul invariabil al lui Rodney. Pe aici, vă rog.

Călătoria noastră se încheie la un zid acoperit cu o imensă tapiserie sud-americană reprezentând trei femei confecționând oale de lut. Rodney împinse tapiseria într-o parte, dezvăluind o ușă de stejar ferecată în fier de care și un castel medieval ar fi fost mândru.

— Biroul, zise el, și deschise ușa către un șir de trepte ridicându-se abrupt în umbră.

Gesturile și vocea sa îmi aduceau irezistibil aminte de acele filme de groază în care un valet laconic o conduce pe nefericita eroină către o ușă interzisă și o invită să pășească dincolo. Nu știu care din cele trei impulsuri era mai puternic: să râd, să fug

sau, ca eroina, să continui și să văd ce se întâmplă mai departe.

Un indiciu al stării în care mă aflam a fost că fiica mea mi-o luă înainte și păși prima pragul ușii fără ca eu să o pot opri.

Nu-mi place să mă simt neajutorată și nici presată. Nu-mi place deloc să fiu înșelată, manipulată, condusă. Lăsată să decid eu, m-aș fi întors și mi-aș fi încercat șansele de a ieși din labirintul de coridoare. Dar nu aveam de gând să plec fără fiica mea, așa că mi-am suflecat fusta mea lungă potrivită evenimentului și am pornit pe scări.

Treptele erau exact la fel de abrupte cum păreau. M-am cățărat cu grație, ajungând într-un spațiu larg, mobilat ici-colo, la un capăt cu un birou uzat, un scaun cu spătar înalt și un balansoar în formă de gât de lebădă, pe un covor oriental ros, iar la celălalt cu niște mese improvizate așezate în dezordine. Ophelia și Rachel, încă îmbrăcate în rochiile de nuntă, stăteau pe scaun, respectiv pe balansoar, ținând în mâini pahare din care ieșeau aburi, și vorbeau cu Kim care radia de încântare.

— O, iată-te, zise Ophelia când m-am împleticit peste ultima treaptă. Vrei niște ceai?

— Nu, mulțumesc, am răspuns înțepată. Kim, cred că e timpul să mergem acasă.

Kim protestă cu înverșunare. Rachel îi aruncă Opheliei o privire de nepătruns.

— O să fie bine, dragă, zise Ophelia liniștitor. Doamna Gordon e supărată, și cine ar putea s-o condamne pentru asta? Evie, de fapt cred că încă nu ai cunoscut-o pe Rachel.

Acolo de unde vin eu, politețurile sociale bat totul. Fără să vreau cu adevărat, m-am pomenit strângând mâna lui Rachel și felicitând-o pentru căsătorie. Văzută de aproape, era o femeie arătoasă, cu un nas hotărât, riduri adânci în jurul gurii și privirea cercetătoare a unui grădinar care analizează o insectă necunoscută pe frunzele roșiilor lui. Nu i-am zis să-mi spună pe nume.

Ophelia îmi atinse mâna.

— Nu-ți face probleme, zise ea împăciuitor. Ia niște ceai. O să te simți mai bine.

Următorul lucru de care îmi amintesc era că stăteam pe un scaun care nu fusese acolo cu o clipă înainte, mâncând o prăjitură cu lămâie de pe un platou pe care nu-l văzusem sosind, și bând Lapsang Souchong dintr-o ceașcă apărută atunci

când Ophelia se întinsese după ea. Și ca să se știe, nu mă simțeam deloc mai bine. Mă simțeam ca și cum aș fi pășit pe o treaptă care nu era acolo, sau poate ca și cum ratasem una care era: dezechilibrată, nelalocul meu, lipsită de control.

Kim, neastâmpărată ca o pisică, se învârtea prin jurul meselor lungi.

— Ce e cu peștii zburători? întrebă ea.

— Pentru noul experiment al lui Rachel, zise Ophelia. Ea crede că poate reîntoarce morții la viață.

— Mai bine lasă-mă pe mine să explic, Ophie. Nu vreau ca doamna Gordon să-și închipuie că aș fi vreun savant nebun.

În realitate nu-mi închipuiam nimic, în afară de faptul că mă băgasem mult prea mult unde nu-mi fierbea oala.

— Lucrăm la reanimarea speciilor dispărute, spuse Rachel. Mă interesează în mod special păsările dodo și porumbeii călători, dar în cele din urmă mi-ar plăcea să ajung la bizoni și poate la mamuții lânoși.

— Asta nu ar crea o problemă ecologică? obiectă Kim. Adică, ei sunt mult prea mari, și nu știm suficient de multe despre obiceiurile lor sau ce mâncau ori alte asemenea lucruri.

Urmă o liniște în timpul căreia Rachel și Ophelia schimbară zâmbete de glume-în-familie.

— De asta avem nevoie de voi, spuse Rachel.

Kim făcu o mutră de parcă ar fi primit poneiul pentru care se agita încă din clasa a patra. Falca îi căzu. Ochii îi scânteiau. Iar eu pierdusem șirul.

— Vă rog, îmi spune și mie cineva despre ce naiba vorbiți? Am fost răbdătoare. L-am urmat pe amicul vostru Rodney prin mai multe camere decât la Versailles și nu am rupt-o la fugă țipând, și credeți-mă când vă spun că m-am străduit. V-am băut ceaiul și am ascultat așa-zisele voastre explicații, și tot nu știu ce se petrece.

Kim se întoarse spre mine cu o privire uluită.

— Haide, mamă. Nu pot să cred că nu știi că Ophelia și Rachel sunt vrăjitoare. E perfect evident.

— Noi preferăm să nu folosim cuvântul ăsta, replică Rachel. Ca cele mai multe etichete, induce în eroare și este inexact. Suntem doar niște oameni cu o capacitate științifică naturală care au fost antrenați să pună întrebările potrivite.

Ophelia aprobă din cap.

— Noi învățăm să punem întrebările lucrurilor înseși. Ele întotdeauna știu. Înțelegi?

— Nu, am spus. Nu văd decât o cameră plină de vechituri și o grădină căreia nu-i pasă în ce anotimp ne aflăm.

— Foarte bine, zise Rachel și se ridică de pe scaun. Dacă vii până aici, doamna Gordon, o să încerc să-ți lămuresc problema.

La masa cu peștii zburători, Ophelia ne aranjă într-un semicerc, cu Rachel în poziția profesorului alături de exponate. Ele păreau a fi a) peștii și b) una din acele pisicuțe japoneze aducătoare de noroc cu o lăbuță ridicată în sus lângă ureche și bavețică de email strălucitor.

— După cum știți, zise Rachel, domeniul meu este inteligenta artificială. Asta înseamnă, în esență, că pot să animez ceea ce este neanimat. Observați.

Mângâie pisica de porțelan între urechi. Timp de două secunde, nu se întâmplă nimic. Apoi pisica își lăsă lăbuța în jos și se întinse languros. Lumina se reflecta pe lateralele rotunjite; gura roșie curbată și ochii mari pictați erau lipsiți de expresie.

— Ce scumpă e, șopti Kim.

— Nu e cu adevărat vie, zise Rachel, dezmierdând spatele lucios al pisicii. E tot porțelan. Dacă sare de pe masă, se va sparge.

— Pot s-o mângâi? întrebă Kim.

— Nu! am strigat perfect la unison eu și Rachel.

— De ce nu?

— Pentru că vreau să mă ajuți la un experiment. Rachel mă privi direct în ochi: Nu mă pricep prea bine la cuvinte. Prefer demonstrațiile. Ceea ce vreau să fac este s-o țin de mână pe Kim și să ating peștele. Asta-i tot.

— Și ce-o să se întâmple? întrebă Kim înflăcărată.

Rachel îi zâmbi.

— Ei bine, vom vedea, nu-i așa? Ești de acord, doamnă Gordon?

Părea destul de inofensiv, iar Kim deja se întindea spre mâna lui Rachel.

— Bine. Dați-i drumul, am zis.

Mâinile lor se întâlniră, palmă în palmă. Rachel închise ochii. Se încruntă de concentrare, și atmosfera se încordă în jurul nostru. Am căscat ca să-mi destup urechile.

Rachel își așeză mâna liberă pe unul dintre pești.

Acesta se zvârcoli, cu capul zvâcnind galvanic; aripile i se deschiseră apoi se închiseră.

Kim mormăi scurt, ceea ce îmi atrase atenția de la pește. Era palidă și transpirase puțin.

Am pornit spre ea, dar nu am reușit. Cineva mă trăgea înapoi.

— E-n regulă, Evie, zise Ophelia liniștitor. Kim e bine, zău. Rachel știe ce face.

— Kim e palidă, am spus, calmă ca ochiul unei furtuni. Arată de parcă ar fi pe punctul să vomite. Nu e bine. Lasă-mă să mă duc la fiica mea, Ophelia, altfel jur că o să regreți.

— Crede-mă, nu ești în siguranță dacă le atingi în momentul ăsta. Trebuie să ai încredere în noi.

Ba pe mă-ta o să am încredere, am gândit, și m-am forțat să mă relaxez în strânsoarea ei.

— OK, am zis cu glas tremurat. Te cred. Doar că aș fi vrut să mă fi avertizat.

— Am vrut să-ți spunem. Dar ne era teamă că nu ne-ai crede. Ne era frică să nu ne consideri un cuplu de nebune. Vezi tu, Kim are potențial să fie un zoolog important – dacă se pregătește corespunzător. Rachel e un profesor minunat, și poți vedea cu ochii tăi cât de complementare sunt disciplinele lor. Lucrând împreună…

Nu știu ce credea ea că ar putea înfăptui Kim și Rachel, pentru că în secunda în care deveni mai interesată de ceea ce spunea decât de a mă ține pe mine, eu scăpasem din mâinile ei și o trăgeam pe Kim departe de vrăjitoarea care, din câte îmi puteam da seama, o secătuia de puteri.

Oricum ăsta era planul.

Imediat ce am atins-o pe Kim camera învie.

Începu cu peștii zburători care săreau de pe masă și bâzâiau pe lângă noi cu aripile lor ca de fâș. Pisica de porțelan făcu un salt de pe masă și, departe de a se sparge, se încolăci în jurul gleznelor lui Kim, torcând cu un sunet găunos. Un fier de călcat se așeză singur peste o grămadă de hârtii, netezind crețurile. Ursulețul de pluș mormăi la el și fugi să se ascundă în spatele unui toaster.

De parcă asta nu era destul, sacoul meu înflori.

E cam greu să descriu cum e să porți o pădure tropicală. Umed, în primul rând. Luminos. Gălăgios. Incomod. Foarte, foarte incomod. Suprasolicitant. Erau flori și papagali care țipau

(da. Și florile – sau poate eu țipam). Păru să dureze timp foarte îndelungat, așa cam ca o naștere. La început, am fost copleșită de haosul vegetației și gălăgiei, nesigură dacă eu eram pădurea sau pădurea era eu. Încet-încet mi-am dat seama că nu trebuia să fiu un haos, și că dacă mă adunam aș putea să dau lucrurilor o logică. Floarea asta mergea aici, de exemplu, iar cea albastră acolo. Papagalul își avea locul pe liana aceea și totul trebuia să fie mai mic și mai liniștit și în culori mai puțin extravagante. Cam așa.

Treptat, pădurea se retrase. Încă o mai țineam pe Kim, care se aplecă brusc și vomită pe podea.

— Vezi, am zis răgușit. Ți-am spus că o să-i fie rău.

Ophelia o culese pe Rachel și o duse înapoi în scaunul ei.

— Tu să taci, îmi zise peste umăr. Dumnezeu știe ce i-ai făcut lui Rachel. Ți-am *spus* să nu le atingi.

Ignorându-mi propria greață, am sprijinit-o pe Kim până la balansoar și am depus-o acolo.

— Ai fi putut să-mi spui de ce, m-am răstit. Nu știu de ce oamenii nu pot să explice pur și simplu lucrurile în loc să mă lase să ghicesc. Eu nu pot citi gândurile, să știți. Acum aveți de gând să ne chemați prin vrajă un pahar cu apă, sau trebuie să mă duc să caut bucătăria?

Rachel își revenise suficient ca să râdă slab.

— La naiba, poți să-ți chemi singură, cu puțin antrenament. Ophie, dragă, Calmează-te. Mă simt bine.

Ophelia încetă să se mai agite în jurul soției sale doar cât să apuce un pahar cu ceai de mentă din aer și să mi-l întindă. Evită să-mi întâlnească privirea și bombăni:

— Ți-am spus că o să fie dificilă. Dintre toți proștii cu capete pătrate...

— Sst, dragă, zise Rachel. Nu s-a întâmplat niciun rău, iar acum știm cum stăm. Mai degrabă aș bea o ceașcă de ceai decât să te aud blestemând-o pe doamna Gordon doar pentru că a încercat să fie o mamă bună. Întoarse capul și se uită la mine: Foarte impresionant. Știam că trebuie să fii ca Ophie, datorită grădinii, dar nu știam nici pe jumătate. Ai o lovitură ca de catâr, doamnă Gordon.

Probabil că mă holbam la ea ca unul dintre peștii zburători. Aproape că o Omorâsem, iar ea îmi oferea un surâs care părea perfect autentic.

Am zâmbit cu grijă drept răspuns.
— Mulțumesc, i-am zis.
Kim mă trase de mâneca sacoului.
— Hei, mamă, asta a fost extraordinar. Presupun că ești și tu vrăjitoare, nu?
Am vrut să neg, dar nu am putut. Adevărul era că modelul florilor de pe sacoul meu era diferit și culorile erau atenuate, florile aduceau mai mult a grădină englezească decât a paradis tropical. Erau numai trei nasturi, niște ciocârlii, nu papagali. Și eu mă simțeam diferit. Mai limpezită? Mai completă? Nu știu – diferită. Chiar dacă nu știam cum funcționa magia sau cum putea fi controlată, nu puteam ignora faptul – faptul palpabil, care putea fi dovedit – că ea exista.
— Mda, am zis. Presupun că sunt.
— Și eu, zise fiica mea. Ce-o să spună tata?
M-am gândit un minut.
— Nimic, iubito. Pentru că nu o să-i spunem.
N-am făcut-o. Și nici nu avem de gând. Nu are niciun rost în a spune oamenilor adevăruri pe care nu sunt pregătiți să le accepte. Oricum, Geoff e destul de uituc. E adevărat că în mahmureala de după punciul albastru al Opheliei declară că el considera că noile vecine ar putea avea o influență proastă, dar că nu ne putea interzice lui Kim și mie să ne împrietenim cu ele, pentru că asta ar semăna a homofobie.
Kim se duce la Numărul 400, în general în după-amiezele de sâmbătă, să învețe meseria de zoolog. Progresează bine. A fost un episod cu un șoarece zombie la care nu-mi place să mă gândesc și un moment de criză când pisica de porțelan s-a spart căzând dintr-un copac. Dar ea învață și răbdarea, controlul sau disciplina, care sunt niște lucruri excelente de învățat pentru o fată de paisprezece ani. Ea și Rachel au reanimat o pereche de porumbei călători, dar încă nu au avut noroc să-i facă să se înmulțească.
Cea mai mare surpriză este Luciile. S-a dovedit că felul ei de a-și băga nasul era un caz de vrăjitorie înnăscută. Acum studiază cu Silver, dintre toți oamenii, că să devină psiholog. Dar nu asta e surpriza. Surpriza este că l-a părăsit pe Burney și s-a mutat la Numărul 400, unde are o cameră tapetată cu creton și o pisică gri pe nume Jezebel, și e la fel de fericită ca o moluscă în timpul fluxului.

Și eu petrec mult timp acolo, învățând să devin horticultor. Ophelia zice că prind repede, dar eu trebuie să învăț să mă încred în instinctele mele. Cine a știut că am instincte? Credeam doar că sunt bună să am grijă de lucruri.

Acum lucrez la propria mea grădină. Sunt singura care o poate găsi fără a fi condusă. E o grădină de tip englezesc, ca grădinile din cărțile care îmi plăceau când eram copil. Are un zid de piatră cu o ușă scundă în el, o mică peluză centrală și un strat de plante perene plin de degetariță și narcise Sweet William și Michelmas. Veronica înflorește în crăpăturile zidului, iar brebeneii acoperă straturile în care demodații trandafiri parfumați apleacă greu capetele în fiecare briză trecătoare. Există și o zonă sălbatică cu scoruși, și un tufăriș ordonat înconjurând un iaz plin cu pești strălucitori ca monedele de aramă. Printre gardul viu cu miros de praf am pus statuia unei femei ducând un coș cu flori de piatră. E îmbrăcată cu un sacou cu motive florale, închis cu trei nasturi în formă de papagal. Al patrulea nasture se află pe umărul ei, bătând prietenos din cioc și îngrijindu-și penele de metal. Mă gândesc să adaug și un iaz cu rațe în apropiere, sau poate o zonă sălbatică pentru menajeria lui Kim.

Vrăjitoarele nu trebuie să-și facă griji din cauza legilor locale.

Ducesa Ciupercilor
Deborah Roggie

„The Mushroom Duchess“ a fost publicată în *Lady Churchill's Rosebud Wristlet* nr. 17. Roggie este o scriitoare mai nouă și vă sugerăm să fiți cu ochii pe povestirile ei, fantezii care amintesc de Ursula K. Le Guin, Lois McMaster Bujold și Delia Sherman. În ultimii trei ani, povestirile lui Roggie au apărut în reviste și antologii printre care se numără *Fantasy: The Best of 2004, Realms of Fantasy* și *Eidolon.* Roggie trăiește în New Jersey cu soțul și fiul său. În prezent lucrează la un roman.

Ducesa văduvă de Turing studiase ciupercile întreaga viață. Era poate o ocupație bizară pentru cineva de vârsta și statutul ei social; dar chiar și ducesele trebuie să aibă micile lor hobbyuri, iar al ei era botanica fungilor. Doica ei, cu mulți ani în urmă, îi trezise interesul pentru micologie împărtășindu-i cunoștințele despre ciuperci, iar ducesa le întregise prin studii de teren și întrebări puse țărăncilor, atunci când îndatoririle ei îi permiteau.

Ciupercile sunt nostime. Pot să satisfacă sau să otrăvească, să cauzeze vise halucinante, ori să trezească din somn un om cu o durere de burtă. Un tip de ciuperci cresc mari cât un sat, întinzându-se nevăzute pe sub pământ până într-o dimineață umedă, poate după o furtună puternică, când un inel de pălării apare ca să-i marcheze granițele. Unele strălucesc, unele emit cele mai respingătoare mirosuri, iar altele se dezvoltă atât de repede încât un observator răbdător le poate vedea încolțind, extinzându-și umbrelele cenușii către soare și dispărând, toate acestea într-o singură zi.

Astfel, între organizarea de recepții oficiale și supravegherea servitorilor, ducesa studia cele mai rare ciuperci pe care le putea găsi. Depistă o varietate de pălării de ciupercă neobișnuit de tenace și acide care, purtate în interior, prevenea concepția. Și descoperi un gen rar de zgârciob care putea lăsa o femeie însărcinată. (În mod regretabil, după cum descoperi, copiii rezultați din asemenea sarcini erau handicapați.) Studiile ei scoaseră la iveală specii care inhibau anumite funcțiuni ale creierului: vorbirea, de exemplu, sau văzul. O anumită ciupercă

de copac pătată, culeasă toamna și folosită în mai puțin de două zile, provoca pierderi permanente de memorie. O specie încă nedescrisă de cașul ciorii, uscată, făcută pulbere și adăugată la supa de șofran îi dădea utilizatorului puterea de a înțelege graiul animalelor. Însă, ca un nefericit efect secundar, subiectul își pierdea orice abilitate de comunicare cu oamenii.

Ducesa era grijulie și meticuloasă când testa proprietățile diferitelor specii de ciuperci. Înregistra vârsta specimenului, greutatea și starea, dozajul administrat, faza lunii și specia subiectului ei. Cea mai mare parte a experimentelor ei erau făcute pe animale, dar întrucât acestea erau limitate în capacitatea de a-și comunica experiențele, în cele din urmă ducesa apelase la subiecți umani. În douăzeci și șapte ani de teste pierduse numai două cameriste, un rândaș și un băiat de la grajduri. Un ajutor de bucătar sau doi înnebuniseră și un lacheu se sinucisese, dar ea era destul de sigură că nimeni nu făcea legătura între ea și soarta lor nefericită.

Habar n-avea că în împrejurimi „a lua ceaiul cu ducesa” devenise sinonimul unui mare risc.

Soțul ei, ducele de Turing, avusese un noroc amestecat. Supraviețuise mulți ani după ce căzuse la pat din cauza unei supradoze de bureți verzi; ducesa spunea tuturor că a avut un atac cerebral și se străduia să-i ofere cea mai bună îngrijire. El nu-și dorea nimic altceva decât sănătate și mobilitate.

După ce fu îngropat cu decență, Ducesa Văduvă trecu la problema căsătoriei fiului ei. Eldred nu opuse rezistență: era dependent de mama lui. Provocarea o reprezenta găsirea unei fete. Cu timpul află o noră potrivită care să fie și decorativă, și ascultătoare, și care părea aptă să-i producă un moștenitor. Dota fu negociată, arborele genealogic investigat, fata inspectată și contractele semnate. Nunta lor fu splendidă, așa cum se cade fiului și moștenitorului casei ducale de Turing.

Dar ducesa tot nu era satisfăcută.

Poate că nicio fată nu i-ar fi fost pe plac. Eldred părea destul de mulțumit în felul lui animalic. Mireasa lui corespundea cu tot ceea ce lăudaseră părinții ei.

Și totuși era ceva în neregulă cu Gracinet, lucru de care ducesa era sigură. Își frământă creierii cu această problemă în timp ce făcea baie, în timp ce poruncea să se schimbe lenjeria de pat, în timp ce își mângâia câinele din poală. Își făcu griji în

timp ce primea oaspeții și în timp ce scurta lista de invitați după aceea. O sâcâi în timp ce stătea în biroul ei particular sortând și etichetând noi sortimente de porcini și coprinopsis uscate obținute de pe piețele străine. Apoi, așa cum unul dintre prafurile ei cel mai greu de dizolvat se dispersa brusc pentru că în sfârșit ceaiul ajungea la temperatura potrivită, problema deveni limpede.

Gracinet era într-adevăr cultă, conversația ei fiind plină de aluzii literare. Ducesa trecuse peste citatul ei din Soltari la micul dejun. Zâmbise tolerant când nora ei declarase că stilul lui Eldred era exact ca în *Călătoria Soarelui.*

Dar în timpul Banchetului Anual al Vânătorilor, când Gracinet își compară soțul cu misteriosul Durial din *Brinnelid,* iar Eldred mormăise: „Cine? N-am auzit niciodată de el“ în fața celor mai cultivați oameni din Turing, ducesa hotărî că era de ajuns. Soției lui Eldred (care niciodată nu găsise o carte care să-i placă) nu trebuie să i se permită să-l pună într-o lumină atât de proastă. Bineînțeles că mama viitorilor ei nepoți trebuia să fie inteligentă, gândea ducesa, dar de asemenea trebuia să aibă delicatețea să nu o arate. Din acel moment ducesa se hotărî să pună stavilă manifestărilor de superioritate ale nurorii.

— Draga mea copilă, nu arăți bine, îi spuse ducesa câteva zile mai târziu.

— E doar perioada aceea, Alteța voastră, răspunse fata scuzându-se. Ducesa zâmbi și o mângâie pe braț.

— Am exact ce-ți trebuie. Stai aici și eu o să-ți prepar puțin din tonicul meu special.

— Sunteți sigură? Nu vreau să vă necăjiți pentru mine.

Ducesa etală cea mai caldă purtare.

— Gracinet, draga mea, nu trebuie ca tu să suferi în fiecare lună. Acum ești fiica mea, iar sănătatea ta este importantă pentru mine.

Găsi rapid pachetul pe care îl pregătise pentru această ocazie și chemă o cameristă să-i încălzească apă pentru ceai.

Gracinet, fiind nouă la Turing, nu văzu niciun motiv pentru care să nu ia ceaiul cu ducesa. Își dădea seama că, din păcate, soacra ei nu o plăcea. De ce, nu putea să înțeleagă; iar soțul ei nu îi era de niciun ajutor în acest sens, căci atunci când Gracinet îi întrebase cu ce ar putea-o nemulțumi pe ducesă, el spusese: „Doamne! Indiferent ce ai face, să nu îi trezești latura rea!

Numai de asta nu am nevoie!”

Îndatoririle ei de soție i se păreau atât dificile, cât și oarecum plicticoase. Soțul ei avea prea puțină nevoie de ea în afara dormitorului. Mama lui conducea casa și nu accepta interferențe. Doamnele de companie ale ducesei erau femei în vârstă cărora le plăcea să bârfească și să scuture din cap la nebuniile celor tineri. Observând aversiunea stăpânei față de nora sa, o urmăreau pe Gracinet cu ochi compătimitori, dar nu o tratau cu prietenie. Din nefericire ea nu avea niciun hobby, ca acela al soacrei ei, cu care să se amuze. Gracinet presupunea că aceste lucruri se vor schimba când va deveni mamă și va avea propriii copii de care să aibă grijă.

Între timp citea, broda și purta conversații pe teme literare la masă.

Ducesa se întoarse cu o ceașcă aburindă.

— Bea-l repede, draga mea, zise. Ceaiul lunar e cel mai bun atunci când îl bei fierbinte.

Gracinet se supuse. Avea un gust plăcut, ușor amărui, cu aromă de alune de pădure.

— Deja încep să mă simt mai bine, murmură ea, când căldura îi alină durerea din pântec și coapse.

— Asta să rămână între noi, dragă, spuse ducesa. Ceaiul ăsta e teribil de scump și nu vreau ca toate femeile din Turing să vină la mine în fiecare lună pentru o ceașcă.

Gracinet promise.

— Sunteți atât de bună cu mine, zise.

Ducesa atinse ușor fruntea nurorii ei și luă ceașca goală.

Din acel moment, Gracinet bău recunoscătoare ceaiul lunar oferit de ducesă. Nu mai suferea de disconforturi periodice: fără crampe, fără balonări sau oboseală, fără iritabilitate. Dar tot cam în același timp începu să se simtă mai izolată ca niciodată. Indiferent ce spunea, indiferent ce părere își exprima, era fie contrazisă, fie ignorată.

Dacă Gracinet spunea: „O, ce frig e astăzi afară”, categoric exista cineva care să se uite la ea răstindu-se: „E mai cald decât ar trebui în anotimpul ăsta.”

Dacă întreba: „Pot să te ajut?” răspunsul era invariabil: „Mă îndoiesc.”

Dacă lipseau ochelarii cuiva, iar Gracinet zicea „I-am văzut pe măsuța din hol”, era pur și simplu ignorată.

Nu numai membrii intimi ai cercului ducal reacționau astfel. Servitorii o sfidau și îi nesocoteau cererile. Chiar și străinii considerau ceea ce spunea Gracinet nedemn de luat în seamă. Singura bucurie în viața ei era faptul că soacra îi prepara negreșit, lună de lună, ceașca de ceai lunar.

Ca urmare, Gracinet deveni timidă și anxioasă, vorbind din ce în ce mai puțin. Își dorea să nu fie atât de deranjată de faptul că era alungată și i se tăia vorba de fiecare dată. Își dorea să fie curajoasă. Își dorea să poată exprima un potop arzând de cuvinte care să nu fie ignorate. Exista oare ceva ce ar putea spune și să nu fie greșit? O frază, o formulare care să-i ofere siguranță?

În cele din urmă tăcerea deveni singura ei apărare. Dacă nu spunea nimic, nu era întreruptă. Înaltă și palidă, Gracinet se retrăgea în fundal la fiecare reuniune. Se retrase din viața publică. Era îngrozită să nu rămână gravidă și să dea naștere unor copii care să-i nesocotească fiecare cuvânt rostit. Soțul ei își instală o amantă în aripa opusă a casei; Gracinet nu îndrăzni să protesteze.

Ducesa era mulțumită de rezultatele experimentului ei. Ciuperca bărboasă, ingredientul principal în ceaiurile ei lunare, o fascina cu abilitatea sa de a provoca reacții neplăcute la fiecare cuvânt al lui Gracinet. Acolo funcționa un mecanism complex care merita studiat. Nu mai lucrase niciodată cu o ciupercă în stare să afecteze interacțiunea dintre un subiect și cei din jurul său. În ciuda faptului că știa despre ce e vorba, ducesa își vedea propriile reacții afectate. Chiar și atunci când putea vedea ochelarii de pe măsuța din hol, simțea repulsie auzind observația începută de Gracinet. Fu o ușurare atunci când fata începu să-și țină gura închisă.

Într-adevăr, dacă fata nu vorbea era imposibil de măsurat efectele diferitelor doze. Dar mai erau și alte ciuperci care meritau studiate. Auzise recent despre un coprinopsis roșcat care, atunci când era bine putrezit și își pierdea culoare inițială, producea o cerneală care îl obliga pe utilizator să scrie numai adevărul. Dori să-l testeze pe administratorul ei, pe care îl bănuia că adunase o mică avere pe socoteala ei. Pregăti o pagină în jurnalul ei dedicată cazului administratorului. Știința nu putea fi negată.

Pentru Gracinet, zilele și lunile de tăcere se adunau una peste

alta, formând ani de tăcere. În acest timp se simțea fără substanță, corodată de lașitate, roasă de cuvintele pe care nu îndrăznea să le exprime. Nici chiar așa nu găsea demnitate în tăcerea ei, căci devenise un personaj ilar – lipsa ei de grai o făcea o țintă ușoară. Unii echivalau tăcerea ei cu prostia.

Ducesa nu făcu niciun efort pentru a corecta aceste observații.

Gracinet căută consolare în cărți. Biblioteca deveni refugiul ei. Când era suficient de convinsă că e singură, citea cu glas tare ca să-și audă sunetul propriei voci, chiar dacă se limita la cuvintele altora. Descoperi că anumite forme ale literaturii se potriveau acestui tip de tratament. Citi cu voce tare *Predicile* lui Bakinjar, *Scrisori din închisoarea Doriven* de Linnek și epica *Poveste din Abația Pim.* În zilnicele ei plimbări solitare șoptea *Sonetele de la Blackwater.* Dădu glas *Comediilor de gheață* ale lui Soltari și *Tragediilor* lui Irsan cel Tânăr, încercând diferite accente pentru diferite roluri. Oricine ar fi auzit-o putea trage concluzia că era nebună, dar adevărul era exact invers: Gracinet lupta să rămână sănătoasă la minte.

Într-o după-amiază fierbinte și umedă, în timp ce se afla în bibliotecă, Gracinet găsi cartea obscură pe care o căutase, și se așeză pe podea lângă raft să citească. De aceea când intrară în încăpere cei doi domni nu o observară. Ea rămase acolo unde era. Ascunsă în umbra raftului, sperând că ei vor alege repede o carte și vor pleca; dar, spre groaza ei, unul se instală pe sofaua din mijlocul camerei, iar celălalt începu să colinde prin jur, părând că scoate cărți de pe raft, le răsfoiește și le pune înapoi în locuri nepotrivite.

— Cauți ceva anume? întrebă glasul de pe sofa.

— Nu chiar. Doar ceva care să mă amuze cât timp stau aici.

Trânti o altă carte. Gracinet își imagină norul de praf rezultat: rafturile bibliotecii erau rareori îngrijite. Drept urmare bărbatul strănută.

— Nu-i găsești pe oamenii ăștia destul de amuzanți?

— Cine, Alteța sa și clica ei? Nu prea. Probabil e cea mai plicticoasă casă din Turing.

— Ei, haide, făcu vocea de pe sofa, nu e chiar așa de rău. Ducele e destul de plin de viață, dacă îl scoți din casă și îl desparți de mama lui. Zău, nu e un om rău.

— Am cunoscut-o pe amanta lui. Își dă aere. Sunt surprins că el nu s-a căsătorit niciodată.

— O, nu i-ai fost prezentat soției lui? Bănuiesc că nu au scos-o cu ocazia asta. Umblă zvonul că e idioată. Eu, unul, n-aș băga mâna în foc. Se zice ca familia ei a ascuns asta până după nuntă.

Gracinet simți un nod în stomac. Știa ce se vorbea despre ea.

— Iar bătrâna a acceptat asta? Nu credeam că ar fi genul care să permită așa ceva.

— A, Ducesa Văduvă a avut probabil motivele ei. Întotdeauna are. Observi că nu se întâmplă nimic în jur fără acordul ei? Că ducele ține cont de părerea ei până și în cele mai neînsemnate amănunte? Dacă ducesa ar zice: „Însoară-te cu parul ăsta”, poți paria că el ar face-o.

— Dar de ce?

Individul agitat se alătură tovarășului său pe sofa, care își coborî vocea:

— Văduva îi ia pe toți la rând. Și pe bătrânul duce, înainte de a muri.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ei bine, nu îndrăznesc s-o spun mai pe șleau. Numai că, orice s-ar întâmpla, să nu iei ceaiul cu bătrâna doamnă.

— Vorbești serios?

— Pe viața mea. Au avut loc niște serate extrem de ciudate în casa asta. E faimoasă pentru ele. Celebră mai degrabă. Ceai cu ingrediente neobișnuite, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dacă ești invitat la vreuna, scuză-te, inventează o bunică moartă, o convocare la rege, orice, și retrage-te.

— De ce nimeni n-a pus capăt acestor lucruri?

— Mă rog, nu e nimic dovedit. Poate lacheul ăla care credea că se transformă în șarpe după apusul soarelui era deja nebun. Se mai întâmplă. Iar camerista care a avut trei crize de orbire temporară fără vreun motiv evident? Coincidență. Poate povestea despre cei doi băieți de la grajduri nu e decât un zvon răuvoitor. Dar cu toate astea eu aș fi prudent.

Tovarășul său râse nervos.

— Într-adevăr, și eu aș fi.

Gracinet auzise destul. Se ridică în picioare și ieși de după raft, speriindu-i rău pe cei doi bărbați de pe sofa. Căscară gura uimiți când ea alunecă pe lângă ei fără un cuvânt. Ce-o să

creadă acum despre ea? Oricum, presupunea, era puțin probabil ca ei să rămână la cină.

Trebuia să se gândească. Picioarele o purtară pe coridor, în jos pe scara lungă și afară pe familiara potecă din grădină, fără ca mintea ei conștientă să înregistreze ceva. Trebuia să scarmene faptele, ca pe blana mată a odiosului câine din poala ducesei. Gracinet nu avea nicio îndoială că ceaiul lunar făcea mai mult decât să-i aline crampele. Ce proastă fusese! Aparent camerista nu fusese singura oarbă. Dacă ar fi ascultat, dacă ar fi observat! Erau ani întregi de *dacă* apăsând-o.

Retragerea ei, izolarea ei însemnaseră distrugerea ei. Iar ea colaborase, tăcând. Se ascunsese; se umilise.

— Nu sunt eu de vină, zise cu voce tare, și își dădu seama că era singură în păduricea umbroasă de lângă bucătăriile din grădină. Acolo era mai răcoare, iar copacii tineri din jurul ei îi păreau ca niște camarazi. Nu sunt eu de vină, le spuse. Ea este. Întotdeauna a fost ea.

Gracinet descoperi că tremura și lacrimile îi curgeau pe față. Copacii stăteau nemișcați și tăcuți în fața furtunii ei.

— „Bea, dragă.” Oh, aș fi putut s-o înec cu propria ei băutură.

Durerea pentru anii pierduți ieși la suprafață și o copleși; Gracinet căzu la pământ și plânse.

Când lacrimile se opriră și ea își simți fața ca o lavetă udă, se aplecă să curețe crenguțele și frunzele agățate pe rochie și se gândi ce să facă mai departe. O să mă prefac că beau ceaiul, își zise ea, să văd dacă efectele se diminuează. Dar n-o s-o las pe ducesă să afle. E mai bine dacă ea nu mă consideră o amenințare. Apoi poate că voi găsi o cale s-o opresc.

Aruncă o privire casei, strălucind în soare printre copaci, cu mulțimea ei de ferestre sclipind orbitor. O, da, gândi Gracinet. Trebuie oprită.

Nu-și dădea seama când începuse senzația, dar ducesa simți, cumva, că e urmărită. Un pas pe un coridor pustiu, o fereastră deschisă pe care era sigură că o închisese, o ușă descuiată… Poate nu e decât vârsta, se gândi ea. Poate începea să uite lucrurile. Poate exista o ciupercă pe lumea asta care i-ar putea îmbunătăți memoria. Ar trebui să-și verifice notițele.

Era o perioadă neproductivă pentru cercetări. Un transport recent de specimene rare fusese deteriorat de apă – erau

murdare de mucegai și complet inutilizabile. Agentul ei își ceruse scuze din belșug. Iar noul ei administrator pierduse în mod inexplicabil ultimul transport. Lua-l-ar naiba! Era înconjurată de incompetenți. Aceste întârzieri o obligau să-și amâne investigațiile asupra unei trufe care îi făcea pe oameni – chiar și pe cei cu o ureche perfectă – să cânte fals. Își pierdea cumpătul.

Chiar și nora ei îi părea diferită, deși era la fel de tăcută și retrasă ca întotdeauna. Dar ultima oară când îi dusese lui Gracinet ceaiul lunar, observase o mișcare aproape imperceptibilă din cap a uneia dintre doamne. Mai târziu una dintre ele o atinse pe Gracinet pe umăr când credeau că ea nu e atentă.

Iar Gracinet zâmbise. Se întrebă în treacăt dacă nora ei era chiar așa de izolată cum părea. Dar ducesa se scutură de presimțiri.

Curând după aceea, într-o dimineață, descoperi că cineva fusese în biroul ei. Balanțele de aramă lustruite, un dar de la răposatul ei soț, erau dezechilibrate. Notițele ei, deși așezate cu grijă ordonat, erau totuși deranjate. Și, la picioarele ei, o ciupercă bărboasă zăcea delicată pe covor. O culese și o ținu în palma făcută căuș de parcă ar fi fost capul unui copil nou-născut; și, examinând-o, se gândi ce are de făcut.

În acea după-amiază Ducesa Văduvă era singură în salon cu Gracinet. În timp ce își punea la punct corespondența, își arunca din când în când ochii spre femeia mai tânără care citea lângă fereastră. Nora ei se schimbase cumva, deși ducesa n-ar fi putut spune exact în ce mod. O anumită vigilență, senzația că ar aștepta ceva. Chiar și ținuta ei părea mai dreaptă.

Ducesa se apropie de Gracinet și se uită peste umărul ei la cartea pe care o citea. Era *Abația din Pim,* scena în care fiul adoptat își imagina incendierea abației.

„... grinzi arse, pietre afumate
monument al zilelor făr' de noroc.
Un veac de vânturi și de ploi
n-ar putea șterge acest jalnic loc."

citi ea cu voce tare.

— Și eu am uneori astfel de sentimente față de casa asta

veche, cu toate vechile ei amintiri și ticăloșii. Ce gând îngrozitor! Tu simți vreodată așa?

— Uneori, zise Gracinet fără să se gândească; apoi ochii i se măriră, și se întoarse cu fața spre ducesă.

Nu numai că nora ei vorbise, dar ducesa nu simți nicio repulsie, nici o nevoie stringenta de a o contrazice. În acea clipă știu că Gracinet încetase să-și bea ceaiul. Mintea ei de om de știință se întrebă cât durase până ca efectele să dispară, și dacă existau simptome reziduale. Se holbară una la alta, fiecare văzând-o limpede pe cealaltă pentru prima dată: discipola cu părul alb a științei și recent sigura-pe-sine fiică a literaturii – fiecare surprinsa s-o descopere în sfârșit pe cealaltă fără mască.

Gracinet își lăsă bărbia în piept, ca un cal pe punctul de a-și utiliza forța pentru a urm o încărcătură grea, și continuă să citeze:

„Dar eu și fiii toți ce-i voi avea
în zile și în nopți nenumărate
vom aminti răul făcut,
aici în distrusa casă Pim,
deși ea s-a scufundat în valuri
și odihnă și-a găsit în bezna apelor
casă tăcută a fugit crabilor…”

— Așadar… începu ducesa, dar fu întreruptă de intrarea unui grup de doamne și domni, musafiri ai ducelui Eldred, care veniseră în salon să pună la cale un joc de cărți. Frustrată, ducesa fu silită să joace rolul gazdei; Gracinet plecă neobservată în agitație.

Imediat cum reuși, ducesa îl luă deoparte pe fiul ei.

— Zău așa, soția ta devine din ce în ce mai ciudată, spuse. Comportamentul ei a devenit de-a dreptul nepotrivit. Trebuie să-ți vorbesc despre ea.

— După cină, mamă, zise ducele, scoțându-și ceasul din buzunar și consultându-l.

— Dar…

El închise capacul de aur al ceasului atât de brusc încât ea tresări.

— Oaspeții noștri, mamă, solicită atenția mea și a ta. Nu e momentul acum. Worley, omule! Vino să te prezint mamei

mele… Și ducesa nu avu încotro decât să se supună zâmbind.

Clopoțelul sună pentru cină. Ducele Eldred îi oferi brațul Ducesei Văduve și împreună își conduseră oaspeții în sufragerie. Doi lachei deschiseră larg ușile duble și adunarea năvăli înăuntru.

Sub privirile lor uluite grămezi de ciuperci se revărsau din bolurile așezate printre locurile stilate din jurul mesei și pe bufet. Umpleau paharele de cristal, înotau în compoturi, presărau farfuriile de argint, copleșeau platourile, cădeau peste castroanele cu salată și curgeau ca o spumă dintr-o vază înaltă. Elegantul serviciu pentru cină adăpostea colonii de hribi pătați și coprinopsis de multe culori, mici ciuperci agaricus și gigantica ciupercă mușuroi de termită, hribi de diverse dimensiuni, bureți pucioși, buretele viperei, și porcini, păstrăvi de fag și zgârciobi, trompete roz, trufe albe și chiar unele negre. Ducesa cunoștea multe dintre ele – de la arcuita stea a pământului la ciuperca cuib de pasăre, de la zbârciogul negru la turta vacii – așa cum își cunoștea forma propriilor mâini. Erau ca niște orașe străbătute de un călător, însemne ale locurilor pe unde fusese și ale excursiilor care aveau să urmeze.

— Ce înseamnă asta… aranjamentul ăsta scandalos? zise ducesa cu un glas profund care promitea consecințe îngrozitoare și care îi făcu pe toți cei de față, inclusiv pe fiul ei, să tresară.

— Înseamnă că a sosit timpul să mă ascultați, răspunse Gracinet.

Ducesa ridică ochii și își văzu nora stând în capătul opus al camerei. Tânăra ținea în mână unul dintre jurnalele intime ale ducesei, pe care Gracinet îl deschise și citi cu o voce fermă și limpede:

Dozajul pare a fi cheia, căci atunci când i-am administrat pentru prima oară mâncare de bureți verzi soțului meu stomacul lui a respins-o imediat, și boala nu a avut efecte pe termen lung. Dar, convingându-l că era din cauza vinului pe care îl băuse în seara aceea, cu o altă ocazie l-am determinat să încerce din nou; oricum, i-am dat prea puțin; abia a suferit un slab atac de apoplexie. Trebuie să îmi amintesc să țin seama de diferențele de greutate ale subiecților atunci când stabilesc dozajul corect. El a avut o constituție puternică, și a fost nevoie de o îngrijire

atentă ca să-l împiedic să-și revină complet. (Acest lucru a dus la rezultate interesante, vezi mai jos.) În cele din urmă am găsit doza corectă din a treia încercare, câțiva ani mai târziu.

Ducesa privi în jur în timpul lecturii, ignorând expresiile șocate și împietrite ale musafirilor. Se simțea departe de toți, ca și cum ar fi fost așezați la capătul greșit al unui telescop. Observă că transportul lipsă de ciuperci contribuise probabil la scena din fața ei. Ei bine, cugetă ea, ar fi trebuit să ceară și o explicație scrisă din partea administratorului. Devenise neglijentă. Privirea îi căzu pe o supieră acoperită situată în fața ei pe masă. Ducele, văzând unde îi era fixată atenția, se aplecă în față și ridică capacul, dezvăluind o supă aburindă de bureți verzi.

— Așa îi plăceau tatălui meu să fie gătite, nu?

Ducesa nu spuse nimic.

Fiul ei izbi capacul de podea atât de tare încât zgârie podeaua înainte de a se sparge în mii de cioburi de porțelan. Doamnele erau protejate de fustele lor lungi, dar picioarele câtorva domni fură pișcate chiar și prin ciorapi.

— Răspunde-mi!

— Da, zise ducesa.

Ducesa Văduvă de Turing sperase ca notițele și specimenele ei să contribuie la dezvoltarea științei, dar nu a fost să fie. Căzu în sarcina lui Gracinet să supravegheze distrugerea unei munci de o viață: muzeul de micologie privat, jurnalele, desenele și pulberile de ciuperci.

Gracinet aruncă o privire prin jurnale înainte de a le abandona flăcărilor. De acolo află că năstureii amari fac să crească părul în locuri imposibile și că uleiul dintr-o gogoașă de ristic, dacă era frecat pe lama unei arme, prevenea urmărirea ei ulterioară. După o serie de astfel de însemnări, se cutremură și închise caietul. Nu trebuia să tragă cu ochiul atât de îndeaproape la mintea soacrei sale. Era timpul să se concentreze asupra viitorului. Cu toate că stăpâna încă nu părăsise casa, Gracinet începuse să se împace cu soțul ei. Citeau împreună *Comediile de gheață,* ale lui Soltari.

Ducesa Văduvă fu închisă într-un dormitor de la etaj, supravegheată zi și noapte. Dar nimeni nu se oferi să împartă masa cu ea, și nimeni nu-i aduse ceai.

Gracinet ajunse să regrete ignoranța ei voluntară. Când

dăduseră foc hârtiilor și grămezilor de pachete etichetate cu grijă pline cu ciuperci uscate afară în grădina bucătăriei, doi dintre grădinarii care supravegheaseră focul muriseră, iar un al treilea se îmbolnăvi grav din cauza fumului. Nu-și reveni niciodată complet: chiar și după ce ajunse la concluzia că albinele complotau împotriva lui și trebui să renunțe definitiv la grădinărit. Se părea că ducesa mai reușise în final un ultim experiment.

Incident Pe Plaja Agatelor

Marly Youmans

Prima dată am citit „An Incident at Agate Beach“ de Marly Youmans în antologia din 2005 *Northwest Passages: A Cascadian Odyssey,* cu toate că inițial a fost publicată în unicul număr din 2005 al revistei *Argosy.* Povestea lui Youmans este magică, stranie și extrem de încântătoare. Youmans este autoarea a numeroase cărți incluzând romanele pentru tineri *The Wolf Pit, Little Jordan, Ingledove* și *The Curse of the Raven Mocker.* Povestirile ei au apărut în *Story Quarterly, Southern Humanities Review* și *SCI FICTION,* în timp ce poeziile i-au fost publicate în *Plowshares, Black Warrior Review, The South Carolina Review* și în colecția *Claire.* Trăiește cu soțul și copiii săi în statul New York.

— De unde ai apărut?

Marsha tresărise când copilul se materializase alături de ea, uitându-se peste brațul ei să vadă ce făcea. Privi în jur căutându-i părinții. Dar nimeni nu se ivea de pe faleză și nici nu urca ușor pe potecă; nu se vedea picior de om pe plajă în ambele direcții, nimeni nu hoinărea pe lângă bazinele de piatră, nici nu se apleca să vadă agatele și jaspul descoperite de flux.

— Ce-i aia? întrebă el, fără să se ostenească să-i răspundă. Ochii lui se mișcau de la pânza din poala ei la coșul de cusut, al cărui capac deschis lăsa să se vadă o grămadă de jurubițe cu ață de brodat amestecate cu mătase și bumbac. Probabil veselia ca de circ a conținutului îl atrăsese, căci întinse mâna și arătă un scul de ață purpurie, apoi își plimbă vârfurile degetelor peste pernița în formă de roșie împestrițată cu sute de ace cu gămălie, unele dintre ele din simplu oțel inoxidabil, dar altele cu capete viu colorate, transparente.

— Este…

— Un arici de mare?

— O perniță de ace, îi spuse ea, extrăgând un bold cu gămălie roșie spre exemplificare.

El luă acul și-l studie, șoptind *ace, ace.* Curios, apăsă vârful pe braț.

— Au!
— Da, e ascuțit. Acele trebuie să țină materialul atunci când eu îl tivesc sau pun aplicații. Observă că pentru el cuvintele astea nu aveau niciun înțeles: Uite. Vezi?
Luă un alt model din coș, întorcându-i demonstrativ acolo unde tivise jumătate din margine, lăsând în urmă un șir de bolduri.
El păru fascinat, atingând gămăliile de parcă le-ar fi numărat.
— Câți ani ai? Aș zice că arăți de vreo șapte.
— Da.
Deși vorbi, atenția lui era îndreptată asupra modelului cu mottoul său, vasele de flori și păsărelele. Părul lui tuns fără pricepere atârna pe frunte și îi acoperea urechile, deși el reușea cumva să pară elegant în ciuda neglijenței – trebuie că erau de vină trăsăturile lui delicate și nasul drept și subțire. Părul era de un auriu palid, mișcându-se tot odată, ca o glugă. Băiatul părea compus din viteză și lumină, degetele lui alergând pătimașe peste scena cusută.
— Îți place?
— Da. Dar nu sunt pești. Ar trebui să fie și pești.
Marsha râse, împăturind broderia și îndesând-o sub ațe.
— Din păcate, foarte puține modele sunt cu pești, îi spuse ea. Din când în când poți să vezi niște valuri și un pește sau doi. Nu prea des.
Nu era surprinsă că el voia pești. Avea alge înfășurate în jurul taliei ca un kilt. Oasele palide străluceau printre frunzele întunecate.
Își extrase laptopul de sub coș și îi arătă alte modele pe care le terminase de curând, împreună cu un proiect care încă nu se concretizase. Nu terminase încă de copiat punctele pe o grilă și de codificat culorile și texturile. Soțul ei îi crease un program astfel încât ea să poată introduce numărul de puncte pe urzeală și bătătură și dimensiunile piesei și să înceapă imediat lucrul.
— Nu știu ce e asta. Băiatul mângâie modelul neterminat de pe ecran și adaugă: Ăsta îmi place mai mult. E neted și drăguț.
— Astea sunt doar poze, înțelegi? N-ai văzut niciodată așa ceva la școală? Ăsta e un computer. Stochez în el modelele și pozele. Asta fac eu – reproduceri după piese de muzeu, și oamenii le cumpără și fac copii după modele pe care o fetiță le-a brodat cu un secol în urmă.

— De ce?

— Oh, nu știu. Pentru că le plac, presupun. Pentru că e distractiv să creezi.

— De ce vrei să *stochezi?* Părea să se chinuie să repete cuvintele ei: *Noi* nu păstrăm lucrurile așa.

— Ce vrei să spui, *nu păstrăm lucrurile așa?* Ce faceți voi cu ele?

— O, pietrele, știi tu.

— Pietrele.

— Da, pietrele. Cele cu litere pe ele. Le numim pietre *ogil.*

— Ce imaginație ai!

— Ar trebui să arunci asta. Băiatul atinse marginea de metal a computerului: Nu-și are locul aici. Dar nu-l arunca în valuri!

Ea se amuză.

— De ce nu?

— Pentru că nu e ceva pentru mare.

— Mă rog, zise ea. Eu nu mă prea pricep la computere. Ăsta e domeniul soțului meu. E un adevărat vrăjitor în programare.

Și se gândi la Jim, aflat undeva pe țărm căutând agate, așa cum făcuse cu ani în urmă în copilăria petrecută pe coastă. Îi plăcea să-l vadă așa, desculț și departe de tastatura lui. Trecuseră doar trei luni de când se cunoscuseră, iar acum erau căsătoriți. Slujba lui rămânea în mare parte un mister pentru ea. Abia dacă îl vedea lucrând – de două sau trei ori îl urmărise rotind figuri sau obiecte pe o rețea albă peste un fundal albastru. Păreau mai degrabă rezultatul unei încrucișări între un manechin de sârmă al unui croitor și o imagine tridimensională a Pământului, arătând latitudinea și longitudinea ca o rețea solidă conținând un ocean nesfârșit. Apoi căpătaseră substanță și culoare, și ea fusese dezamăgită. Îi plăcuseră mai mult enigmatice și albastre, ca niște frânturi dintr-o altă lume.

— Iartă-mă, zise. N-am auzit ce-ai spus.

— Fratele meu e îndrăgostit de tine.

Băiatul zâmbi, arătându-și dinții mici și strălucitori.

— Dar eu sunt căsătorită, protestă ea. Nu se poate să fie îndrăgostit de mine.

— Ei bine, este. Mi-a spus el. Te-a urmărit în fiecare după-amiază, și te iubește.

— Sunt în luna de miere. Nu poate să mă iubească, zise Marsha cu severitate. Cum te cheamă pe tine?

— Bramble? Arăta plin de speranță. Poți să-mi spui Bramble. Sau Ramble. Sau Scramble.

Ea râse.

— Bine, Bramble să fie, cel puțin deocamdată.

— Bun. Îi oferi un surâs de o extremă dulceață: Și tata e îndrăgostit de tine, indiferent ce zici tu.

— Acum mă zăpăcești! Ai spus că *fratele* tău mă iubește. *Amândoi* mă iubesc?

— Oh. Ei bine, nu e așa. Noi nu ne considerăm în felul ăsta – suntem cu toții apropiați și nu ne gândim la astfel de lucruri. Frate, tată, toate astea. Deși în realitate el e fratele meu *vitreg.*

Nu prea știa cum să explice ceea ce voia să spună.

— Ne naștem din senin. Nu-i așa? Așa că suntem toți la fel. Ea ridică sprâncenele.

— În regulă, zise. Suntem toți la fel.

— Nu, nu chiar așa. Unii se nasc știind. Alții sunt ca tine.

— Tu te-ai născut știind?

— Bineînțeles.

De trei săptămâni Marsha cosea în fiecare după-amiază în timp ce Jim căuta prin băltoacele de după flux sau se ducea după agate și jasp. După aceea se plimbau mână în mână pe țărm sau înotau, și uneori urcau în dormitorul cel mare cu fereastra de sticlă prin care se vedeau marea și formațiunile de piatră cavernoase (sălbatice atunci când fluxul era înalt) și plaja cu bolovanii și animăluțele sale. Aveau sentimentul acut că timpul lor împreună este deosebit și prețios și că nu se va mai întoarce niciodată – ei doi liberi să-și petreacă ziua așa cum doresc. Amândoi intenționau să doarmă până târziu, dar nu reușeau niciodată, căci fereastra nu avea perdele. Marsha nu putea scăpa de senzația de surpriză că soarele nu apărea de după marginea oceanului, deși lumina în creștere izbutea să-i trezească în zori, când se foiau în pat și făceau dragoste și apoi se culcau la loc.

Întotdeauna își doriseră ca într-o zi să nu facă nimic, doar să stea în pat, dar uriașul cer curbat și ud își arunca săbiile de lumină pe nisip și pe apă, iar ei nu mai puteau să stea înăuntru. Jim încă mai avea un entuziasm copilăresc visând la ce va găsi și venea acasă din incursiunile lui de pieptănare a plajei cu saci de comori – arcul unui os de delfin fosilizat, o moluscă fosilă, o

bucată de hematit, jasp opac în tonuri de crem, roșu, maro și verde. Aducea agate negre, roz, ocazional de un albastru palid. Proprietarii vilei aveau un carnețel în care înregistraseră cele mai bune locuri în care să sapi sau să cauți pe plajă sau în apropierea ei, și el cerceta cu atenție ghidul acelei zone, în căutare de indicii.

Câteodată Marsha mergea cu el, dar ea avea termene de predare pentru broderii, așa că de obicei stătea sub umbrelă, detaliind tiparul unui model pe laptop sau brodând o reproducere. Cele câteva ore în care erau despărțiți îi făceau dornici să fie din nou împreună, cu toate că nu era ca și cum Jim ar fi fost cu totul absent; adeseori îl zărea bălăcindu-se în valuri sau cățărându-se pe stânci.

Deoarece locul lor de acces pe plajă era o scară privată – casa aparținea șefului lui Jim și era arareori folosită de altcineva decât soția și fiicele lui – ea nu prea vedea alți oameni. Nu era cu mult diferită de multiplele vile discrete situate de-a lungul coastei, iar proprietarii o numiseră simplu *plaja agatelor,* cu toate că acesta era numele a zeci de alte locuri fără nume.

Din când în când un grup de alergători treceau pe lângă ei și dispăreau în ceață, iar o dată Marsha văzu un șir de elevi ai unei școli de karate lovind și parând în timpul drumului peste nisip, mișcându-se la unison fără să se uite spre ea, fiecare pas – piciorul drept, stângul, dreptul – descriind un semicerc în aer. Se întrebă într-o doară care era numele mișcării. Un bărbat îmbrăcat în chimono negru aluneca grăbit pe lângă ei, corectând o ținută sau poziția unui braț. Numai el privi în direcția ei și zâmbi.

Băiatul venea s-o vadă aproape în fiecare după-amiază. La câteva ore după ce trecuse clasa de karate, el apăru și stătu înaintea ei ca o pasăre de baltă, cu un picior ridicat. Ea continuă să coasă și nu se uită, și el începu să pivoteze, izbind aerul cu piciorul înălțat.

— I-ai văzut pe adolescenții care au trecut? Ai văzut centurile galbene, verzi și maro?

— Nu știu despre ce vorbești, zise el oprindu-se cu piciorul încă sus, cu genunchiul îndoit.

— M-am gândit că trebuie să știi karate.

— Ce înseamnă *karate?* Adică oamenii care fac așa?

Țâșni peste nisip, îngenunchind adversari imaginari, lovindu-i

cu cotul și cu pumnul și terminând în poziția calului cu un strigăt puternic de *hoah!*

— Deci știi karate.

Scoase de pe gherghef materialul la care lucra și înfipse acul cu ață aurie în pernița de ace.

— Bramble, nu-i așa? îmi amintesc că așa voiai să-ți spun.

— Astăzi aș prefera mai degrabă *Eetsch!* declară el. Dar nu știu karate. I-am urmărit doar pentru că erau interesanți, și m-am uitat cum luptau cu ceața.

Se apropie și se sprijini de piatra pe care stătea ea. Vechea roșie decolorată îi atrase atenția. O ridică și o îndoi între degete.

— E tare și neregulată deasupra. Moale dedesubt. Dar ceva ar putea s-o apuce de dedesubt și să-i smulgă măruntaiele…

— Cum adică, *luptau cu ceața?*

Marsha îi luă pernița de ace. Fusese a bunicii ei Josephia, iar ideea că mâinile lor atinseseră același lucru, făcuseră aceeași muncă, îi trezea sentimente plăcute.

— Mergeau pe lângă apă și au făcut așa – țâșni din nou peste nisip – într-un nor. S-a rupt în bucăți, dar s-a refăcut la loc și a câștigat, așa că ei au trebuit să se întoarcă acasă.

— Ai multă imaginație, observă Marsha.

— Nu, zise el privind nedumerit. Am doar ochi care văd lucruri.

— Deci unii oameni au ochi care nu văd?

El nu păru să considere această întrebare demnă de un răspuns. Poate era ceva prea evident; poate o credea doar retorică.

— Omul negru mi-a cerut să vin cu ei. M-a fugărit, dar n-a putut să mă prindă.

— Omul negru? Adică diavolul? Oh, știu – centura neagră. Mie mi s-a părut prietenos. Ce ți-a spus?

Marsha trase de model, îndreptând țesătura. Se încrețise în jurul unei vaze largi din care răsăreau flori fantastice.

— Mă voia pentru el. Să îndeplinesc magia lui. A zis că mi se potrivește mai bine ca oricui. Ce-a vrut să spună cu asta?

Ea se uită la corpul mlădios și la picioarele care niciodată nu păreau să stea nemișcate, ci dansau și frământau nisipul.

— Voia să spună că ai putea fi bun la karate, că pari a fi un talent natural – cineva care poate învăța ușor imitând. Cel puțin, asta presupun. Tu ce i-ai spus?

Băiatul sări în aer și căzu în poziția calului, legănându-se și rânjind la ea.

— Am făcut *Hoah!* Cu cel mai profund glas din lume, mai profund decât al lui, așa de profund că i s-a ridicat părul din cap. Apoi am strigat *Yah! Yah! Yah!* și *Prinde-mă!* El a alergat după mine, dar l-am lăsat în urmă la stânci. Toți alergau după mine, zise el cu satisfacție, dar nimeni n-a putut să mă prindă. Eu mă uitam la ei și râdeam.

— Cum? Te-ai ascuns?

— Am înotat într-un bazin de piatră și am răscolit nisipul astfel ca el să nu mă vadă, și m-am ascuns într-o crăpătură.

Părul lui mătăsos se legăna, de parcă ar fi aprobat cuvintele.

Marsha se întrebă dacă era ceva adevărat în povestea lui. Chiar atunci el lovi cu pumnul, apoi din nou, și începu să se zbată caraghios, încă ghemuit în poziția calului.

— Bine, ești flexibil și rapid. Nu mă îndoiesc că a vrut să te învețe. Dar n-ar trebui să te ascunzi așa în apă. Dacă te înecai?

— Știi, nu-mi spui *Eetsch.* Ar trebui să-mi spui *Eetsch.* Eu nu mă înec niciodată. Pot să înot mai bine decât tine. Mai bine decât oricare dintre băieții aia care dau cu pumnul. Dacă s-ar fi apropiat, aș fi putut să sar în mare și să mă îndepărtez de ei toți, până cedau și se înecau.

Își împinse pieptul în față ca un culturist, rânjind la ea.

— Ce șmecher mai ești, zise ea, mai degrabă fermecată de lăudăroșenia lui.

— Ce e asta?

Se încruntă, căutându-și zona netedă dintre cele două arcuri aurii ale sprâncenelor. Marsha simți nevoia să le atingă, atât erau de fine și de lucioase.

— Un fel de spiriduș. O zână.

— Cu aripi adică? O, îmi plac.

— Cunoști vreuna?

Râse binedispusă.

— Mă rog, le-am *văzut.* Ar trebui să vorbești cu fratele meu despre ele. El le cunoaște – le-a întâlnit departe în ocean, călărind pe spatele unei balene.

— Păsări, presupun, spuse ea blând. Deci astăzi ești *Eetsch,* iar el e din nou fratele tău.

— Da. Dar în realitate eu sunt mereu același, iar el e mereu același.

Se întinse după pernița de ace, apucând cu unghiile gămăliile de oțel.

— Ai grijă cu aia…

— Și tot te iubește. O să te iubească întotdeauna.

— De ce?

— De ce te iubește? Cred că din cauza părului tău. Se târî mai aproape și își trecu degetele printre bucle: Seamănă cu aurul.

— E un motiv prostesc.

— De ce? Poate nu e din cauza asta. Ai ochii ca marea. Băiatul se uită la fața ei, venind atât de aproape încât ea se retrase. Și tu stai pe pietre și coși. Îi place cântecul pe care-l cânți…

— Ei bine, n-ar trebui. Sunt măritată, îmi iubesc soțul, și o să trăim o viață lungă și fericită împreună. Dacă totul merge bine, adăugă ea, făcându-și cruce. Părea semn de ghinion s-o spună cu voce tare.

Degetele agile ale lui Eetsch se jucau cu boldurile, formând un model de zimți și triunghiuri din cele colorate, delimitate de gămăliile de oțel.

— Ce e asta?

— O rună, o rună, intonă el.

— Pentru ce? De unde știi tu despre rune?

— Nu cred că există cuvinte pentru asta.

Făcu o pauză, analizându-și munca, înainte de a se așeza pe vine pentru a crea o altă formă.

Aplecându-se leneș cu bărbia în palmă, cu cotul pe genunchi, ea îl urmări răsucind pernița, înțepând pânza cu precizie și rapiditate.

— Ești un băiețel ciudat, zise.

Asta îl făcu să râdă. Deja pernița arăta ca o monstruozitate victoriană, deși poate că modelul era prea geometric – mai degrabă un produs de artizanat cherokee din munții unde trăise înainte de a-l întâlni pe Jim.

— Nu e ca o păpușă voodoo sau ceva de genul ăsta, nu-i așa? Nu încerci să-mi faci vreun rău? Sau lui Jim? Poate fratelui tău i-ar plăcea ca Jim să dispară.

Se lăsă să alunece alături de el pe nisip, în umbra bolovanului.

Deși ea îl tachinase, el luă întrebarea în serios.

— Nu, e o joacă. Nu știu cum s-o spun. Dacă lași acele așa cum sunt, până la urmă totul se va termina cu bine. Așa ar

trebui. Nu se uita la ea; degetele îi erau prea ocupate: Vezi?

Marsha îi atinse creștetul capului; părul bătut de soare era fierbinte în palma ei. Pentru o clipă, el înțepeni. Apoi se relaxă și continuă lucrul.

— Deci nu i-ar face niciun rău lui Jim, murmură ea.

— Nu; de ce s-o facă dacă tu îl iubești? În plus, lui îi place de Jim.

Inspectă pernița cu ace în strălucirea soarelui de amiază, care părea să-i aprindă mâinile.

— Îi place de Jim? S-au întâlnit vreodată?

— Nu. Bineînțeles că nu. Dar fratele meu are grijă de mine, și îl vede și pe Jim. Îl ajută la… la treburile lui.

— Treburile lui?

— Da, fratele meu pune pietricelele mici și pe cele mari, bolovanii, în calea lui, ca să nu aibă încotro și să le găsească. E un joc. El caută din cele frumoase sub apă.

— Te referi la agate și jasp?

— Ieri a scos agate roz, alaltăieri au fost albastre, din cele de care nu vezi prea des. A zis că Jim a fost foarte mulțumit.

Marsha avu o mică tresărire de neliniște. Era adevărat; își amintea că el găsise agate albastre cu două zile în urmă și că i le lăsase pe pernă pe cele roz în după-amiaza de ieri. Coincidența era bizară.

— Ai vorbit cu Jim? De unde știi?

— Ți-am spus. Mi-a zis fratele meu. Eu nu vorbesc cu Jim. Așa cum nu vorbesc nici cu omul negru.

— Jim nu te-ar fugări. Te-a văzut de la distanță.

— Știu. Eu îl las să mă vadă. Poftim.

Întinse roșia, acoperită de rune. *Dacă sunt rune,* gândi Marsha, *și nu doar un joc de-al lui.*

— Și eu ce să folosesc când o să am nevoie de ace?

— O, au mai rămas. Le-am pus în vârf.

Așa făcuse, dar nu putuse rezista tentației de a pune boldurile argintii într-o formă de stea.

Eetsch se aplecă spre ea și emise un clic cu limba.

— Asta pentru ce e?

— E sărutul meu. Eu l-am inventat.

Din nou fu cucerită de zâmbetul lui, care părea ceva extrem de pur și de dulce, și dintr-un impuls îl cuprinse cu brațul și îl strânse. Poate copiii erau o idee bună, reflectă ea, dacă erau la

fel de luminoși și de drăguți ca acesta.
El se strecură din îmbrățișarea ei și sări în picioare, râzând și arătându-și vârfurile ascuțite ale caninilor – dinți de lapte, încă neschimbați.
— Oare ar trebui să-i mulțumesc fratelui tău?
Băiatul ridică din umeri.
— N-are importanță. El o face din dragoste. Lui Jim al tău ce pietre îi plac cel mai mult?
Marsha se holbă la el, având sentimentul clar că purtau o conversație foarte ciudată. El îi surprinse privirea și o susținu. Îi va lipsi, iar estetului din ea îi va fi dor să se uite la el. Deși nu era frumos în mod convențional, ochii întunecați, părul deschis la culoare și trăsăturile alungite, aproape ascuțite îi ofereau multă satisfacție – genul de plăcere pe care ar putea-o obține, să zicem, examinând un model valoros și fascinant.
— Lui îi plac toate agatele și jaspul. Dar nu găsește sagenit, din cel cu fire care străbat piatra, și știu că i-ar plăcea un enhidrit frumos. Știi ce e? Cel cu apă prinsă înăuntru?
— Sigur, știu.
Nu se mai uita la ea, ci la valuri.
— Ar trebui să urci la casa ta, zise el. Marea se schimbă.
O rupse la fugă, cu cămașa fluturând în vânt, și alergă în valuri. Marsha se ridică, strigând, și urmări cum băiatul se aruncă în ocean, la adăpostul umbros al unei stânci masive. Apoi dispăru, deși ea alergă după el și căută pană când fluxul îi ajunse la nivelul taliei și începuse să avanseze pe uscat.
— Marsha! Jim era pe treptele de piatră, cu coșul ei în mână. Pe aici, urcă repede.
Știa că era prea periculos să mai rămână. În apele joase de lângă bazinele de piatră pluteau scânduri și butuci. Proprietarii casei îi avertizaseră că nu e bine să înoate nicăieri în afara locurilor publice aflate de-a lungul drumului pentru că un buștean ridicat de un val putea uneori să ucidă. Chiar și bărbați adulți fuseseră loviți și zdrobiți. Nu era ca plaja de la Kill Devil Hills unde părinții ei închiriau o cabană în fiecare vară, unde steagurile le spuneau de ce să se ferească – pânza roșie fâlfâind marca vârtejuri și curenți puternici.
— Pe aici!
El arătă spre un defileu îngust între pietre unde apa năvălea înspumată, și ea ieși din mare, aruncând din când în când o

privire peste umăr, dar fără să vadă nimic.

Spre ușurarea ei, în după-amiaza următoare băiatul reveni cu cămașa plină de sagenit „de la fratele meu”, niște pietre minunate aurii străbătute de ace de aer. Marsha și Startle – în ziua aceea el se numise *Startle* – lăsară câte una pe fiecare treaptă a scării întortocheate care ducea la casa lor, iar Jim fu extrem de surprins.

— O să fie uluit, îi spusese ea băiatului. Fericit.

Tinerii căsătoriți făcură dragoste pe patul regal al șefului înconjurați de pietre pe cearșafuri și pe perne. Jim le așezase pe trupul ei gol și, când închise ochii, depuse două ovale pe pleoape.

— Mă simt ca o regină întinsă într-un tumul neolitic.

— Eu sunt un om al cavernelor lacom, care jefuiește morții și se întoarce acasă încărcat de comori.

Ea se ghemui lângă el, simțind cum pietrele îi alunecă de pe piele. Sagenitele se loviră una de alta cu un clinchet ca de zaruri.

— Doamna a agatelor, șopti Jim, cuprinzând-o. Părea expus și vulnerabil fără ochelari, ca o creatură marină scoasă din carapacea ei. Avea pielea palidă și ochii închiși la culoare.

Sagenitele alunecară, lipindu-se pentru o clipă de unul apoi și de celălalt când el o strânse. Când valul iubirii lor se sparse pe pietre și începu să se retragă, formele netede zăceau pe torsul ei, subliniind curbele trupului, talia, umflătura șoldurilor.

— Frumoasa mea.

Jim luă altele și îi înconjură nuditatea, apoi se încolăci lângă ea cu un braț peste pieptul ei și fața cuibărită în curbura gâtului ei. Ea zâmbi gândindu-se la ciudățenia fanteziei lui și la încântarea în fața formelor lustruite, care era diferită, dar nu mai slabă decât patima lui pentru sânii și coapsele ei. Nu era caracteristic băieților să adune pietre sau bețe?

— Ca organele genitale ale bărbatului, șopti ea, plimbându-și mâna peste șira spinării lui. Oare dormea acum, cu o piatră strânsă într-un pumn ca o jucărie în mâna unui copil? Nimic altceva decât un băț și două pietre.

Urmându-l în somn, se gândi pentru prima dată cum fratele – dacă exista un frate – adunase pietrele cu ace de aer și le ținuse în mâinile lui, astfel încât, dacă exista, o atinsese într-un anume

fel intim; sau cel puțin sărise dintr-un moment de timp în altul, la fel de sigur ca bunica Josephia cu pernița ei de ace mult folosită.

Jim înota; abia îl putea discerne, în depărtare, acolo unde văzuseră orcile negru cu alb răsucindu-se alene la soare. Apoi zări ceva pe cercul de stânci despre care proprietarii spuneau că se numește *bolul de porridge al diavolului* din cauza conținutului său învolburat până la alb în timpul fluxului înalt, și ea se sperie și îl strigă să se întoarcă, cu toate că el desigur nu o putea auzi.

— Era cineva – am văzut un braț ieșind din apă. Dar nimeni nu a apărut la suprafață.

Rămăsese la marginea apei până când Jim înotase până la țărm și se ridicase în picioare din apele puțin adânci, picurând.

— Ai văzut ceva. Probabil un joc de lumini.

— Nu, sunt sigură. Era un braț de bărbat, și era cumva ciudat... albăstrui, parcă, nu sunt sigură.

Jim se freca cu prosopul adus de ea, pielea înroșindu-i-se pentru moment. Ea nu reușise să-l facă să înțeleagă cât de frică îi fusese, să vadă brațul și mâna, știind că el era departe. Poate că nu se exprimase limpede asupra importanței momentului în care văzuse mâna.

— Ei bine, dacă a fost un bărbat, probabil avea pielea vânătă de frig. E răcoare acolo.

— Dacă *era,* îl corectă ea. *Pentru că era, era cu adevărat,* gândi ea. Tu nu mă iei în serios.

Își scufundă degetele de la picioare printre grăunțele de nisip, răscolindu-le.

— Ce ar trebui să fac? îmi spui că ai văzut un braț în ocean, iar eu ar trebui să fac ceva? Am putea anunța Paza de Coastă, dar vor crede că suntem nebuni.

Părul lui stătea ridicat în țepi, iar Marsha se întinse să i-l netezească cu mâna.

— Nu, nu asta. Arăți ca o perniță de ace. Își aminti de băiat, ținând roșia în mână: Ca un arici de mare.

— Un arici care are nevoie de un duș lung fierbinte, zise el. Brr, eu mă duc înăuntru. Poți să vii și tu dacă vrei.

— Bine. Ajung într-un minut.

Întrezărise o cămașă albă fluturând de după un bolovan.

Când Jim urcase la jumătatea scării, băiatul ieși alergând spre

ea. Într-o mână ducea o suliță subțire, terminată cu un vârf de săgeată; avea o expresie pe care o mai văzuse și înainte pe chipul lui: emoție reținută. Marsha își dădu seama că îi va fi dor de el când vor pleca și că nu-și mai făcea griji în legătură cu părinții lui sau cu locul unde ar putea fi casa lui. Părea să fie perfect capabil să-și poarte singur de grijă și să creadă că tot ceea ce îi atrăgea atenția era interesant. Îi plăcea asta la el.

— Am văzut un braț. La bolul de porridge al diavolului.

Făcu semn cu capul spre pereții joși, zimțați ai căldării.

Băiatul își țuguie buzele. Poate se gândea, poate asculta.

Profilul lui părea să se odihnească pe fondul luminos, ca și cum s-ar fi sprijinit de un suport.

— Unde mai exact?

— Vezi colțul ăla? Unde piatra se înalță și formează o curbă, cu un fel de gaură?

El își descheie cămașa, înghesuind-o într-o crăpătură a pietrei verticale. Apoi rămase gol, cu excepția unui colier pe care îl remarcase și înainte – cu o gaură în mijloc și mărginit de forme runice – și franjurii lungi ai algelor atârnând de pe talie. Sări în valuri și se îndepărtă repede, și după o clipă se afla în interiorul pereților bolului diavolului și se întindea să pipăie deschizătura pe care o văzuse ea. Flutură mâna spre ea; când sări de pe pietre ținea ceva. Altădată valurile care înconjurau căldarea spumegau sălbatic, dar acum apa se lovea ușor de laturile ei.

— De la fratele meu.

Depuse piatra în mâna ei. Era un sagenit mare, găurit cu multe canale.

— E minunat.

Nu se uita la piatra care era, într-adevăr, remarcabilă, cu urme de albastru ca norii, astfel încât întregul ansamblu avea aspectul unei picturi într-o sticlă – o scenă cu nori și ploaie căzând în lumina soarelui. În schimb ea fixa punctul în care văzuse brațul.

— Uite.

Întinse pandantivul de la gâtul lui, și ea apucă marginea pietrei, neștiind ce vrea de la ea.

Dar înainte ca el să spună alt cuvânt, ea întrezări ceva, chiar prin deschizătura din centru. Desluși fața unui bărbat ridicându-se din mare. Clipi o dată, și zări iarăși capul; apoi îl văzu și a treia oară, privind drept înspre ei, dar când se retrase și se

concentră nu detectă nimic, absolut nimic. Trăsăturile băiatului erau impasibile, și lăsă colierul să cadă la loc. Abia dacă se scursese suficient timp ca să-și fixeze chipul în memorie, dar se gândi că exista o asemănare și se simțea – cum? Valurile puteau să înșele, își spuse: nu avea niciun motiv să se neliniștească sau să se sperie. Iar Jim nu înotase tot atât de departe, în urmă cu o jumătate de oră? Poate că era un scufundător care plutise pe valuri și putea fi văzut numai ocazional.

— Astăzi cum îți spui?

— Îmi spun *Regele Peștilor.* Zâmbi fixând Pacificul, acum liniștit și albastru-închis, sclipind în soare. Asta înseamnă că sunt responsabil cu toți peștii. Dar fratele meu este rege peste ocean și chiar peste golfurile adânci și peste creaturile de foc vechi, așa că el e mai bun decât mine. Deși și eu sunt destul de bun, zise cu mândrie.

— Și ce mi-ai arătat acum?

Nu era sigură că el asta făcuse; nu era sigură de nimic în afară de faptul că Jim o aștepta în vârful falezei și că o va ierta că nu a venit cu el la duș când va vedea sagenitul cel mare pe care băiatul îl pusese în mâinile ei.

— Ai văzut ceva? spuse el cu blândețe, îndepărtându-se de ea.

— Ce e dispozitivul de la gâtul tău?

Îl urmă, atingându-i ușor pe păr, unde strălucirea soarelui forma parcă o coroană.

— O, asta. E jucăria mea. E ceva care mă întărește, mă vindecă și mă aduce înapoi când plec. E binecuvântarea mea.

Atinse cu degetele și trase de șnur, verificându-i dacă era rezistent; mâna lui ajunse la nodul de pe ceafă. După aceea mângâie piatra, ca și cum ar fi lustruit-o.

— Câteodată nu vorbești deloc ca un copil, mic Rege al Peștilor.

— Dar ce contează? Chiar și când o să fii o femeie bătrână, bătrână, n-o să te simți deloc bătrână în suflet. N-o să te simți mai bătrână decât azi, cu excepția greutății din piept. Atinse pandantivul: Nu ăsta. Morții, vreau să spun, și lucrurile care nu s-au întâmplat. Și greșelile pe care le-ai făcut.

— Acum știu că nu ești copil. Ești o ciudățenie înțeleaptă bătrână de mii de ani.

Se îndepărtă de el, tachinându-l și întorcându-se să privească

oceanul și să cerceteze valurile în căutarea a ceva – o mică întrerupere care să nu fie nici balenă, nici pasăre, nici geamandură.

— Nu, sunt doar eu. Regele Peștilor.

O luă de mână, și degetele lui erau reci și puțin lipicioase, ca și cum s-ar fi jucat în apa de mare și nămol.

— Îți amintești ce am spus la început. Unii se nasc știind. E mai ușor așa.

La începutul a ce, se întrebă ea.

— În curând o să mă întorc acasă.

Fu surprinsă de sentimentul de tristețe provocat de pronunțarea acestor cuvinte.

Regele Peștilor se sprijini de ea, cu brațele lui reci lipite de ale ei, și făcu sunetul care însemna un sărut, și ea îi răspunse tot cu un clic, apăsându-și obrazul de al lui. Se minună cât ajunsese să țină la acest băiat, pe ai cărui părinți nu-i cunoscuse și despre care nu știa aproape nimic din lucrurile uzuale – unde locuia și unde mergea la școală, filmele lui preferate, jocurile și cărțile. Se uitară împreună la apă, și în depărtare o balenă apăru într-un fulger de negru și alb, ordonat ca un domino.

O orca.

— O să te întorci, îi spuse băiatul, cu glas visător. Îți promit. Apoi își smuci capul în sus, ca răspuns la o notă acută – cineva din apropiere fluierase.

— Stai, am un cadou pentru tine…

Țâșni printre pietre, fluturându-și algele, și Marsha rămase pe loc, privirea ei hoinărind încet peste suprafața mării fără să găsească nimic care să-i oprească mișcarea. În numai câteva minute el se întoarse, îmbujorat și zâmbitor.

— Asta e pentru el…

Îi întinse o enhidrită de mărimea unui bolovan. Ea dădu glas uimirii, ridicând-o să vadă apa prinsă în interior. Era erodată inegal, mai netedă pe o parte decât pe alta.

— Fratele meu mi-a zis să i-o dau bărbatului tău. Dar i-am uitat numele…

— Jim. Îl cheamă Jim.

— E greu să ții minte dacă numele nu se schimbă niciodată. E așa de plicticos. Tu nu vrei niciodată să fii și altceva în afară de *Marsha?*

— Îți plăcea numele meu pentru că seamănă cu *mlaștină,* și

ție îți plac locurile ude.

— Da, dar câteodată ai putea fi *Baltă* sau *Lac.*

Vorbea serios, lipit de ea, clătinând din cap. Mătasea părului i se agăța de braț.

— O *Băltoacă.*

— *Pârâiaș* e drăguț. Îmi place cum sună. Sau ai putea fi Regina Oceanului. *Ar trebui* să fii Regina a ceva.

Freca absent piatra care îi atârna la gât și, când ridică ochii, ea se gândi că trăsăturile lui nervoase, delicate erau frumoase.

Totuși nu-și amintea să-l fi găsit așa de la început. Îi trecu prin minte că ar putea să-l ia pe băiat acasă și să-l adopte. Dar era prea devreme; îl cunoștea pe Jim de atât de puțin timp.

— Poate Regina Melcilor de Mare.

— Da.

O amuza să-i vadă fața serioasă. Răsucea un pachețel în mâini și abia părea să-i audă cuvintele.

— Ți-ar plăcea să trăiești acolo unde trăiesc eu, într-un oraș?

El se trase de lângă ea, scuturând din cap.

— Ar fi o nebunie, zise el. Aș fi ca omul ăla care se lupta cu marea. *Hoah!*

Alergă spre valuri și sări în ele, lovind și rotind și tăind cu o sabie imaginară. Ea văzu cum pachetul cade, îi atinge picioarele și dispare în ape. El se învârti, simțind pierderea, și îngenunche bâjbâind cu mâinile. Îl auzea strigând „Nu, nu, nu, nu...” și apoi cu o săritură înaltă țâșni din apă, lovind aerul cu pumnul.

— Aproape că îl pierdusem, gâfâi el. Fratele meu ar fi fost foarte supărat. Și eu aș fi fost foarte supărat.

Pachetul stătea strâns în mâna lui, pânza sa aurie ivindu-i-se printre degete.

Ea știa să aștepte, știa că el i l-ar fi arătat dacă asta voia. Iar dacă ea întreba și el nu voia să-i arate, Regele Peștilor ar fi rupt-o la fugă, cu picăturile de apă zburându-i de pe călcâie.

— E pentru tine. Întinde mâinile și o să ți-l dau.

Făcu așa cum spunea el, așezându-se cu picioarele încrucișate pe un morman de prundiș cristalin și îi întinse mâinile făcute căuș. Enhidrita se găsea în fața ei.

— Acum, îi spuse el, trebuie să păstrezi astea pentru tine și să nu i le dai lui... lui Jim. E foarte important, pentru că ele îți sunt destinate doar ție. O fixă: Ei, bine?

— Bine, fu ea de acord. N-o să i le dau nici lui, nici altcuiva. O

să le păstrez pentru mine, fiindcă sunt de la tine, iar eu țin la tine și o să-mi lipsești.

Băiatul se încruntă, lovind nisipul.

— Nu sunt chiar de la mine – adică, fratele meu mi le-a dat. Pentru tine. Și e câte una pentru fiecare dintre noi.

— Familia ta?

— Voi așa i-ați spune, bănuiesc. Cei care sunt împreună.

— Presupun că asta e o familie, îi spuse ea.

El se săltă într-un picior, gândindu-se.

— E ca un banc de pești. Cum se rotesc toți încoace și-ncolo. Noi știm cam în același fel – unde suntem și ce se întâmplă și cine urmează să facă ceva.

— Dar tu ești aici cu mine. Nu mai ești cu nimeni altcineva.

Își trecu degetele printre șuvițele fine ale părului său.

— Asta pentru că eu sunt băiat. Copiii se aventurează întotdeauna pe plajă. Așa se face. Pentru că ei se află la mijloc, nici sugari, nici maturi, așa cum sunt oceanul și pământul când sunt împreună la mal. Nici mare, nici pământ.

Marsha uitase cu totul de Jim și de duș.

— Ce povești mai spui! Zău că o să-mi fie dor de tine.

El bătu puternic cu piciorul în nisip, apoi îl ridică să vadă amprenta.

— Nu mai ții palmele întinse.

— Scuze. Am uitat.

Le făcu din nou căuș; închise supusă ochii când îi spuse el. Le așeză una după alta – ceva neted și rece – pe liniile care separau degetele. Pe ultima i-o plasă în palma dreaptă. Deschizând ochii, văzu șapte enhidrite. La culoare nu semănau cu niciuna dintre cele pe care le văzuse în magazine sau în colecția lui Jim, și toate erau asemănătoare ca formă și mărime, lungi aproape cât două falange ale ei. Când le ridică în lumină sclipiră, albastru sau turcoaz cu scânteieri ocazionale de roz și verde. Nu, nu mai întâlnise niciodată unele ca ele.

— Ce dulce ești, zise.

El o ignoră; poate că lauda nu era suficientă, sau poate era doar nepotrivită.

— Asta sunt eu – arătă cu degetul său rozaliu, indicând cea mai mică piatră. Și asta e fratele meu.

De data asta o atinse pe cea care stătea în palma ei.

— Și astea sunt ceilalți.

— Bineînțeles că sunt, zise el, părând uimit că ea avusese nevoie să spună asta.

— Una dintre ele e mama ta?

— Mama a murit când eram mic. Nu-mi amintesc.

Aha, acum aflăm ceva, gândi ea. *Deci mama lui e moartă, și probabil fratele lui se comportă ca un părinte. Oare pentru că tatăl lui e plecat sau mort și el?*

— Dacă vreodată ai nevoie de mine și de fratele meu sau de noi ceilalți, zise el, fixând-o intens și apropiindu-și fața atât de mult de a ei încât trăsăturile își pierdură precizia, îngroapă pietrele undeva aproape de mare.

— Ai putea veni să locuiești cu noi, sugeră ea abia ascultând, dar el scutură din cap negând.

— Ar fi o nebunie. Tocmai ți-am *spus,* îți amintești? Aș fi ca omul care a încercat să omoare marea, îți amintești? Și uite ce s-a întâmplat când m-am prefăcut și eu – am pierdut pietrele! Nu pot trăi fără mare.

Băiatul se retrase.

— Le îngropi în pământ dacă ai nevoie de noi. Dar trebuie să fie lângă ocean, altfel vom muri. Mă asculți?

Apucă materialul fin al bluzei ei, strângându-l în mână.

— Da, dar...

El fugi de lângă ea, fără să se oprească să-și ia cămașa, și se pierdu printre stâncile din apropierea bolului diavolului.

— Rege al Peștilor, strigă ea. Vino înapoi! Îmi pare rău.

Dar fu nevoită să urce scările fără să-și ia rămas-bun în acea după-amiază, ducând piatra și cele șapte enhidrite pe care le învelise în fâșia aurie.

În ultimele trei zile abia dacă îl mai văzu, întrezărindu-i numai silueta de la distanță. Își terminase modelele și acum îl însoțea pe Jim în incursiunile lui printre stânci. O dată îl văzu pe băiat sărind din piatră în piatră sau îl văzu aplecat pe buza bolului diavolului, uitându-se în apă. Altă dată i se păru că discerne formele a doi înotători cu păr deschis la culoare, departe de țărm.

Simțindu-se puțin neloială, ascunsese cele șapte pietre într-o cutie de bijuterii. Jim fusese mulțumit de enhidrită și voia să găsească alta. O dată în timp ce el dormea, ea duse cutia la fereastră și le studie îndeaproape, observând linii ca modelele de pe pernița de ace a Josephiei incizate pe suprafața lor. Ceva

ca un fulg strălucitor înăuntrul celei mai mari îi atrase atenția.

Când o ridică pe aceasta, detectă o așchie fină suspendată în interiorul bulei de lichid a pietrei. Sclipea plutind prin apă ca o frunză căzând prin aer.

Când Jim încărca mașina, ea se grăbi pe plajă, sperând să-l mai vadă o dată pe băiat. Îl căută pe lângă scări și în bolovanul găunos în care îl găsise odată dormind. Probabil că o urmărise, fiindcă o lăsă să-l caute și să-i strige numele și nu răspunse decât când ea se aventură în canalul cu pietre ascuțite. Râse, sărind în sus și alergând către ea și își aruncă brațele în jurul taliei ei.

— Cine ești de data asta?

Se aplecă și-și apăsă obrazul de părul lui.

— Sunt *Trist,* îi spuse el. Sunt trist.

Înapoi în apartamentul din oraș, întregul episod părea ceva îndepărtat. Puse cutia în dulap împreună cu alte câteva cutii de bijuterii, și uită imediat. Imaginea băiatului în fusta lui de alge și cu lancea în mână, fața pe care o întrezărise ca prin gaura cheii, mâna din bolul diavolului: toate păreau doar un vis.

Chiar și viața alături de soțul ei deveni iluzorie, începând cu a treia zi de la întoarcerea lor. În acea zi, un camion nu reuși să oprească la o intersecție și plonjă în ușa șoferului mașinii ei. Mașina lui fiind în service pentru o inspecție al cărei termen fusese depășit, Jim o împrumutase pe a ei. Muri la numai câteva străzi de apartament. Pur și simplu. *Sosit decedat.* Mașina ei era întreagă. Moartea părea a fi ceva ce nici nu se întâmplase, venise atât de repede. Însăși bruschețea ei părea a diminua tragedia sugerând irealitatea. Abia la înmormântare începu să conștientizeze pierderea, cu toate că simțea o dorință intensă să se ridice din strană și să părăsească biserica, să abandoneze această… această *sarcină,* care nu era deloc ceea ce-și dorise ea. Corpul lui fu incinerat, iar cenușa așezată într-un tub de metal astupat. Cilindrul avea greutatea unui caleidoscop scump și suna ca un amestec de clopoței și nisipuri mișcătoare. Dar nu era nimic de văzut acolo, nici lumină, nici culoare: doar întuneric. Ascunse obiectul orb în interiorul unui vas cu capac.

Ciudat cum ieșirea lui Jim din timp părea să distorsioneze timpul. Serile erau lungi și goale și conțineau o mulțime de gânduri. Durerea săpa puțin câte puțin. Își cumpără un televizor

– aparat care altădată îi displăcea – și îl lăsă să-i consume orele. Marsha stătea pe podea în fața ecranului, legănându-se înainte și înapoi în timp ce plângea, cu volumul dat tare astfel încât nimeni din apartamentele învecinate să nu știe.

— Te-am cunoscut cu trei luni înainte de a ne căsători, și am petrecut trei săptămâni pe coastă, iar când ne-am întors ai murit în a treia zi. Scutură vasul, de parcă i-ar fi putut atrage atenția: Deci au fost doar trei luni, trei săptămâni și trei zile.

Când îi veni ciclul, căzu în fața televizorului cu urna în brațe, plângând fără să facă vreo încercare de a-și reține lacrimile. Plângea pentru copiii lor, care nu existau și niciodată nu vor exista, și bocea pentru trupul care voia un copil când era deja prea târziu. Imaginea unei enhidrite cu un fulg mineral prins în interior îi veni în minte.

Pierderea ar fi fost poate mai ușor de suportat dacă nu ar fi fost copil unic, născut de o mamă de aproape cincizeci de ani și un tată de șaizeci. Ambii ei părinți erau morți. Și poate ar fi fost mai bine dacă s-ar fi mutat înapoi în Carolina, dar nu se putea convinge să facă asta. Nu putea suporta ideea că ar trebui să explice tuturor cunoscuților ce se întâmplase și să audă că da, era tragic și îngrozitor, dar timpul va vindeca totul. La drept vorbind, nu voia să împacheteze sau să arunce hainele lui Jim sau obiectele din biroul lui. Îi purta cămășile și halatul de baie; o urmă din parfumul lui stăruia în dulap.

Șeful lui Jim îi aducea întotdeauna flori în a șaptea zi a lunii. Cei doi fuseseră buni prieteni încă din copilărie și merseseră împreună la Cal Tech. Când erau mici, amândurora li se spunea *Jimjase,* atât erau de apropiați. Jason sugeră ca ea să se întoarcă la casa de pe plaja cu agate și jasp ca să împrăștie în valuri cenușa soțului ei. Ea îi mulțumi, dar spuse că nu era încă pregătită.

Noaptea zăcea în pat, dorindu-și dureros ca Jim să o atingă sau să se ghemuiască la spatele ei, cu răsuflarea lui caldă pe gâtul ei. Membru steril, mâna care strângea cearșafurile era inutilă, doar a ei. Nicio altă atingere nu apărea din beznă, secretă și surprinzătoare. Adesea visa că îl vede pe țărm. Se plimba la marginea oceanului, culegând jasp și agate, examinându-și descoperirile cu capul aplecat. Ea vedea că pietrele din ziua aceea erau nemaivăzute; străluceau, și ace înflăcărate străbăteau sagenitul. El se întorcea, dar nu o vedea,

iar pietrele păreau grele în mâinile lui. Când ea îl urmărea printr-un labirint de pietre verticale, el dispărea în fundal până când nu-l mai putea distinge printre pietrele gri, înclinate.

Se trezea, cu lacrimi pe obraji și o durere teribilă în piept, aprindea veioza și fixa ferestrele întunecate și becurile palide de pe stradă.

Cu timpul, trebui să pună poze cu el prin casă fiindcă începuse să-i uite figura. Asemăna nuanța părului său ciufulit cu un scul de mătase de culoarea *mac canadian* de Theolian. Cu ochii nu era la fel de ușor, iar ea se opri la *lemn întunecat.* Analizând imaginile, descoperi că erau alunecoase și greu de reținut. Ochelarii lui urâți, dar la moda, îi stăteau în cale. Ea voia să vadă forma exactă a liniei care mergea de la sprâncene și orbite la pomeți, dar aceasta rămânea ascunsă. La urma urmelor, nu avuseseră decât trei luni, trei săptămâni și trei zile. *Cu timpul. La urma urmelor.* Ura cuvintele astea; uneori se gândea că urăște limbajul. Când nu mai avu nevoie de el noaptea, donă televizorul la cel mai apropiat depozit Goodwill. Se instală o amorțeală, și ea descoperi că nu mai era interesată de modelele pentru broderii, cu toate că se forța să continue.

Cel mai rău fu atunci când veni primăvara și aduse cu ea uitarea. Oare aprilie nu aducea o reînnoire a dorinței? Dar era imposibil să-ți amintești un bărbat în fiecare minut, în fiecare oră. Stătea sub pomii fructiferi, cosând un model nou. Originalul fusese cumpărat de un colecționar particular, care o lăsa să-l studieze, să-l măsoare și să ia notițe în schimbul unui document – o descriere precisă și o estimare a valorii. Bărbatul și femeia, dezbrăcați, erau rudimentari, dar fermecători. Merele ofilite din pom deveniseră roz-portocalii, ca și multe dintre păsări. Petalele cădeau pe pânză, și ea le mătura. Când aruncă materialul în coș, mâna ei atinse boldurile de pe pernița de ace a Josephiei. Scoțând-o de la fundul coșului, fu din nou surprinsă de desenele alcătuite de gămăliile colorate și argintii. Uitase – trecuse atât de mult timp de când avusese nevoie de mai mult decât de un gherghef și un set de ace.

În seara aceea îi sună pe Jason și pe soția lui, mulțumindu-le pentru ultimul buchet de flori lăsat pe covorașul din fața ușii apartamentului ei. Ei îi sugerară din nou să folosească vila, dacă locul nu o făcea nefericită. Poate ar însemna un ajutor, o hotărâre, un sfârșit: ceva. Se va gândi la asta. Încă nu a „trecut

peste“ Jim, dar părea că amintirea lui se mai îndepărtează puțin, ca și cum zilele lor împreună fuseseră adunate și căpătaseră un loc într-o sală de muzeu. În seara aceea intră în biroul lui pentru prima dată după luni de zile. Pietre și pietricele erau împrăștiate peste măsuța de la bibliotecă, acoperite de praf. O lupă zăcea pe o sugativă de pe birou. O ridică, imaginându-și strânsoarea lui în jurul mânerului. Amintirea unor rostogoliri peste cearșafuri presărate cu sagenite îi pluti prin minte și ea încercă să fixeze momentul astfel încât să se dezvolte. Dar imaginile alunecară în umbră și refuzară să rămână.

Copii ale schițelor lui Jason pentru un joc nou erau împrăștiate pe rafturile cu cărți. Analiză una dintre ele, observând pentru prima dată că eroul seamănă vag cu soțul ei.

Apoi, amintindu-și cele șapte pietre, se duse în dormitorul ei și scotoci prin dulap, ladă și garderobă, dar nu găsi nimic. Abia când se uită pe sub mobilă descoperi caseta de bijuterii, strecurată între perete și panoul din spate al dulapului de haine. Desfăcând bucata de pânză aurie, așternu conținutul în lumina unei veioze. Peștișorii de piatră erau minunați. Uitase cât de neobișnuită era culoarea, aproape turcoaz în unele locuri, cu albastru și pete de alte culori. Din nou Marsha fu sigură că nu mai văzuse așa ceva în cărțile lui Jim. Pe suprafața lor erau zgâriate rune care puteau fi făcute ieri, atât păreau de proaspete. Rocile făceau parte dintre cele mai vechi lucruri, dar rămâneau în mod misterios pline de tinerețe. Peste o mie de ani cineva ar putea ține în mână o agată enhidră și s-ar întreba cine a făcut inscripțiile, cine a atins-o, ce s-a întâmplat cu ei – și care comoara s-a pierdut abia anul trecut sau de peste mai mult de un secol?

La fel de bine ar fi putut fi săgețile unor elfi aruncate spre ea, pentru că îi treziră o curiozitate și o dorință adormite. Cum de îl uitase atâta timp pe băiat? Își aminti nasul lui ascuțit și ochii întunecați. Ce comic era, purtând un kilt din alge și o cămașă prea mare, probabil uitată de vreun turist. Îl văzuse înotând gol, scufundându-se la cele mai îndepărtate stânci ale bolului diavolului. Niciodată nu-l văzuse în haine de stradă sau arătând ca un copil obișnuit în compania tovarășilor lui de joacă sau a părinților. Odată ce-i reveni în minte, el deveni punctul central al gândurilor ei și simți nevoia să-l vadă.

Ea și mama lui Jim, împreună cu Jason și soția lui, se întâlniră

la casa de pe plajă în iunie și înaintară până la o insulă de piatră unde fiecare aruncă în apă câte un pumn de pietriș și cenușă din urnă. După aceea ceilalți petrecură o oră adunând pietre, pentru că așa părea corect. Hoinărind printre porțiuni pietroase, benzi negre de nisip și grămezi de cristale transparente, Marsha avea senzația plăcută că băiatul se află prin apropiere, dar după ce plecară ceilalți sentimentul se stinse. Probabil faptul că îi văzuse în depărtare, aplecându-se să examineze o piatră sau să arunce una într-un coș, o făcuse să se simtă oarecum familiar – ca într-una dintre acele zile pierdute în care își putea urmări soțul la vânătoare de comori, dincolo de următoarea grămadă de sedimente sau de următoarea cotitură a plajei.

Deși îl strigă și îl căută, nu găsi nicio dovadă a existenței copilului cu excepția lăncii lui, adăpostită într-o crăpătură de stâncă. Mânerul era rupt, dar piatra era încă bună, prinsă de băț cu o legătură de iarbă uscată.

Se simți dezamăgită și puțin îngrijorată. El întotdeauna apărea cât ai clipi!

Când sosi timpul să stingă luminile, i se făcu frică și lăsă o veioză aprinsă. Nu știa de ce sau de cine se temea. Fața deschisă a lunii strălucea prin peretele de sticlă supraveghind marea și luminând patul ei gol. Seara făcea ca obiectele agreabile din casă să aibă un aspect diferit. Ca și cum și-ar fi spionat soțul la lumina stelelor: ce oroare. Chiar și să-l vadă pe băiat bătând în fereastră – imposibil, căci casa era situată chiar deasupra stâncilor – ar fi speriat-o, era sigură. Iar dacă ar fi coborât noaptea pe plajă și ar fi văzut un braț palid în valuri, sau două chipuri, ar fi tremurat prea rău și ar fi fost prea slăbită ca să mai urce scările.

— Ai spus că o să mă întorc, zise ea pumnului de enhidrite, dar nu ai spus că tu n-o să fii aici.

Așezată aproape de marginea falezei, supraveghea coasta și oceanul, nisipurile deschise la culoare și cele negre, pădurea de pietre verticale și bolul diavolului. Timp de trei zile îl căută pe băiat, mergând până la a întreba la o altă casă dacă au văzut o asemenea persoană îmbrăcată în alge. Nimic. O lingură grea de argint zăcea în poala ei alături de degetele netede de piatră. După un timp se ridică și săpă în pământ, smulgând plante scunde bătute de vânt pe care nu le recunoștea; rădăcinile lor

erau învelite de cristale, transparente sau chihlimbarii printre care și câteva jaspuri roșii sau verzi. Șanțul îngust, lung de câțiva centimetri, semăna cu modelul mormântului unui rege străvechi, umplut cu pietre prețioase. Așeză în mijloc cea mai mare enhidrită și apăsă la loc rădăcinile plantelor și nisipul. Simți imediat impulsul să o dezgroape, dar nu o făcu. Ridicând un alt bulgăre de nisip și rădăcini, strecură dedesubt piatra cea mai mică. Își aminti de anul în care plantase lalelele cu susul în jos și se întrebase dacă există un mod bun și un mod greșit de a face acest lucru. Cât de aproape una de alta? Ea le pusese la distanță de șaizeci de centimetri – cam distanța la care sădise plantele.

— Trebuie să fiu nebună, murmură ea, mângâind ultima bucată de iarbă.

Privind în jur, văzu că solul părea nederanjat, de parcă nu ar fi făcut nimic, și regretă că nu a marcat locurile. Va fi dificil acum să dezgroape pietrele. Poate că nu le va mai regăsi niciodată pe toate. Dar ce mai conta? Nu credea că se va întâmpla ceva – și dacă nu, de ce erau ele importante? Nu, era în regulă, indiferent dacă le va mai găsi sau nu.

Următoarea zi rămase în casă, aventurându-se pe plajă doar cât să privească pietrele în bătaia ploii, până ce acestea deveniră negre și lucioase. Apoi se întoarse înăuntru și făcu un duș, lăsând apa fierbinte să i se prelingă pe spate până când se simți relaxată și somnoroasă.

Se gândi să citească o carte, dar cuvintele își pierduseră pentru ea înțelesul pe care îl avuseseră cândva. Ce rost avea o poveste? Ea trăise *într-o* poveste cu fericiți-pană-la-adânci-bătrâneți; apoi căzuse din ea, ca și cum scriitorul ar fi șters-o cu un șuvoi de cerneală.

A doua zi văzu un curcubeu de dimineață și luă apariția palidă drept un semn de noroc. Vântul spulbera norii și curăța oceanul de spuma lor adormită, împrăștiată. Apropiindu-se de marginea falezei, văzu că solul era încă saturat, atât de ud încât apa se aduna în adânciturile superficiale. Cu toate că atunci când se trezise decisese să dezgroape pietrele, nevrând să le piardă, acum plănui să mai aștepte o zi până când se usca pământul. După-amiază se plimbă zile întregi pe coastă, oprindu-se să viziteze bălțoacele cu stele de mare și anemone. Se întâlni cu bărbatul cu centură neagră, care își urmărea clasa antrenându-

se, și făcu o pauză ca să analizeze fețele băieților mai mici.
— Scuzați-mă, vă amintiți…
El se întoarse, un bărbat slab și vânos, cu picioarele ușor încovoiate și părul strâns într-o coadă de cal.
— Vă amintiți de un băiat cu alge… în jurul taliei, vreau să spun… era foarte rapid și ușor. V-a urmărit într-o zi și a imitat mișcările lecției voastre.
Bărbatul rânji strâmb, scuturând din cap.
— Am încercat să-l prind pe puștiul ăla de două sau de trei ori! Obișnuia să ne sâcâie, dar am considerat că ar putea avea calități de campion, cu puțin antrenament.
— L-ați mai văzut? Recent, vreau să spun.
Clasa făcea acum flotări, în timp ce valurile se agitau încoace și-ncolo, subminându-le priza pe sol.
— Nu. Nu cred că l-am mai văzut din toamna trecută. Îl cunoașteți?
— Venea să se joace și să stea de vorbă cu mine, când soțul meu nu era de față. Sper doar că nu i s-a întâmplat nimic rău.
Instructorul se întoarse înapoi spre elevii lui, poate dezamăgit să audă despre soțul ei.
— Dacă îl găsiți, spuneți-i să se alăture grupei mele și să ajungă un învingător. Copilul ăla este într-adevăr sclipitor.
— Poate îi era frică de dumneavoastră. V-a numit *omul negru.*
Ochii lui scânteiară amuzați.
— Adică, așa ca diavolul? Am eu o reputație de tiran, dar asta este cu totul altceva.
Își duse mâna la gât, jucându-se cu un lănțișor pe care era atârnată o cruciuliță celtică.
— *Omul negru.* De fapt, cum îl cheamă pe puști?
— Nu avea același nume de două ori. Nu cred că mi-a spus vreodată numele adevărat, cu siguranță nu unul obișnuit.
— Eu nu mi-aș face probleme în privința lui. Părea un puști care e capabil să-și poarte singur de grijă. Și, ce spuneați despre soțul dumneavoastră… Sunteți fericiți împreună?
Întrebarea părea dificilă, iar Marsha o răsuci pe toate părțile, zăbovind asupra ei mai mult decât o cerea politețea. Ramificațiile păreau a fi mult mai largi decât bănuia ea. Oare era mulțumită acum, cu ceea ce îi rămăsese din el – adică amintirile a trei luni, trei săptămâni și trei zile? Era capabilă să trăiască cu un Jim care nu era decât o absență și să se simtă în

largul ei, poate nu chiar acum, ci mai târziu? Mai era oare al ei în vreun fel, sau mai era soț, când atâta timp îl separa de ea? se întreba dacă părea părăsită și abandonată din moment ce un străin îi punea o asemenea întrebare.

— Ori de câte ori am fost cu Jim, zise ea în cele din urmă, am fost fericită.

De acest lucru era sigură. Răspunsul era fără îndoială ocolit, dar simțea că era cel mai bun pe care îl putea da.

— Presupun că… nu știu de ce am crezut că s-ar putea să fi fugit… mă rog, știți unde să mă găsiți, spuse el vesel, plecând în alergare de lângă ea și chemându-și elevii să-l urmeze.

După-amiaza târziu, când se întoarse la scări, observă că suprafața stâncii era pătată cu urme lungi ca de lacrimi. Picăturile atârnau de pe muchia ei și, când își ridică privirea, una se sparse pe fruntea ei. Verificând partea de sus, observă că balta nu se restrânsese, ci dimpotrivă crescuse. Vegetația era îmbibată cu apă și de un verde strălucitor. Umezeala se scurgea, adunându-se în pârâiașe care se îndreptau spre mal.

Bănui că plouase mai mult decât își imaginase. În casă, se ghemui lângă fereastra cea mare care dădea spre ocean și privi afară. Îi era foame, dar nu avea chef să mănânce. Era odihnitor să stea lângă sticla rece uitându-se la valurile care încrețeau suprafața mării și umbrele stâncilor alungindu-se. Luă un model din coș, însă trecu acul prin material numai o dată înainte de a-l lăsa să cadă. Plimbarea lungă în aerul mării o obosise. Ca un flux treptat, noaptea își făcu apariția, tulburând limita dintre veghe și somn. De dimineață se trezi pe podea cu capul sprijinit pe braț.

Bâjbâind în cămară, scoase o pungă de cafea. De la fereastra bucătăriei putea vedea spre sud-est luna, atârnând deasupra Americii de Nord într-o perdea de nori. Ca prin magie, vălul deveni roșu, iar semiluna sclipi într-un cenușiu-deschis, luminos. E a o privi, bându-și cafeaua, până când zorile făcură loc luminii. Abia atunci răscoli prin frigider și găsi niște prăjituri pe care le încălzi, fără unt sau sirop. Fără Jim, nu mai era interesată să gătească, așa că nu conta. Nimic în interiorul casei nu-i capta cu adevărat atenția; tot ce voia era să iasă afară, să se plimbe prin valuri și să se cațere pe stânci până obosea.

Desculță, rămase pe pragul de piatră de la intrare – albastră și de forma unui nor desenat de un copil – ascultând sunetul

unor pași repezi. Răsunetul, atât de plăcut și eratic în tonurile sale, o făcu să tresară. Când se duse să vadă, Marsha descoperi că apa nu mai forma o băltoacă mare. Șuvoaie de lichid împroșcau suprafața pietrei, suflate de briză. Privind peste mal, văzu o pată de dimensiuni considerabile întinsă pe nisip. În timpul zilei balta se mărise, până ajunsese largă de câțiva metri și se revărsase constant peste marginea falezei.

— Mă întreb… zise ea cu voce tare, dar își lăsă gândul neterminat. Deși prudentă, se aventură mai aproape și în cele din urmă păși în interiorul cercului superficial. Simțea apa rece ca un izvor de munte. Poate e o coincidență. Ai putea să fii o coincidență? Murmură, aplecându-se și trecându-și mâna prin plantele scunde să vadă dacă nu răsărise ceva din pământ. Nimic: nu existau niciun fel de crăpături sau găuri.

— Dacă nu ești o coincidență, atunci ce ești? Ar trebui să fiu îngrijorată, alarmată? Am făcut ceva – ce anume?

La căderea nopții, o ceață cu o vagă tentă albăstruie plutea peste baltă, care era mai adâncă și curgea mai repede ca înainte. Croindu-și drum prin curent, Marsha simți șuvoaie de spumă mângâindu-i gleznele. În genunchi, apoi târâș, își croi drum printre plantele acoperite de apă până ajunse la marginea falezei.

— Șapte. Sunt șapte. Ca niște creaturi de nisip îngropate de un val care emit bule.

Vocea îi era înăbușită de ceața care vălurea lent în jurul ei. Când se îndepărtă, păru să se aranjeze în coloane deasupra apei.

Și totuși nu îi era frică. Nu-și dorea să fugă în mașina sport albastră a lui Jim cu ochelarii lui de soare prescriși de medic încă fixați în parasolar. Abia când luna se ridică și apărură stelele începu să aibă o stare neplăcută, singură sub zodiac și nimeni care să vadă sau să-i pese ce se întâmplă cu ea. Vechii ei prieteni se aflau la mii de mile depărtare, și numai Jason și soția lui și poate unii dintre ceilalți colegi ai lui Jim știau că ea stătea în casa de pe plajă – ei plus soacra sa, pe care n-o interesa prea mult fiica atât de brusc impusă în viața ei. Cu toate acestea nu intră în casă, nici chiar când ceața de deasupra bălții se îngroșă cu picături de rouă și pârâiașe se iviră din pământ devenind un torent, legănându-se și apoi învolburându-se la marginea falezei până când un deget de lichid se strecură prin nisip și dispăru

printre pietre, îndreptându-se spre mare. În mai puțin de o oră, cascada își găsise făgașul și acum se arunca val-vârtej de la înălțime peste nisip și pietre, pierzându-se în mare. Dintr-odată, cu un șuierat faleza se goli de lichid, pârâul răsucindu-se în aer ca o vidră de argint cu coadă de ceață, dispărând printre rocile nemișcate.

Marsha, care îngenunchease pe pământul ud, însuflețită de ciudățenia și forța în continuă creștere a cascadei, se ridica în picioare. Privirea ei se fixase acum pe urma argintie șerpuind pe nisip. Apa dispăruse, scufundându-se în mare și ascunzându-se. Finalul era la fel de misterios ca și începutul. Mergând la punctul în care se formase băltoaca, se aplecă și privi îndeaproape suprafața la lumina lunii. Cu toate că locul părea aproape nederanjat și palma ei nu-l simțea mai ud decât ar fi trebuit, cele șapte enhidrite stăteau deasupra una lângă alta, de parcă nu le-ar fi îngropat niciodată.

Le recuperă una câte una, băgându-le în buzunarul pardesiului, o haină lipicioasă care fusese una dintre preferatele lui Jim. Îi amintea de culoarea oceanului, acvamarin cu dungi bleumarin și verde. Vântul îi răvășea părul și îi răcorea obrajii încinși. Ce să facă? În casă, se privi în oglindă și întoarse capul, speriată pentru o clipă de intensitatea privirii ei – o sclipire în ochi. Ieșind din nou, lăsă ușa neîncuiată și coborî încet treptele falezei, cu mâna pe balustradă. Nu strica să coboare până la jumătate să vadă ce rămăsese din cascadă, urma trecerii ei strălucind în lumina stelelor.

Vântul i se juca prin păr, îi gâdila pielea. Noaptea părea sfâșietor de frumoasă, cu o undă de frumusețe care nu venea din amintirile ei despre pierderea lui Jim sau din suferința ulterioară. În acel moment i se părea că trecuse dincolo de regretele particulare. Nemișcate pe cer sau legănându-se pe oglinda mării, stelele îi atrăgeau gândurile departe de sine – o fărâmă din oceanul timpului și spațiului. La fel erau infinite valurile mării, care își continuau drumul la nesfârșit, înconjurând globul, iar tristețea care aproape că se întrupase în ea păru dintr-odată divizată și împărtășită cu fluxul și pulsul mării și cu stelele care se îndepărtau, navigând spre capătul mereu în retragere al universului.

Prinse cu coada ochiului o fluturare ca de liliac. Privi spre pietrele verticale, înfipte în umbrele lor subțiri.

— Marsha!

Băiatul sări într-o pată de lumină.

— Coboară, îi strigă, iar ea alergă pe trepte ca să-l întâlnească.

— Slavă Domnului! Mi-era teamă că te-ai înecat…

— Nu eu! Eu sunt pește! Îți amintești, sunt regele peștilor. Iar delfinii mă iubesc. Nu mă lasă niciodată să mă înec.

Râse, arătându-și perlele dinților. Timid, îi înconjură talia cu brațul și zâmbi cu fața ridicată spre ea.

— Ești mai înalt – și unde-ți sunt algele?

Privi la pânza înnodată în jurul taliei lui. Materialul nu acoperea mai mult decât acoperise kiltul de alge, dar îi lipsea aerul de improvizație al fostului său acoperământ.

— Am crescut. Fratele meu zice că sunt prea mare ca să mai umblu dezbrăcat prin lume.

— Unde ai fost?

Marsha îi atinse părul, mătăsos ca întotdeauna, și apoi îi mângâie obrazul. În lumina lunii putea să-i vadă venele albăstrii de sub piele.

— Oh, pe aici.

Sări pe loc, cuprins de aceeași veselie ireprimabilă pe care și-o amintea ea.

— Mă bucur că te-ai întors, îi spuse.

— Bineînțeles. De ce nu m-aș fi întors? Și știu că tu doreai să vin. Făcu o piruetă dintr-un exces de entuziasm: În plus, fratele meu voia să te vadă iarăși. Pentru el e la fel ca ultima dată. Atunci când iubim, păstrăm ceea ce iubim.

Marsha îl urmări zburând printre pietre, intrând și ieșind din lumină. În câteva minute se întoarse, sărind peste nisip, și o luă de mână. Degetele erau la fel de lipicioase cum și le amintea.

— Jim… știi că a murit anul trecut, după ce ne-am întors acasă. Știai?

Băiatul o privi precaut, fără să zâmbească.

— Tu știi că mama mea a murit, nu-i așa?

— Da, mi-ai spus. Nu am uitat.

Ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar era intimidată. Își simțea brațele inutile, atârnând în lateral.

— Așa am aflat și eu despre soțul tău. Tocmai mi-ai spus. Îmi pare rău, oricum. Îi plăceau pietrele. I-am fi dat unele mai frumoase anul ăsta. Fratele meu zicea că ar fi trebuit să-i dăm

unele de la… de unde locuim noi.

— Ar fi fost drăguț. I-ar fi plăcut.

De data asta ea îi căută mâna.

— Aș vrea ca nimeni să nu mai trebuiască să moară, zise el cu glas scăzut. Mama e singura persoană despre care știu că a murit. Și nu mi-o amintesc. El de ce a murit?

— Un accident de circulație – un camion l-a lovit pe drum și l-a omorât.

— Am mai văzut accidente… Știam că nu s-a înecat, mi-ar fi spus peștii.

Părea atât de obiectiv declarând asta încât ea râse, împletindu-și degetele cu ale lui și lăsându-l s-o tragă peste nisip din ce în ce mai mult către valurile care săltau tot mai aproape de țărm. Uitase cât de ciudat era acest micuț, cu poveștile lui despre mare și pietre și ignoranța lui – Închipuiți-vă un copil care nu văzuse niciodată o perniță de ace! Sau poate asta era viața secolului douăzeci și unu, cu haine făcute de gata în China, Mexic sau Thailanda. Acolo se duseseră probabil toate pernițele de ace. Se întreba dacă băiatul știa că există China, și dacă ar lăsa-o să-l învețe lucrurile pe care ar fi trebuit să le fi învățat. Era posibil ca el să nu fi mers niciodată la școală… Ceea ce văzuse după ce îngropase enhidritele era acum dat deoparte, de parcă nu s-ar fi întâmplat deloc. Prezența băiatului dansând sprinten umbrea ultimele zile și le făcea să apară lipsite de substanță ca niște vise. Chiar și Jim era abia o umbră, iar faptul că vorbea despre el îi provoca numai o vagă tristețe.

— Nu mă crezi! O să afli…

Băiatul zâmbi dar nu către ea, aruncându-și privirea înspre mare.

Dacă nu ar fi simțit apăsarea pietrelor pe șold, poate că nu s-ar fi gândit niciodată la ele. Dar ea scoase peștișorii unul câte unul, apoi răsturnă conținutul pumnului în mâinile lui. El îi oferi un alt surâs secretos și le îndesă la betelia veșmântului lui – un sarong scurt probabil, dacă băieții purtau așa ceva.

Figurinele butucănoase erau presate de pielea lui. Nu, nu figurine, își aminti ea: erau doar pietre.

— Și eu am ceva pentru tine. Închide ochii.

Îi apucă mâinile, modelându-le în forma pe care o voia. Ceva dur îi atinse palma, apoi căzu peste marginea ei.

— Oh…

Era un șnur cu un pandantiv, asemănător cu cel din jurul gâtului băiatului: adică transparent, circular, perforat în centru, incizat cu ceea ce el numea rune. În interior erau prinse bule de apă, unele din ele conținând fulgi minusculi.

Marsha ținu colierul la lungimea brațului, fixând oceanul prin deschizătură. Părea să poată distinge patru sau cinci siluete în apă, dacă nu cumva erau doar pietre ridicându-se de pe fundul mării. Mișcând ușor piatra în câmpul ei vizual, mai văzu ceva: silueta unui bărbat, aplecându-se peste o margine înaltă. Nu-l putea distinge prea bine de la o asemenea distanță și doar la lumina stelelor. Părea musculos, cu păr deschis la culoare.

— Hai, apleacă-te și o să ți-l pun.

Ea păstră pandantivul încă câteva clipe, privind până când fu sigură că nu mai putea afla nimic mai mult.

— L-ai văzut pe fratele meu?

Trase de șnur să se asigure că e legat bine, apoi ridică medalionul să se uite la rune.

— Presupun că da.

Simți un fel de gol, genul de tulburare pe care îl simți când ajungi în vârful unei scări, constatând că motivul pentru care ai urcat a rămas cu totul în urmă. Marsha se înfioră la bătaia brizei. Privi înapoi la trepte și la faleza cu pata care încă mai marca locul unde cascada aruncase stropi spre pământ. În câteva minute se va întoarce în casă și va dormi, iar dimineața îl va găsi pe băiat și-l va ruga să vină cu ea. Ar putea să-l adopte; ar putea chiar să-i dea numele lui Jim.

Inciziile ascuțite de pe inelul de piatră își apăsau mesajul pe pielea ei.

— Ce înseamnă semnele astea?

— Greu de explicat. E ca un cântec. Vezi, ăsta e semnul pentru *aer*, imediat sub cel pentru *apă.* Vezi? *Aer* sub *apă.*

Le atingea pe fiecare cu vârfurile degetelor, frecându-le ușor.

— Ăsta de aici e un legământ sau o binecuvântare, chiar lângă *inimă.* Aici e *pește;* aici e *femeie.* Înseamnă vindecare, și revitalizare, și protecție la nașterea copiilor. Și viață lungă.

— Asta înseamnă mult.

Răsuci nervos șnurul între degete. *De dimineață. De dimineață va pleca împreună cu băiatul.*

— Anul ăsta pari mai mare, zise ea, puțin tristă.

— Fratele meu mă învață lucruri. Nu numai runele. Dar eu fug

acolo unde el nu mă poate găsi ori de câte ori vreau. Și eu sunt un rege. Nu mă poate obliga.

— Și tu cum îți spui? Astăzi, adică.

Își aminti amestecul de nume, terminându-se cu *Trist.* Poate acum va fi fericit.

— În seara asta sunt *Merlin. Mer* înseamnă mare.

— Iar „merlin“ e o pasăre, șoimul de iarna…

— Un șoim care se apleacă să prindă un pește argintiu!

Băiatul se răsuci, cu brațele ridicate sub formă de aripi și mâinile prinzând aerul ca niște gheare.

— Da, și un vrăjitor care era clarvăzător…

— Și eu sunt clarvăzător. Eu văd și văd și iar văd, declară el, încheind cu o tumbă.

— Ce vezi? Vezi viitorul meu?

Dar el nu vru sau nu putu să răspundă, așa că îi ridică pandantivul la ochi ca un monoclu. Înotătorii care se iveau din valuri dispăruseră, dar bărbatul încă mai stătea meditând pe piatra lui. Vântul îi ridica părul lung. Pielea de pe gât și de pe piept părea albăstrie. Însă poate că era o festă jucată de lumina lunii.

— Ți-am spus că omul negru a întrebat de tine? Voia ca tu să înveți karate…

Băiatul scoase un chiuit.

— N-o să mă prindă niciodată! Nu atâta timp cât am picioare să alerg. I-aș tăia capul cu brațul meu sabie. L-ai auzit vorbind? *Brațul jos, brațul sabie,* toate alea, și nu se vede nicio sabie și nicio teacă. E un nebun care se luptă cu ceața.

În oraș ar exista atâtea lucruri pe care le-ar putea învăța. Ar putea lua lecții – era isteț și învăța repede, ar fi bun la scrimă sau la oricare dintre artele marțiale. Mai întâi va avea nevoie de un profesor.

— Acum trebuie să mă întorc înăuntru, îi spuse ea. Dar o să vii să ne vedem mâine, nu-i așa? O să stăm și o să vorbim toată ziua și poate o să vii cu mine la oraș în mașina lui Jim.

Ce față elastică! își înăbuși râsul. El își contractase sprâncenele, privind cruciș la ea, și spusese numai „accidente de circulație” de parcă asta ar fi fost rezolvarea problemei.

— Atunci, o să vorbim mâine despre asta, insistă ea. Am nevoie de odihnă.

— Dar voiam să-l cunoști pe fratele meu, zise el. Uite, suntem

deja la ocean, iar el e chiar aici. Haide.

Strânsoarea lui avea o fermitate surprinzătoare, smulgându-i un suspin când o trase de braț.

Ea se împiedică la marginea apei, căzând într-un genunchi. El se opri și o așteptă să se ridice, dar nu-i oferi ajutor.

— E aproape – nu poate veni el aici?

Respira repede, nervoasă și – acum admitea asta în sinea ei – speriată. Un fior o străbătu amintindu-și cum împrăștiase cenușa lui Jim. Atomii lui aparțineau acum mării, moartea lui fusese înghițită și răspândită de curenți.

— Ce s-a întâmplat? spuse băiatul încruntându-se.

— Vreau să merg acasă.

Tremura, și nu numai de frig. Când ridică pandantivul și privi prin el, văzu că silueta se deplasase de pe stâncă și se afla în apele oceanului până la piept, mișcându-se lent în sus și în jos în ritmul valurilor.

Băiatul era hotărât, trăgând-o în apă, tachinând-o și râzând de teama ei, jurându-se că în curând îl va vedea pe fratele ei față în față. Ea avea senzația că nu sunt singuri, că ceilalți erau în jurul lor, grăbindu-i, luând-o de mână, împingând-o împotriva forței oceanului. Pe această porțiune a coastei, fundul mării se lăsa brusc, și în curând se simți neajutorată, călărind valurile, cu picioarele atârnând. Când ridică din nou colierul, văzu înfiorată că fratele mai mare al băiatului înota încet în direcția lor. Când se apropie îi văzu fața, cu fălci puternice și contururi îndrăznețe. Peste alte câteva momente ajunse aproape de ea, astfel că nu putea decât să surprindă imagini ale lui prin lentila de piatră. Aceste rapide imagini piezișe o speriară încă și mai mult, fiindcă ceva nu era în regulă cu el – nu doar albastrul și turcoazul pielii, ci întreaga lui musculatură, chipul lui prea frumos cizelat și irișii ochilor care erau reci, dar străluceau ca două bucăți de sagenit încastrate în orbite de piatră.

Băiatul râdea de propriul lui succes. Marsha îi înșfăcă umărul, strângându-l tare, în timp ce fratele o trăgea spre el. O apucaseră fiecare de câte o mână, și pentru o clipă fu atrasă către bărbat și simți musculatura lui puternică pe toată lungimea trupului ei. Țipă, și apa îi astupă gura cu murmurul ei.

Un alergător în chimono negru sărea prin valuri. Auzi nota acută de disperare și se opri, cercetând marea.

De pe țărm, tot ceea ce putea vedea era o mică perturbare a

apei, care dispăru într-o secundă. Valurile redeveniră line. Continuară să împingă pe mal încărcătura lor de nisip și alge, reflectând secera înălțându-se a lunii și o mulțime de stele.

Printre Morminte

Reggie Oliver

Reggie Oliver s-a remarcat ca dramaturg, actor și director de teatru încă din 1975. Pe lângă faptul că este autorul unor piese de teatru originale, este și un remarcabil traducător al operelor lui Feydeau. Biografia Stellei Gibbons scrisă de el, *Out of the Woodshed,* a fost publicată de Bloomsbury în 1998. Volumul său de povestiri cu fantome nominalizat la Premiul IHG, *The Dreams of Cardinal Vittorini,* a fost publicat în 2003, iar a doua sa colecție intitulată *The Complete Symphonies of Adolf Hitler* a fost publicată în 2005. Trăiește în ținutul lui M.R. James, lângă Aldeburgh, Suffolk, în Anglia, alături de soția sa, artista și actrița Joanna Dunham.

„Among the Tombs“ a apărut inițial în *The Complete Symphonies of Adolf Hitler.*

— Nu cred că Biserica Anglicană va accepta vreodată cu plăcere ideea de sfințenie, zise arhidiaconul. Nu. Nu merge. Nu e în natura noastră.

Arhidiaconul este unul dintre acei oameni care au opinii ferme în aproape orice privință, o calitate utilă, dar obositoare.

Era prima seară a Adunării anuale Diocezane a Clerului la Casa Sfintei Caterina. Cei mai mulți dintre participanți se duseseră la culcare devreme după cină și rugăciunea de seară, dar câțiva dintre noi acceptaserăm amabila invitație a canonicului Carey la un pahar de whisky în bibliotecă. Era o seară rece de noiembrie și fusese aprins focul. Lumina scăzută, draperiile de damasc trase și o încăpere ai cărei pereți erau tapetați de la podea până la tavan cu scene șterse teologice și de devotament religios contribuiau la o atmosferă intensă, calmă.

Bănuiesc că ori de câte ori se adună colegi de breaslă tinde să se impună o dispoziție de conspirație și competiție, iar clericii nu fac excepție de la regulă. Se propun subiecte serioase, astfel încât persoanele de față să-și poată demonstra îndemânarea și credința. Arhidiaconul, în orice caz, nu făcea conversație de salon.

— Dar în tradiția noastră există oameni pe care îi onorăm ca sfinți, spuse Bob Mercer, vicar de Stickley.

— Numește-i! ceru arhidiaconul beligerant.

— George Herbert, episcopul de Lincoln Edward King… Dar martirii Latimer și Ridley? Și Tyndale?

— Da, da. Dar astea sunt figuri din trecut. Oricum, întreabă pe orice bărbat sau femeie de rând din biserică ce știe despre Edward King. Vreau să spun că noi nu avem o tradiție vie și populară, un echivalent pentru Maica Tereza sau Padre Pio.

— Dar Meriel Deane, cea care a început Filipicele? întrebă canonicul Carey.

Un preot tânăr care tocmai intrase mărturisi că el nu auzise niciodată de Meriel Deane. Aș fi spus și eu același lucru dacă aș fi fost mai puțin timid în a-mi etala ignoranța. Mai mult condescendent, arhidiaconul ne lumină. Meriel Deane, spuse el, fondase Mișcarea Filipică pentru a ajuta la reabilitarea prizonierilor recidiviști care părăseau închisoarea după o lungă perioadă de detenție. Aceștia își puteau petrece primele șase luni de libertate la o Casă Filipică, de obicei într-un loc izolat la țară, sub supravegherea a unul sau doi gardieni. Regimul urmat acolo era în același timp auster și comod. Pușcăriașii puteau veni și pleca după cum voiau, și nu aveau munci de efectuat în afara câtorva sarcini minore în gospodărie, dar aveau parte de mese regulate și perioade de tăcere și meditație. Oamenilor li se dădea posibilitatea să reflecteze la viețile lor. Acțiunea de caritate își trăgea numele de la orașul Philippi unde fusese întemnițat Sfântul Pavel. Filipicele încă mai existau și făceau treabă bună, deși fondatoarea lor murise.

Arhidiaconul își încheie predica spunând:

— Am întâlnit-o pe Meriel Deane cu câteva ocazii. Femeia era nebună. Fără îndoială o persoană de treabă în felul ei, dar complet ieșită din minți, deci după părerea mea nu ar fi o candidată la sanctificare.

— O, da, spre sfârșitul vieții era oarecum deranjată la cap, dar nu a fost întotdeauna așa, zise o voce pe care niciunul dintre noi nu o recunoscu.

Vorbitorul era un preot în vârstă, a cărui tăcere placidă o observasem pe parcursul întregii cine. Purta un fel de sutană, ceea ce îl plasa în ramura anglo-catolică a bisericii, impresie care îmi fusese confirmată când am auzit pe cineva adresându-

i-se cu „Părinte Humphreys”. Era probabil trecut de vârsta de pensionare, un bărbat scund, adus de umeri și cu un cap încrețit ca o alună nu prea îmbietoare; dar, când vorbea, fața sa căpăta treptat personalitate, chiar un anumit farmec.

— Deci ați cunoscut-o, părinte?

— Foarte bine, de ceva timp. Una dintre primele ei case „filipice” era în parohia mea, Saxford în Norfolk.

— Și nu era țicnită?

— Nu era țicnită *atunci.*

— Așadar când s-a țicnit? întrebă tânărul.

Arhidiaconul se încruntă. Evident considera că folosirea repetată a cuvântului „țicnită” cobora nivelul conversației.

— Mă rog, zise părintele Humphreys, care simțise jena arhidiaconului și părea amuzat de ea. Nu e ăsta epitetul pe care l-aș folosi, dar cu siguranță ceva a mers prost. Așa cum se întâmplă de obicei. Te întrebi de ce, dar nu există un răspuns clar. În orice caz nu pe partea asta a mormântului.

Ultima parte a frazei o rosti stins, ca și cum ar fi uitat de prezența celorlalți și ar fi vorbit doar cu sine însuși.

— Știți ce anume „a mers prost”, după cum v-ați exprimat? întrebă canonicul Carey.

— Nu. Nu cu exactitate. Dar dacă vreți, o să vă povestesc ceea ce știu. Ar fi o ușurare. Nu am mai spus niciodată nimănui și ar putea să fie bine dacă mă destăinui.

Noi ceilalți începurăm să ne așezăm pe fotolii și sofale. O poveste înainte de culcare! Ce cinste! Cuvântul *destăinui* îl marcase în mintea mea ca o persoană neobișnuită și interesantă. Și totuși – și nu cred că asta a fost o înțelegere ulterioară – sunt sigur că nu m-am simțit în largul meu, chiar m-am temut puțin de ceea ce părintele Humphreys avea să ne dezvăluie. În ciuda ofertelor de a se așeza mai confortabil, el se instală pe un scăunel scund în fața focului. În acea postură, ghemuit cu genunchii aproape până la bărbie, aspectul lui avea ceva care te ducea cu gândul la un spiriduș bătrân dintr-o carte de basme. În timp ce vorbi abia dacă se uită la noi, ci adresă cea mai mare parte a discursului său modelului țesut pe covorul de la picioarele lui.

A fost Meriel Deane o sfântă? Cu siguranță avea calități de sfânt, dar înclin să cred că adevărații sfinți sunt mai puțin

conștienți de sfințenia lor și mai puțin dispuși să-ți amintească despre ea. Hai să spunem că în felul ei excentric Meriel era de partea îngerilor și să lăsăm lucrurile așa.

Eram paroh la Saxford de aproape cinci ani când a venit ea în sat, și îmi amintesc limpede prima întâlnire. Primele și ultimele imagini ale unei persoane sunt și cele mai vii. Cu Meriel, a fost aceeași: ceafa ei. Ceea ce era potrivit, presupun, pentru că ea avea o înfățișare așa de deosebită, atât din spate cât și din față.

În fiecare dimineață deschideam biserica la șapte, îmi făceam rugăciunile și apoi mă duceam la casa parohială să iau micul dejun. În acele zile – vorbesc despre 1964 – eram mai puțin preocupați să ținem biserica încuiată cu cheia. Nu știu dacă vreunul dintre voi cunoașteți biserica St Winifred, în Saxford? Nu e ceva foarte deosebit, doar niște basoreliefuri frumoase normande pe portal și o catapeteasmă pictată care a reușit cumva să supraviețuiască atât Reformei, cât și iconoclaștilor lui Cromwell. Unul dintre panouri are o reprezentare destul de vie a Sfântului Gheorghe cu balaurul.

Am pomenit de asta pentru că într-o dimineață de martie, 1964, când am revenit în biserică după micul dejun am găsit-o ocupată. O femeie stătea în genunchi, foarte dreaptă, într-una din stranele din față, aflată direct în fața picturii cu Sf. Gheorghe și balaurul. Nu s-a clintit când am intrat. Purta o haină și o fustă dintr-un material țesut rar, de o culoare mai degrabă nedefinită, dar atenția mi-a fost atrasă de capul ei. Era mic și de o formă bine îngrijită; părul gri-fer, evident lung, era încolăcit la ceafă într-un coc elaborat. Îmi amintea de un șarpe adormit.

Nu știu care considerați voi că e eticheta corectă atunci când descoperi pe cineva rugându-se în biserica ta. Eu înclin să mă așez liniștit în strană și să aștept să termine. Citeam o carte de rugăciuni și încercam să nu mă uit prea mult la ea, dar mă fascina. Stătea formidabil de nemișcată: dovadă a unei pietăți disciplinate, poate chiar rigide.

După aproximativ cinci minute s-a ridicat, s-a întors și a zâmbit drept spre mine.

— Trebuie să fii părintele Humphreys, parohul, a zis. Îmi pare groaznic de rău. Ar fi trebuit să vin să mă prezint înainte, dar tocmai ne-am mutat în sat la Old Tannery și până acum totul a fost un haos. Acum este cu adevărat primul moment pe care l-am găsit doar pentru mine. Sunt Meriel Deane.

A venit spre mine și mi-a strâns ferm mâna.

Mi-a plăcut de ea. Bănuiesc că avea peste cincizeci de ani. Avea o față frumoasă, asexuată, cu obrajii ca merele și ochi ciudat de strălucitori. Corpul ei era înalt, subțire și fără formă; se mișca cu pași lungi, hotărâți. Părea complet neconștientă de sine, nepăsătoare la efectul pe care îl avea asupra oamenilor, ca o fetiță înaintea primei treziri a erotismului, dar deloc stângace sau greoaie. Glasul ei era un behăit de clasă superioară intelectuală, ca al unui profesor de la Girton, ușor parodiat și neatractiv în sine, dar la ea nu era ofensiv fiindcă vorbea neafectat.

Auzisem vag de Meriel Deane și filipice, dar ea mă puse la curent cu munca ei. Old Tannery era cea de-a treia Casă Filipică, și avea de gând să conducă ea însăși locul timp de cel puțin un an. Până la sfârșitul primei noastre întâlniri mă oferisem deja să conduc rugăciunea de seară pentru ei la Old Tannery în serile de vineri și îi dădusem o cheie de rezervă de la biserică ca să poată intra oricând voia și, după cum s-a exprimat ea, „pentru o mică rugăciune”.

În curând am devenit un musafir obișnuit la Old Tannery. Era o atmosferă plăcută. Mobilierul era mai degrabă spartan – foarte puține scaune comode, rogojini pe podea – dar întotdeauna era cald și curat.

Ați putea crede că satul obiectase la invazia acestei femei ciudate împreună cu banda ei de foști condamnați, dar reacția a fost foarte slabă. Bărbații care locuiau cu ea erau toți de vârstă medie sau mai bătrâni. Ocazional puteau fi văzuți plimbându-se prin sat, de obicei în grupuri mici de doi sau trei, rar singuri. Cumpărau dulciuri și tutun de la magazinul general local, dar altfel se țineau deoparte. Nu intrau în bar, acest lucru fiind interzis de una dintre puținele reguli ale casei lui Meriel. Astfel, aveau puțin impact asupra comunității.

Nu mi-i amintesc pe oamenii lui Meriel ca indivizi. În amintirea mea toți se confundă într-un unic portret generalizat. Erau oameni masivi cu fețe simple, necăjite, și nume obișnuite monosilabice ca Bill, John sau Pete. Meriel se purta cu ei ca o pedagogă amabilă având în grijă o clasă de copii nu prea isteți, un tratament la care ei răspundeau surprinzător de bine.

— Ei sunt Cei Răniți de Viață, obișnuia să-mi spună Meriel. Era ceva în propoziția asta, sau poate în felul în care o spunea, care

nu îmi prea plăcea. Doar puțină îngâmfare, mă gândeam. Acesta era singurul aspect al ei la care aș fi găsit câte ceva de obiectat. Părea destul de mulțumită de ea însăși; dar avea și motive întemeiate să fie.

Am spus că acei John, Bill și Pete nu se distingeau în mintea mea, dar a existat o singură excepție notabilă. Un bărbat pe care îl voi numi Harry Mason, iar el se distingea din toate punctele de vedere.

Sosise în vara acelui prim an, cam prin iulie, când aerul era greu, fierbinte și verde din cauza vegetației abundente. L-am remarcat imediat fiindcă era unul dintre puținii care se plimbau singuri prin satul nostru.

Era poate o idee mai tânăr decât media pușcăriașilor lui Meriel, aș zice abia trecut de patruzeci de ani. Era de înălțime mijlocie, dar slab și cu brațe și picioare fusiforme. Maxilarul inferior și buza de jos erau foarte proeminente, aproape o diformitate, care îl făcea să pară că ar rânji permanent lipsit de veselie. Trăsăturile habsburgice, combinate cu o mustață și o barbă bine îngrijite, îi dădeau o asemănare izbitoare cu împăratul Carol Quintul, așa cum a fost portretizat de Tițian. Oare el cultiva asemănarea? Posibil, pentru că, spre deosebire de alții de la Old Tannery, era categoric un om educat.

N-am știut niciodată pentru ce fusese „închis”; nu am întrebat niciodată și mă îndoiesc chiar că Meriel însăși știa. Avea obiceiul să se poarte ca și cum cei aflați în grija ei nu aveau trecut și numai prezentul conta.

Într-o vineri seară imediat după ce sosise el, am condus rugăciunea ca de obicei la Old Tannery. Aceste ocazii nu erau în niciun tel solemne sau pompoase. Ne adunam cu toții în camera principală și ne așezam aproximativ în cerc. Nu îngenuncheam sau alte lucruri de genul ăsta. Oamenii adesea urmăreau slujba cu o carte de rugăciuni într-o mână și o ceașcă de ceai în alta, sorbind câteodată zgomotos în timpul pauzelor. Dar nu se supăra nimeni și era un motiv bun de discuții și râsete când se termina totul. Rugăciunea de seară este în orice caz cea mai simplă și mai frumoasă dintre slujbe.

În seara aceea am citit din Evanghelia lui Marcu, capitolul 5 despre posedatul care-și zicea Legiune și trăia printre morminte și ai cărui demoni Iisus îi izgonise în porcii din ținutul Gadarenilor. Fusese în program pentru ziua aceea, dar îmi

amintesc că mi-am dorit să mă fi gândit mai înainte și să fi ales un pasaj mai puțin sinistru. Meriel l-a citit pentru noi cu glasul ei limpede, înalt, și a fost ascultat într-o liniște ciudat de intensă. Obișnuitele târșâituri și sorbituri de ceai fuseseră pe moment abandonate.

După ce s-a terminat, totul a revenit la normal. Am fost forțat să rămân la o cană de cacao și biscuiți cu ghimbir, și discuțiile generale care au avut loc nu au fost dintre cele mai interesante. Meriel încerca să recruteze câțiva bărbați care să meargă cu ea peste o săptămână la un recital de orgă la o biserică învecinată. Foarte puțini au acceptat, și ea a fost ușor tachinată pentru entuziasmul manifestat față de astfel de lucruri. În timp ce se desfășura această conversație am avut ocazia să-l observ pe Harry Mason, noul rezident căruia Meriel mă prezentase în fugă înainte de slujbă.

Stătea lângă fereastră, despărțit de ceilalți, privind fără să participe. L-am văzut pe unul dintre bărbați trecând pe lângă el cu o tavă încărcată cu cești cu cacao. Mi s-a părut că omul făcea eforturi studiate ca să se păstreze cât mai departe de Mason. Când veni rândul lui Mason să capete o ceașcă, omul nu i-a înmânat-o direct, ci a așezat-o pe o măsuță din apropiere de unde Mason putea s-o ridice.

Mason a observat că eu remarcasem ușoara umilire la care fusese supus. A ridicat ceașca și a toastat cu ea spre mine înainte de a bea. I-am întors complimentul.

Puțin mai târziu, în cursul serii l-am văzut croindu-și drum prin încăpere în direcția mea. Din nou am remarcat cum ceilalți se retrag din fața lui și m-am întrebat dacă asta era din cauză că știau care fusese crima lui.

— Bună seara, domnule vicar, zise. Vă place cacaua?

Era o urmă de batjocură în vocea lui care m-a luat prin surprindere. Ceilalți bărbați mă tratau cu un respect la limita venerației. Am încercat să nu-l bruschez; nu exista niciun motiv pentru care să fit deosebit de respectuos, așa că am zâmbit și am aprobat din cap.

Mason s-a oprit. Părea să caute să-mi spună ceva, când un gând i-a trecut prin minte. Și-a înclinat capul pe o parte și a zis:

— Povestea aceea pe care am citit-o din Evanghelie despre omul din cimitir și despre porci…

Glasul lui era clar și bine modulat, de tenor, cu o ușoară

nazalizare caracteristică sudului Londrei.

Pentru moment nu am înțeles ce voia să spună. Era un mod atât de bizar de a vorbi despre povestea Legiunii și a porcilor din ținutul Gadarenilor.

— Ce e cu ea?

— Păi, aș vrea să înțeleg. Eu, personal, sunt ateu, așadar am o perspectivă puțin diferită asupra acestor lucruri. Se opri iar, poate ca să studieze reacția mea la cuvintele lui. Dar dacă doriți opinia mea, continuă el, aș spune că cel care a scris această poveste…

— Sfântul Marcu.

— … mă rog… a priceput totul greșit.

— În ce sens?

— Păi, pentru început, toată lumea pare să presupună că omul ăsta Legiune are nevoie să fie vindecat într-un fel, că *vrea* să fie vindecat. Dar asta era presupunerea lor, nu-i așa? Adică, să ne gândim că lui pur și simplu îi plăcea să trăiască în felul acela. Printre morminte și tot restul.

— Și să se taie cu pietre?

— Da. Bine. E similar cu ceea ce fac unii oameni sfinți în biserica voastră. Nu se numește mortificare? Asta a fost alegerea lui.

— E un punct de vedere interesant, am spus, întorcându-mă. Mă săturasem de conversația asta, dar nu și Mason. Se deplasă neplăcut de aproape de mine.

— Știți de ce toată lumea voia să termine cu el? zise.

— Nu. De ce?

— În poveste se spune de ce. Se spune că a fost înlănțuit de mai multe ori, iar el a rupt întotdeauna lanțurile. Deci avea forță. Avea putere. Și nu se încadra. De asta ei voiau să-l prindă. Voiau să-i distrugă puterea.

De data asta, deși glasul lui nu era ridicat, în tonul lui era agresiune pură. Unul dintre bărbații din apropiere devenise probabil conștient de asta, căci s-a întors și a spus:

— Vă deranjează omul ăsta, părinte reverend?

— Nu. Nu, am zis. Dar acum chiar trebuie să plec.

Meriel m-a escortat până la ușă. Când nu mai puteam fi auziți de ceilalți, mi-a spus:

— Ai vorbit cu Harry.

— Da.

— Nu trebuie să-i dai voie să te supere.

Oricui altcuiva i-aș fi răspuns „nu mă supără”, dar Meriel nu putea fi mințită. Am rămas tăcut.

— E un client mai dificil decât majoritatea, dar în curând va fi „îmbrăcat și în toate mințile”, după cum se spune.

Era o alegere ciudată a expresiei, cu toate că ar fi părut și mai ciudat dacă nu ar fi apărut în evanghelia citită în seara aceea. M-am întrebat dacă Meriel încerca să-mi spună ceva ce ghicise ea despre Mason, dar nu era tocmai pregătită să admită pe față.

În seara aceea drumul meu înapoi către casa parohială a fost dominat de gânduri despre Harry Mason și Meriel. Ea radia încredere în munca ei, chiar mulțumire de sine. M-am întrebat pentru prima dată dacă încrederea ei era întemeiată.

Dimineața următoare, în drum spre biserică am fost acostat de Mason. A fost o experiență tulburătoare, căci a apărut brusc de după o piatră de mormânt din cimitir. Nu pretind că am har de medium, dar simt puternic prezența altor oameni. Ca cei mai mulți dintre noi, de exemplu, de obicei știu când sunt privit. Ceea ce m-a șocat la apariția lui Mason a fost faptul că nu am sesizat prezența lui decât când a fost lângă mine. O clipă curtea bisericii era goală – sunt sigur de asta în clipa următoare el se afla la zece picioare de mine stând nemișcat în spatele unei pietre funerare și privindu-mă.

— Îmi pare rău dacă v-am speriat, a zis.

— Ba deloc, am răspuns, sau ceva la fel de stupid.

Apoi se lansă într-o lungă și oarecum incoerentă scuză pentru ceea ce spusese seara trecută. Nu sunt prea sigur pentru ce considera el necesar să se scuze; doar că părea să simtă că fusesem șocat de vederile lui neortodoxe. De fapt, nu fusesem. Pot să-mi amintesc o frază pe care a folosit-o. A spus: „Nu aveam nicio intenție să jignesc un om în sutană.” M-a izbit ca fiind o expresie greoaie, chiar pompoasă, și în plus nu știu ce credeți voi, dar eu am o aversiune aparte față de expresia „om în sutană”. De câte ori o aud folosită simt un fel de dispreț în spatele ei.

Vorbea pe larg și mi-a fost extrem de greu să scap de el în mod politicos. La un moment dat am crezut că o să mă urmeze în biserică, dar când am deschis ușa bisericii s-a dat înapoi. În clipa următoare dispăruse.

Pare destul de umilitor să admit asta, dar când am ieșit din

nou din biserică peste o oră m-am simțit extrem de temător – mi-era chiar frică – să nu mă aștepte Mason printre pietrele mormintelor. Din fericire nu era acolo.

Începând din acea zi am fost chinuit de atențiile lui Mason. Nu mă chema niciodată în biserică sau la casa parohială, dar sunt convins că de multe ori punea la cale întâlniri aparent întâmplătoare: în sat, uneori când mergeam pe câmp, dar cel mai adesea printre mormintele din curtea bisericii. Atunci mă angaja în conversații. Nu-mi amintesc cu adevărat ce spunea; poate deliberat mi le-am șters din minte. Detaliile îmi scapă, dar am senzația clară că întotdeauna ieșeam din acele întâlniri cum nu se poate mai rău: distras, stânjenit, secătuit. Dar asta nu din cauză că discuția lui era sălbatică sau ostilă în vreun fel evident. Cunoașteți expresivul cuvânt *palavragiu?* Ei bine, descrie exact ceea ce făcea el – pălăvrăgea întruna. Mă bombarda cu vorbărie incoerentă despre nimic anume și, ceea ce era și mai grav, îmi solicita în mod constant reacția la ceea ce spunea, astfel că nu mă puteam niciodată deconecta.

O dată l-am întrebat direct de ce avea nevoie să vorbească atât de mult cu mine. Îmi amintesc clar răspunsul lui, pentru că a fost ciudat și, de data aceea, concis. A spus:

— Vorbesc cu dumneata pentru că prefer să nu vorbesc cu mine însumi.

Când îl vedeam plimbându-se prin sat sau pe câmp, mi-e rușine să recunosc că adesea mă ascundeam ca să nu mă vadă. Ca urmare, am fost uneori surprins de enoriașii mei în situații jenante, pentru că simțeam un impuls curios de a-i urmări nevăzut mișcările. Avea ceva straniu care mă izbise nu numai pe mine, ci și pe alții.

— Uite-l pe domnul ăla, Mason, remarcau sătenii, de obicei cu o ușoară încruntare, și ochii lor îl urmăreau până dispărea din vedere. Ca și cum, după cum îmi atrase atenția unul dintre ei, era necesar să „stea cu ochii pe el”.

Mersul lui era ciudat. Se mișca repede, făcând pași mari cu picioarele lui subțiri, corpul i se apleca înainte cu umerii ușor aduși. De parcă s-ar fi grăbit undeva cu o greutate invizibilă în spate. Din când în când arunca o privire rapidă în stânga sau în dreapta, dar niciodată nu părea să observe prea mult împrejurimile, cu atât mai puțin să se bucure de ele.

Simțeam că trebuia să vorbesc cu Meriel despre el, dar ce să-i

fi spus? Că vorbea prea mult? Că avea un mers straniu? Din fericire am fost salvat de această responsabilitate de însăși Meriel, care veni să mă vadă la casa parohială. Am discutat diverse probleme ale bisericii. Îmi ceru chiar părerea într-o controversă religioasă care era atunci la modă, dar îmi puteam da seama că mintea îi era în altă parte. Nemișcarea ei obișnuită – un amestec unic de rigiditate și seninătate – era absentă. În cele din urmă a lăsat să-i scape:

— N-am mai făcut asta până acum, dar am de gând să-i cer să plece.

Am întrebat la cine se referă, dar întrebarea mea era inutilă pentru că știam că va spune că era vorba de Mason.

— Îi supără pe ceilalți, a spus.

— În ce fel?

— Nimic violent sau insultător. Intră într-o încăpere și atmosfera devine agitată. Mă cunoști, părinte. Eu nu judec. E un principiu necesar pentru mine: trebuie să iau oamenii așa cum sunt. Dar e ceva rău cu bietul Harry.

— Crezi că e un om rău?

— Nu. Nu. Nu am spus asta. Am spus că e ceva rău *cu* el.

Apoi începu să vorbească despre Tibbles, motanul roșcat care ținea sub control populația șoricească din Old Tannery. Se pare că Tibbles o zbughea din camere atunci când intra Mason, o purtare foarte neobișnuită pentru acel demn bătrân războinic. Mi-am zis că e un nonsens fantezist, dar oricum, am fost foarte ușurat să aud că Mason avea să plece. M-am simțit rușinat de ușurarea mea, așa că am încercat să mă bucur de conversația cu el când mi-a tăiat iar calea. Dar el nu a plecat. Și astfel a trecut vara.

În vara aceea s-a mai întâmplat un lucru care probabil nu are nicio relevanță. Am avut o Sărbătoare a Verii și un Spectacol al Florilor. A fost bine organizat, nu de mine, înțelegeți, și a atras lume de pe mile întregi împrejur. Erau foarte bineveniți, dar reprezentau o invazie, iar unii dintre vizitatori erau mai puțin politicoși, în special când era vorba de parcare. Desigur, erau câmpuri stabilite ca locuri de parcare, dar unii considerau că e mai ușor să parcheze în sat fără niciun respect față de obiceiurile localnicilor. Cu această ocazie unele persoane mai puțin înțelepte își puseseră mașinile de-a curmezișul străduței care urcă pe o latură a lui Old Tannery, și în același timp s-a

întâmplat ca Meriel să aleagă exact acea zi ca să viziteze un prieten bolnav aflat la treizeci de mile distanță. Pentru asta avea nevoie de vechiul și uzatul ei Morris Oxford, care se afla pe alee.

Primul lucru pe care l-am aflat a fost o Meriel furioasă năpustindu-se asupra mea când cântăream dovleceii în cortul principal. Nu o mai văzusem înainte pe Meriel pierzându-și cumpătul. Fiecare aspect al ei părea ieșit din matcă. Cuvintele îi curgeau într-un șuvoi incoerent; mișcările erau smucite și prost coordonate. În alte circumstanțe ar fi fost comic. Mi-a cerut să fac o cerere urgentă și severă printr-o adresă publică pentru ca respectivul contravenient să-și mute imediat mașina. Am făcut acest lucru. Am escortat-o pe Meriel înapoi la Old Tannery, unde am descoperit că mașina fusese mutată, dar evident că nu de către proprietarii ei.

Era o mașină de dimensiuni medii – nu-mi amintesc marca, poate un Rover –, destul de voluminoasă și grea și totuși fusese răsturnată pe o parte într-un șanț. Doi bărbați puternici n-ar fi putut face asta, poate nici chiar trei.

S-a iscat un tărăboi teribil din cauza asta. Proprietarii mașinii s-au transformat într-o clipă din vinovați în victime mânioase și s-au indignat în mod special când au descoperit cine erau locuitorii de la Old Tannery. A fost chemată poliția și oamenii au fost anchetați, dar misterul n-a putut fi niciodată rezolvat. Cei mai mulți aveau alibiuri excelente pentru perioada când ar fi putut avea loc fapta. S-a întâmplat ca Meriel să-mi atragă atenția mult mai târziu că singurul care nu a avut a fost Mason, iar el era și unicul care fusese martor la furia ei provocată de acea mașină. Dar, desigur, toată lumea a căzut de acord că ar fi fost imposibil ca un singur bărbat cu mâinile goale să răstoarne o astfel de mașină. Ceea ce face ca totul să fie și mai misterios este faptul că aparent nu a existat niciun martor la incident.

La sfârșitul verii am început să mă întreb de ce Meriel nu îl alungase pe Mason, dacă nu de tot, cel puțin la alta dintre casele ei Filipice. Desigur, el nu făcuse nimic rău, dar atmosfera de la Old Tannery se deteriorase vizibil. Nu mai era căldura relaxată de dinainte. Slujbele mele săptămânale se țineau într-o liniște reverențioasă înțepenită. Mason era întotdeauna prezent, dar stătea mereu deoparte sau retras. De obicei se afla la fereastra dinspre vest, astfel încât umbra lui bloca razele

soarelui apunând.

În cele din urmă am abordat problema cu Meriel. Ne plimbam împreună după slujba de dimineață din timpul săptămânii la care fusese singura persoană prezentă. Când am presat-o ea a zâmbit, după părerea mea, cu o superioritate iritantă.

— Ai auzit, părinte, de doctrina substituției?

O cunoșteam în mod teoretic. Câțiva anglicani progresiști de orientare mistică erau foarte pasionați de ea în acea vreme, din câte îmi amintesc. Ideea de bază este că, la fel ca și Hristos, deși la un nivel minor poți prelua păcatele și necazurile celorlalți.

Cu alte cuvinte, poți fi nu numai beneficiarul Patimilor lui Hristos, ci de asemenea, în mică măsură, să participi la ele.

Meriel mi-a spus că Mason suferea de o traumă spirituală adânc înrădăcinată și că începuse ședințe de terapie cu el, și de asemenea trecuse la severe mortificări personale pentru a prelua câte ceva din povara lui. Când am insistat pentru detalii a devenit evazivă.

Ei bine, nu știu voi cum sunteți, dar eu am fost întotdeauna oarecum precaut în privința acestei doctrine a substituției. Consider că trebuie să fii într-adevăr o persoană sfântă – sau una foarte arogantă – ca să preiei o astfel de sarcină. Cum era Meriel? Puteți crede că am avut prejudecăți în privința ei, dar nu e așa. Nu am cum să spun dacă ea acționa din vanitate și orgoliu spiritual, sau dintr-un fel de nechibzuință umilă și divină. Sau era oare un amestec ciudat al celor două?

Pe atunci nu eram sigur – ca de altfel și acum – decât de faptul că ea încerca ceva foarte periculos și cu beneficii practice îndoielnice. I-am spus asta și nu m-a luat în seamă. Era dreptul ei, bineînțeles, iar eu nu eram îndrumătorul ei spiritual; acest post era ocupat de starețul unei mănăstiri locale de franciscani anglicani.

Timp de câteva zile după întâlnirea mea cu Meriel nu l-am mai văzut pe Mason. Era sfârșitul verii și pământul era cald. Frunzele renunțau la strălucirea lor prăfoasă înainte de a se îngălbeni. Îmi puneam întrebarea dacă nu cumva neobișnuita mea senzație de bine nu avea ceva de-a face cu absența lui Mason. Cu fiecare zi care trecea începeam să-mi pierd teama de apariția lui bruscă în curtea bisericii. Mă întrebam dacă plecase sau nu definitiv, căci nu apăruse la rugăciunea de seară timp de două săptămâni

la rând, dar Meriel m-a asigurat că era „încă alături de noi”.

Apoi într-o dimineață fu din nou prezent. De data asta am știut din momentul în care am pășit afară din casa parohială la ora șase patruzeci și cinci. Îmi amintesc că era o dimineață plăcută, însorită dar umedă, cu un aer ușor rece.

Deși casa parohială se învecinează cu biserica, nu o poți vedea de acolo. Este ascunsă de un șir de magnifici stejari bătrâni. Mergi pe o alee pe lângă acești copaci și apoi, la capătul ei, apare biserica, în mijlocul cimitirului ei verde, cu turnul de piatră profilându-se înalt pe cer. Această primă imagine a Sf. Winifred mă surprindea întotdeauna și adesea mă umplea de bucurie.

De data asta veselia așteptării lipsea. Când am ajuns la capătul aleii am privit spre biserică. Era începutul unei zile fierbinți. O ceață ușoară se ridica din rouă de pe iarba dintre morminte. În spatele unuia dintre acestea, vag ascunsă de abur, stătea silueta unui bărbat nemișcat și rigid. Dacă nu mi-aș fi cunoscut curtea propriei biserici l-aș fi putut lua drept parte a unui monument funerar. Însă eu am știut cine era acolo și mi s-a făcut rău.

Bineînțeles, îmi spuneam, nu e decât Mason, și totuși teama de a fi nevoit să trec pe lângă el în drum spre biserică era foarte mare. Nu o puteam înțelege. Niciodată înainte nu simțisem teamă în prezența lui: cu siguranță iritare și stânjeneală, dar nimic mai rău. Când am înaintat spre el nu s-a mișcat, ci a continuat să se holbeze la mine cu acel rânjet habsburgic melancolic pe chip.

Se afla la câțiva pași distanță de cărarea spre biserică, în spatele unei pietre de mormânt înclinată ușor. O mână a lui Mason se odihnea pe piatră. Am observat că degetele erau roz, dar articulațiile proeminente erau albe. Am simțit că trebuia să spun ceva, pentru că a-l lăsa pe el să vorbească primul ar fi demonstrat slăbiciune.

I-am zis:

— Salut, Harry. De când ești aici?

El nu a dat niciun fel de atenție întrebării mele, ci a continuat să se holbeze și să rânjească. După o pauză, a spus:

— Credeți în îngeri?

L-am întrebat ce înțelege prin îngeri. A răspuns:

— Vreau să zic spiritele aerului care intră și ies din tine.

Nu am spus nimic și el a părut să se bucure de disconfortul meu. Când a vorbit din nou, avea un ton diferit al vocii, mai acut, și încărcat de acea amenințare intensă și totuși diminuată pe care o experimentasem prima dată când mă întâlnisem cu el. A zis:

— Spune-i lui Meriel să mă lase în pace. N-o să meargă.

Rostind asta își suflecă mâneca stângă. Antebrațul lui gol, subțire și sinuos, era acoperit cu păr negru sârmos prin care puteam vedea cicatricele livide a vreo jumătate de duzină de tăieturi diagonale. Erau foarte egal distanțate; o mutilare hidos de controlată.

Am alergat înăuntrul bisericii. Nu m-am putut abține. Când am ieșit din nou afară după o oră de rugăciune – o numesc rugăciune, dar în realitate nu a fost decât o perioadă de confuzie mentală agonizantă –, el dispăruse. Mai târziu în acea dimineață am sunat la Old Tannery și am rugat-o pe Meriel să vină să mă vadă.

După ce am trecut de formalități și ea a refuzat răcoritoarele – puțin cam răstit, m-am gândit –, s-a aruncat într-un fotoliu din biroul meu și mi-a anticipat preambulul spunând:

— E vorba de Harry, nu-i așa?

Când i-am povestit ce se întâmplase, am putut vedea că fuga mea în biserică nu mă făcuse deloc să cresc în ochii ei. Purtarea ei față de mine s-a schimbat și a început să mă trateze cu o condescendență blândă, aproape ca pe unul dintre oamenii ei de la Old Tannery.

— O, știu despre automutilare, a zis. Durează deja de ceva timp. Am redus-o la un nivel rezonabil. Faptul că Harry ți-a spus să mă avertizezi să-l las în pace e de fapt un semn de speranță, să știi. Înseamnă că am efect asupra lui.

— Dar ce nu e în regulă cu el? am întrebat.

— E posedat, bineînțeles!

Era un răspuns șocant de simplu, dar atrăgea o întreagă serie de întrebări ulterioare. Cum era posedat? Și de către ce? Am pus întrebările și am primit cele mai vagi răspunsuri. Cred că nu era tocmai pregătită să-și accepte ignoranța.

— Ceea ce contează este cum îl vindecăm, a zis.

Am întrebat-o dacă a luat în considerare exorcismul, dar ea alungă opțiunea aproape cu dispreț.

— Am fost implicată în cazuri în care s-a folosit exorcismul.

Efectele sunt foarte nesigure. Cred că există și alte mijloace. Apoi s-a uitat la mine cu acea bruscă licărire intuitivă care îi era atât de caracteristică: Acum știu că tu crezi că sunt foarte vanitoasă și plină de orgoliu spiritual, dacă presupun că pot face toate astea singură, dar nu sunt, să știi. Sunt perfect conștientă de pericolele implicate și știu că am nevoie de tot ajutorul posibil. Franciscanii de la mănăstire se roagă toți pentru mine din răsputeri!

Am zâmbit, ea a râs, și tensiunea a mai cedat.

— Și vreau să te rogi și tu! a zis ea, bătându-mă pe genunchi apoi, pentru o clipă, aproape mângâindu-l. În acel scurt moment am fost conștient de o altă Meriel, nu pioasa, entuziasta iubitoare a lui Dumnezeu, ci o femeie foarte singură, oarecum imatură, cu necesități sexuale și emoționale ca noi toți. M-am simțit tulburat, chiar onorat, pentru că îmi permisese să văd această latură a ei. Nu că Meriel cea sfântă pe care cei mai mulți dintre noi o vedeau în majoritatea timpului nu ar fi fost autentică; dar ea era Legiune ca și noi toți ceilalți.

Așadar nu mai puteam face nimic, decât să mă rog și să aștept desfășurarea lucrurilor. Aici povestea devine nesatisfăcătoare fiindcă știu foarte puțin din ceea ce s-a petrecut între Meriel și Harry Mason în zilele următoare. Nici măcar nu pot specula. Nu vă pot spune decât ceea ce am văzut.

Timp de trei zile după evenimentele descrise nu i-am întâlnit nici pe Meriel, nici pe Mason, apoi într-o joi am văzut ceva ce ezit să vă povestesc. Există anumite imagini care îți rămân fixate în minte drept amintiri, dar faptul că sunt vii nu e o garanție a veridicității lor. Așa că atunci când spun că am văzut asta, ar fi mult mai precis să spun că am o impresie foarte puternică cum că aș fi văzut.

Era spre sfârșitul lui septembrie. Îmi făceam plimbarea favorită printr-un mic crâng de frasini și aluni de la marginea unor câmpuri recoltate cu o zi sau două în urmă. Norii erau sus și un vânticel ușor și proaspăt adia printre ramuri. S-a întâmplat să-mi arunc privirea printre copaci pe câmp, unde am văzut ceva mișcându-se. Era greu de spus ce anume prin perdeaua de crengi, dar am distins o creatură cu patru picioare care aducea cu o vulpe, dar era mai mare. Nu mi-am dat seama ce culoare avea – cafeniu închis cred – pentru că mă uitam contra soarelui.

Primul meu gând a fost la una dintre acele căprioare Muntjac,

scăpată de pe vreo proprietate, care tocmai începuseră să devină o pacoste pentru fermierii din zonă. Dar era ceva în alura ei și în forma picioarelor care îmi contrazicea această teorie. Mi-am făcut loc prin hățiș ca să pot vedea nestânjenit.

Atunci am văzut că nu era deloc un animal, ci un om în patru labe, cu picioarele ușor îndoite, brațele lungi folosindu-i drept picioare anterioare, astfel încât întregul corp îi era arcuit și înclinat în față. M-am gândit că omul o să se ridice repede în poziție normală, dar nu a făcut-o. A sărit înainte în mod dizgrațios, dar cu o viteză și agilitate surprinzătoare, folosindu-și toate cele patru membre. Mai mult, bărbatul era dezbrăcat. Membrele păroase erau pline de crestături și umflături roșii. Ceva i-a atras atenția și și-a întors capul în direcția mea. Fața era cea a lui Harry Mason, dar ochii nu aveau expresie umană. Creatura avu o clipă de recunoaștere animalică înainte de a începe să se îndepărteze de mine sărind cu viteză extraordinară.

E greu de descris oroarea care m-a cuprins. Poate de aceea o parte din mine încă mai încearcă să insiste că ceea ce am văzut a fost un soi de halucinație.

Am alergat înapoi la casa parohială ca s-o sun pe Meriel și am găsit-o la fel de agitată fiindcă Mason dispăruse noaptea trecută. Când i-am povestit ceea ce am văzut – sau credeam că am văzut –, pe moment nu a spus nimic, apoi, cu o hotărâre bruscă, a anunțat că va chema poliția. Zece minute mai târziu poliția m-a sunat ca să confirm observația. Le-am spus că Mason era dezbrăcat, dar nu că mergea în patru labe, știind că așa ceva ar atrage scepticismul. („Sunteți sigur că ceea ce ați văzut nu a fost vreun animal, părinte?”) Nu știu cât de stăruitoare a fost cercetarea, dar nu a dus la niciun rezultat. Însă în dimineața următoare, în drumul meu către biserică, am văzut ceva ce nu aș fi vrut să văd.

Majoritatea mormintelor din curtea bisericii noastre sunt marcate de o piatră verticală, dar câteva au suprafețe plate de tip sarcofag, ca o cutie dreptunghiulară de piatră. Există unul anume, dintr-o piatră de un galben palid, situat lângă capătul estic al bisericii, care adăpostește membrii unei vechi familii din zonă pe nume Orlebar. A fost ridicat în 1710 și se remarcă prin faptul că are sculptat pe suprafața sa un cartuș în basorelief, reprezentând blazonul familiei, sub un craniu și două oase

încrucișate, ca și cum ar fi prevestit dispariția familiei. Sculptura este foarte roasă, dar calitatea ei este încă vizibilă. Asta în treacăt fie zis. Ideea este că, deși abia se putea vedea de pe potecă prin pădurea de pietre funerare, locul era remarcabil. În acea dimineață am observat ceva diferit la mormântul Orlebar. Cineva stătea întins pe el.

Inima a început să-mi bată cu putere. M-am dus să văd. Silueta care zăcea acolo era lungă și subțire, atât de înaltă încât capul și picioarele atârnau strâmb dincolo de fiecare margine. Era corpul unui bărbat dezbrăcat, oribil de palid și plin de cicatrici, cu brațele și pieptul acoperite cu păr negru aspru, rar, dar nefiresc de lung. Ochii deschiși erau complet negri fără alb și fără iris, cu maxilarul inferior încleștat într-o poziție nefirească, parcă într-un rânjet brutal. Era Mason care murise.

Câteva zile mai târziu, într-o seară, mă aflam în micul birou al lui Meriel la Old Tannery. Fuseseră vremuri tulburătoare pentru noi toți, așa că Meriel decisese să vândă Tannery și să înființeze o altă Casă Filipică în altă parte. Am întrebat-o ce anume a provocat groaznicul drum al lui Mason către mormânt. Meriel a fost evazivă. Era extrem de încordată și nu era dispusă să privească evenimentele limpede și lipsit de patimă. Conversația tot sărea de la un subiect la altul: mutarea, viitorul Filipicelor, necazurile pe care le avea cu dinții. Dar a lăsat să-i scape câteva indicii.

În ziua dinainte de a-l vedea pe Mason pe câmp avusese ceea ce ea numea „o ședință lungă“ cu el. Când îi ceruse să-și descarce sufletul și să „împărtășească” poverile cu ea, el fusese mai deschis decât în ocaziile precedente și la un moment dat cedase complet. Se rugaseră împreună și în timp ce făceau asta se petrecuse ceva. Nu a spus ce, fie pentru că îi era teamă, fie pentru că nu existau cuvinte prin care să descrie experiența, fie pentru că i se ștersese din memorie. Nu știu.

Spre sfârșitul discuției noastre a spus dintr-odată:

— Singurul fapt de care nu am reușit să-mi dau seama a fost că, după ce acel lucru a ieșit din el, a mai rămas foarte puțin din bietul Harry. Cred că a murit fiindcă nu i-a mai rămas nimic care să trăiască, dacă înțelegi ce vreau să spun. Probabil bat câmpii, așa că ar trebui să-mi închizi gura.

Am întrebat-o pe Meriel dacă știa ceva despre trecutul lui Mason.

— Practic nimic. Nu întreb niciodată, după cum știi. Era un om educat. Mi-a spus că odată a fost profesor; și a sugerat că niciodată nu ar mai reveni la profesorat. Asta-i tot. Evident ceva a mers prost.

Exact atunci amândoi am devenit conștienți de zgomot. Venea de deasupra capetelor noastre și probabil provenea din camera de sus, dar în mod curios părea a fi în aceeași încăpere cu noi.

Era un sunet ca un scârțâit. Ceva acolo sus se mișca rapid în toate direcțiile, nu tocmai alergând, dar deplasându-se repede. Picioarele nu erau grele, nu bufneau pe scândurile grele de ulm de deasupra capetelor noastre, dar le făceau să scârțâie și să geamă ca împovărate de o apăsare. E ciudat să vorbești astfel despre o presiune asupra unei lemnării atât de vechi, dar o simțeam rece, umedă și abjectă, o răutate conștientă remarcabilă în fiecare pas.

Meriel a arătat în sus și a spus:

— Asta era fosta cameră a lui Harry Mason.

Mi-am făcut cruce. Meriel a zis:

— Mergi în pace.

Și sunetele au slăbit în intensitate, apoi au încetat cu totul.

— Mă tem că se va întoarce, a spus Meriel destul de calmă. Apoi s-a aplecat și mi-a zis: Dar nu e Harry, să știi.

Ochii ei de obicei luminoși erau stinși; ca și cum speranța dispăruse din ei.

O săptămână mai târziu Meriel plecase și Old Tannery era scos la vânzare. În caz că întrebați, următorii ocupanți nu au avut nicio experiență neplăcută cu casa, însă eu, trebuie să recunosc, am binecuvântat minuțios locul înainte de sosirea lor.

Nu am făcut niciun efort să păstrez legătura cu Meriel. Nu sunt sigur de ce. Nu a fost o decizie conștientă, dar am senzația că un fel de instinct autoprotector m-a reținut. Oricum, am revăzut-o pentru o ultimă dată, aproape din întâmplare, doisprezece ani mai târziu. Mi se ceruse să vorbesc unui grup de călugărițe anglicane despre nu știu ce anume – cred că era vorba de teologie pastorală pentru că așa ceva predam pe vremea aceea la Cuddesdon. Ei bine, acea mănăstire era o mică organizație în Buckinghamshire, parte din Comunitatea Reînvierii. La sosire mi s-a arătat locul – unii întotdeauna fac asta – și am fost pus să admir podelele lustruite și ordinea. Totul

a mers bine până când am intrat în capelă, când călugărița care îmi arăta împrejurimile a șoptit un semiînăbușit „Oh!" Era un „Oh!" pe care l-am recunoscut; însemna: „Dacă aș fi știut ce-o să se întâmple, nu te-aș fi adus aici."

Capela era luminată numai de câteva lumânări pe altar și o lampă în sanctuar. Era unul dintre acele locuri semiîntunecate, supraornamentate, construite pe la 1900 după moda anglocatolicismului mistic. Arhitectura, operă a unui adept neinspirat al lui Butterfield, era o dezordine neobizantină de coloane de marmură roșu-închis, paravane de alabastru, modele pestrițe de cărămidă și panouri mozaicate cu scene biblice: o exuberanță lipsită de veselie. Lângă balustrada de alamă bogat ornamentată a altarului stătea îngenuncheată o siluetă pe care am recunoscut-o imediat.

Era aceeași poziție dreaptă și rigidă, același cap mic și îngrijit. Părul ei, acum alb, era încolăcit în cocul familiar pe ceafă ca un șarpe adormit. Era Meriel. Am simțit cum călugărița mă trage de mânecă îndemnându-mă să plecăm. Dar eu am rezistat, reținut atât împotriva voinței ei, cât și a mea.

Era aceeași și totuși diferită. Nemișcarea dispăruse. Capul se smucea ușor, ca și cum ar fi privit constant dintr-o parte în alta. M-am întrebat dacă era bolnavă de Parkinson. I-am explicat călugăriței, acum foarte jenată și dornică să plece, că o cunoscusem cândva bine pe Meriel. Se mai relaxă puțin, explicându-mi că Meriel avea „una dintre zilele ei proaste".

— Își face singură rău uneori, a zis ea.

Am rugat-o pe călugăriță să plece, spunându-i că aș dori să mă rog puțin în capelă. Ea a plecat ezitând. Nu am înaintat mult, ci am îngenuncheat în strană la o oarecare distanță de Meriel.

Mai era ceva în neregulă. Parcă aerul din jurul lui Meriel era deranjat. Se auzeau mici sunete – șoapte, mârâituri, scârțâituri –, toate emanând din direcția ei. În același timp lumina de lângă ea era cumva spartă în mici scântei și umbre iraționale. E greu de descris, dar era ca și cum capul ei ar fi fost înconjurat de un roi de insecte invizibile, bâzâind, șuierând, fâlfâind din aripi; sclipirea accidentală a unei aripi iridiscente scânteia slab în semiîntuneric. M-am întrebat dacă ea avea să se întoarcă să mă vadă, așa cum făcuse cu ani în urmă atunci când ne întâlniserăm prima oară. Nu a făcut-o, așa că am rostit o rugăciune pentru ea și am părăsit capela.

Aceasta a fost ultima dată când am văzut-o, poate cu excepția următoarei dimineți. Mă trezisem devreme și mă plimbam prin Grădina Calvarului de la mănăstire înaintea rugăciunii de dimineață. Grădina, așa cum se obișnuiește, se învecinează cu un mic teren pentru cimitirul călugăritelor. Era una dintre acele dimineți umede de noiembrie în care pământul pare îngropat într-o ceață albă. Liniștea lor are o calitate aparte care te conduce la meditație. Nu auzeam nimic altceva decât scrâșnetul ușor al pașilor mei pe pietrișul cărării, și când m-am oprit în fața pietrei Calvarului din mijlocul grădinii liniștea era desăvârșită. Deci nu putea să fie un zgomot ceea ce m-a făcut să mă întorc brusc și să privesc în direcția cimitirului. Acolo, în ceață, mi s-a părut că întrezăresc o siluetă albă, subțire, stând dreaptă lângă una dintre pietrele funerare ale călugărițelor. Părea să fie în pielea goală. Nu pot fi absolut sigur că a fost Meriel, dar cred că ea a fost, și cred că m-a văzut și ea. Când am încercat să mă apropii de siluetă, a dispărut rapid în ceață.

Meriel a murit la mănăstire câteva luni mai târziu.

Urmă o pauză după ce părintele Humphreys încheie, apoi canonicul Carey întrebă:

— Vreți să spuneți că ea preluase… demonul, povara… ce-o fi fost?

— Chiar n-aș putea să spun. E o explicație posibilă.

— Nu, nu! zise arhidiaconul. Asta ar contrazice întreaga doctrină evanghelică. Dacă trebuie să admiți noțiunea de demon, atunci înseamnă că ei pot fi alungați. Domnul nostru a alungat demonii. De ce nu s-a lăsat exorcizată de un membru al clerului pregătit corespunzător și acreditat de episcop?

— Poate pentru că toată lumea spunea ca dumneavoastră, părinte arhidiacon, că e pur și simplu nebună. Sau poate a considerat că ar trebui să lase entitatea să moară odată cu ea, în caz că, dacă ar fi fost scoasă din ea, ar fi intrat în altcineva și și-ar fi continuat lucrarea acolo. Ca porcii din ținutul Gadarenilor.

Am observat dintr-odată că luminile din încăpere erau foarte slabe. Părintele Humphreys se uită la noi și zâmbi, nu foarte încurajator.

— Cu toții ne purtăm propriile umbre. Ele aleargă pe lângă noi când suntem tineri; se târăsc în urma noastră când îmbătrânim;

adorm cu noi în mormânt. Trebuie să învățăm să trăim și să murim cu ele. Nu ar trebui să încercăm să le îndepărtăm și nu ar trebui să încercăm să preluăm umbrele altcuiva. Poate că un sfânt adevărat ar putea s-o facă, dar eu nu sunt convins. O astfel de faptă bună nu rămâne niciodată nepedepsită pe lumea aceasta.

Supunere, Sau Povestea Minciunilor

Jennifer Chang

Apărută pentru prima dată în ediția de toamnă a *Virginia Quarterly Review,* „Obedience, or The Lying Tale" este o meditație asupra instrucțiunilor și faptelor din basme. Chang a obținut titlul *Van Lier Fellow în Poetry* la *Asian American Waters' Workshop* în 2005 și *Louis Untermeyer Scholar* la *Bread Loaf Waters' Conference* în 2005. Poeziile ei au apărut sau urmează să apară în *Barrow Street, Seneca Review, Gulf Coast, Indiana Review* și alte publicații. Poezia „Conversation with Owl and Clouds" (din *New England Review)* a fost selectată în 2005 pentru *Best New Poets.* A primit calitatea de partener al *Macdovell Colony* și *Djerassi Residents Artists Program.* Predă un curs de scriere creativă la Universitatea Rutgers și locuiește în New Jersey alături de soțul său, poetul Aaron Baker.

Voi face tot ce spui tu, Mamă.
Voi fermeca cele trei fire de păr de aur
de pe capul diavolului.
Voi sugruma șoarecele care roade
rădăcinile mărului, și-i voi lua pielea
să fac mănuși. Cu lupul voi fi
drăguță și amabilă, și-i voi face plecăciuni
când îl voi întâlni pe cărare.

Codrul, vorbind
chiar și în cele mai întunecate văgăuni, se înfurie.
Povârnișul se oprește într-o vizuină de vulpi
îmbătate cu rugi putrezi
iar ratonii jefuiesc
casa neacoperită a unui iepure.
Ce altceva să găsească decât un morman
de resturi din iarnă? Un cuib furat, coaja spartă a oului

puiului altei creaturi.
Îmi imaginez că așa fac iepurii
și nu rătăcesc, Mamă,

în desișul codrului,
unde copacii întâlnesc bezna,
deși am avut presimțirea luminii
ca o mână caldă care tremură
pe gâtul meu. Poteca se termină

la un râu pe care trebuie să-l trec. Voi aștepta
luntrașul
să mă traverseze. În valuri,
gravează cu vâsla sa
o nouă poveste: o fată tăcută fuge,
o fată tăcută nu e niciodată în siguranță.
Voi lua în mâini vâsla lui. Voi învăța
legănarea bărcii și singură voi merge

înainte și înapoi. Să fii bun
este uraganul prudenței.
Voi cunoaște vâsla indeciziei,
apa pe care mi-o arunc în poală
când el clatină capul lui bătrân.
În spatele meu e pădurea. Înainte
câmpia, o întindere de iarbă. Rămân
la râu, Mamă, învăț evadarea.

Idioți Americani

Glen Hirshberg

Prima colecție a lui Glen Hirshberg, *The Two Sams,* a câștigat Premiul Internațional Horror Guild și a fost aleasă de *Publishers Weekly* și *Locus* drept una dintre cele mai bune cărți ale anului 2003. Hirshberg este de asemenea autorul lui *The Snowman's Children* și al viitorului roman *Sisters of Baikal.* A doua sa colecție, *American Morons,* a fost publicată recent de *Earthling Publications.* Împreună cu Dennis Etchison și Peter Atkins a pus bazele *Rolling Darkness Revue,* o trupă de teatru itinerantă care face turnee pe coasta de vest a Statelor Unite în fiecare octombrie. Ficțiunile sale au apărut în numeroase reviste și antologii, printre acestea fiind incluse *Trampoline, Cemetery Dance, Dark Terrors 6, The Dark* și multiple apariții în *The Year's Best Fantasy and Horror* și *The Mammoth Book of Best New Horror,* și de asemenea în edițiile electronice ale defunctului și regretatului *SCI FICTION.* Locuiește în zona Los Angelesului cu soția și copiii săi.

„American Morons“ a fost publicată inițial ca parte a unui foileton creat în 2005 pentru *The Rolling Darkness Revue.*

Omnibus umbra locis adero: dabis, improbe, poenas.
(Fantoma mea se va ridica mânioasă din adâncuri
Vânându-vă pe voi cei vii și tulburându-vă somnul.)
Virgiliu

În cele din urmă, mașina reuși să parcurgă mai mult de o milă după ce părăsi stația de benzină, adică tot drumul până la bariera care marca granițele Romei. Ignorând claxoanele din spate și zdrăngănitul deșelat și prevestitor de rele al motorului, cei doi americani scotociră amândoi printre monedele pe care le aruncaseră în scrumiera de la bord. De două ori Kellen simți degetele umede de transpirație ale lui Jamie frecându-le pe ale lui. Sunetul claxoanelor deveni și mai insistent, și Jamie râse, și râse și Kellen.

Când în cele din urmă adunară suma corectă de mărunțiș, el aruncă monedele în cutie, unde zăngăniră pe fund cu excepția

unei piese de zece cenți care părea să se fi lipit în fantă. Mâhnit, Kellen își imagină cum ar fi să se întoarcă, deplasându-i pe toți cei din spate pentru ca el să poată da înapoi suficient de departe de zona de taxare, să deschidă ușa și să iasă. Apoi moneda căzu și dispăru înăuntrul coșului.

Lumina verde clipi. Bariera se ridică. Kellen apăsă pedala de accelerație și o simți coborând până la podea. Acum nu se mai auzea niciun zdrăngănit.

— Ei, Kel? zise Jamie.

Ca și cum ar fi auzit-o, sau ar fi putut vedea piciorul lui pe pedala moartă, toate mașinile aflate în urma lor se dezlănțuiră cu un bang sonic. Apoi – întrucât aceasta era Italia, unde explozia claxoanelor celorlalți șoferi era ca ploaia de boabe de orez asupra mirilor – majoritatea mașinilor aflate la cozile paralele se alăturară.

Lipsit de expresie, Kellen se întoarse în scaun, pielea dezlipindu-i-se cu un zgomot de pe vinilinul copt și crăpat al mașinii închiriate. Soarele apunând bătea prin parbriz în ochii lui.

— Cel puțin, zise el, tu nu m-ai avertizat că mașina asta s-ar putea să suporte numai diesel.

— Da, eu… începu Jamie, dar pricepând ironia se opri.

Tocmai își lega din nou la ceafă părul ca siropul de arțar. Kellen se pomeni privind cum breteaua subțire ca o macaroană a maioului ei alunecă pe umărul umed.

— Cel puțin nu e scris cuvântul DIESEL cu litere mari verzi pe capacul de la rezervor.

El ridică ochii, clipind.

— Zău?

— L-am văzut pe portbagaj când tipul ăla de la întreținere încerca să repare ce-o fi încercat el să repare. Oricum, ce-o fi turnat înăuntru?

La naiba, pufni Kellen în sinea lui poate pentru a mia oară în ultima săptămână. El și Jamie fuseseră împreună încă din liceu. După trei ani la facultăți diferite, încă mai considera că sunt un cuplu. Ea zicea la fel. *Și de fapt nu mințea.* Dar el simțise schimbarea pe parcursul întregii veri. Crezuse că excursia ar putea să-i salveze.

Un claxon deosebit de răutăcios venind dinspre mașina din spatele lor aproape că-i îndepărtă privirea. Aproape.

— Cel puțin *diesel* nu e același cuvânt în italiană ca și în engleză, zise el, și Jamie izbucni în râs.

— E timpul să cunoaștem alți romani prietenoși.

Prea târziu, Kellen începu să-și reverse avertismentele de acum familiare, cârpite din admonestările parentale dinaintea călătoriei cu privire la atitudinea europenilor față de americani în acel moment, plus cuvintele care se învârtiseră în jurul lor toată săptămâna, zbierând din radiouri, de pe primele pagini ale ziarelor pe care ei nu le puteau citi, de la televizoarele din holurile hotelurilor pentru tineret în care stăteau doar de dragul aventurii, întrucât respectivii părinți le furnizaseră destui bani pentru hotel. *Cadavere. Sesto Americano. George Bush. Pavone.*

Nu că Jamie le-ar fi ascultat. O privi cum deschise portiera și scoate afară un picior bronzat, în fustă de doc.

Instantaneu, claxoanele se opriră. În toate direcțiile portierele pocniră ca niște dopuri de șampanie și în câteva secunde jumătate de duzină de bărbați italieni cu extrem de variate vârste și opinii asupra părului de pe piept se strânseră în jurul mașinii americanilor.

— Blocat, spuse Jamie prin geamul coborât al portierei ei. Hm. *Kaput.*

— Sunt destul de sigur că asta nu e în ital… începu Kellen, dar înainte să poată termina portiera din partea sa fu smulsă. Speriat, se răsuci în scaun. Bărbatul care se strecura în mașină nu purta deloc cămașă și deja înșfăca volanul. Ceilalți bărbați se răsfirară în formație, apoi mașina pe jumătate pluti, pe jumătate rulă prin poarta de intrare în traficul care nu avu nicio tentativă de încetinire, ci claxonă vesel în timp ce se scurgea în jurul lor. Câteva secunde mai târziu derapară, oprindu-se pe un refugiu cu pietriș.

Jamie se lăsă pe spate în scaun încrucișându-și brațele, oftând teatral ca o regină într-o lectică. Dacă rânjetul ei îi era destinat lui sau tipului care apucase volanul, Kellen habar n-avea. Tipul nu-i dăduse drumul, iar Kellen rămase țintuit pe loc.

Ce au bărbații italieni de-i face să dorească să apese pe claxoane și să se amestece în toate?

— O spun din nou, murmură el către Jamie. *Kaput?*

— E unul dintre cuvintele alea universale, amice. Ca și diesel.

Apoi ea fu săltată din mașină.

Chiar și Jamie părea să fi rămas înmărmurită și scoase un

sunet ca un fel de ciripit atunci când gloata o cuprinse.

— *Bella,* auzi Kellen pe unul dintre tipi alintându-se, și încă ceva ce semăna cu *„Assistere”,* și niște plescăituri din limbă care puteau însemna regret pentru mașină sau lingușire lacomă față de Jamie sau niciuna dintre variante. Lui Kellen nu-i plăcea faptul că nu o mai putea vedea și nu-i plăcea nici brațul întins peste pieptul lui.

Brusc, acesta se ridică, iar el se strecură repede afară și se opri. Bărbatul din fața lui părea de vreo patruzeci de ani, cu păr cărunt și ondulat, piept musculos și sandale cu curelușe din acelea care despart prea mult degetele mari de tovarășele lor. Nu-i spuse nimic lui Kellen, ci o privi pe Jamie cum își așază ochelarii de soare pe ochi, învârtindu-se în mijlocul cercului ei de admiratori cu fusta ridicându-se deasupra genunchiului de fiecare dată când se întorcea. Acasă, Jamie era considerată relativ drăguță – suplă, atletică, cu o față puțin cam de cal –, cel puțin până râdea. Dar în Italia, judecând după reacția întregii populații masculine în timpul săptămânii petrecute în Roma și Toscana, era o zeiță. Sau așa erau toate femeile.

Amic. Asta era el, acum.

Era aproape ora șapte, iar căldura strălucitoare a soarelui de vară încă mai cădea asupra lor. Încă două mile, gândi Kellen, și el și Jamie ar fi putut măcar să stea într-una dintre fântânile răcoroase ale Romei în timp ce așteptau să fie remorcați. Jamie și-ar fi lăsat mocasinii pe trotuar, rămânând desculță.

— E-n regulă, mulțumesc băieți, zise el brusc, și porni în jurul mașinii. Căutându-și celularul în buzunarul șortului, îl flutură către grup ca pe o baghetă fermecată care ar fi putut să-i facă să dispară. *Grazi.*

Accentul lui suna patetic, chiar și pentru urechile lui.

Nu se întoarse nici măcar un singur italian. Unul dintre ei, observă el, ținea mâna jos pe spatele lui Jamie, iar un altul păși alături foarte aproape, iar lui Kellen îi pieri brusc cheful de a mai interveni și deveni nervos. Și mai trist.

— E totul în regulă, băieți. Mulțumesc mult.

Mâna lui era iarăși în buzunar, ridicând portofelul și deschizându-i ca să extragă un pumn de bancnote de cinci euro. Jamie îi aruncă o privire, iar gura ei se lăsă mult în jos și ochii i se îngustară. Tipul cu sandale emise din nou plescăitul și păși exact în spatele lui Kellen.

Pentru o clipă, Kellen continuă să fluture banii, știind că nu ar fi trebuit, dar neînțelegând de ce se simte ca un dobitoc. Abia după ce se opri din mișcare își dădu seama că nimeni în afară de Jamie nu se uita la el.

De fapt, în jurul lor nu mai era nimeni. Toți deodată, bărbații care o înconjuraseră pe Jamie și tipul în sandale se retrăgeau spre poartă. Prinzând privirea lui Kellen, tipul în sandale ridică un braț lung, păros. *Era oare un semn cu mâna?*

Apoi rămaseră singuri. Doar el, Jamie, mașinile care accelerau pe lângă ei reintrând pe autostrada fără marcaje și cealaltă mașină, parcată, la aproximativ cincizeci de picioare în fața lor. Galbenă, parcată pe pietriș, categoric europeană. Ferestrele erau atât de întunecate, încât Kellen nu-și putea da seama dacă era cineva înăuntru. Dar trebuia să fie cineva, pentru că singurul claxonat acut care părea să-i fi împrăștiat pe salvatorii lor venea de acolo.

— Ce-a fost prostia aia cu banii? se răsti Jamie. Nu sunt chelneri. Ne ajutau…

Țipătul o reduse la tăcere. Audibil prin zgomotul traficului, se înălță peste parapetul lateral și păru să se desfășoare în aer înainte de a se disipa. În primul moment, Kellen îl luă drept o sirenă.

Aruncându-i o privire lui Jamie, apoi parapetului, apoi soarelui ghemuit la orizont, se apropie. Simțea că îl cuprinde panica, dintr-o mulțime de motive. Dar nu voia nici ca excursia să se încheie aici.

— Uite încă un cuvânt universal pentru tine, James. A fost toată săptămâna prin ziare. Ești gata? *Cadaver.*

— *Cadavere,* spuse Jamie, cu capul întors în direcția originii țipătului.

— Corect.

Împreună, se prăbușiră în poziție aplecată peste coupé-ul lor închiriat. Fusese murdară când o primiseră – aparent curățenia nu reprezenta o necesitate în afaceri aici așa cum reprezenta acasă –, iar acum se bucura de o crustă la fel de groasă ca a unei pâini toscane.

— Ei bine, dacă tot ai scos chestia aia – gesticula în direcția mobilului din mâna lui și părea în continuare supărată. Ai putea să-l folosești.

Kellen îl ridică, simțindu-se profund stupid.

— Am uitat să-l încarc.

Într-o clipă, Jamie zâmbea din nou, aplecându-se să-l sărute pe frunte, acolo unde îl sărutase mereu în acele zile.

— Îmi pare rău pentru treaba cu banii, zise Kellen, agățându-se de zâmbetul ei. N-aveam nicio intenție rea, doar…

— Stabilirea dominației. Foarte în stil George Bush.

— Dominație? Eram aproape la fel de dominator ca… Voiam doar să fiu amabil. Îmi arătam aprecierea. Dacă nu ar fi fost tipii ăia, am fi fost tot…

Portiera din dreptul pasagerului mașinii galbene se deschise brusc și Kellen se opri din vorbit.

Primul său gând, în timp ce individul se desfășura pe pietriș, fu că acesta nu avea cum să încapă înăuntru. Era pe departe cel mai înalt italian pe care Kellen îl văzuse în toată săptămâna. Și cel mai slab, și cu pielea cea mai deschisă la culoare. Părul de pe cap îi strălucea lung și negru. Timp de câteva secunde rămase clătinându-se cu spatele la ei ca o trestie răsărită din senin pe marginea drumului. Apoi se întoarse.

Ce băiat, zău așa. Ochii de un albastru argintiu se vedeau sclipind de la distanța de cincisprezece metri, iar mâinile cu degete lungi erau răschirate peste picioarele lui fusiforme și desculțe ca niște omizi agățate de o creangă. Se deschise și ușa din dreptul șoferului, și un al doilea personaj își făcu apariția.

Acesta era opusul virtual al tovarășului său, scund și îndesat, cu păr creț și buclat care sălta pe umerii tricoului său vărgat de rugby. Purta pantofi de pânză roșie, fără șireturi. O barbă țepoasă răsărea pe obrajii săi ca țepii unui porc spinos, dar nu reușea să-i ascundă surâsul bleg întins de la o ureche la alta. Se opri la un pas în spatele puștiului mlădios. Kellen nu se putea gândi la ei decât ca *prințul* și *spiridușul.*

— *Ciao,* zise spiridușul, surâsul său lărgindu-se întru câtva pe măsură ce înainta. Spre deosebire de toți ceilalți pe care îi întâlniseră aici, se uită la Kellen cel puțin la fel de mult ca și la Jamie. *Ciao.*

Își plimbă ambele mâini peste caroseria mașinii închiriate, apoi păru să-și țină răsuflarea, ca și cum ar fi căutat o bătaie de inimă.

— *Parla inglese?* încercă Jamie.

— *Americano?*

— D… începu Kellen, dar Jamie interveni:

— Canadieni.

— *Și. Americano.* Legănându-se înainte și înapoi pe călcâie, spiridușul își dezveli dinții într-un rânjet spinos: George Bush. Bang bang.

— John Kerry, zise Jamie, scotocind în geantă și extrăgând una dintre insignele electorale pe care mama ei îi ceruse să le păstreze acolo, de parcă ar fi fost o amuletă. O flutură înspre spiriduș, care își ridică puțin sprâncenele stufoase și se holbă întrebător la ei.

— Ce? făcu Kellen. *Non parlo l'italiano.*

— N-a spus nimic, Idiotule, zise Jamie, apoi icni și se împletici în față.

Răsucindu-se, Kellen îl descoperi pe băiatul-trestie chiar în spatele lor, holbându-se în jos. Era într-adevăr înalt. Iar ochii lui aveau culoarea albastră a apelor adânci. *Nu are nimic înspăimântător,* gândi Kellen, întrebându-se de ce inima lui tresălta așa.

— *Mi dispiace.*

Vocea lui răsuna, mult prea sonoră pentru suportul său, ca un bubuit de clopot. De dincolo de parapet un alt țipăt explodă în aer, urmat de un al doilea și de un al treilea într-o succesiune rapidă.

— Maimuțe urlătoare? zise Kellen încet către Jamie. Ce dracu' e asta?

Dar Jamie își muta ochii de la un italian la altul. Spiridușul arătă spre capota mașinii lor, apoi ridică iar mâinile.

— Oh, făcu Jamie. Benzina. Prietenul meu a pus…

Spiridușul înălță capul și zâmbi fără să înțeleagă.

Brusc, Jamie ocoli până la rezervor și se întoarse cu capacul.

I-l arătă spiridușului.

— Vezi? Diesel.

— Diesel. *Și.*

— Nu diesel. Formând cu degetele un fel de pistol, Jamie mimă o pompă introdusă în rezervor: Benzină.

O clipă, spiridușul rămase nemișcat. Apoi mâinile îi zburară către obraji.

— Ohhh. Benzina. Nu diesel. Ohhh.

Continuând să rânjească, mișcă un deget încet de-a curmezișul gâtului. Apoi dădu drumul unui torent de cuvinte în italiană.

După aproximativ un minut, Kellen își ridică celularul.

— Ai unul?

Încerca să-și controleze stânjeneala. Și starea ridicolă de neliniște.

— Ohhh, exclamă spiridușul, trăgând cu ochiul la tovarășul lui.

Surâsul băiatului-trestie era regal și lent. Nu spuse absolut nimic.

— Ohhh.

Acum, spiridușul părea să danseze mutându-se în fața mașinii. Instinctiv, Kellen făcu o jumătate de pas în spate spre parapet, numai ca să se simtă mai puțin ca și cum el și Jamie ar fi fost manipulați de cei doi.

— În America, pană auto, telefon. Vine cineva. Pocni din degete. Dar *a l'Italia...* Ohhh.

Își lovi palma de frunte cu o grimasă à la Jerry Lewis.

Râsul mormăit al spiridușului – spre deosebire de glasul băiatului-trestie – îl irită pur și simplu pe Kellen.

— O să vină. Aveți? Flutură din nou celularul.

— De ce vorbești așa? se răsti Jamie.

— Aveți unul? Ăsta e... Mai flutură o dată telefonul, privind neajutorat la iubita lui. *Prieten,* spusese ea. *Kaput.*

— Ah! rosti omul tăios. *Și. Și.*

Aruncându-i o altă privire tovarășului său, alergă înapoi la mașina galbenă și-și înghesui capul și mâinile prin geam. După cum se mișca trupul lui, continua să se vaiete și să gesticuleze în timp ce cotrobăia pe acolo. Apoi se întoarse fluturând un telefon subțire, negru. Deschise clapeta, îl duse la ureche, apoi ridică iar mâna într-un gest întrebător.

— Fac eu asta, zise Kellen întinzându-se, și băiatul-trestie păru să se aplece în față. Dar nu făcu nicio mișcare de blocare când tovarășul lui înmână telefonul.

— Mulțumesc. *Grazi,* rosti Kellen, în timp ce Jamie adresa ambilor italieni zâmbetul ei cel mai luminos și naiv de susținătoare a lui Kerry. Tatăl lui Kellen spunea că toți suporterii lui Kerry zâmbeau așa. Era destul de posibil ca Jamie să fie singurul democrat pe care tatăl lui Kellen îl iubea.

Degetele lui erau deja pe tastatură înainte să-și dea seama de problemă.

— La naiba, lătră el.

Spiridușul rânji.

— Ohhh.

— Ce-i? întrebă Jamie, apropiindu-se. Sună oriunde. Sună la American Express.

— Știi numărul?

— Credeam că-l știi tu.

— E pe apelare rapidă la telefonul meu. L-a programat tata. Eu nici măcar nu m-am uitat.

— Ia cardul.

— Nu mi-au dat cardul ăla. Mi l-au dat pe cel Visa.

— *Mi scusi,* interveni spiridușul pășind mai aproape, în momentul în care un alt țipăt prelung și sfredelitor erupse din spatele parapetului. Băiatul-trestie aruncă doar o privire scurtă peste umăr spre mașina galbenă înainte de a-și întoarce atenția către Jamie și Kellen. Niciunul dintre italieni nu părea să fi auzit țipetele.

Bătându-se peste pieptul cu dungi roșii, spiridușul întinse mâna și vorbi în italiană. Kellen habar n-avea ce spunea, dar îi dădu telefonul. Dând din cap, spiridușul formă numărul. Timp de un minut întreg stătu cu telefonul la ureche, rânjind. Apoi începu să vorbească repede, întorcându-se și îndepărtându-se pe refugiu.

— Avem noroc că sunt oamenii ăștia aici să ne ajute, șopti Jamie în urechea lui.

Kellen se uită la ea. Își strângea brațele peste piept, iar buza de jos se curba peste dinți. Pentru prima dată își dădu seama că ea ar putea să fie și mai nervoasă decât el. La urma urmelor, văzuse aceleași povești ca și el. Aceleași fotografii. Cuplul lăsat să atârne cu capul în jos pe suportul unui steag lângă Colosseum, tăvăliți prin gudron și pene și înveliți în drapelul cu stele și dungi. Întreaga familie Tennessee întinsă pe o pătură cu Coca-Cola în interiorul ruinelor unei catacombe vechi de 2000 de ani recent excavate în apropiere de Forum, toți dezbrăcați, eviscerați de la organele genitale până la xifoid, umpluți cu pene. Cuplul de pe catarg îi reamintise lui Jamie de un articol pe care îl scrisese despre Roma antică, ceva despre un festival în care se spânzurau păpuși în copaci. Păpușile întruchipau băiețeii sacrificați cândva în cursul respectivului eveniment.

Spiridușul parcursese tot drumul înapoi până la mașina lui galbenă, și acum vorbea însuflețit, fluturând din brațul liber și

uneori ținând telefonul în față și strigând în el. Băiatul-trestie stătea, nemișcat ca o santinelă, privind placid peste capetele lui Kellen și Jamie în direcția porții.

Deasupra, soarele apunea peste parapet, dar aerul nu era tocmai răcoros, ci mai degrabă rarefiat. În ciuda infinitelor claxoane și a șuieratului cauciucurilor pe autostradă, Kellen găsea ceva aproape liniștitor în trafic. Era ceva vesel în el care îl făcea complet diferit de varianta americană. Claxoanele îi aminteau în general de cârâitul unor păsări.

Dintr-un impuls, întinse brațul în jurul umerilor lui Jamie. Pielea ei era fierbinte, dar uscată. Piciorul ei bătea darabana pe pământ. Nici nu se lipi de el, nici nu se îndepărtă. Știa că după ani de zile vor povesti această întâmplare. Copiilor fiecăruia dintre ei, nu copiilor pe care întotdeauna crezuse că-i vor avea împreună. Ca scuză pentru a și-o povesti, încă o dată, unul altuia.

Cel puțin așa va fi pentru el.

— Diesel, murmură el. Cine mai folosește diesel?

— Oamenii cărora le pasă de aer. Dieselul e de un milion de ori mai curat decât benzina obișnuită.

— Dar pute.

O cuprinse jucăuș cu brațul, dar ea îl îndepărtă.

— Simți vreun miros?

Kellen își dădu seama că nu.

— Au rezolvat problema mirosului cu ani în urmă. Ție ți-au spălat creierul.

— Mi-au spălat creierul?

— Marioneta companiilor petroliere. Marioneta lui George Bush. Spune W, mică marionetă.

— W., zise Kellen încercând să zâmbească, deși se simțea jenat și tâmpit, iar Jamie îi întoarse un surâs slab, fără să-și dezlipească ochii de pe fața placidă a băiatului slăbănog.

— OK, strigă spiridușul făcând cu mâna. Băgă capul în mașina galbenă, continuând să gesticuleze chiar dacă nu-l putea vedea nimeni, apoi reapăru. *Arrivo. Și?* Vine.

Jamie îi mulțumi zâmbind. Băiatul-trestie își întoarse capul suficient cât să vadă soarele dispărând. Umbrele se întindeau peste parapet pe autostradă, și odată cu ele veni și un cor de țipete care umplură aerul și dură mult până să se evapore.

Strângând-o pe Jamie de cot în ceea ce spera el să fie un gest

liniștitor, Kellen ocoli mașina lor închiriată și moartă, urcă malul de pământ de la marginea *superstrade* și ajunse la parapet, care era mai înalt decât părea. Chiar stând la baza lui, Kellen nu putea vedea pe deasupra. Parapetul era construit din aceeași piatră cioplită cu aspect vechi care era presărată prin toate locurile din Italia unde se făceau excavări. Oare ce anume, se întrebă Kellen, trebuise să rețină atunci când fusese inițial construită?

Stând pe vârfuri, își aruncă un cot deasupra pietrei, își fixă un picior într-o crăpătură și se săltă. Rămase atârnând acolo, cu coatele roase de zid, cu gura căscată.

Fără să-și dea drumul, după câteva secunde întoarse capul.

— Jamie, zise încet, sperând întru câtva s-o atragă pe ea și nu pe băiatul-trestie. Dar vocea sa nu străbătu prin zgomotul traficului și Jamie nu se întoarse. Spiridușul se sprijinea de mașina galbenă, fumând o țigară subțire maronie. *Jamie,* lătră Kellen, iar ea ridică privirea, și de asemenea și băiatul-trestie, lent. Jamie, vino aici.

Ea veni. Imediat ce ajunse la baza zidului, țipătul izbucni încă o dată. Faptul că acum cunoștea sursa ar fi trebuit să-l liniștească pe Kellen. Însă el închise ochii și se agăță de piatră.

— Kel? făcu Jamie, cu un glas dintr-odată atât de slab încât Kellen abia îl putu auzi. Kellen, ce e acolo sus?

El deschise ochii, holbându-se din nou dincolo de zid.

— Păunul Auschwitz.

— Încetează să mai spui asemenea tâmpenii. Parcă ai fi prostul ăla de președinte al tău, cu excepția că el probabil crede că Auschwitz e o bere.

— E și președintele tău.

Ea se chinuia să-și fixeze picioarele în crăpăturile peretelui. El ar fi putut s-o ajute sau să-i spună să rămână acolo unde era, dar nu făcu niciunul dintre aceste lucruri.

— O, Doamne, zise ea imediat ce se cățără lângă el. Apoi tăcu și ea.

Cartierul semăna mai degrabă cu o tabără de țigani decât cu o periferie sărăcăcioasă. Casele micuțe, dărăpănate, păreau mai curând descompuse decât alcătuite din anvelope uzate, sârmă ghimpată și pietre vechi. Umbrele care se scurgeau peste tot inundaseră deja locul, astfel încât măslinii răspândiți pretutindeni semănau cu niște bătrâni aduși de spate, cu părul

alb, gârboviți printre ruine ca bocitoarele într-un cimitir.

Atașată de fiecare structură – chiar și de cele la care acoperișul se prăbușise și pereții cedaseră – era câte o cușcă, la fel de înaltă ca și casa, limitată de un fel de sârmă ghimpată cu vârfurile ascuțite orientate spre interior. În interiorul cuștilor se găseau păsări.

Păuni. Trei, poate patru la o casă, incluzându-i și pe cei care erau deja morți. Cei vii pășeau țanțoși, cu cozile lungi târându-se prin praf, printre măruntaiele revărsate și picioarele de păsări retezate care zăceau pe jos în cuști. Nu exista niciun dubiu, iar dacă ar fi existat, duhoarea care se ridica de acolo era o dovadă clară. Excremente și moarte. De neconfundat.

În cușca cea mai apropiată de ei, chiar la baza zidului, o pasăre privi în sus, înălțându-și coada ca și cum s-ar fi gândit dacă s-o deschidă, apoi își înclină capul pe spate și țipă.

— Știți și voi, zise băiatul-trestie, chiar sub ei, într-o engleză perfectă cu un accent vag, și Kellen și Jamie tresăriră. Apoi rămaseră atârnați, prinși de zid. Romanii din antichitate sacrificau *pavone* – păunul, *și?* — în onoarea împăraților lor. Ei simbolizau nemurirea. Iar cozile lor erau destinate să onoreze ochii zeilor care vegheau asupra civilizație noastre. Bineînțeles că sacrificau și oameni, pentru *Larvae.*

Foarte încet, încă agățat de partea superioară a zidului, Kellen întoarse capul. Băiatul era atât de aproape încât Kellen îi putea simți respirația pe spatele lui încă scăldat de sudoare. Chiar dacă Kellen ar fi încercat o lovitură, nu ar fi putut obține nimic. Jamie devenise rigidă, și când privi în direcția ei văzu că ochii îi erau plini de lacrimi, cu toate că rămâneau fixați fără să clipească asupra păsărilor de dedesubt.

— *Larvae?* întrebă el, doar ca să spună ceva. Nu se putea gândi la altceva. Așa ca viermii?

— Oamenii morți. De fapt, demoni. Demoni făcuți din oamenii răi morți.

— De ce?

— Da! Băiatul aprobă cu entuziasm, încrucișându-și brațele în felul acela al lui contemplativ, regal. Ai dreptate. Pentru a le invoca pe *Larvae* și a le trimite asupra dușmanilor Romei? Sau pentru a le împăca, și astfel să se înlăture ghinionul? Care este cursul corect al evenimentelor? Bănuiesc că nici măcar ei nu au știut întotdeauna. Tu ce presupui?

Că o să mor curând, gândi Kellen înnebunit, închise ochii și își mușcă buza ca să se împiedice să țipe ca păunii de sub el.

— Așadar romanii îi îndrăgeau pe oamenii răi morți?

— Și sacrificiile lor. Și pe călăii lor. Așa cum fac toate civilizațiile umane.

Cu grijă, așteptându-se să primească un pumnal între coaste în orice moment, Kellen își relaxă coatele de pe piatră, lăsă să-i cadă un picior, apoi și celălalt. Păsările tăcuseră. Rămase o clipă în picioare, cu fața la perete. Apoi se întoarse.

Băiatul-trestie se afla deja la cinci metri depărtare, cu capul îndreptat către drum în timp ce se apropia încet de mașina lui.

— Jamie, șuieră Kellen, și fata alunecă în jos pe zid aterizând alături de el.

— Au, șopti ea îndoindu-și cotul ca să etaleze o urâtă zgârietură roșie.

— Jamie. Avem necazuri?

Ea se uită la el. Nu mai văzuse niciodată o asemenea expresie pe chipul ei. Dar o recunoscu imediat și îl făcu să înghețe la fel de mult ca și murmurul băiatului-trestie. *Dispreț.* Fusese întotdeauna îngrozit că, mai devreme sau mai târziu, avea să i-l arate. Și de asemenea fusese sigur că într-o zi avea s-o facă.

Fără un cuvânt, ea coborî valul de pământ, ținându-și cotul la piept. Când ajunse la mașină, întinse degetul arătător și îl plimbă prin murdăria de pe fereastra din dreptul șoferului.

În regulă, se forță Kellen. *Gândește.* Nu aveau telefon. Și pe cine să fi sunat? Care era corespondentul lui 911 la italieni? Poate ar reuși să meargă repede către barieră. Să fugă în mijlocul traficului. Oamenii ar claxona. Dar de asemenea i-ar și vedea. Nu se poate întâmpla nimic atâta timp cât cineva se uită, nu-i așa?

Apoi își aminti modul în care dispăruseră oamenii care îi ajutaseră să mute mașina. Mintea îi derapă. *Știu cu toții. Întreaga țară. E o înțelegere la care au ajuns. Ei știau mașina galbenă, amplasarea ei. Păsările. Știau. Ne-au lăsat aici. Ne-au adus aici. Chiar și tipul de la stația de benzină, ce o fi turnat în rezervor pentru a-i salva, chipurile?*

Țipete de păuni. Un întreg cor, în timp ce ultima geană de lumină părăsi ziua. Kellen se împletici repede spre mașină, spre Jamie, care acum stătea ghemuită pe pietriș, cu capul în jos clătinându-se înainte și înapoi pe gâtul ei lung, bronzat.

În aceeași clipă, văzu atât ceea ce Jamie mâzgălise în murdăria de pe fereastră, cât și pe cei doi bărbați de lângă mașina galbenă pornind iarăși către ei. Veneau unul alături de altul, băiatul-trestie cu mâna cu degete lungi pe umărul celui îndesat.

IDIOȚI AMERICANI. Asta scrisese ea.

— Te iubesc, izbucni Kellen. Ea nici măcar nu ridică privirea.

Bărbații din mașina galbenă se aflau acum la șase metri, ignorând mașinile, țipetele păsărilor, totul în afară de prada lor.

Să sărim zidul, se gândi Kellen. Dar ideea de a se ascunde în acel cartier – sau numai să pună piciorul acolo – părea chiar mai proastă decât a-i înfrunta pe cei doi. De asemenea, în mod bizar, părea și un sacrilegiu. *Ca a face paradă de camere de filmat, ipod-uri și celulare în locuri unde oamenii s-au rugat, s-au jucat și s-au ucis unii pe alții.*

La asta se gândea el în timp ce cei doi romani se apropiau agale, când apăru camionul, dădu drumul unui glorios claxon răgușit care îi limpezi mintea, și se așeză cu un oftat chiar alături de ei.

— Suntem salvați, șopti, apoi căzu în genunchi, iar singura fată pe care o iubea ridică în cele din urmă privirea. Jamie, a venit camionul să ne remorcheze. Suntem salvați.

Imediat șoferul coborî, analizând mașina ruinată și trântindu-le în mâini bucăți de pizza rece, pufoasă. Nici el nu vorbea englezește, doar gesticula cu o claritate empatică pur italiană. Cabina camionului era pentru el și pizza lui. Jamie și Kellen puteau călători în mașina lor. Ei se urcară, și când șoferul atașă un lanț și un troliu de bara de protecție și începu să-i tragă în remorca lungă și înaltă a camionului, Kellen se gândi să apese pe claxon, dându-le cu tifla indivizilor din mașina galbenă.

Numai că ar fi fost ridicol. Tipii din mașina galbenă chemaseră camionul de remorcare. Nu fuseseră deloc în pericol.

Începu să râdă și puse mâna peste a lui Jamie. Ea tremura, deși era încă departe de a fi răcoare. Șoferul camionului îi fixă cu lanțuri și se urcă la loc în cabină. Abia atunci lui Kellen îi trecu prin minte că sunt cu adevărat prinși în capcană.

Cu o hurducătură, camionul ieși cu două roți pe *superstrade,* răspunzând potopului de claxoane cu sunetul de bazooka al propriului său claxon. Cocoțați acolo, la opt picioare de pământ, înlănțuiți într-o mașină în remorcă, Kellen avu imaginea perfectă

a Mercedesului albastru trăgând pe refugiu exact în spatele mașinii galbene. Văzu șoferul ieșind din cupeul albastru, purtând un poncho negru care nu avea niciun rost pe caniculă.

Îndepărtându-se de portieră, nou-venitul urmări pur și simplu cum băiatul-trestie comandă ceva, iar spiridușul târăște de pe locurile din spate ale mașinii galbene un băiețel, legat cu sârmă ruginită, smucind și lovind într-o parte și-n alta cu capul prins cu căluș. Foarte limpede, Kellen văzu fața băiatului. Era atât de tipic american, încât practic și-l putea deja imagina pozat pe o cutie de carton cu lapte. Păr blond deschis, pistrui ca niște puncte făcute cu creionul pe obraji, șapca Yankees încă îndesată peste urechi.

Numai că nu va ajunge niciodată pe o cutie de carton, înțelese Kellen, apucând de volanul inutil. *Când sunase acasă ca să-i spună tatălui său despre crime, tatăl lui pufnise disprețuitor și zisese: „Asta demonstrează că există nemulțumiți nerecunoscători și în Italia exact ca și aici*.” *Nimeni dintre cei pe care îi sunase nu aflaseră măcar știrile. Băiatul se va evapora pur și simplu în noua istorie americană, la fel ca soldații morți aliniați în sicriele lor în acea fotografie de contrabandă din al doilea Război din Golf.*

Tremurând acum și el, continuând să se țină de volan, Kellen se întrebă unde va apărea chipul copilului în pozele din ziarele italiene. *Înecat într-o fântână din Piața Spaniei? Înghesuit într-o crăpătură a zidurilor subterane din Criptoporticus-ul lui Nero?*

Aruncat printre gunoiul și resturile de hârtii de la fast-food și pantofii abandonați ai vagabonzilor pe malurile Tibrului?

Când camionul se îndepărta huruind, croindu-și propriul drum în trafic, bărbatul în poncho închise ușa Mercedesului său în urma noului pasager, iar spiridușul și băiatul-trestie ridicară ochii și prinseră privirea lui Kellen.

Spiridușul făcu cu mâna. Băiatul-trestie zâmbi.

Shallaballah

Mark Samuels

Mark Samuels este autorul a două colecții de povestiri, *The White Hands and Other Weird Tales* și *Black Altars.* Ficțiunile sale au fost publicate în antologiile *A Walk on the Darkside* și *The Mammoth Book of Best New Horror* vol. 15, și în *Strange Attractor Journal* nr. 2.

„Shallaballah“ a apărut inițial în antologia *Don’t Turn Out the Light.*

O perucă îi acoperea capul chel. Fața îi era constituită din petice de piele unite prin urate cusături negre. Dl Punch îi spusese că, în timp, cicatricele rezultate vor deveni abia observabile. În cele din urmă vor dispărea aproape cu totul lăsând în urmă numai niște linii fine care nu vor putea fi văzute decât într-o lumină extrem de puternică. Dar când Sogol își examina în oglindă propriile trăsături, urmărind cu degetele firele care îi susțineau carnea, îi venea greu să creadă că ceea ce vedea va mai putea semăna vreodată cu vechiul lui chip familiar. Reflexia lui era ca o mască, moartă și lipsită de expresie. Sogol încercă să-și reamintească ceea ce îi spusese dl Punch, că așa ceva era de așteptat și controlul nervilor și mușchilor avea nevoie de câteva zile să își revină, cu toate acestea el nu fusese cu adevărat pregătit pentru realitate, pentru cât de oribil urma să pară în perioada intermediară. Împunse pielea cu o unghie, dar nu simți nimic. Parcă ar fi atins o altă persoană.

O gigantică zonă industrială cu pasarele înguste, coridoare și alei. Clădirile scunde, pătrate, sunt construite din beton. Lăsate în paragină și mohorâte. Multe dintre ferestre sunt sparte. Pe acoperișurile plate se găsesc antene TV cocârjate și farfurii de satelit murdare. Arată ca niște sperietori de ciori bizare, profilate pe un cer portocaliu. Slăbirea și vârsta au făcut structurile să se încline una către alta. Scări întortocheate leagă un nivel de celălalt.

Sogol se așeză pe marginea patului de campanie. Salteaua

era murdară și avea o cavitate în mijloc, amintire a tuturor celor care trecuseră pe acolo înaintea lui. „Clinica” domnului Punch oferea foarte puțină ospitalitate, în ciuda costurilor exorbitante ale tipului său special de tratament. Cei care ajungeau sub cuțitul lui făceau asta știind că omul era un criminal, posibil chiar unul nebun. Însă pacienții continuau să vină. Nu aveau unde altundeva să se ducă. Oribila construcție scundă cu ferestrele ei prăfuite și zugrăveala jupuită, ascunsă într-o zonă părăginită a ghetoului, era un fel de Lourdes tainic unde se ofereau bani mulți în schimbul miracolelor.

Auzise zvonuri despre celebritățile care trecuseră pe aici. Actrițe de film care, nemaiputând beneficia de ajutorul liftingului și al machiajului, nici chiar al chirurgiei plastice, își prelungiseră viața profesională cu mai mult de zece ani folosind serviciile domnului Punch. Pe el nu-l puteai aborda. Nu existau moduri de a fi contactat. Dl Punch te suna la telefon oferindu-și serviciile celor despre care știa că au mai multă nevoie. Desigur celebrități. Numai celebrități care își puteau permite să plătească tarifele lui. Și apoi ambulanța sa neagră sosea în secret la momentul stabilit.

În cazul lui Sogol, asta se întâmplase după accidentul de mașină. Compania de televiziune cheltuise o grămadă de bani ca să mușamalizeze lucrurile. La urma urmelor asta se petrecuse exact în mijlocul filmărilor episodului care avea să fie triumful ratingului în anul viitor. Numai dl Punch putea să repare stricăciunile pe care Sogol le suferise în accident; numai dl Punch putea reconstrui la timp fața sa monstruos de arsă.

Sogol fusese ars până la ochi, conducând o mașina sport, cu o sticlă de scotch aproape goală zăcând alături de el pe scaunul pasagerului, la o curbă un ac de păr pe un drum de munte… lăsând în urmă o femeie… care nu însemnase nimic pentru el…

Cu trei zile în urmă. Era ciudat când te gândeai că trecuse mai puțin de o săptămână.

În interiorul clădirilor mohorâte nu se află locuințe. Acolo nu sunt case. Înăuntru se poate găsi o serie de încăperi ciudate înțesate cu tot felul de lucruri care par a fi gunoaie: ghivece de flori, tablouri înrămate, cuiere, mormane de haine și draperii pictate.

— Nu poți să pleci, îi spusese dl Punch într-o scrisoare întinsă lui Sogol, decât atunci când tratamentul este complet. Trebuie să îmi urmezi instrucțiunile în absolut toate detaliile. Dacă nu faci așa, eu nu pot să răspund pentru ceea ce s-ar putea întâmpla cu fața ta.

Sogol mârâise în replică la această declarație și mototolise scrisoarea în mâini. Era disperat să plece din acest ghetou anonim dintr-un oraș al cărui nume nici măcar nu și-l putea aminti. Dumnezeu știe că în trecut petrecuse destul timp prin hoteluri mizerabile în căutarea faimei, jucând roluri minore pentru care putea fi chemat în orice moment ca să se fâțâie prin fața camerelor și să rostească o propoziție sau două. Dar asta fusese înainte de a da lovitura, înainte ca fața sa să fie cunoscută tuturor celor pe care îi întâlnea, înainte de a onora cu prezența sa copertele revistelor mondene, înainte ca interviurile cu el să fie căutate de toate posturile TV cu talk-show-uri.

Dar dacă ar pleca acum, oamenii ar întoarce capetele cu oroare, nu recunoscându-i cu respect, atunci când el ar trece pe lângă ei. Un om cu o față distrusă. Un monstru. Un refugiat dintr-un program secundar care se întâmpla să semene oarecum cu un faimos star de seriale TV.

Sogol, câștigător a trei prestigioase premii pentru rol principal masculin, unul dintre cei mai bine plătiți actori din televiziune, un bărbat adorat de public, un bărbat care era spiritual, fermecător și frumos. Mai presus de orice fusese frumos, iar acum era redus la această existență intolerabilă, vrednică de milă.

În interiorul structurilor imensei zone industriale există coridoare acoperite de praf. Orare TV șterse de vreme sunt prinse pe pereți. Aceleași programe se transmit la aceeași oră zi după zi, noapte după noapte. Aceleași filme, aceleași episoade de soap-opera, aceleași documentare, aceleași jocuri și emisiuni de cultură generală. În pozele care însoțesc textul toate vedetele abordează surâsuri fixe. Ochii lor sunt prea larg deschiși, de parcă ar privi camera de filmat cu frică.

Sogol își croi drum pe coridor. La capătul lui se găsea telefonul cu monede pe care îi era permis să-l folosească. Dl Punch interzisese telefoanele mobile în clinica sa. Le confisca de

la pacienți imediat ce soseau.

— Fără nimic care să vă distragă, explicase dl Punch, fără conversații care să provoace stres. Odihnă totală. Dacă aveți de dat un telefon urgent, există un telefon disponibil. Însă apelurile sunt monitorizate, pentru binele vostru. Folosirea fără a fi necesar a acestui serviciu va duce la întreruperea conexiunii și la retragerea acestui privilegiu.

Sus într-un colț din mijlocul coridorului, în unghiul dintre peretele opus și tavan, se găsea camera de monitorizare. Se mișca într-un arc pe suportul ei încastrat în zid pentru a-l ține pe Sogol în câmpul său vizual pe măsură ce el înainta. Înghesui receptorul între ureche și umăr și formă numărul cu mâna dreaptă în timp ce răsfoia mica agendă telefonică neagră din mâna stângă. Tocmai atunci începu să simtă o durere surdă în jurul frunții și de-a lungul maxilarului. Un semn sigur că infirmiera își va efectua curând tururile cu căruciorul cu medicamente; ciudat că acum el marca timpul după efectele anestezicelor.

— Ketch Entertainments, se ivi un glas plictisit de femeie, nefamiliar.

Ketch *cum?* Oare o auzise bine Sogol?

— Fă-mi legătura cu Joey, zise printre buzele amorțite, spune-i că e Sogol.

Urmă o pauză și puțină muzică de Muzak cu sunet metalic în timp ce apelul era transferat. După câteva secunde Jackson răspunse.

— Salut Joey, eu sunt.

— Sogol? Unde dracului ești?

Care era problema lui?

— Unde crezi că sunt, idiotule? Încă la clinică, bineînțeles.

— Ce clinică? De ce n-ai sunat? Aproape că am înnebunit sortând scenele de pe plajă care au trebuit să fie anulate. Ne-ai făcut să pierdem o grămadă de bani. Dacă tu crezi că încă mai suntem agenții tăi, mai gândește-te.

Își pierduse Joey mințile? Ce însemna asta? Era ideea lui despre umor?

— Eu îmi reconstruiesc fața aici și tu te porți ca un dobitoc…

Sogol șuieră printre dinți, dar în mijlocul propoziției legătura muri. Se auzi un clic puternic, apoi o voce înregistrată de robot spuse:

— Acest apel este întrerupt. Vă rugăm întoarceți-vă imediat în camera dumneavoastră.

Sogol repuse receptorul, apoi încercă să formeze din nou. Însă înainte de a apuca să introducă întregul număr auzi aceeași instrucțiune înregistrată.

— Acest apel este întrerupt. Vă rugam întoarceți-vă imediat în camera dumneavoastră.

Sogol privi înapoi peste umăr. Camera de supraveghere era ațintită asupra lui. Fără îndoială în acel moment cineva îl urmărea pe unul dintre ecranele televiziune cu circuit închis. Urmărea și aștepta să vadă dacă se supunea. N-o să mă tratați ca pe un nimeni, gândi Sogol, n-o să mai accept asta. Eu sunt Sogol! Nu sunt la închisoare!

Exact atunci un set de uși duble de la capătul coridorului se deschiseră, și doi bărbați uriași îmbrăcați în loden și melon se îndreptară hotărâți către el. Arătau mai degrabă ca niște ciocli decât ca niște angajați. Cu toate acestea, fără să dea vreun semn că ar fi fost intimidat, Sogol înaintă în întâmpinarea celor doi. Dar în câteva secunde, în ciuda strigătelor lui de protest, brațele îi fură imobilizate la spate, iar el fu împins înapoi pe coridor și aruncat în camera sa. Închiseră ușa în urma lor imediat ce ieșiră. Niciunul dintre ei nu-i adresase vreun cuvânt, rămânând reci și tăcuți în activitatea lor de restrângere și coerciție într-o manieră mecanică, indiferentă. Dacă situația ar fi cerut-o, Sogol era sigur că nu s-ar fi dat înapoi de la a-l bate pentru a se supune.

În interiorul structurilor cu antene răsucite pe acoperișuri se pot auzi sunete. Răsună de-a lungul coridoarelor cu zugrăveală coșcovită. Este un râs lipsit de veselie; un râs sfredelitor, rece. Și e acompaniat de o serie de gemete. Gemetele par să vină din plămâni și gâturi slăbite. Atunci când gemetele se întrerup se aud chicoteli înspăimântătoare, ca ale unui copil dement, apoi totul începe din nou. Durează ore și ore în șir. În cele din urmă, zgomotele sunt înlocuite brusc de șuieratul static. Ține câteva secunde, apoi întregul proces se repetă fără încetare.

Sogol era cocoțat pe marginea patului de campanie așteptând să vină cineva să-l îngrijească. Apăsase în mod repetat pe buton, dar infirmiera nu răspunsese. Era oare pedepsit pentru

acțiunile lui? Știa că trecuse de mult ora la care trebuia să-și ia medicamentele. Carnea de sub pielea feței lui îl mânca insuportabil, de parcă ar fi fost infestată cu niște insecte spectrale, și în ciuda consecințelor Sogol nu se putea abține să se scarpine. Nu simțea nimic; straturile superioare ale tenului său erau la fel de amorțite ca înainte, dar cel puțin îi aducea puțina alinare temporară mai în adâncime. Poate insectele încetau să se mai târască dacă erau sigure că el încă mai trăiește.

Își scosese peruca și stătea fixând obiectul de proastă calitate răsucindu-i continuu în mâini. Era făcută din fibre artificiale aspre și părul castaniu fals era prins pe o plasă care atunci când era purtată se lipea de pielea capului. Dl Punch îl avertizase că părul lui propriu va reîncepe să crească în câteva zile, dar pe craniul lui nu era niciun semn de tuleie, ci numai aceeași chelie pestriță, peticită, pe care o descoperise atunci când se trezise după operație.

Sus, în colțul camerei, se găsea un accesoriu pe care nu-și amintea să-l fi văzut mai înainte. Era o lustră veche prăfuită cu un bec înșurubat în dulie. Dedesubt era un mic panou dreptunghiular acoperit cu un strat gros de praf. Sogol se ridică să-l examineze mai îndeaproape. Șterse mizeria și descoperi cuvintele ON AIR gravate pe panoul de sticlă. Becul de deasupra literelor era de un roșu intens.

Poate că dl Punch îl pusese acolo ca un omagiu pentru pacienții lui, ca recunoaștere a statutului lor de vedete. Ar fi fost ceva ciudat atâta timp cât orice alt detaliu nu cuprindea gesturi similare. Cum oare putea el să considere acest teatru ieftin și jegos ca fiind potrivit pentru niște stele? Ce contează că fusese făcută o astfel de concesie absurdă prin comparație cu celulele și coridoarele slinoase, cu lipsa unei încălziri corespunzătoare și a dotărilor de bază?

Afară pe coridor putea auzi zgomotele făcute de infirmiera care în sfârșit își făcea rondul cu căruciorul cu medicamente. Suna ca un borcan plin de cuie în timp ce ea împingea obiectul pe roți pe linoleumul denivelat. Sogol bătu sălbatic în ușă, încercând să-i atragă atenția. Începu să strige din răsputeri cerând ca ea să treacă mai întâi pe la el și că suferea dureri groaznice.

— Eu urmez, cățea bătrână! Eu urmez! Mor aici înăuntru!

Se deschise un grilaj în ușă și prin dantelăria lui apăru capul ei mic, ca de păpușă. Infirmiera purta o bonetă de modă veche. Se uită la el cu ochi mici, negri, lipsiți de orice emoție.

— Ai trac, ei? Trac?

Cuvintele ieșeau dintr-o gură fără dinți mărginită de o mâzgăleală vulgară de ruj întins. Saliva se scurgea în jos din ea pe o bărbie flască punctată cu fire de păr.

— Deschide gura larg, urâtule. Deschide gura larg pentru Sora Judy.

Aruncă două pastile smălțuite în verde prin interstiții și le scăpă pe jos. Sogol se târî de-a bușilea pe podea, apoi le înghiți lacom. Când ridică privirea, grilajul se închisese la loc și o auzi cum își continua rondul, fluierând fals o melodie.

După ce se scurse un sfert de oră, cei doi angajați cu fețe posace intrară în camera lui, îl culeseră pe Sogol de pe podea și îl trântiră pe pat, legându-i acolo. Lăsară ușa deschisă, aparent intenționat, iar el se holbă la deschidere cu ochi uscați care nu clipeau. Erau clipe când lumina neîntreruptă care îi afecta retina transforma totul într-un abur cețos de orbire albă.

Se află acolo un televizor vechi datând din anii ’30 sau ’40. Este adăpostit într-un dulap de lemn înalt de un metru, cu un ecran albastru de zece iaci clipind în partea din față. Într-o cameră întunecoasă, abandonată, o siluetă umbrită cu un chip peticit privește în tăcere display-ul. Semnalul recepționat de aparat este o imagine de test de mult demodată. În centrul imaginii se află un cerc cu linii verticale care se îngroașă de la dreapta spre stânga. În afara cercului un spațiu negru umple restul ecranului. Scrise cu litere albe pe acest spațiu stau următoarele cuvinte:

Deasupra cercului, un logo și o deviză: SHALLABALLAH, Televiziunea ESTE NOUA VIAȚĂ DE APOI. La dreapta: IMAGINI DECALATE (FANTOME) POT APĂREA PE DUNGILE NEGRE SAU ALBE La stânga: RAPOARTELE RECEPȚIILOR POT FI TRIMISE DLUI PUNCH, COLEGIUL PROFESORAL. ENG. DIV., N. 19 LONDRA. Dedesubt: TRANSMISIE TEST.

Transmisia vizuală este acompaniată de un sunet simplu, mono: o gamă de patru frecvențe întinzându-se de la un țiuit electronic foarte jos până la un țipăt sfredelitor. Urmează o buclă continuă. Individul care urmărește și ascultă transmisia

mormăie în sinea lui și mimează sinistru sunetul venind din difuzorul televizorului, ca hipnotizat.

Sogol auzi pași și murmur de voci pe coridor. Suna de parcă cineva ar fi stat de vorbă cu infirmiera, iar el fu sigur că își auzi numele menționat, cu toate că ceea ce se discuta era prea indistinct ca să înțeleagă ceva. Când ea intră în cameră ducea o valiză veche, pe care o așeză jos la capătul patului. Infirmiera o deschise și scoase din ea articole de machiaj pentru scenă, fond de ten, pudră și farduri în culorile naturale ale pielii, și de asemenea un mic set de foarfece și pensete. Începu să taie și să descoasă cusăturile de pe pielea lui. Când termină aplică o parte din machiaj pe față, făcând tot posibilul să mascheze petele și rănile.

Un studio TV cu un mobilier proiectat să arate ca o sală de operații din anii ’30 sau ’40. Camerele folosite de operatori sunt demodate ca și împrejurimile simulate. Fiecare dispozitiv are nevoie nu numai de cineva care să orienteze obiectivul, ci și de cineva care să-l conducă pe măsură ce se apropie de imaginea focalizată. La masa de operații sunt păpuși Punch și Judy în mărime naturală purtând halate albe, măști și mânuși. Mișcările lor sunt țepene și ezitante, cu toate că Punch încearcă din când în când câte un giumbușluc. Judy îi înmânează instrumente chirurgicale în timp ce el cârpește creierul expus al unui bărbat al cărui craniu a fost decupat cu ferăstrăul. Punch face incizii în lobul frontal al bărbatului cu un scalpel și inserează o serie de fire în găuri. Firele sunt conectate la un televizor învechit alăturat mesei de operații. Televizorul e pornit. În cursul operației o cameră de filmat se apropie și pe ecranul de lângă masă apare destul de limpede fața puternic fardată a omului operat, cu toate că imaginea are purici și este ușor distorsionată. Are ochii deschiși. Se mișcă dintr-o parte în alta. Nu clipește nici măcar o dată.

În timpul operației, Punch și Judy se ceartă. Punch o îmbrâncește pe Judy pe podea și schimbă canalul la televizor, rotind un potențiometru până când prinde un post în care pacientul de pe masă este starul.

Sogol hoinări pe coridoare. Efectele medicamentelor

dispăruseră cu câteva ore în urmă, însă el tot mai suferea de o amorțeală în picioare și spate, ceea ce îl făcea să meargă cu pas șovăielnic, ca un moșneag. Se părea că tratamentul său se încheiase, căci un bilet lăsat în camera lui îl anunțase că urma să fie eliberat după un interviu și o examinare finală de către dl Punch.

Își plimbă degetele peste pielea feței. Era aproape în totalitate netedă, cu excepția unor cicatrice foarte fine, și toate simțurile pierdute și mobilitatea îi reveniseră. Cum camerele televiziunii cu circuit închis urmăreau mișcările lui Sogol pe coridoare, el nu putea rezista tentației de a-și întoarce privirea spre ele, astfel încât cei care îl urmăreau nu aveau cum să nu-l vadă cu claritate. O dată chiar afișă zâmbetul lui profesional cel mai bun în direcția lentilelor indiferente. Singurul lucru care continua să-l sâcâie era nenorocita de perucă. Dar trebuia s-o poarte pentru a acoperi cusăturile proaspete care îi înconjurau peste tot capul. Oricum, imediat ce va ieși, îi va fi ușor să găsească o podoabă capilară mai sofisticată și mai confortabilă.

Trecu prin niște uși duble. Deasupra intrării Sogol văzu un semn verde pe care scria STUDIO 7. Privi în jur uluit de ceea ce vedea în încăpere. Camera era aproape goală și plină de praf. La capătul opus se afla o cabină portabilă din pânză groasă, asemenea celor folosite în teatrul de păpuși. Însă acolo unde ar fi trebuit să se găsească deschiderea spre scenă era un ecran de televizor. Aparatul era pornit, dar imaginea arăta numai o miră cu cuvintele SE FACE UN ANUNȚ SONOR scrise pe un fundal negru. Sunetul emis era o gamă de patru frecvențe, crescând și descrescând. În mijlocul încăperii un ștreang de spânzurătoare atârna de tavan. Exact dedesubt se afla o trapă, acționată de un mecanism cu pârghie fixat pe scândurile goale ale podelei.

Apoi Punch și Judy apărură în spatele lui. Îl apucară pe Sogol și, cu toate că se zbătea sălbatic, cei doi îi legară repede mâinile la spate cu o bucată de frânghie. Dl Punch îi așeză ștreangul în jurul gâtului și strânse nodul până ce frânghia îl sufocă. Judy îi trase trupul de picioare așezându-l în poziție verticală deasupra trapei. Niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt, păstrând o tăcere posacă, terifiantă. Dl Punch îl lovi cu răutate pe Sogol în cap cu un băț, până când acesta încetă să mai opună rezistență.

Când Sogol fu în poziția corectă, mira de pe ecran dispăru,

însă gama de patru frecvențe continuă. Zona neagră ca cerneala făcu loc treptat unor purici alb cu negru. În haosul zăpezii electronice începu să se închege și să capete formă un chip; un bot deformat care ar fi putut fi o gură și niște pete gemene care ar fi putut fi două orbite goale.

Dl Punch acoperi capul lui Sogol cu un sac de pânză. Dintr-un motiv oarecare avea găuri pentru gură și ochi decupate în materialul aspru. Apoi pârghia fu acționată și trupul legănându-se al lui Sogol căzu în deschiderea formată sub el. Căzu patru metri înainte ca frânghia să se desfășoare complet și nodul de la baza craniului să-i zdrobească gâtul.

Sus, în Studioul 7 chipul de pe ecranul televizorului din cabină continua să capete formă. Trăsăturile sale deveneau mai distincte și mai asemănătoare cu cele ale lui Sogol cu fiecare clipă care trecea.

Tren De Noapte Spre Apus

Sarah Monette

În 2005, Sarah Monette și-a luat doctoratul în literatură engleză și și-a văzut publicat romanul de debut, primul dintr-un cvartet elegant de intrigi politice, magice și sexuale – extrem de plăcutul *Melusine,* finalist al Premiilor Crawford. În acest an, Monette a mai publicat povestiri în *Tales of the Unanticipated* și *Lady Churchill's Rosebud Wristlet.*

„Night Train: Heading West" a apărut în ediția de primăvară a *The Magazine of Speculative Poetry.*

În vagon, insomniacii:
o femeie jucând solitaire,
conductorul
povestindu-le celor trei doamne din Minnesota
despre viețile lui anterioare,
un adolescent, protejat
de căști, cu privirea pierdută
în vasta beznă de dincolo de ferestre.

Cărțile
șoptesc în mâinile ei;
ea le întinde,
după anumite tipare, căutând
cât de cât un sens.

Moartea Neagră,
le spune doamnelor conductorul.
A fost pentru a treia oară
când am murit la Roma.

Tiparul nu duce
la nimic. Ea adună
cărțile în pachet,
le amestecă smucit, le întinde din nou.

Egiptul, spune

conductorul.
Am fost preot al lui Anubis.
Mi-am petrecut
zilele printre cei morți.

O nemulțumire, un eșec.
Cu mâini nerăbdătoare,
adună cărțile, le întinde iarăși.

Adolescentul se leagănă
ușor pe o muzică
numai de el auzită. Noaptea
se scurge în jur, un alt fluviu,

la fel ca Mississippi,
pe care deja l-au traversat.
Dar noaptea e un fluviu
Pe care încă îl traversăm cu toții.
Am fost femeie cândva,
spune conductorul.

O femeie cherokee. Am murit
pe Calea Lacrimilor. Îmi amintesc
ce obosită eram, și
cum totul avea gust de distrugere.

Ea strânge cărțile
și le întinde din nou.

Negarea

Bruce Sterling

„Negarea” lui Bruce Sterling a apărut în *The Magazine of Fantasy* & *Science Fiction.* Binecunoscut ca futurist și autor de romane științifico-fantastice, Sterling a creat o fabulă spirituală care atinge problema catastrofelor naturale, a căsniciei și a vieții după moarte. Povestirile lui Sterling *Bicycle Repairman* și *Taklamaken* au obținut Premiul Hugo. Cele mai recente romane ale sale sunt *Distraction, Zeitgeist* și *The Zenith Angle,* iar lucrările de non-ficțiune includ *Tomorrow Now: Envisioning the Next Fifty Years* și *Shaping Things.* Anul trecut a devenit „vizionar rezident” al *Art Center College of Design* din Pasadena, California. Este căsătorit cu scriitoarea și producătoarea de filme sârbă Jasmina Tešanović. Sterling are un blog pe wired.com și locuiește în Austin, Texas.

Yusuf urcă podul dărăpănat al orașului. Acolo se alătură unei mulțimi entuziaste: țigani, ucenici celibatari, idiotul satului și câțiva pierde-vară cu o carafă mare de rachiu de prune. Petrecăreții aduseseră cu ei un orb cu o scripcă.

Râul era sufletul orașului, dar ploile torențiale de primăvară se purtaseră rău cu el. Se înălța furios din albie. Ramuri se rostogoleau în spumele lui ca niște mâini mutilate de hoți.

Mulțimea smulgea așchii din pod, le arunca în apele tulburi și făcea pariuri. Muzicantul orb scârțâia cu arcușul său pe singura coardă a instrumentului. Urlă un vechi și nobil bocet despre recolte duse de ape, turme înecate, foamete, boală, sărăcie și suferință.

Yusuf ascultă cu plăcere și studie cu grijă apa care creștea. Deodată un buștean pe jumătate scufundat izbi un pilon. Podul se cutremură ca o vioară suspinând. Toți deodată, fără un cuvânt, mulțimea o luă la sănătoasa.

Yusuf se întoarse și apucă umărul zdrențăros al cântărețului.

— Ar fi mai bine să vii cu mine.

— Prefer să rămân aici cu vesela mea audiență, mulțumesc foarte mult, domnule!

— Au fugit toți. Râul devine amenințător, asta e periculos.

— Nu, nu, niște oameni atât de buni nu m-ar lăsa de izbeliște!

Yusuf îndesă o monedă în palma scripcarului.

Scripcarul frecă atent moneda cu degetele bătătorite.

— Un penny de aramă! Ce splendoare! Sărut mâna!

Yusuf era dogarul satului. Când comerțul cu butoaie lâncezea, uneori peticea oale.

— Uite ce e, amice, nu sunt un om bogat ca să țin concubine și cântăreți!

Scripcarul deveni țeapăn.

— Eu cânt cântecele vechi ale moștenirii voastre, ca un glas viu al morților! Corbii să ciugulească ochii celor zgârciți!

— Termină cu blestemele și coboară de pe podul ăsta stupid! Îți cumpăr viața cu acel penny!

Scripcarul scuipă. În cele din urmă bâjbâi spre malul râului.

Yusuf abandonă podul pentru pietrele solide ale pieței. Acolo găsi oameni mai rezonabili: kadiul orașului, beii bogați și hagiii experimentați. Aceste notabilități locale purtau pelerine frumoase de lână și jachete brodate. Preotului ortodox al orașului i se permisese cumva să se alăture cercului lor.

Yusuf își netezi vesta și brâul. Piața discursurilor publice nu era locul lui predilect, dar măcar avea ocazia să-i asculte pe cei mai buni. Îi ascultă pe patriarhi schimbând vechi zicale. Apoi își aruncară detașați glume sarcastice unul altuia, atât de veseli de parcă orașul lor nu avea nimic de pierdut. Erau înspăimântați.

Yusuf se grăbi acasă la nevasta lui.

— Scoală-te și îmbracă băiatul și fata, porunci el. Mă duc să-l urnesc pe unchiu-meu. Plecăm de acasă în seara asta.

— O, nu, nu putem sta cu unchiul tău, protestă nevasta lui.

— Unchiul Mehmet locuiește pe deal.

— Nu putem aștepta până mâine dimineață? Știi ce morocănos e!

— Da, unchiul Mehmet are o fire iute, zise Yusuf rotindu-și ochii. Dar e târziu și e întuneric. O să ne plouă. E o muncă grea să ne mutăm lucrurile. S-ar putea ca toate astea să fie degeaba. Atunci o să cad de prost, iar el sunt sigur că o să-mi dea de înțeles asta.

Yusuf își deșteptă ucenicul din ungherul lui din atelier. Îi porunci băiatului să adune uneltele și să le învelească cu grijă împotriva umezelii. Yusuf adună toți dinarii din magazin și îi puse în cutia de bijuterii a soției lui, înfășurând-o apoi în covorul

cel mai bun. Strânse legătura cu ambele brațe.

O cără sus pe deal, sub răpăitul ploii. Bătu la ușa bătrânului și, ca de obicei, unchiul său Mehmet făcu mult tărăboi pentru lucruri fără importanță. Asta întârzie întoarcerea lui Yusuf. Când în cele din urmă ajunse iar acasă pe cărările șerpuitoare și pline de noroi, cerul nopții era sfâșiat de fulgere. Râul se răzvrătea în afara malurilor.

Nevasta lui bocea, frângându-și mâinile și blestemându-și soarta nefericită. Totuși îi îmbrăcase repede pe copii și pregătise un sac de pânză îndesat cu lucrurile prețioase ale gospodăriei. Prostul de ucenic nu ascultase poruncile lui Yusuf și alergase la râu să caște gura; firește, nu era niciun semn de el.

Yusuf era în stare să care două poveri pe deal până la unchiul său, dar să-și ducă fiul, fiica și uneltele de dogar era peste puterile lui.

Moștenise prețioasele unelte de la răposatul său meșter. Mijloacele lui de trai ar fi fost foarte greu de înlocuit.

O strânse în brațe pe fetiță.

— Potolește-te, fato! Fiule, ține-te de spatele meu, ce naiba! Nevastă, ia-ți bagajele!

O apă neagră năvăli peste prag când deschise ușa. Aleea din fața casei lor devenise un pârâu lung și urât.

Se împleticiră în sus pe deal cum putură mai bine, lipăind pe străzi întunecoase, întortocheate. Soția lui aproape că se îndoise sub sacul greu de pe umeri. Își croiră drum prin noroaie spre terenul mai înalt. Ea țipă la el când un tunet străbătu aerul.

— Acum ce mai e? strigă Yusuf, neputând să-și șteargă ochii picurând.

— Trusoul meu! plânse ea. Lucrurile cele mai bune ale bunicii!

— Ei bine, eu mi-am lăsat acolo unelte prețioase! Și ce dacă? Trebuie să trăim!

Ea aruncă jos sacul cel greu.

— Trebuie să mă întorc până nu e prea târziu!

Soția lui Yusuf provenea dintr-o familie bună. Bunica ei fusese o moșiereasă elegantă, care nu avea nimic de făcut decât să brodeze și să tricoteze toată ziua. Cucoana lăsase haine frumoase pe care nevasta lui Yusuf nu le îmbrăca niciodată, dar oricum le îndrăgea mult.

— Bine, o să ne întoarcem amândoi! o minți el. Dar mai întâi să ne salvăm copiii!

Yusuf urca mai departe. Cerul și apele mugeau. Copiii plângeau și tremurau înspăimântați, făcându-i povara și mai grea. Extenuat, îi puse pe picioarele lor și îi târî de mâini până la ușa unchiului lui.

Nevasta lui Yusuf dispăruse. Când se grăbi înapoi la poalele dealului, găsi sacul ei greu la un colț de stradă. Nu îl ascultase și alergase în jos prin beznă.

Râul se umflase și înghițise străzile. Yusuf înaintă doi pași în șuvoiul negru și fu aruncat de pe picioare și strivit de zidul unei brutării. Amorțit și ud leoarcă, se retrase, găsi sacul abandonat al soției lui și-l aruncă pe umerii îndurerați.

Acasă la unchiul său, Mehmet dubla suferințele copiilor lui fără mamă printr-o ceartă sănătoasă.

Imediat ce se făcu suficient de lumină ca să vadă iarăși, Yusuf se întoarse la ruina casei sale. Jumătate din acoperișul de paie dispăruse, împreună cu un perete al atelierului. Pe jos noroiul negru ajungea până la glezne. Tot lemnul pregătit pentru butoaiele lui fusese luat de ape. Dintr-un capriciu minor al furiei râului, prețioasele lui unelte erau încă acolo, în ambalajele pătate de nămol.

Yusuf coborî în josul curentului. Malurile râului erau încărcate de lemne aduse de ape și bucăți din casele dărâmate. Încâlcite printre resturi pluteau cadavre. Unele erau copii.

Își găsi nevasta dincolo de pod, pe la cotul râului. Eșuase pe un banc de nisip, alături de multe capre înecate și găini moarte.

Fusta, șorțul, brâul ei cel frumos și vesta brodată îi fuseseră smulse de pe corp de furia apelor. Numai basmaua, mândria și bucuria ei, îi mai rămăsese încă. Părul ei lung era încurcat în pânza ce acum arăta ca niște alge din râu.

Nu-i văzuse niciodată trupul gol la lumina zilei. O smulse cu greu din nămolul profanator, blând ca și cum încă ar mai fi trăit și ar fi avut nevoie de ajutorul unui bărbat. Cutremurându-se cu tandrețe, rupse cămașa de pe pieptul său ud și o înveli cu ea, apoi îi făcu un fel de fustă din eșarfa lui. Ridică în brațe trupul ei care atârna ud. Durerea și rușinea îi dădură puteri. Se căzni cu ea până la jumătatea drumului spre oraș.

Cetățeni tulburați adunau cadavrele în căruțe. Când îl văzură, alergară să caște gura.

Când se întâmplă asta, nevasta lui strănută, înălță capul și,

repede ca un șarpe, sări din îmbrățișarea lui.

— Ia uite, dogarul trăiește! se bucurară vecinii. Dumnezeu e mare!

— Nu vă mai holbați ca proștii, le spuse nevasta lui. Bărbatul meu și-a pierdut cămașa în potop. Tu de colo, împrumută-i pelerina.

Ei îl înveliră, îi frecară obrajii și-l îmbrățișară.

Pagubele erau mari în cartierul lui Yusuf, și încă și mai mari pe malul opus al râului, unde locuiau catolicii. Oamenii copleșiți își căutau pe străzile murdare lucrurile pierdute și rudele dispărute. Erau multe bocete, tumult și disperare. Fură prinși doi jefuitori furând din ruine. Kadiul puse să li se taie capetele. Capetele lor retezate fură expuse public pe pod. Yusuf îi cunoștea din vedere pe hoții descăpățânați; spre deosebire de alții, acestor ticăloși nu li se va simți lipsa.

Dură două zile până când oamenii îndurerați să-și vină în fire, dar bunul-simț prevală în final, iar ei se apucară să reconstruiască. Rănile fură bandajate și familiile reunite. Femeile din cartier găteau în oale imense supă pentru toată lumea. Se adunară pomeni care fură distribuite de autorități. Cei fără casă își găsiră adăpost în moschei, temple, biserici. Morții erau recuperați din râul neiertător și îngropați cum se cuvine în credința fiecăruia.

Vizirul trimise trupe de la Travnik pentru a păstra ordinea. Soldații inutili galopară prin oraș cu caii lor, traseră cu puștile, furară și fripseră oi și chefuiră toată noaptea cu țiganii. Musulmanii, ortodocșii și catolicii laolaltă așteptară cu nerăbdare ca jefuitorii să plece acasă și să-l lase în pace.

Nevasta lui Yusuf și copiii rămaseră la unchiul lui, iar Yusuf punea un acoperiș nou la casă. Ucenicul își rupsese în mod stupid piciorul în cursul inundației – așadar trebui să stea acasă confortabil cu familia lui, unde mânca bine și nu făcea nicio muncă, cam ca de obicei.

Imediat ce podul avariat fu din nou sigur pentru căruțe, deveniră din nou disponibili buștenii proaspăt tăiați. În procesul reconstrucției, Yusuf constată că afacerea lui înflorește. Cu un cort în locul acoperișului de paie, Yusuf trebuia să facă față unor cereri frenetice de noi găleți, lăzi și butoaie de apă. Prețul nu constituia o problemă, și nimeni nu făcea mofturi în privința calității.

Sesizând oportunitatea, evreii împrumutară bani tuturor meșteșugarilor pe termen lung, indiferent dacă aveau casele avariate sau nu. Începură să circule monede de aur, sultani prețioși din monetăria regală din Istanbul. Yusuf se luptă din greu ca să câștige și să păstreze câțiva.

Când merse să-și aducă familia înapoi acasă, Yusuf își găsi soția cu dispoziția schimbată. Făcuse ordine deplină în casa veche a lui Mehmet: aerisise bordeiul îmbâcsit al bătrânului, bătuse covoarele mucegăite, frecase podelele, izgonise șoarecii și alungase păienjenii. Vesta spălăcită și brâul erau curate și cârpite. Bătrânul Mehmet nu arătase niciodată mai vesel. Când copiii voioși ai lui Yusuf părăsiră casa lui, Mehmet chiar plânse puțin.

Nevasta își aruncă brațele în jurul gâtului lui Yusuf. Când familia reveni în casa dărâmată plină de noroi, ea era la fel de mândră ca o proaspătă mireasă. Transformă curățatul nămolului într-un joc interesant pentru copii. Aruncă hrana stricată din cămara ei inundată. Împrumută făină, cumpără ouă, cerși sare, găsi lapte nu se știe de unde și făcu pâine proaspătă.

Vecinii veniră la ușa ei cu supă și varză. Încântați de mulțumirile ei fermecătoare, o ajutară să curețe. În timp ce lucra, femeia cânta ca o ciocârlie. Moralul tuturor se ridică, în ciuda necazurilor, sau poate chiar din cauza necazurilor, pentru că le dădeau oamenilor atât de multe lucruri de înțeles. Yusuf vorbea puțin și își privea soția cu neîncredere nedisimulată. Cu toate cântecele și vorbăria ei veselă, nu mânca aproape nimic. Ceea ce mesteca nu înghițea.

Când se sui șovăitor în patul lor îngust, ea avea ochii luminoși de dorință. Îi spuse că era obosit. Ea își așeză supusă capul rece și ud în scobitura umărului lui și petrecu noaptea la fel de tăcută ca o statuie de fildeș: nicio zvârcolitură, lovitură sau sforăit.

Yusuf știa cu siguranță că nevasta lui fusese măturată de ape și rostogolită fatal pe malul pietros al râului pe o distanță de vreo douăzeci de arșini. Totuși, pe pielea ei palidă nu se vedea nicăieri vreo vânătaie. În cele din urmă descoperi niște răni ascunse pe tălpi. Se luptase din greu să rămână în picioare în timp ce apele furioase o târau spre moarte.

De dimineață ea îi spuse cuvinte dulci de încurajare. Munca lui grea le va aduce cu siguranță recompense. Necazurile îi șlefuiau caracterul. Vecinii îi admirau voioasa ei tărie

sufletească. Fiul său învăța lecții valoroase prin exemplul lui bărbătesc. Toate aceste laude casnice îi păreau destul de plauzibile lui Yusuf, și nu mai mult decât ar fi meritat, dar el știa cu un val negru de certitudine ocultă că nu aceasta era femeia cu care se însurase. Unde erau remarcile ei seci, acide? Replicile ei obraznice? Glumele acre, sumbre? Obișnuitele ei suspine sfâșietoare, care sugerau că orice șansă de a fi fericită se spulberase pentru totdeauna?

Yusuf zbură la piață, cumpără o sticlă de rachiu tare și se puse pe băut în miezul zilei.

Cumva, sub pretextul viclean că „repară” biserica avariată de inundație, ortodocșii instalaseră un clopot de bronz în clopotniță. Acum dangătul lui concura cu nerușinare strigătele sfinte ale muezinilor. Era cu totul indecent faptul că această șmecherie drăcească a Slavilor Iobagi (ortodocșii mai erau numiți și „Iobagii Slavi”, căci dialectele variau) urma să împrăștie o larmă profană asupra orașului lovit de necaz. Yusuf simțea că marele butoi de bronz și limba lui bălăngănindu-se atârnau în propriul lui piept.

Necredincioșii trăgeau clopotele, dar el locuia alături de un cadavru.

Yusuf bău, reflectă încet și intens, apoi bău iar. Ar fi putut merge la kadiu să-l ajute în această criză a lui, dar piosul judecător i-ar fi recomandat ceea ce recomanda întotdeauna oricărui om tulburat de vreun scandal – lungul pelerinaj la Mecca. Pentru un om cu mijloacele reduse ale lui Yusuf, o călătorie în Arabia ieșea din discuție. În plus, era posibil să se răspândească zvonul că el căutase sfatul public în privința soției sale. A propriei soții, și încă una dintr-o familie bună. Nu era genul de lucru pe care să-l facă un om cu reputația lui.

Preotul ortodox era o figură impresionantă, cu un toiag mare sculptat și o măreață pălărie neagră. Yusuf nutrea un respect ranchiunos pentru ortodocși. Uite cum și-au îndeplinit dorința cu clopotul ăla al lor, împotriva oricărei rațiuni și în ciuda oricărui obstacol. Erau rebeli și șireți și se agățau de modul lor vătămător de trai chiar dacă li se impuneau taxe, erau amendați, pedepsiți, decapitați și trași în țeapă. Preotul lor – el ar putea avea ceva cunoștințe întunecate, oculte, care ar fi de folos în situația lui Yusuf.

Dar dacă, în viclenia lor josnică, țăranii râdeau de el și își

trăgeau vreun avantaj? De negândit!

Catolicii erau mai puțini decât ortodocșii, oameni simpli, cumva mai pașnici. Dar catolicii aveau călugări franciscani. Călugării franciscani erau niște vrăjitori care veniseră din Austria cu cărțile lor cu poze. Călugării recitau vrăji în latină de la Papa lor cel încununat cu aur de la Roma. Se făleau că trupele lor austriece i-ar putea învinge pe ienicerii sultanului. Yusuf văzuse o mulțime de austrieci. Austriecii erau bogați, vicleni și insolenți. Știau lucruri bizare și incredibile. Contabilitatea, de exemplu.

Oare putea avea încredere în călugării franciscani că se vor descurca cu nevasta lui care refuza să fie moartă? Acei călugări celibatari nici măcar nu știau la ce folosește o femeie! Planul era absurd.

Yusuf nu era obișnuit să bea, așa că rachiul îi ridică imaginația pe înălțimi. Când rabinul local trecu din întâmplare pe acolo, Yusuf se pomeni în picioare, împleticindu-se după evreu. Rabinul observă asta și se întoarse cu fața spre el. Yusuf, cu limba dintr-odată grea, dădu drumul câtorva dintre suferințele sale.

Rabinul nu voia nicio bucățică din necazurile lui Yusuf. Însă era un om politicos și-i dădu o sugestie înțeleaptă.

Existau niște oameni de credință bogomilistă la distanță de două zile. Acei bogomili fuseseră cândva stăpânii creștini ai acelui pământ, cu generații în urmă, înainte ca turcii otomani să aducă ordinea în văi și munți. Atât catolicii, cât și ortodocșii îi considerau pe bogomili niște eretici siniștri. Credeau asta din motive întemeiate, căci bogomilii (cunoscuți de asemenea sub numele de „catari” și „patareni”) erau deosebit de pricepuți în conjurarea și alungarea spiritelor.

Așa spuse rabinul. Creștinii locului credeau că ultimii bogmili fuseseră uciși sau asimilați cu mult timp în urmă, dar un evreu, firește, știa mai bine. Rabinul declară că un mic clan de vechi credincioși încă mai viețuia printre colinele neumblate. Negustorii evrei se întâlneau câteodată cu bogomilii, pentru mici afaceri: bogomilii erau bărbați mustăcioși cu gușI de mărimea unui pumn, care îi atacau pe perceptorii sultanului, stricau drumurile, mâncau carne crudă vinerea și se căsătoreau cu propriile nepoate.

A doua zi, când Yusuf își reveni din mahmureală, îi spuse nevestei că simțea nevoia să facă un pelerinaj în munți timp de câteva zile. Ea ar fi trebuit să scoată în evidență faptul că

locuința lor era încă pe jumătate în ruine și afacerile lui erau foarte presante. În schimb femeia surâse dulce, îi împachetă merinde gătite în casă pentru patru zile, îi cârpi jambierele și împrumută pentru el un măgar îndesat.

Nimeni nu putea găsi misteriosul sat bogomil fără multe momente de neliniște, dar Yusuf reuși să-l găsească. Era o zonă aspră unde oamenii vechii credințe se stingeau în cele din urmă de pe fața pământului. Satul sărac se înghesuia pe ruinele erodate de vreme ale unui fort de pe coama dealului. Bojdeucile prost acoperite erau încropite din bucăți sfărâmate de roci. Urzici grase infestau câmpurile de secară. Caprele erau râioase, iar măgarii aveau picioare strâmbe. Livada de pruni roia de viespi galbene dăunătoare. Nu se vedea niciun copil.

Localnicii vorbeau un dialect slav atât de greoi și de arhaic încât suna de parcă ar fi mestecat pâine veche. Aveau un fel de bisericuță mică, iar înăuntrul ei, cufundând agale lumânări sfinte într-un amestec galben puturos de seu și ceară de albine, se găsea pastorul lor bătrân și pe jumătate mort de foame, omul pe care ei îl numeau” djed”.

Djedul bogomil purta zdrențele peticite ale unei robe negre ecleziastice. Avea albeață la un ochi și o barbă ca un fluviu revărsându-se până dincolo de talie.

Cu dificultate, Yusuf se spovedi.

— Îmi placi, băiatule musulman, zise preotul bogomil, cu o clipire sau un tic al ochiului cu albeață. Numai un om onest poate spune o poveste așa de întunecată. Te pot ajuta.

— Mulțumesc! Mulțumesc! Cum?

— Botezându-te în credința gnostică, așa cum ni se dezvăluie în Biblia Palcyaf. Ți s-a întâmplat un lucru groaznic, dar eu îți pot limpezi suferințele, așa că ascultă la mine. Dumnezeu, Bunul Dumnezeu, nu a creat lumea asta rea. Locul ăsta demonic, lumea asta plină de păcate pe care trebuie s-o îndurăm noi a fost creată de arhanghelul cel mai mare al lui Dumnezeu, Satanail Demiurgul. Demiurgul a creat întregul pământ, și de asemenea unele părți mai de jos din Ceruri. Apoi Satanail a încercat să creeze omul după imaginea lui Dumnezeu, dar nu a reușit să creeze decât carnea omului. De asta i-a fost ușor lui Satanail să-l zăpăcească și să-l îndrume greșit pe Adam, și pe toți urmașii lui Adam, prin slăbiciunea cărnii din care suntem construiți.

— N-am auzit niciodată cuvântul ăsta, *Demiurg.* Există doar un singur Dumnezeu.

— Nu, băiete, sunt doi Dumnezei: Dumnezeul cel rău, care e întotdeauna cu noi, și Dumnezeul cel bun, care e de necunoscut.

Acum o să-ți povestesc despre natura duală umană și divină a lui Iisus Hristos. Asta e cea mai minunată dintre evangheliile gnostice despre Porumbelul Sfânt, Arhanghelul Mihail, Satanail Creatorul și tăblițele de lut Hierografon.

— Dar nevasta mea nu e creștină deloc! Ți-am spus, provine dintr-o familie cumsecade.

— Nevasta ta e moartă.

Un fior îl străbătu pe Yusuf. Se luptă să spună ceva.

— Băiete, femeia ta este nosferatu? Mie poți să-mi spui.

— Nici cuvântul ăsta nu-l cunosc.

— Urăște și se teme de lumina soarelui?

— Soția mea iubește lumina soarelui! Iubește florile, păsările, hainele frumoase, îi place tot ce e drăguț.

— Suge sângele copiilor tăi?

Yusuf scutură din cap și-și șterse lacrimile.

Preotul ridică ezitant din umeri.

— Mă rog, nu contează – poți oricum s-o decapitezi și să-i înfigi un țăruș în inimă! Măsurile astea întotdeauna rezolvă lucrurile!

Yusuf era scandalizat.

— Și ce-o să spun vecinilor?

Bătrânul oftă.

— E moartă și totuși umblă pe pământ, băiete. Trebuie să faci ceva.

— Cum poate o femeie să fie moartă și să nu știe că e moartă?

— În inima ei de femeie bănuiește asta. Dar e prea încăpățânată ca să admită. A murit năprasnic și prostește, nesocotind porunca stăpânului ei, și și-a lăsat trupul de femeie să zacă dezbrăcat în noroi. Imaginează-ți rușinea spiritului ei! Această nevastă tânără cu un cămin și cu copii mici și-a lăsat nefăcute îndatoririle de nevastă! Eșecul ei a fost mai mult decât putea admite spiritul ei. Astfel că deși nu mai trăiește, insistă cu încăpățânare.

Preotul cufundă încet o sfoară albă în vasul lui de ceară:

— Un bărbat poate să muncească de la răsăritul la apusul

soarelui, dar munca unei femei nu se termină niciodată.

Yusuf își cuprinse capul în mâini și plânse. Djedul îl convinsese. Yusuf era sigur că găsise cea mai bună sursă de sfaturi în cazul problemelor lui, în lipsa unei lungi călătorii la Mecca.

— Ce-o să se întâmple acum cu mine? Ce-o să se întâmple cu bieții mei copii?

— Știi ce e un sucubus? întrebă preotul.

— Nu, nu am auzit niciodată cuvântul ăsta.

— Dacă soția ta moartă a devenit un sucubus, n-o să mai ai nevoie de cuvinte. Nu lua în seamă asta. O să-ți prorocesc ce o să urmeze. Carnea ei moartă și sufletul nemuritor vor trebui să se despartă cândva, căci asta este natura lor duală. Deci uneori vei descoperi că sufletul ei este prezent, în timp ce trupul nu se află acolo. O să-i auzi vocea și o să te întorci să-i vorbești; dar n-o să fie nimeni. Perna va avea adâncitura formată de capul ei, dar niciun cap nu va fi acolo. Oala poate se va mișca de pe plită pe masă, fără mâinile unei femei care s-o ducă.

— Oh, făcu Yusuf. Nu existau cuvinte posibile pentru a descrie asemenea grozăvii.

— Vor fi de asemenea momente când spiritul se retrage și rămâne trupul. Adică trupul putrezit al unei femei care s-a înecat în noroi. Dacă o să ai noroc n-o să vezi trupul putrezit. O să-i simți mirosul.

— Sunt blestemat! Cât pot să țină asemenea chinuri?

— Ar trebui s-o convingă un exorcist că și-a întâlnit moartea și că timpul ei pe pământ s-a terminat. Trebuie să se confrunte cu amăgirea pe care spiritul ei o numește „adevăr”. Trebuie să admită că viața ei e o minciună.

— Ei bine, asta n-o să se întâmple niciodată, zise Yusuf. Nu știu să fi admis vreodată o greșeală din ziua în care mi-a dat-o tatăl ei.

— Străpunge-i inima în timp ce doarme! îi ceru djedul. Pot să-ți vând lemnul potrivit pentru un țăruș ascuțit – este lemnul vieții, *lignum vitae,* l-am găsit crescând pe altarul părăsit al defunctului zeu Mithra, căci asta este ruina unei reînvieri ratate… lemnul vieții are virtuți în toate problemele spirituale și carnale.

Inima lui Yusuf se revoltă.

— Nu pot s-o înjunghii pe mama copiilor mei în piept cu un

țăruș de lemn!

— Ești dogar, spuse djedul, așa că trebuie să ai un ciocan.

— Vreau să spun că mai degrabă mă arunc în râu decât să fac așa ceva!

Djedul atârna lumânarea de o mică bară de metal.

— Să te îneci singur e mare păcat.

— Nu există nimic mai bun de făcut?

— Mai e o cale. Magia neagră. Djedul se trase de barba lungă: Un talisman vrăjit ar putea să-i lege sufletul de trupul ei mort. Apoi nu s-ar mai putea elibera din carne. Va fi prinsă în capcană în tranziția de la viață la moarte, o existență întunecată și fantomatică.

— Ce fel de talisman poate face asta?

— Un lanț. O cătușă a unui sclav. Poți să-i spui că e o brățară, o podoabă de femeie. Fixezi cătușa, sculptată din lemnul vieții, strâns în jurul încheieturii ei moarte. În interiorul brățării de lemn e scris un blestem puternic: blestemul care îi condamnă pe copiii lui Adam să are pământul, ca robi ai lui Satanail, conducătorul și creatorul Pământului. Astfel sufletul ei nu va fi în stare să scape de lut, la fel cum Adam, Cain și Abel, cu trupurile lor făcute din lut de către Satanail, nu pot scăpa de pământul câmpurilor și pajiștilor. Va trebui să rabde acel neadevăr pe care și-l spune sieși atâta timp cât cătușa este prinsă de carnea ei.

— Deci, pentru totdeauna? Absolut pentru totdeauna?

— Nu, băiete, ascultă. Ți-am spus „atâta timp cât cătușa este prinsă de carnea ei”. Va trebui să ai grijă să o poarte tot timpul. Asta e necromanție.

Yusuf cântări problema, plângând. Liniștit, bogomilul își înmuia lumânările.

— Dar asta e tot? zise Yusuf în cele din urmă. Nu trebuie s-o înjunghii cu un țăruș? Nu trebuie s-o îngrop, sau s-o decapitez? Nevasta mea să poarte doar o brățară pe braț, cu niște cuvinte pictate! Atunci mă duc acasă.

— E moartă, băiatule. Prinzi un suflet omenesc în reprezentarea exterioară a unei forme putrede. Nu va avea nicio speranță de mântuire. Va fi sclava disperată a lutului și roaba circumstanțelor acestuia. Să faci așa ceva unui alt suflet uman înseamnă un păcat de moarte. Va trebui să răspunzi pentru asta în Ziua Judecății. Djedul își aranjă mânecile: Dar tu ești musulman, așa că ești deja damnat. Cu atât mai mult femeia ta,

așa că…

Djedul își desfăcu mâinile murdare de ceară.

Rabinul îl sfătuise pe Yusuf să aibă bani pregătiți.

Când Yusuf și asinul său împrumutat se întoarseră acasă, cu dureri de picioare și înfometați după cinci zile de călătorie periculoasă, își găsi curtea plină de rufele vecinilor puse la uscat. Părea la fel de sărbătoresc ca un șir de stegulețe. Toate covoarele și hainele murdărite în timpul inundației aveau nevoie de fiert și înălbit. Astfel că soția lui se transformase în centrul efervescent al acestei activități animate.

Acoperișul de paie spart al lui Yusuf fusese înlocuit cu țigle solide. Meseriașul care făcea olane în sat și nevasta lui muriseră amândoi în timpul inundației. Băiatul lui, un adolescent melancolic și slăbănog, supraviețuise, dar pierderea îl lăsase cu ochii goliți de expresie și tăcut.

Soția lui Yusuf îl găsise pe acest băiat, speriat, tremurând și lihnit de foame. Îl hrănise, îl îmbrăcase și îl trimisese să adune olanele căzute. Erau multe olane împrăștiate pe străzile pline de resturi, iar băiatul știa cum să facă un acoperiș, și astfel cumva, fără să se spună nimic, băiatul deveni noul ucenic al lui Yusuf. Noul ucenic nu mânca mult. Niciodată nu vorbea mult. Ca orfan, nu avea să ceară plată sau să răspundă obraznic. Așadar, chiar dacă nu știa prea multe despre cum se fac butoaiele, era ajutorul perfect la atelier.

Casa lui Yusuf, cândva binecunoscută pentru scandaluri, devenise un model social demn de urmat. Vecinii intrau și ieșeau tot timpul de acolo, aducând dulciuri, împrumutând făină și sare, făcând schimb de rețete, lăsându-și copiii în grija lor. Văzând în jur butoaiele goale, nevasta începu să facă bere transformând această activitate într-o afacere secundară profitabilă. De asemenea păstra ardei iuți roșii în butoiașe cu ulei de măsline. Oamenii începură să le lase lucruri pe care să le vândă. Ea plănuia să construiască un șopron pentru băcănie.

Nu aveau parte niciodată de un moment intim din cauza întreruperilor prietenești, așa că Yusuf își duse nevasta dincolo de râu, la cimitirul turcesc, ca să stea de vorbă. Ea nu ezită să vină, întrucât era de neam bun, iar vechea ei familie ocupa o zonă exclusivă frumoasă a cimitirului.

— Nu venim suficient de des aici, bărbate, ciripi ea. Cu toată ploaia, e atâta mușchi și mucegai pe piatra străbunicului! Hai să aducem o găleată și s-o spălăm bine!

Apăruseră morminte noi din cauza inundației, și un sicriu urât de lemn zăcea abandonat deasupra pământului. Musulmanii nu preferau sicriele de lemn pentru morții lor – ăsta era un fetiș creștin –, dar trecuseră peste acest inconvenient când fuseseră nevoiți să îngroape cadavrele umflate, supurânde ale victimelor potopului. Din fericire, zvonurile depășiseră necesitatea reală de astfel de cutii. Așa că un sicriu de rezervă se afla încă la fața locului, pe jumătate plin cu apă de ploaie și înconjurat de bâzâitul țânțarilor de primăvară.

Yusuf luă mâna nevestei lui. În ciuda muncii ei în gospodărie – era ocupată ca o furnică –, mâinile ei umede erau moi și fine.

— Nu știu cum să-ți spun asta, începu el.

Ea clipi din ochii limpezi și-și mușcă buza.

— De ce ai motiv să te plângi, bărbate? Te-am nemulțumit în vreun fel?

— E o problemă… o problemă dificilă… Vezi tu, căsnicia unui bărbat și a unei femei înseamnă mai mult decât să țină o gospodărie și să facă bani.

— Da, da, aprobă ea, să fie respectabili!

— Nu, nu la partea asta mă refeream.

— Copiii, atunci? zise ea.

— Mă rog, nu băiatul și fata, dar… Ei bine, da, copiii! Copiii, desigur! Este voința lui Dumnezeu ca bărbatul și femeia să aducă pe lume copii! Și, ei bine, noi nu mai putem face asta.

— De ce nu?

Yusuf se cutremură din cap până în picioare.

— Trebuie să spun asta? Nu vreau.

— Ce dorești de la mine, Yusuf? Spune!

— Mă rog, casa e curată cristal. Avem profituri. Vecinii te iubesc. Nu mă pot plânge de asta. Știi că nu mă plâng niciodată. Dar dacă tu refuzi cu încăpățânare să mori, ei bine, eu nu pot continua să trăiesc. Nevastă, am nevoie de o *milosnica.*

— Vrei să-ți iei o concubină?

— Da. Doar o servitoare. Nu pe cineva sofisticat. Poate o adolescentă. Ar putea ajuta prin casă.

— Vrei ca eu să-ți adăpostesc proasta de concubină în propria mea casă?

— Unde altundeva aș putea ține o *milosnica*? Sunt dogar, nu vreun bei sau agă.

Lumini demonice se aprinseră în ochii soției lui.

— Nu te gândești la nimic altceva decât la bani și la atelierul tău! Nici măcar nu te uiți la mine! Muncești toată ziua ca un bou jugănit! Apoi le lași pe toate baltă și pleci în pelerinaj, iar acum îmi spui că vrei o concubină? Of, eunucule, porcule, vorbe goale! Eu muncesc ca o roabă, sufăr, fac totul ca să fii tu mulțumit, iar acum favorurile tale se îndreaptă asupra alteia! Ridică glasul și strigă în cimitir: Vezi asta, bunico? Vezi ce am ajuns?

— Nu mă înfuria, zise Yusuf. M-am tot gândit și e ceva rezonabil. Nu sunt rece ca un pește. Nu pot trăi cu o femeie moartă. Oare nu pot avea o femeie vie, numai ca să-mi încălzească oasele?

— Ți-aș încălzi eu oasele. De ce nu pot eu să-ți încălzesc oasele?

— Pentru că tu te-ai înecat în râu, fato. Carnea ta e rece.

Ea nu spuse nimic.

— Nu mă crezi? Scoate-ți pantofii ăia, spuse el obosit. Uită-te la rănile alea de pe tălpi. Rănile tale nu se vindecă niciodată. Nu se pot vindeca.

Yusuf încercă să pună puțină căldură și culoare în glasul său:

— Ai picioare frumoase, ai cele mai frumoase picioare din oraș. Întotdeauna ți-am iubit picioarele, dar, mă rog, tu nu mi le arăți niciodată, de când te-ai înecat în râul ăla.

Ea scutură din cap.

— *Tu* te-ai înecat în râu.

— Ce?

— Cum e cu rana aia uriașă de pe spatele tău? Crezi că nu am observat deloc rana aia neagră și urâtă de sub umărul tău? De asta nu-ți mai scoți niciodată vesta!

Yusuf nu mai îndrăznise să-și scoată hainele când nevasta lui era prin preajmă, așa că, deși încercă să arunce o privire scurtă, speriată în spate peste umăr, nu văzu acolo nimic altceva decât pânza brodată.

— Chiar am o cicatrice pe spate? Cu toate astea, nu sunt mort.

— Ba da, bărbate, ești mort, spuse direct soția lui. Ai alergat înapoi după uneltele tale idioate, chiar dacă te-am implorat să rămâi cu mine să mă ajuți. Te-am văzut căzând. Te-ai înecat în

stradă. Ți-am găsit trupul în josul râului.

Declarația ei nebunească era complet absurdă.

— Nu, asta nu poate fi adevărat, îi spuse el. M-ai abandonat pe mine și pe copii, împotriva cuvântului meu, și te-ai întors după trusoul inutil al bunicii tale, și te-ai înecat, iar eu te-am găsit întinsă goală în nămol.

— „Goală în nămol”, îl maimuțări ea. Visezi! Arătă cu degetul: Vezi sicriul ăsta? Du-te și întinde-te în el, prostule. Sicriul ăsta e pentru tine.

— E sicriul tău, draga mea. Cu siguranță nu e al meu.

— Du-te și întinde-te acolo, mare armăsar înfierbântat după concubine. N-o să te mai ridici, pot să-ți promit asta.

Yusuf privi la carcasa de lemn cu așchii. Sicriul avea o lucrătură jalnică; chiar și el ar fi putut construi un coșciug mult mai bun. Din senin, o neîncredere sumbră îl podidi. Oare putea să aibă chiar atâtea necazuri? La așa ceva recurgea nevasta lui? El, o persoană prudentă, un om evlavios, cinstit, muncitor, devotat copiilor lui? Pur și simplu nu era posibil! Nu era adevărat! Era imposibil.

Ar fi trebuit să-l cuprindă o furie devastatoare la batjocura înțepătoare a nevestei lui, dar cumva pielea lui rămase rece; obrajii nu i se puteau aprinde. Nu încerca decât o disperare tulburată.

— Chiar vrei să mă îngropi în pământ, într-un sicriu așa de ieftin, așa de prost făcut? După cum îi tot dai cu gura, sunt tentat să mă întind acolo, zău că sunt!

— Recunoaște, n-ai nevoie de nicio concubină. Vrei doar să nu-ți mai stau în cale. Și asta după tot ce am făcut pentru tine, după tot ce ți-am dăruit! Cum îți închipui că o să trăiești fără mine alături, prostule? Meritam mult mai mult decât pe tine, dar nu te-am abandonat niciodată, am fost mereu la dispoziția ta.

Cel puțin o parte dintre aceste lamentări erau adevărate. Chiar dacă temperamentele lor se mai ciocneau, ea întotdeauna fusese dornică să se înghesuie în patul lor îngust. Putea fi mânioasă, da, acră, da, imposibilă, da, dar rămăsese cu el.

— Ne certăm frumușel astăzi, zise el, cam ca în vremurile de demult.

— Întotdeauna am știut că o să mă omori și o să mă îngropi într-o zi.

— Vrei să treci peste asta, te rog? E vulgar. Yusuf băgă mâna

în interiorul brâului: Dacă aș fi vrut să te omor, ți-aș mai fi pus așa ceva pe braț?

Ea se lumină dintr-odată.

— O! Mi-ai adus asta? Ce drăguț!

— Am luat-o de unde am fost în pelerinaj. E un talisman.

— O, ce dulce! Dă-mi-o, de ani de zile nu mi-ai mai cumpărat bijuterii!

Dintr-un impuls subit, Yusuf își trecu propria mână prin cătușa de lemn. Într-o clipă, amintirile îl pătrunseră. Adevărul îi străbătu carnea ca o sabie ruginită. Își aminti cum își pierduse firea, înjurând ca un nebun, alergând înapoi la atelierul său pe punctul de a se prăbuși, din dorință și mândrie față de o grămadă inutilă de unelte... Putea simți gustul năvalei mortale a apei, putea vedea ceva negru murdărindu-i ochii, răceala morții umplându-i plămânii...

Își smulse mâna din cătușă, tremurând din cap până în picioare.

— Nu s-a întâmplat niciodată asta! strigă el. N-am făcut așa ceva! N-o să rabd asemenea insulte! Dacă ei îmi spun adevărul, o să-i omor.

— Ce tot mormăi acolo? Dă-mi podoaba aia frumoasă.

El i-o întinse.

Ea și-o puse pe mână cu un zâmbet lacom, apoi smulse obiectul fatal de pe încheietura ei ca și cum ar fi fost un fier încins.

— Tu m-ai obligat să fac asta! scânci. Tu m-ai pus să mă arunc în valuri! Am fost victima ta! Nimic din ceea ce am făcut nu a fost din vina mea.

Yusuf se îndoi din talie și ridică brățara căzută între degetul mare și arătător.

— Slavă Domnului că lucrul ăsta cumplit se desprinde așa ușor de pe carnea noastră!

Soția lui își freca pielea de la încheietură. Avea acolo o vânătaie nouă.

— Ia uite, darul tău m-a rănit. E groaznic!

— Da, e magic.

— Ai dat mulți bani pe asta?

— O, da. Am plătit mulți bani. Unui vrăjitor.

— Ești un caz lipsit de speranță.

— Nevastă, amândoi suntem lipsiți de speranță. Pentru că

adevărul e că viețile noastre s-au terminat. Am eșuat. De ce ne-am aruncat spre propria noastră distrugere? Ne-am pierdut complet capetele!

Soția lui își îndreptă umerii.

— Bine! Așadar ai greșit! Deci nu ești perfect!

— Eu? De ce întotdeauna e vorba de mine? Dar tu?

— Da, știu, aș fi putut fi mult mai bună, dar vezi, am rămas înțepenită alături de tine. De asta nu sunt bună. Deci nu te iert, și n-o să te iert niciodată! Dar oricum, nu cred că ar mai trebui să vorbim despre asta.

— Vrei să-ți tragi înapoi limba aia de șarpe? Ascultă-mă măcar o dată! Suntem terminați, femeie! Ne-am înecat, am murit amândoi în acel dezastru!

— Yusuf, dacă ești mort, de ce mă mai cerți? Vezi, spui prostii! Vreau să trecem peste asta o dată pentru totdeauna. Pur și simplu să nu mai discutăm problema asta. Niciun singur cuvânt. Trebuie să ne apărăm copiii. Copiii nu pot înțelege astfel de treburi ale adulților. Așadar, nu suflăm nicio vorbă nimănui. Bine?

Îl cuprinse o tentație sumbră.

— Uite ce e, iubito, hai să ne întindem amândoi în sicriul ăla. N-o să putem ieși niciodată dintr-o astfel de situație, nu e posibil. Sicriul nu e chiar așa de rău. E la fel de mult spațiu acolo ca și în patul nostru.

— N-am de gând să intru acolo, zise ea. N-o să dispar de pe Pământ. Pur și simplu n-am s-o fac, pentru că eu nu pot crede ceea ce crezi tu, iar tu nu mă poți obliga. Smulse brusc brățara din mâna lui și o aruncă în sicriu: Poftim, du-te tu acolo cu obiectul ăsta blestemat, dacă îți dorești atât.

— Acum ai stricat totul, spuse el cu tristețe. De ce trebuie să faci mereu așa, doar ca să-mi faci în ciudă? Într-o bună zi chiar o să te plesnesc.

— Când copiii noștri vor fi pregătiți să ne îngroape, atunci o să ne îngroape ei.

Era cel mai înțelept lucru pe care îl spusese ea vreodată. Yusuf răsuci cuvintele pe limba lui moartă. „Lasă să ne îngroape copiii.” Era aproape o binecuvântare în ele, ca un vers dintr-un cântec foarte vechi. Însemna că nu existau decizii care trebuiau luate de ei. Timpul încă nu se terminase. Nu era nimic util de făcut. Dreptatea, credința, speranța și mila, viața și moartea,

toate fuseseră zdrobite și încurcate, peste putința de a mai fi reparate și regăsite de el. Așadar să fie totul secret, să rămână nedezvăluit. Să lase generația următoare să aibă grija asta. Sau generația de după. Sau cea de după aceea. Sau cea de după aceea.

Asta era moștenirea lor.

Pasajul De Nord-Vest

Barbara Roden

Barbara Roden s-a născut la Vancouver, British Columbia, în 1963 și s-a mutat în Anglia în 1992 unde, împreună cu soțul său Christopher, a fondat Ash-Tree Press. În 1997 s-a întors în Canada, iar acum locuiește în orășelul de fermieri Ashcroft, la 300 de kilometri de Vancouver. A fost nominalizată de șase ori la World Fantasy Award și l-a câștigat de două ori.

Lucrările sale – în majoritate non-ficțiune – au apărut în ziare și reviste în Canada, Anglia și Statele Unite. Ea editează *All Hallows,* jurnal al Ghost Story Society, în completare la munca în cadrul Ash-Tree Press. Acțiunea din „Northwest Passage”, una dintre puținele ei lucrări de ficțiune, are loc într-o zonă nenumită din British Columbia care în realitate se află la numai câțiva kilometri de locul unde trăiește acum, iar ea a locuit în cabana care reprezintă punctul central al povestirii. Povestea izvorăște din fascinația față de teritoriile necunoscute și de necunoscut care constituie o mare parte din British Columbia, ca și din interesul față de oamenii care simt nevoia să forțeze limitele civilizației, adesea cu rezultate devastatoare. De asemenea, lucrarea își are rădăcinile într-un comentariu făcut de tatăl ei cu mult timp în urmă, în vreme ce privea dealurile care apar în poveste: „întotdeauna am senzația că acolo sus e ceva care mă urmărește.”

„Northwest Passage” a apărut pentru prima dată în *Acquainted. With the Night,* o antologie editată de dna Roden.

Altfel decât primii care au trecut pe aici să fiu nu pot.
La fel ca ei am dus o viață buna, dar am renunțat la tot
ca să caut Pasajul de Nord-Vest, chemarea tuturor
Și să nu găsesc acolo decât drumul spre casă înapoi.
Stan Rogers, *Northwest Passage*

Poveștile difereau în amănunte, dar linia principală era aceeași.

Cineva – alpinist, vânător, turist – dispare sau i se raportează întârzierea, apoi urmează un apel către public pentru a se

strânge informații; se implică poliția, echipele de căutare și salvare, se interoghează prietenii și rudele, st dau declarații de către autorități cu fețe din ce în ce mai acre, pe măsură ce ziua se scurge iar speranțele încep să cedeze și să se stingă, ca niște culori decolorându-se pe un tablou lăsat prea mult în dreptul ferestrei. Apoi vine persoana oficială care întrerupe căutările, și treptat povestea se șterge din memorie, lăsând familia și prietenii în mijlocul întrebărilor, o serie nesfârșită de și-dacă, cum-se-poate și unde urmărindu-se una pe alta ca niște copii neobosiți.

Uneori există un pasaj final, săptămâni sau luni sau ani mai târziu, când un alt alpinist, vânător sau turist – mai experimentat, sau poate mai norocos – descoperă indicii și se întoarce cu știrile, provocând un mic anunț în secțiunea „Pe scurt“ din *Vancouver Sun* parcursă rapid de cititorii din oraș într-un loc sigur cu linii drepte și străzi clar conturate. Privesc peste întinderea parcului Stanley în plimbarea lor zilnică și se întreabă cum poate o persoană să dispară atât de ușor într-un peisaj aparent blând.

Peggy Malone nu se întreabă așa ceva, nici nu-și pune alte întrebări. Ea bănuiește că știe deja răspunsurile și că e mai sigur să țină departe întrebările care le fac să apară. Uneori însă ele se ivesc nechemate: când dincolo de fereastra ei vântul scutură frunzele arțarului, cel pe care ceruse Consiliului Social să-l taie, sau când clopoțeii de vânt de la parter încep să sune. Atunci întrebările se întorc, lacome, ca un câine lăsat singur prea mult timp, iar ea deschide televizorul – nu radioul, acum îl ascultă numai rareori –, aprinde luminile și încearcă, pentru un timp, să uite.

Drumul era, așa cum sunt drumurile laterale care duc spre Interior, unul bun: Len se asigurase întotdeauna să fie nivelat în mod regulat. Peggy, sărind în jeep, adăugă „să am grijă de starea drumului” pe lista ei mentală de lucruri care trebuiau făcute. Nu putea să lase să mai treacă încă o vară; zăpezile topite din primăvara viitoare vor eroda și mai mult pământul și pietrele, iar oasele ei bătrâne de șaizeci și trei de ani nu-l vor mai putea străbate fără oboseală și lacrimi.

Urmă cotiturile și serpentinele drumului, croindu-și drum printre plopi, mesteceni și pini Ponderosa. Din loc în loc galbenul

strălucitor al petalelor de floarea-soarelui fulgera printre copaci, bucurându-se de un scurt moment de glorie înainte să se ofilească și să moară, lăsând frunzele gri-argintiu drept unică dovadă a existenței sale. Deasupra cerul era albastru, senin, dar vântul, atunci când parcă jeepul în fața cabanei, era rece, amintind că deocamdată primăvara, nu vara, era stăpâna.

Peggy deschise ușa din spate a jeepului și începu să descarce sacoșe de provizii care păreau, ca întotdeauna, să se fi înmulțit în timpul călătoriei. Oricum nu era nimic de făcut în sensul ăsta; cel mai apropiat oraș era la depărtare de o oră, iar ea învățase de mult că era mai bine să greșească în sensul lui prea mult decât al lui prea puțin. Chiar dacă acum făcea cumpărături doar pentru o singură persoană, vechile obiceiuri mureau greu, și în general reușea să se rezume la drumul bilunar.

Îndesă ultima cutie de lapte în frigiderul care, la fel ca și alte aparate și unele dintre lumini, funcționa cu propan; întrerupătorul de pe peretele de lângă ușă fusese instalat de Len dintr-o fantezie atunci când se construia cabana, dar nu avea niciun rost util, căci electricitatea nu se extindea în vale de la autostrada aflată la distanță de câteva mile. Radioul mergea pe baterii, dar îl folosea rareori: recepția era proastă în timpul zilei și sporadică noaptea, cu posturi care concurau unele cu altele și apoi se pierdeau în bâzâitul static. Lămpile cu kerosen și un generator puteau fi folosite în caz de urgență, și un șemineu etanș păstra cabana mai mult decât bine încălzită primăvara și toamna. Iarna ea se muta la un nepot și familia lui în Vancouver Island; fiul fratelui lui Len, un băiat bun și echilibrat, care renunțase s-o convingă pe mătușa lui să se mute definitiv în Insulă dacă văzuse că nu avea niciun rost. Se va muta când va fi pregătită, replica întotdeauna Peggy; avea să știe când va sosi timpul, și atâta timp cât era în stare să conducă și să-și poarte de grijă, era fericită să lase lucrurile așa cum erau.

Odată proviziile descărcate, puse ceainicul la fiert. O ceașcă de ceai ar fi fost exact ce-i trebuia, înainte de a ieși afară să se apuce de grădinărit. Nu era un grădinărit în sensul în care oricare dintre cunoștințele ei de pe insulă l-ar înțelege, cu straturile lor perfecte de flori în stil englezesc, cu margini bine delimitate, peluze de un verde smarald care nu ar fi arătat nelalocul lor nici pe un teren de golf; ea îi spunea așa din

obișnuință. Învățase încă de la început că acest pământ era tolerant cu impunerile numai până la un punct, și de câțiva ani grădina ei se reducea la plantarea câtorva plante anuale – gălbenelele mergeau bine – în ghivece și coșuri atârnate.

Bineînțeles, acum avea de tuns iarba, și apoi avea de lucru la poteci. Len sugerase să le facă, în vara dinainte să moară, în timp ce o privea luptându-se să țină în frâu pelinul și ierburile sălbatice. Cabana era construită pe o ridicătură naturală care domina valea des împădurită, care la rândul său era dominată de dealuri, ridicându-se implacabile până se pierdeau în munții din spate. Pe trei laturi ale cabanei pajiștea se întindea până la copaci, iar Peggy se lupta cu ea încercând, cu peluza și florile ei, să impună puțin simț al ordinii asupra peisajului. La început se opusese ideii potecilor, având senzația că asta ar însemna să se dea bătută; dar în ce privință, și în fața cui, n-ar fi putut spune. Însă începuse să le facă pentru Len, care găsise o bucurie vara trecută privind-o cum își vede de treburile obișnuite, și apoi continuase, în parte pentru că simțea că îi datora asta lui Len, și în parte ca să-și umple timpul.

Acum potecile șerpuiau prin cea mai mare parte a zonei ierboase din jurul cabanei. Erau mărginite cu pietre și existau bifurcații și intersecții, și era posibil să mergi neîntrerupt pe ele fără să revii pe același drum; nu era cu mult deosebit, gândea Peggy, de acele labirinturi scunde în care oamenii veneau să mediteze în timp ce urmau cărarea. Ea nu era prea mult înclinată spre meditație, dar curățarea de buruieni a potecilor existente îi ocupa mâinile, și presupunea că e bine și pentru minte.

Acum stătea privind potecile, întrebându-se dacă ar trebui să se apuce de plivit sau să verifice mașina de tuns iarba și să se asigure că funcționa bine. S-ar fi putut înțepeni peste iarnă; dacă se întâmpla asta, atunci o doză bună de ulei WD-40 ar fi rezolvat cu siguranță problema. Știa cu precizie unde era mașinăria – Peggy știa cu precizie unde se aflau toate lucrurile din cabană – și tocmai se întorcea spre șopronul unde era depozitată când auzi sunetul de neconfundat al unui vehicul urcând pe drum.

Era un sunet atât de neobișnuit, încât se opri din drum și se întoarse cu fața spre poartă, rămasă deschisă, singura spărtură în gardul din bârne de pin care înconjura proprietatea și

împiedica să intre vitele care treceau ocazional pe acolo. Drumul se termina la cabană, iar vizitatorii erau puțini și rari, din simplul motiv că nu se găsea în zonă aproape nimeni care să-i facă o vizită. Peggy rămase în așteptare, și după câteva clipe o dubiță Volkswagen rablagită luă curba și începu să urce pe mica porțiune înclinată care se întindea cincizeci de metri dincolo de poartă, nu departe de locul din fața cabanei unde era parcat propriul ei jeep.

Opri imediat după poartă, și Peggy o urmări. Pe locurile din față se aflau două persoane, și preț de un minut niciuna nu făcu vreo mișcare să coboare; ea avea impresia că se ceartă. Apoi ușa din dreptul pasagerului se deschise și apăru un băiat, fluturând cu mâna către ea. Ea dădu din cap, și băiatul spuse ceva șoferului. Din nou Peggy avu impresia că exista un fel de neînțelegere; apoi ușa șoferului se deschise încet și un alt băiat își făcu apariția.

Ar fi fost o prostie să nu ai un vag sentiment de teamă, și Peggy nu era proastă. Dar ea se mândrea că era capabilă să aprecieze repede și corect o situație, și acum nu simțea niciun fel de amenințare. Așa că rămase acolo și așteptă în timp ce ei se apropiau, fețele lor devenind vizibile: unul înalt și blond, celălalt scund și brunet; amândoi la vreo douăzeci de ani, cu păr lung, haine mototolite și impresia generală că ar fi avut nevoie de o masă bună sau chiar două, dar nimic nu o făcu să-și dorească să fi avut la îndemână 202-ul pe care îl păstra în cabană.

Perechea se opri la câțiva metri de ea, și băiatul blond vorbi primul:

— Bună. Noi, ăăă, treceam pe aici, și ne-am gândit…

Se opri, ca și cum ar fi considerat că „treceam pe aici“ nu era ceva ușor de făcut în zonă. Urmă o pauză. Apoi continuă:

— Am auzit jeepul și am fost oarecum surprinși; nu credeam că locuiește cineva aici sus. Așa că ne-am gândit… mă rog, să venim să vedem cine e aici, și…

Șuvoiul de cuvinte se întrerupse din nou și băiatul ridică din umeri, neajutorat, ca și cum ar fi căutat un sprijin. Era limpede că celălalt băiat nu avea de gând să-i vină în ajutor, așa că Peggy preluă firul:

— Margaret Malone, zise, înaintând cu mâna întinsă. Spuneți-mi Peggy.

Băiatul blond zâmbi ezitant și întinse propria mână.

— Salut, Peggy. Sunt John Carlisle, dar toată lumea îmi spune Jack.

— Mă bucur să te cunosc, Jack. Peggy se întoarse spre tovarășul lui Jack: Iar tu ești...?

Urmă o pauză, ca și cum băiatul s-ar fi gândit ce s-ar întâmpla dacă n-ar răspunde. Jack îl înghionti, și el spuse cu glas scăzut:

— Robert. Robert Parker.

Ceva din felul în care o spuse descuraja orice idee de Bob sau Robbie. Conversația se împotmoli din nou, și încă o dată Peggy preluă inițiativa.

— Deci, băieți, sunteți amândoi studenți? întrebă ea amabil.

Jack scutură din cap și zise:

— Nu, de ce întrebi? în același moment în care Robert zise acru:

— Nu suntem băieți.

Lui Peggy îi luă o clipă ca să replice.

— Ca să-ți răspund mai întâi ție, spuse în cele din urmă dând din cap spre Jack, uneori vin aici sus studenți, de la UBC sau SFU, să studieze insectele sau modurile de infestare, așa că părea cel mai probabil. Și ca să răspund la comentariul tău, Robert, zise privindu-l fix în ochi, când ajungi la vârsta mea începi să consideri pe oricine sub o anumită vârstă drept un băiat; nu am intenționat să fie o insultă. Dacă aș vrea să insult pe cineva as face-o fără să las loc de îndoială.

Jack etală un zâmbet brusc, care se răsuci pe fața lui și dispăru într-o secundă. Robert îi aruncă o privire aspră.

— Dacă nu vă supărați că întreb, ce vă aduce în văgăuna asta? Pare cam departe de drumurile unor... oameni... de vârsta voastră, mai ales în anotimpul ăsta.

Niciun răspuns.

Zău așa, gândi Peggy, *când eram tineri generația mea avea aceleași probleme de exprimare ca asta de acum? Ai putea crede că nu au mai vorbit niciodată cu cineva.*

Din nou Jack rupse tăcerea.

— Noi doar, mă rog, călătorim pe aici, știi? Petrecem un pic în natură, facem ceva diferit, chestii de genul ăsta. Văzând expresia din ochii lui Peggy, adăugă: Voiam să mergem undeva unde să nu ne tot împiedicăm de oameni, undeva unde să putem face ce vrem. Suntem aici de câteva săptămâni, stăm

într-o casă veche pe care am găsit-o acolo – arătă cu brațul spre est. Se năruia, adăugă de parcă s-ar fi scuzat. N-a mai locuit nimeni acolo de veacuri, ne-am închipuit că e în regulă.

Peggy ridică o mână.

— Din partea mea nu-i nicio problemă, dacă e locul la care cred eu că te referi. A fost cabana unui prospector, dar n-a mai folosit-o de ani de zile. Sunteți bine-veniți. Ultima dată am trecut pe acolo cu ceva timp în urmă, și era o adevărată provocare pentru un om priceput la toate. Trebuie că ați muncit mult ca s-o reparați și să puteți locui în ea.

Jack ridică din umeri.

— Mda, dar noi suntem obișnuiți. Zăceau pe acolo o mulțime de lucruri de care ne-am putut folosi.

— Cum vă descurcați cu mâncarea?

— Ne-am făcut provizii în oraș; în cabană e o sobă veche cu lemne. N-avem nevoie de prea multe; suntem obișnuiți s-o ducem de azi pe mâine.

Peggy îi analiză pe amândoi.

— Mi se pare că ați avea nevoie de mai mult decât de un trai de azi pe mâine, măcar în privința mâncării pentru vreo câteva zile.

— Ne descurcăm bine. Robert era cel care vorbise, ca și cum ar fi provocat-o pe Peggy: O ducem foarte bine. Nu vrem niciun ajutor.

— Nici nu ofeream vreunul, făceam doar un comentariu. Ultima dată când am verificat era încă o țară liberă.

— Da, sigur că da, zise Jack repede. Îi aruncă o privire lui Robert și clătină din cap; un gest reținut, dar Peggy îl observă. Oricum, noi am auzit jeepul tău; am fost destul de surprinși să vedem că locuiește cineva aici sus. Ne-am imaginat că e doar o locuință de vară.

— Nu, stau aici de primăvara până toamna, spuse Peggy. Mă tem că v-ați ales cu mine drept cel mai apropiat vecin. Nu vă faceți griji, nu cânt la chitară electrică și nu dau petreceri gălăgioase.

Era o glumă mică, dar Jack zâmbi din nou, ca și cum ar fi apreciat tentativa lui Peggy de a însenina atmosfera. Robert făcu semn din cap în direcția dubiței, și zâmbetul lui Jack se stinse.

— Ei bine, noi trebuie să plecăm, zise supus. Ne bucurăm că

te-am cunoscut, Peggy.

— Și eu mă bucur că v-am cunoscut, spuse ea. Dacă aveți nevoie de ceva...

— Mulțumim, ești foarte amabilă, răspunse Jack. Păru că vrea să mai adauge ceva, dar Robert îl întrerupse.

— Nu cred că o să avem nevoie de vreun ajutor, replică el tăios. Hai, Jack. Avem treabă.

— Da, sigur, avem treabă. Oricum, mulțumesc, Peggy. Ne mai vedem.

— Probabil. E o țară mare, dar o lume mică.

— Hei, e bună asta, zâmbi Jack. O țară mare, o lume mică.

Robert, care se urcase deja pe locul șoferului, apăsă pe claxon și Jack se îndreptă aproape cu vinovăție către dubiță. Portiera din dreptul pasagerului abia se închise și Robert întoarse mașina. Jack îi făcu semn cu mâna la plecare, iar Peggy îi răspunse, dar Robert își ținu ochii fixați pe drum și mâinile pe volan. În câteva clipe trecură de poartă, și curba drumului îi înghiți.

Următoarele câteva zile Peggy își derulă întâlnirea în minte, încercând să-și dea seama ce o deranja. Da, Robert fusese grosolan – mă rog, nepoliticos cel puțin dar așa erau o mulțime de tineri în zilele astea; chiar și unii dintre bătrâni. Povestea lor cum că voiau să vadă ceva diferit – nici asta nu era chiar ceva neobișnuit, dar Peggy se putea gândi la câteva locuri care erau diferite, dar nu implicau repararea unei dărăpănături în mijlocul pustietății. Însă Jack spusese că mai făcuseră și înainte genul ăsta de lucruri, așadar evident nu era nimic nou pentru ei.

Erau niște fugari? Asta ar fi putut explica de ce veniseră să verifice cine locuia în cabană. Dar dacă fugeau de cineva, nu ar fi venit chiar până în fața ușii ei. Îi trecu prin minte că ar putea fi vorba de droguri; era aproape imposibil să deschizi vreun ziar sau să asculți știrile fără să auzi despre altă captură de marijuana efectuată de poliție. Majoritatea erau în oraș sau în Fraser Valley, dar auzise de asemenea locuri și la țară; și nu se cultiva marijuana pe față în unele zone rurale, departe de ochii poliției și vecinilor? Asta ar fi putut explica de ce Jack era atât de nervos... dar, când își reaminti conversația și modul în care Jack se uita la prietenul lui, își dădu seama că nu era nervos pe cont propriu, era nervos din cauza lui Robert, care nu păruse deloc

nervos din nicio cauză. El fusese doar extrem de stânjenit, de parcă faptul că se afla în apropierea altcuiva decât Jack, chiar și pentru cinci minute, l-ar fi făcut să-și dorească să evadeze. Ce spusese Jack? Voiau să meargă undeva unde să nu se împiedice de oameni.

Robert a avut probabil un șoc când m-a văzut aici, gândi Peggy. *Pariez că era ultimul lucru la care se aștepta – sau își dorea – să-l găsească.*

Nu-i mai întâlni pe cei doi timp de aproape trei săptămâni. O dată le văzu dubița pe marginea drumului când se îndrepta spre autostradă și spre oraș, dar nu era niciun semn de Jack sau Robert, și cu o altă ocazie i se păru că-i zărește departe sus pe deal, dar soarele îi bătea în ochi și nu putea fi sigură. O dată sau de două ori se gândi să facă o plimbare până la cabana lor, care se afla la vreo două mile distanță. Cândva fusese o potecă decentă până acolo, pe care ea și Len o străbătuseră adesea; dar zilele deveneau tot mai fierbinți, iar picioarele ei nu mai erau cum fuseseră odată, și când se gândi la modul cum va fi probabil primită decise că ar fi mai bine să rămână pe loc. Dacă voiau ceva, sau aveau nevoie de vreun ajutor, știau unde să o găsească.

Era dimineața târziu, și Peggy tocmai curățase o nouă potecă. Vântul suflase în rafale dinspre nord-vest; când se oprea din lucru și ridica ochii spre deal îl putea vedea înainte de a-l auzi sau simți, sărind printre copaci, năpustindu-se spre ea, ducând mirosul pinilor și pajiștilor montane înainte de a se grăbi să coboare dealul, făcând clopoțeii din fața ușii să sune și ramurile să se îndoaie și să se clatine ca și cum ar fi trecut un uriaș invizibil. Uneori câte un vârtej mai mic părea să zăbovească în urmă, suflând praful de pe poteci, răsucindu-se în jur ca ceva rătăcit și prins în capcană care încerca să scape. Dar Peggy nu se gândea așa; cel puțin nu atunci. Astfel de gânduri nu i-au trecut prin cap decât mai târziu.

Se îndreptă, ținându-se cu o mână de șale și întinzându-se, și atunci îl văzu pe băiat stând la marginea proprietății, la capătul potecii care ducea la cabana prospectorului. Habar n-avea de când stătea el acolo, dar își dădu seama că trebuie să fi așteptat ca ea să-l observe înainte de a veni mai aproape, căci imediat ce știu că a fost remarcat se îndreptă în direcția ei.

— Salutare, zise ea. Jack, nu-i așa? Nu te-am mai văzut de ceva timp; începusem să mă întreb dacă nu v-ați mutat.

— Nu, suntem încă aici. Râse puțin: E oarecum evident, bănuiesc.

— Puțin. Prietenul tău e cu tine?

— Nu.

— Nu mă surprinde. Nu părea genul care să facă vizite.

— Nu. Jack păru să simtă că era nevoie de mai mult: A fost puțin iritat când a aflat că locuiește cineva aici. Credea că vom avea locul ăsta doar pentru noi, înțelegi, fără nimeni în jur pe o distanță bună.

— Așadar îi place singurătatea.

— Ai putea spune și așa.

— Totuși nu sunt chiar la ușa voastră, zise Peggy împăciuitor, sau, mai precis, voi la a mea. Dacă prietenului tău nu-i place să dea de lume, a ales un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Mda, asta i-am spus și eu, dar cred că vom pleca înainte de sfârșitul verii.

— Din cauza mea?

— Mă rog, nu; adică într-un fel da, dar nu ăsta e motivul principal Robert – făcu o pauză, căutându-și cuvintele –, lui Robert îi place să fie mereu în mișcare. Fără stare, cred că așa i s-ar putea spune. Întotdeauna a fost așa; întotdeauna a vrut să vadă ce e dincolo de dealul următor, după colțul următor, întotdeauna și-a închipuit că acolo e un loc mai bun.

— Mai bun decât ce?

Jack ridică din umeri.

— Nu știu. Ajunge undeva și pare destul de fericit pentru un timp, apoi tocmai când îmi spun: „Bun, asta e, ăsta e locul pe care-l căuta”, pleacă din nou.

— Întotdeauna mergi cu el?

— Da, de obicei. Ne cunoaștem de mult timp, din școala primară. Familia lui s-a mutat de pe coasta de est, iar noi am petrecut trei ani în aceeași clasă.

— Unde era asta?

— În Vancouver. Point Gray.

Peggy dădu din cap. De obicei, dar nu întotdeauna, Point Gray însemna bani, respectabilitate, speranțe. Și-l putea imagina pe Robert, din puținul pe care îl știa despre el, provenind din, dar nu aparținând acelei lumi. Jack însă arăta în genul Pont Gray, și

se întrebă cum de ajunsese captiv pe orbita lui Robert.

— Întotdeauna a fost prietenul meu cel mai bun, zise băiatul, ca și când i-ar fi citit gândurile. Eram mereu împreună. Adică, eu aveam și alți prieteni, dar Robert mă avea numai pe mine. Totuși asta nu-l deranja. Dacă voia să facă ceva și eu nu puteam, pur și simplu o făcea singur, nicio problemă. Ca și cum ar fi știut mereu că voi fi acolo când va avea nevoie de mine.

— Întotdeauna i-a plăcut viața în natură?

Jack aprobă din cap.

— Da, mereu a fost cel mai fericit în mijlocul naturii. Clătină din cap: îmi amintesc că odată l-am luat să mergem împreună cu un grup de prieteni cu cortul într-un weekend. Eram cu toții vreo unsprezece sau doisprezece; părinții noștri nu aveau nimic împotrivă, își închipuiau că suntem destul de mulți ca să fim în siguranță. Făcu o pauză, aducându-și aminte: Am mers cu bicicletele de la Pont Gray până la Sea Island; știi, în spatele aeroportului.

Peggy aprobă.

— Fusese un cartier mare acolo cu ani în urmă, apoi au avut intenția să construiască o altă pistă și casele au fost... care e cuvântul... expropriate și demolate, dar după aia nu s-a mai întâmplat nimic, și totul a devenit destul de sălbatic, grădinile, copacii și toate. Ei bine, noi toți aveam căcaturile obișnuite... adică lucrurile; corturi drăguțe și saci vechi de dormit și alte chestii, ciocolată și pop-corn, dar nu și Robert. El avea o prelată, o folie de plastic, și o pătură, chibrituri, un compas, concentrate de hrană, apă îmbuteliată; avea chiar și un topor. Ai fi crezut că e la un exercițiu militar sau la unul din acele weekend-uri de supraviețuire, nu în suburbii. Ne-am învârtit prin împrejurimi, am mâncat, am spus povești, apoi ne-am băgat în corturile noastre, toți cu excepția lui Robert. El a făcut un foc, și un șopron din niște ramuri și din prelată, și a zis că rămâne acolo, chiar dacă începuse să plouă. Ploaie în Vancouver: cine s-ar fi gândit?

Oricum, când s-a făcut dimineață, noi eram o adunătură de copii cam nenorociți; apa intrase prin corturi și sacii noștri de dormit erau uzi și mâncaserăm deja aproape tot ceea ce aduseserăm. Și iată-l pe Robert, complet uscat, făcând focul cu lemnele pe care le pusese la adăpost noaptea trecută, cu hrană și apă îndeajuns. Ne-a făcut să părem o grămadă de idioți.

— Pare a fi persoana potrivită pe care s-o ai alături într-un

astfel de loc.

— Mda, ai putea spune asta.

Scurmă cu degetul mare al unui picior în pământ, privind cum norișorii de praf se ridică în aer.

— Și în dimineața asta unde e?

Jack încetă să mai scurme și ridică ochii spre Peggy.

— A plecat acum câteva ore; spunea că simte nevoia să evadeze un timp, să fie singur. Face asta câteodată. Eu îmi fac de lucru de unul singur un timp și apoi… Privirea lui era aproape rugătoare: Doar că e atât de liniște, știi? Nu-ți dai seama cât e de liniște până când nu rămâi singur. Pe Robert nu-l deranjează; uneori cred că ar prefera să fie tot timpul singur, că nici măcar nu ar observa dacă nu m-aș mai întoarce.

Peggy încercă să găsească ceva de spus. Jack reveni la zgârmatul în pământ, și o briză ridică norul de praf, răsucindu-i în direcția potecilor. Jack urmări norul cu privirea și păru să observe pentru prima oară cărările prin iarbă.

— Hei, e chiar grozav.

Înaintă câțiva pași, iar ea putu să vadă capul mișcându-i-se pe măsură ce urmărea cu ochii curbele potecilor.

— Pariez că ar arăta frumos văzute de sus, ca într-un musical din alea vechi de la Hollywood.

Peggy nu-și dădu seama de tensiunea situației decât după ce trecu; dispariția ei bruscă o lăsă simțindu-se puțin descumpănită, ca un actor surprins pe moment de o improvizație sau de o persoană străină pe scenă. Jack încă mai privea pe deasupra potecilor.

— Trebuie să-ți fi luat mult timp să faci asta, zise el. La ce folosesc?

— De fapt, la nimic. Peggy înaintă ajungând să stea alături de el. A fost ideea soțului meu; spunea că a obosit să mă vadă încercând să țin buruienile sub control, că ar trebui să lucrez împreună cu ele, nu împotriva lor.

Dacă nu le poți învinge, alătură-te lor, auzi ea vocea lui Len. *Și uitându-mă la toate astea* – fluturase din mână în direcția tufișurilor și a dealurilor de dincolo de ele – *nu cred c-o să ajungi vreodată să le învingi, Peg.*

— Dacă nu le poți învinge, alătură-te lor, zise Jack, și Peggy tresări ușor și privi în lateral către el. Așa simt și eu uneori în privința lui Robert. Pot să mă uit mai de aproape?

— Dă-i drumul. Peggy se uită la ceas. O să mă duc să fac ceva de mâncare; nimic deosebit, doar niște sandvișuri și ceva fructe, dar dacă vrei să rămâi ești mai mult decât bine venit.

— Se poate? întrebă el lacom. Chiar mi-ar face plăcere. Hrana noastră e destul de… simplă.

Peggy, observând fața trasă și tenul palid al lui Jack, era convinsă de asta.

— Mă duc să pregătesc ceva; vino înăuntru când ești gata.

Stătea în bucătărie, lăsându-și mâinile să facă mișcările familiare de întindere a untului și a maionezei, tăind roșiile și castraveții, în timp ce în minte revedea conversația cu Jack. Erau acolo aluzii pe care ea nu le putea înțelege, adâncimi pe care nu le putea cartografia. Se gândise la ei ca la doi băieți de la oraș jucându-se de-a viața în sălbăticie, și cuvintele lui Jack nu înlăturaseră această posibilitate; dar se mai petrecea și altceva, era sigură. Erau amanți? Se certaseră? Se putea, dar ea nu credea asta. Nu putea lega figura întunecată, intensă pe care o văzuse în urmă cu trei săptămâni de ceva atât de banal ca o ciondăneală între îndrăgostiți.

Prin fereastră îl putea vedea pe Jack plimbându-se încet pe una dintre poteci, cu capul în jos ca și cum s-ar fi concentrat adânc. Se opri, părând conștient de privirea ei ațintită asupra lui, dar în loc să se întoarcă spre cabană ridică ochii spre dealuri, încordat, cu capul aplecat puțin pe o parte ca și cum ar fi auzit ceva. Peggy îi urmări privirea, dar nu putu vedea nimic pe panta dezgolită sau în aerul de deasupra; cu siguranță nimic care să inspire o asemenea atenție concentrată.

Stivui sandvișurile pe o farfurie, apoi tăie niște felii de brânză și le puse, alături de niște biscuiți și struguri, pe o altă farfurie. Se întrebă ce să-i ofere de băut. Berea ar fi fost alegerea potrivită, dar nu avea. Lapte sau suc de portocale; sau poate i-ar plăcea o ceașcă de cafea sau ceai după aceea…

Cântărind încă alegerea băuturilor, puse farfuriile pe masă, apoi se îndreptă spre ușă. Jack nu-și modifică poziția; părea hipnotizat de ceva aflat deasupra dealului. Peggy se uită din nou, sigură că el urmărea un animal, dar acolo nu era nimic care să poată fi văzut.

Îl strigă pe nume, iar el se întoarse spre ea cu o expresie speriată pe chip, ca și cum nu și-ar fi putut aminti cine era ea

sau cum a ajuns el acolo. Apoi clătină ușor din cap și păși spre ea, ca un câine care aude sunetul deschizătorului de conserve și știe că masa lui e gata.

— Îmi pare rău că nu e ceva mai elegant, zise Peggy arătând spre masă, dar servește-te. Nu fi timid.

Își dădu seama imediat că vorbele ei nu erau necesare. Jack se repezi de parcă nu ar fi mâncat de zile întregi, și timp de câteva minute singurul sunet fu vocea lui întrebând dacă mai poate lua un sendviș. Peggy se ridică de două ori să-i reumple paharul cu lapte înainte de a așeza carafa pe masă ca să-și poată lua singur și urmări provizia de brânză și biscuiți micșorându-se. În cele din urmă Jack își goli paharul și oftă mulțumit.

— Mulțumesc, Peggy, a fost minunat, zău. N-am știut cât îmi era de foame până când am văzut mâncarea. Cred că n-o să câștig niciun premiu pentru politețe.

Peggy râse.

— E-n regulă. A trecut mult timp de când nu am mai văzut pe cineva mâncând ceva făcut de mine cu atâta plăcere. Îmi pare rău că nu a fost ceva mai substanțial.

Jack se uită la ceas.

— Doamne, atât e ora? Ar fi mai bine să plec; Robert se va întoarce curând și-o să se întrebe unde sunt, și pariez că și tu ai lucruri mai bune de făcut.

— Nu-ți face griji, sunt stăpână pe timpul meu. Frumos ceas.

Jack zâmbi mândru și ridică încheietura pentru ca Peggy să vadă mai bine. Argintul sclipi spre ea.

— Swiss Army. Părinții mei mi l-au făcut cadou la absolvire. Merge perfect. Se lăsă pe spate în scaun și privi în jur prin cabană: Trăiești singură aici? Ai zis ceva despre soțul tău. El a…?

Se opri, neștiind cum să continue propoziția până la concluzia ei firească, așa că o făcu Peggy în locul lui.

— … a murit, da. Acum patru ani. Cancer. A fost destul de rapid; doctorii nu au putut face prea mult.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Tu nu l-ai cunoscut. S-a stins destul de repede, așa cum a și vrut. Lui Len nu i-a plăcut niciodată să tragă de timp.

— Deci tu trăiești singură aici sus cea mai mare parte a

anului? Ești curajoasă.

Peggy nu-și amintea să i se mai fi spus vreodată că e curajoasă.

— Așa crezi?

— Mda, sigur. Vreau să zic, locul ăsta e destul de izolat, iar tu ești… mă rog, nu chiar tânără. Se îmbujoră la față: Nu voiam să spun… doar că trebuie să fie dură viața pe cont propriu, asta-i tot. Nu te simți niciodată singură?

— Nu, mereu am ceva de făcut. Îmi petrec iarna cu familia pe Insulă; am mai mult decât suficientă companie, cam cât văd în tot restul anului.

Jack dădu din cap. Ochii lui continuau să se miște de jur-împrejurul cabanei și observară întrerupătorul.

— Hei, nu credeam că aveți energie electrică aici.

— Nu avem. E un fel de glumă pentru vizitatori.

— Presupun că nu prea ai așa ceva.

— Ai dreptate. Nepotul meu și familia lui au venit de câteva ori, dar nu în ultimul timp. Lui nu prea îi place aici sus; zice că nu se simte în largul lui. Genul ăsta de locuri nu-i pentru oricine.

Jack aprobă.

— Corect spus. Privi prin ușă înspre coasta dealului și făcu semn cu capul: Ai simțit vreodată că e cineva acolo care te urmărește?

Peggy se gândi.

— Nu, nu chiar. Poate vreun animal câteodată; dar pe aici nu sunt prea multe animale. E de fapt ciudat, ai crede că e un loc special ca să le poți vedea.

Își aminti ceva: Paul, nepotul ei, într-una din rarele lui vizite, stând pe verandă și privind spre dealuri.

— Nepotul meu a spus că îi aduceau aminte de un film de groază închiriat de fiii lui; *Ochii colinei* sau ceva de genul ăsta.

— *Colinele au ochi*, o corectă Jack automat. Da, l-am văzut. Tăcu pentru câteva secunde. Tu crezi asta?

— Ce – că dealurile au ochi? Nu.

— Dar nu simți? insistă el. Ca și cum ar fi cineva acolo, privind, așteptând, ceva cu adevărat bătrân și… nu știu, parte a locului ăsta, păzindu-i, protejându-i, căutând ceva?

Peggy nu-și putu îndepărta uimirea din glas.

— Nu, sincer pot să spun că nu am simțit niciodată așa ceva. Îl privi cercetător: Tu așa crezi?

— Nu știu. Făcu o pauză: Doar că locul ăsta are ceva straniu. Adică, am mai fost în locuri izolate, Robert și cu mine, dar nicăieri nu era ca aici. O să fiu bucuros când o să se hotărască să se mute. Sper să se întâmple curând.

— Credeam că îți dorești să se stabilească undeva.

— Da, dar nu aici.

— De ce nu pleci? Robert pare capabil să se descurce singur, și pare să-i placă modul ăsta de viață mai mult decât ție. De ce stai cu el?

— Întotdeauna am stat cu el.

— Dar ai spus că lui îi place să plece de unul singur, că nu crezi că ar observa dacă tu nu te-ai mai întoarce.

Jack păru stânjenit, ca un martor prins de un avocat deștept.

— Oh, am spus asta numai pentru că eram supărat. Ar observa.

— E iubitul tău? De asta rămâi?

Jack păru șocat.

— Doamne, nu! Nu e vorba de așa ceva. E o istorie veche… Îți amintești că ți-am povestit despre excursia la Sea Island? Ei bine, când am trecut pe acasă pe la Robert să-l luăm, mama lui era acolo, agitată, știi tu, așa cum sunt mamele, iar el devenise destul de nerăbdător, și în cele din urmă a spus doar „Pa, mamă“ extrem de brusc și s-a dus să-și ia bicicleta, iar mama lui s-a întors spre mine și-a zis: „Ai grijă de el!”. Ceea ce era cam ciudat, fiindcă eu aveam doar unsprezece ani, iar Robert nu era genul de puști de care să crezi că trebuie să ai grijă – mă rog, am aflat asta a doua zi. Dar știam ce a vrut să spună. Nu se referea la faptul că ar avea nevoie să fie urmărit ca să nu facă vreo prostie, se referea la faptul că el avea nevoie de cineva care… care să-l aducă înapoi, cam așa ceva, să se asigure că nu pleacă fără să se mai întoarcă.

— De asta stai cu el? Ca să se oprească din colindat?

— Presupun că da. Zâmbetul lui avea o urmă de tristețe. Dar nu prea-mi iese, nu?

— Ești cam departe de Point Gray, dacă asta vrei să spui.

— Mda, și nu văd să ne întoarcem prea curând. Robert vrea să continuăm drumul spre nord, până la Yukon, și apoi s-o luăm spre est.

— Pentru ce naiba?

Jack ridică din umeri.

— El citește mult; are o ladă cu cărți în dubiță, toate despre exploratori și oameni care pleacă în sălbăticie doar cu o cutie de chibrituri, o pușcă și un sac de făină și trăiesc din ceea ce găsesc la fața locului. Cred că asta vrea și el să facă; să meargă în nord și să vadă ce-i acolo, să vadă ce poate face, ce poate găsi. Adoră să citească despre expediția lui Franklin; știi, cea care a dispărut în timpul căutărilor Pasajului de Nord-Vest, și nimeni n-a știut ani de zile ce s-a întâmplat cu ei. Cred că-i place ideea de a dispărea pur și simplu, să nu știe nimeni unde te afli, și apoi să te întorci când ești gata și să povestești oamenilor ce ai descoperit.

— Expediția lui Franklin nu s-a întors.

— Robert își închipuie că el se poate descurca mai bine decât ei.

— Mă rog, atunci ar trebui să-i aduci aminte că Pasajul de Nord-Vest a fost descoperit cu mult timp în urmă și să-i spui că poate ar face bine sa stea mai aproape de casă.

— Nu vrea să găsească Pasajul de Nord-Vest; oricum, el zice că de fapt nu există în realitate, că nu e o rută maritimă așa cum credea toată lumea pe vremea lui Franklin.

— Iar tu o să mergi cu el?

— Presupun că da.

— Să știi că ai de ales.

— Mda, cum ai spus, e o țară liberă. Dar am oarecum senzația că trebuie să merg cu el, să…

— Să ai grijă de el?

— Bănuiesc. Ridică din umeri: Parcă ar fi ceva acolo, așteptându-l, și eu trebuie să mă asigur că se întoarce teafăr, altfel el ar continua să meargă înainte și ar ajunge ca oamenii lui Franklin, nu s-ar mai întoarce niciodată.

Conversația fu întreruptă de sunetul de neconfundat al unui vehicul urcând pe drum spre cabană. Jack se ridică atât de repede încât scaunul aproape că se răsturnă.

— La naiba, e Robert.

— Probabil, aprobă sec Peggy. Nu-ți face probleme, nu e nicio crimă să iei prânzul cu cineva.

— Nu, dar… Robert poate fi… ciudat, straniu uneori. Nu-i spune ce ți-am zis despre faptul că am grijă de el, s-ar supăra rău.

— Secretul tău e în siguranță.

Ieșiră pe verandă și urmăriră dubița înaintând. Robert coborî și-i aruncă o privire aspră lui Jack.

— Bănuiam eu că o să te găsesc aici, zise, ignorând-o pe Peggy. Hai să mergem.

— Bună ziua și ție, replică Peggy. Ești genul prietenos, nu-i așa? Pe vremea mea s-ar fi considerat nepoliticos să poruncești unei persoane să plece de sub acoperișul altcuiva. Presupun că timpurile s-au schimbat. Sau ești doar tu necioplit de la natură?

Robert o fixă, dar ea nu-i dădu ocazia să vorbească.

— Jack se află aici la invitația mea; a mâncat un prânz bun, și trebuie să spun că avea multă nevoie de el, iar tu arăți de parcă ți-ar prinde bine ceva decent în interior, indiferent de ce crezi. Așa că poți fie să rămâi aici și să-mi dai voie să vă aranjez câteva sandvișuri, ceea ce sunt foarte pregătită să fac dacă și tu ești pregătit să fii civilizat, sau poți să te urci înapoi în dubiță și să pleci, cu sau fără Jack, dar cred că asta e decizia lui, nu a ta. A găsit singur drumul încoace și bănuiesc că poate găsi drumul și înapoi dacă decide să mai stea puțin.

Robert începu să spună ceva; ceva nu foarte plăcut, dacă te luai după expresia care îi străbătu chipul. Apoi inspiră adânc.

— Mda, ai dreptate. Poate să rămână dacă vrea. Nicio problemă.

Se întoarse spre dubiță.

— Stai o clipă, zise Jack, coborând de pe verandă. Nu pleca. Peggy a zis că poți să rămâi, o să-ți facă niște sandvișuri. Nu fi măgar. Trebuie să fii la fel de înfometat ca și mine.

— Avem de mâncare acasă, replică Robert; dar încetini.

Jack se întoarse și-i aruncă o privire rugătoare lui Peggy.

Ce pot să fac? stătea scris pe fața lui.

— Robert. *Robert.*

El se opri, dar rămase cu spatele la Peggy.

— Dacă nu vrei să rămâi acum, în regulă; poate nu e momentul potrivit, poate ai treabă, nu știu. Dar ce de nu v-ați întoarce amândoi la cină? Am niște friptură în frigider care trebuie mâncată și pot să fac salată și cartofi copți. Sună bine?

— Ce spui, Robert? întrebă Jack dornic. O să vin cu tine acum, apoi ne întoarcem amândoi mai târziu și luăm cina.

Robert se uită la Jack, apoi la Peggy. Ea întinse mâinile în față, cu palmele în afară, ca un polițist dirijând traficul.

— Fără motive ascunse, fără nicio obligație, doar o șansă

pentru mine să vă ofer o masă bună și să mai vorbesc și cu altcineva decât cu mine însămi. Mi-ați face o mare favoare, amândoi.

— Da, mormăi în cele din urmă Robert, da, bine, o cină ar fi grozavă.

— Bun! Atunci, pe la șase.

Robert urcă pe locul șoferului, iar Jack mimă un *Mulțumesc!* și-i făcu cu mâna; soarele sclipi pe cadranul ceasului lui, făcând-o să strângă din ochi. El urcă pe partea cealaltă și ea urmări încă o dată dubița trecând de poartă și dispărând după curbă.

— Sper că am făcut ceea ce trebuie, zise cu voce tare. Oare de ce nu pot să fie lucrurile simple?

După-amiaza se scurse. Peggy mai lucră puțin la poteci, curățând buruienile nesupuse. În cele din urmă se îndreptă de spate și privi peste valea de jos. Era priveliștea ei favorită, în special în lumina după-amiezii târzii, și ea stătu s-o admire timp de câteva minute, urmărind jocul de lumini și umbre peste copaci. Vântul, care toată ziua se învârtise sporadic în jurul ei, încetase în sfârșit, și totul era liniștit, calm și limpede.

Se întoarse subit și privi în spatele ei. Ar fi putut jura că cineva o strigase pe nume, dar acolo nu era nimeni; cel puțin nimeni care să poată fi văzut. Totuși persista sentimentul că era cineva acolo; îi simțea ochii ațintiți asupra ei, urmărind-o.

Colinele au ochi.

Pentru prima dată își dădu seama cât de expuse erau ea și cabana și cât de mici. Într-adevăr, ce nebunie să crezi că ceva atât de firav și de neimportant în esență cum este omul s-ar putea impune cumva asupra acestor pământuri. De când existaseră ele aici? Cât vor dura după ce ea va dispărea? *Lucrează cu ele, nu împotriva lor,* spusese Len. *Dacă nu le poți învinge, alătură-te lor.* Dar cum ai putea să lucrezi împreună cu ceva, să te alături la ceva ce nu poți înțelege?

Scutură din cap. Genul ăsta de prostii venea de la faptul că trăia prea mult singură. Poate că Paul avea dreptate; poate era timpul să înceapă să se gândească să se mute pe insulă permanent.

Sau poate ai nevoie doar de o masă bună și caldă, zise o voce în interiorul ei. *Băieții o să apară curând; mai bine du-te.* Aruncă o ultimă privire dealului, apoi se întoarse spre cabană. Clopoțeii

de vânt sunară slab când trecu pe lângă ei, singurul sunet în nemișcarea generală.

Înăuntru, porni radioul; dintr-un motiv oarecare nu voia să analizeze faptul că liniștea i se părea apăsătoare. Semnalul nu era puternic, dar vocea moderatorului promitea „șlagărele tale favorite din vremurile bune”, și asta era mai bine decât deloc. Încălzi cuptorul și înveli jumătate de duzină de cartofi în folie de aluminiu, acompaniată de „The sound of silence” a lui Simon and Garfunkel, apoi începu să pregătească ingredientele salatei: castravete, ridichi, roșii, ciuperci, salată verde. Pe când răsturna ultimele ciuperci de pe tocător în castron, își aruncă ochii pe fereastră și zări o siluetă stând pe una dintre poteci, privind în urmă spre panta dealului. *Jack,* își spuse în sinea ei recunoscând părul deschis la culoare, și se uită la ceas. Era cinci și zece. *Au venit mai devreme. Probabil că le e foame.*

Simon and Garfunkel cedă locul lui Buddy Holly cu „Peggy Sue”. Cuptorul bâzâi, indicând că ajunsese la temperatura corectă, și ea împinse cartofii înăuntru. Când reveni la fereastră, silueta dispăruse.

— Haideți înăuntru, strigă ea, ușa e deschisă, faceți-vă comozi.

Puse ultimele roșii tăiate deasupra salatei, apoi își dădu seama că nu intrase nimeni.

— Hei! E cineva acolo?

Buddy Holly cântând melodios despre Peggy Sue fu singurul răspuns.

Peggy se duse la ușă și privi afară. Nu se vedea nimeni. Dubița nu era acolo și își dădu seama că nu o auzise urcând drumul. *E o seară așa de frumoasă, poate că au venit pe jos.* Se uită spre dreapta, acolo unde ieșea din pădure cărarea pe care ar fi trebuit ei să vină, dar nu era nimeni acolo.

Un țiuit static de la radio o făcu să tresară. Pentru o clipă se auzi numai un bâzâit slab; apoi Buddy Holly reveni, luptându-se cu paraziții, căci îl auzi repetând „Peggy”. O altă izbucnire de zgomot alb, apoi semnalul redeveni clar; numai că acum cânta Beatles, la jumătatea piesei „Help!”.

— Interferențe, murmură ea pentru sine. Seara canalele se suprapuneau adesea; un alt post se intersecta cu primul. Ieși afară și se uită după colțul cabanei, dar nici acolo nu se vedea nimeni. Când reintră, „Help!” se termina, și auzi vocea

moderatorului. „Urmează alte șlagăre după pauză”, spunea el, iar ea își dădu seama că radioul transmisese tot timpul același post. Probabil au luat discurile lor, sau CD-uri, sau ce folosesc ei acum, și au făcut un mixaj, hotărî ea.

Puse salata pe masă și scoase cotletele din frigider. Tocmai începea să desprindă grăsimea de pe margini când în difuzor se auzi o nouă izbucnire de paraziți, apoi se stinse cu totul. Ea manevră butonul de pornire, încercă potențiometrul, dar fu incapabilă să prindă vreun semnal. *Au murit bateriile*, se gândi. *Le-am înlocuit abia săptămâna trecută; zău așa, nu se mai fac lucruri ca...*

Se întrerupse în mijlocul gândului la auzul unei voci strigând-o pe nume. *De data asta categoric nu e Buddy Holly,* își zise și porni spre ușă, gata să-i întâmpine. Ceea ce văzu o făcu să înlemnească în cadrul ușii.

Robert alerga spre ea prin iarbă; alerga sălbatic, fără să-i pese, ca un nebun chiar, strigându-i numele din toate puterile. Într-o secundă ea își scutură teama și porni să traverseze curtea în întâmpinare, întâlnindu-l în apropierea jeepului. El se prăbuși la pământ, iar ea îngenunche alături de el așteptând să-și tragă răsuflarea.

— Robert! Robert, ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat?

— Jack, gâfâi el; Jack... a dispărut... trebuie să mă ajuți... a dispărut pur și simplu...

— A dispărut! Cum adică? Unde a dispărut?

Încă mai gâfâia, și ea văzu că avea fața albă. Se strădui să se ridice în genunchi și se răsuci uitându-se în urmă, în direcția pantei despădurite.

— Nu știu... noi veneam încoace... mergeam pe jos... și apoi el a dispărut... nu l-am văzut...

— Bun. Peggy vorbi limpede, calm: Inspiră adânc... încă o dată... așa, acum e mai bine. Așadar – zise când respirația lui se mai calmase întrucâtva – de ce nu ați venit cu mașina?

— Nu pornea; i-a murit bateria sau ceva de genul ăsta.

— Bine, deci v-ați hotărât să veniți pe jos, și Jack a luat-o înainte, iar tu l-ai pierdut din vedere. Ei bine, se pare că misterul nu e unul foarte complicat; el e deja aici.

Robert se holbă la ea.

— Cum adică, e deja aici? aproape că șopti.

— L-am văzut, acolo. Peggy arătă spre poteci: M-am uitat pe

fereastră și era acolo.

— Acum unde e?

Peggy se încruntă.

— Mă rog, nu știu; am ieșit afară, dar nu l-am putut vedea. M-am gândit că ați venit amândoi mai devreme și vă uitați prin jur.

— Când s-a întâmplat asta?

— La cinci și zece; m-am uitat la ceas.

— Imposibil, zise Robert plat, cu o urmă de disperare în glas. La cinci și zece abia dispăruse, iar eu îl căutam la o milă distanță de aici. Nu avea cum să ajungă atât de repede.

Peggy simți cum ceva scăpa de sub control și se agăță de primul lucru care îi trecu prin minte.

— Cum de știi exact când a dispărut?

— Tocmai mă uitasem la ceas, să văd dacă ajungem la timp; și apoi el nu mai era.

— Poate e ceva în neregulă cu ceasul tău.

Robert scutură din cap.

— Merge perfect.

Coborî ochii spre încheietura mâinii stângi și Peggy îl văzu pălind din nou.

— Ce dracu'… șopti el, iar Peggy se aplecă să se uite.

Cadranul ceasului digital era gol.

Robert începu să tremure.

— Ce se petrece? zise, cu un glas mult deosebit de cel al tânărului morocănos pe care îl cunoscuse ea mai devreme. Unde e Jack?

— Nu știu; dar nu se poate să se fi dus departe. V-ați certat cumva? E posibil ca din cauza asta s-o fi luat înainte?

— Dar nu a luat-o înainte, spuse Robert, cu o voce care părea periculos de aproape de lacrimi. Tocmai asta e. Mergeam unul lângă altul, și el m-a întrebat cât e ceasul, eu m-am uitat la ceas – a durat doar câteva secunde, știi cât îți ia să te uiți la un ceas – și apoi el pur și simplu… dispăruse.

— Se poate să fi… nu știu… să fi ieșit de pe potecă? Să se fi ascuns după un copac?

Robert o privi inexpresiv.

— De ce să fi făcut asta?

— Nu știu. Peggy inspiră adânc. Băiatul era destul de zăpăcit, chiar și fără să-și mai piardă și ea controlul. Ca să facă o glumă? Să se uite la ceva? O necesitate fiziologică?

El clătină din cap.
— Nu.
— Gândește! Ești sigur că l-ai căutat bine?
— Sunt sigur. Nu avea timp să se ducă nicăieri, nici dacă alerga ca Donovan Bailey. L-aș fi văzut.
— Bine. Peggy se gândi o clipă: Spui că vă aflați amândoi la distanță de o milă de aici, la ora cinci și zece, adică la aceeași oră la care eu m-am uitat pe fereastră și l-am văzut pe Jack aici, la cabană. Aș zice că bateria de la ceasul tău era pe terminate și nu ți-a arătat ora corect, și din cauza asta Jack pare să se fi aflat în două locuri în același timp.
Robert scutură din nou din cap.
— Nu.
Se uită drept la Peggy. Respirația îi era încă neregulată; probabil alergase întreaga milă până la cabana ei.
— Jack a dispărut. Apoi, mai încet: Ce-o să mă fac?

Peggy îl conduse înăuntru și-l așeză pe un fotoliu, apoi ieși iar pe verandă. Ceasul radioului murise odată cu bateriile, dar vechiul ei ceas mecanic de mână arăta aproape șase. *Timpul când trebuiau să sosească Jack și Robert...*
Strigă: „Jack!” și sunetul propriei voci în liniște o făcu să tresară. Așteptă un moment, apoi strigă din nou, dar singurul răspuns fu clinchetul clopoțeilor. Ocoli cabana, fără să știe exact de ce; Jack nu părea genul care să joace farse fără rost, și ea nu se aștepta să-l vadă, dar totuși căută, pentru că părea un lucru corect – și singurul posibil.
Rămase în fața cabanei, privind valea. Toți copacii aceia; dacă cineva s-ar rătăci printre ei, ar putea dispărea pentru totdeauna. Se cutremură, apoi scutură capul. Jack nu dispăruse; trebuia să existe o explicație. El și Robert se certaseră; Jack plecase ca o furtună, iar Robert era prea jenat ca să-i mărturisească asta ei. Probabil Jack se întorsese deja la tabăra lor... dar asta nu explica de ce fusese lângă cabană la cinci și zece. Doar dacă nu venise la cabană așa cum fusese inițial planificat, apoi decisese că nu poate să dea ochii cu Robert, și se întorsese pe drum... nu, era prea complicat. Inspiră adânc, ocoli o latură a cabanei... și se opri brusc la vederea unei siluete pe potecă.
Numai că nu era o siluetă, își dădu ea seama o fracțiune de secundă mai târziu; acolo nu era nimeni, nimic. I se păruse ei,

asta era tot; poate că așa se întâmplase și mai devreme, ridicase ochii și-și amintise imaginea dinainte de prânz a lui Jack stând pe potecă. El nu se aflase deloc acolo; Robert avea dreptate. În care caz…

— Trebuie să mergem să-l căutăm pe Jack.

Robert ridică ochii spre ea de parcă nu ar fi înțeles. Peggy rezistă impulsului de a-l scutura.

— M-ai auzit? Am spus că trebuie să mergem să-l căutăm pe Jack.

— N-ar trebui… n-ar trebui să chemăm poliția?

— Ba da; dar mai întâi trebuie să mergem să-l căutăm. Îi spuse despre greșeala ei în privința siluetei: Nu a fost deloc el acolo. Așa că probabil l-ai pierdut pe drum. S-ar putea să se fi accidentat, sau să se fi rătăcit, altfel ar fi ajuns deja aici. Da, o să anunțăm și poliția când ne întoarcem. Chiar dacă i-am anunța acum, s-ar face aproape întuneric înainte de a putea ajunge ei aici; n-ar putea începe căutările decât dimineața. Noi suntem deja aici; avem cele mai multe șanse să-l găsim.

Stinse cuptorul – *ultimul lucru de care aș avea nevoie acum ar fi să mă întorc și să găsesc totul ars* – apoi adunară împreună câteva provizii: două lanterne, o trusă de prim ajutor, câteva sticle cu apă, un cuțit în teacă. Ea le puse într-un rucsac pe care i-l dădu lui Robert. Apoi se duse în dormitor și scoase carabina din spatele dulapului. Vederea armei păru să-l facă pe Robert să-și dea seama cât de serioasă era situația.

— La ce-ți trebuie asta?

— Sunt tot felul de animale prin jur, și multe dintre ele încep să fie active pe la ora asta. E teritoriul lor, nu al nostru, dar asta nu înseamnă că vreau să devin hrana lor.

— Știi s-o folosești?

Peggy se uită plat la el.

— N-ar fi de prea mare folos s-o am aici dacă n-aș putea s-o folosesc. Nu sunt campion olimpic la tir, dar de la cincizeci de metri pot să nimeresc. Hai să mergem.

Se îndreptară spre cărare, ocolind potecile. O adiere slabă de vânt ridica praful de-a lungul uneia dintre ele. Peggy era conștientă de panta dealului ridicându-se deasupra lor în stânga, și nu-și putea înlătura senzația că cineva îi urmărește. Cum spusese Jack? *E ceva acolo, privind, așteptând, ceva cu adevărat bătrân și… nu știu, parte a locului ăsta, păzindu-i,*

protejându-l, căutând ceva. Nu; trebuia să înceteze, să înceteze acum. Astfel de gânduri nu erau deloc bune. Trebuia să se concentreze.

— Hai, Robert, strigă peste umăr, să mergem. Avem o zonă întinsă de acoperit, și în câteva ore se întunecă. Ia-o tu înainte; a trecut ceva timp de când am umblat ultima dată pe aici. Continuă să-l strigi pe Jack și fii cu ochii-n patru.

Porniră pe cărare. Era mai vag conturată decât își amintea Peggy, dar totuși încă distinctă; suficient de clară ca să arate direcția, chiar pentru un ochi neexperimentat. Strigau cu rândul și priveau atent în jur, uitându-se într-o parte și-n alta, căutând orice urmă a lui Jack; dar nu era nimic, nicio urmă a trecerii lui, niciun indiciu care să-i sugereze prezența. Se opreau din când în când să asculte și să-și ofere ocazia de a se odihni; dar petrecură mai mult timp numai într-un singur loc, când Robert indică locul în care îl văzuse pentru ultima oară pe Jack.

— Aici, zise el, arătând. Eu stăteam aici, iar Jack se afla la vreo patru metri în fața mea, și apoi... a dispărut.

Peggy privi în jur, vrând să observe vreun semn, vreun indiciu al trecerii lui, dar acolo nu era nimic care să diferențieze locul de oricare altul prin care trecuseră. Mesteceni, plopi și pini se înghesuiau în jurul lor, dar nu atât de deși, gândi ea, încât cineva să poată dispărea printre ei și să fie pierdut din vedere în câteva secunde. Un vânt slab mișca ramurile și ceva se foi printre tufișuri, o veveriță, bănui ea după sunet. Strigară, dar nu răspunse nimeni, și căutară de ambele părți ale potecii, dar nu era nici urmă de Jack. Își Continuară drumul fără o vorbă.

Robert mergea tot în față, Peggy în urmă; poteca nu era suficient de largă pentru a permite să treacă mai mult de o singură persoană. *Șir indian.* Expresia din copilărie răsări pe neașteptate în mintea lui Peggy, însoțită de gândul: *Presupun că nu i se mai poate spune așa, dar șir indigen nu sună bine. Sau ar trebui să fie șir băștinaș?* Băștinașii... oare ce...

„Băștinașilor nu le place locul ăla.” Cine spusese asta? Cineva cu care ea și Len se întâlniseră întâmplător în oraș, cu ani în urmă, cineva care cunoștea zona și rămăsese surprins când ei îi spuseseră unde locuiau. „Băștinașilor nu le place locul ăla”, spusese el. „Niciodată nu le-a plăcut. Nu știu de ce; nu-i poți înțelege perfect. A fost un prospector care trăia acolo, nu departe de locul vostru, bănuiesc, și avea sentimentul că

provoacă… mă rog, soarta, zeii, sau așa ceva… Ce s-a întâmplat cu el? Într-o zi pur și simplu a plecat; a dispărut. Unii și-au închipuit că în cele din urmă a dat lovitura și a fugit cu aurul, alții spun că a făcut claustrofobie; indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu a avut efect pozitiv asupra reputației locului.”

De ce se gândea la asta tocmai acum? Se cutremură necontrolat și se bucură că Robert mergea în față și n-o putea vedea. Se grăbi să micșoreze distanța dintre ei; și deși respira tot mai greu, iar durerea din picioare se întețea, nu se opri până nu ajunseră la cabană.

Arăta în general așa cum și-o amintea ea; o structură scundă, rudimentar construită din bârne de pin uzate de vreme, cu o singură ușă și o fereastră în față și un horn de tablă înclinat pe acoperiș. Nu ieșea fum pe coș, nu se simțea nicio mișcare în interior, nici în exterior; numai zgomotul vântului, în depărtare un corb croncănind răgușit și propriile respirații. Soarele apunând se reflecta în fereastră, creând o iluzie momentană de viață, dar niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Nu era nevoie. Jack nu se afla acolo.

Verificară cabana, numai ca să fie siguri, și dubița care stătea inutilă în față, apoi strigară până răgușiră, dar nu făceau decât să repete o rutină, iar Peggy știa asta. Robert încercă din nou mașina, dar bateria era irevocabil moartă. Tăcuți, se întoarseră pe drumul pe care veniseră.

Acum nu mai strigau, nici nu mai căutau semne; unicul lor gând, cu toate ca nerostit, era să se întoarcă acasă la Peggy înainte de lăsarea întunericului. Soarele coborâse deja dincolo de deal și umbrele se lungeau repede, iar Peggy se pomeni urmărind cu atenție poteca dinainte. O dată i se păru că aude o mișcare în copacii din dreapta lor și se opri, apucând brațul lui Robert; dar era numai vântul. Își Continuară drumul în liniște, fără să se mai oprească.

Ajunseră la cabană când ultima geană de lumină se stingea pe cerul de la apus. Pe Peggy o durea fiecare încheietură și fiecare mușchi al corpului, dar aprinse lămpile cu propan și puse apă la fiert pentru cafea, în timp ce Robert se prăbuși pe un scaun și-și cuprinse capul în mâini. În final, când nu mai știu ce altceva util ar mai putea face cu mâinile, Peggy se așeză în fața lui.

— Robert.

El privi spre ea cu ochi obosiți.

— Robert, e timpul să telefonăm la poliție. O fac eu, dacă vrei.

— Da, ar fi bine. Mulțumesc.

N-ar fi crezut că e același Robert pe care îl văzuse mai devreme în aceeași zi. Părea pierdut, slăbit, și ea își dădu seama speriată că Jack greșise, greșise întru totul când îi spusese că pe Robert nu l-ar fi deranjat dacă Jack ar fi dispărut și nu s-ar mai fi întors niciodată. Era constrâns de ceva din interiorul lui Robert, dar Jack, credea ea, fusese întotdeauna prezent, o legătură cu viața pe care o lăsase în urmă și o cale înapoi către ea. Atâta timp cât Jack stătuse alături de el, Robert fusese în continuă mișcare; acum, fără el, Peggy avea sentimentul că nu va mai exista Pasajul de Nord-Vest. Își dorea ca Jack să fi știut cumva acest lucru.

Se îndreptă spre telefon, unul vechi cu di; c. Ridică receptorul și ascultă o clipă, apoi apăsă în furcă de două, trei, patru ori, în timp ce expresia de pe chipul ei trecea de la mirare la îngrijorare și teamă. Repuse receptorul în furcă.

— N-are ton.

Robert se holbă la ea.

— Cum adică n-are ton?

— Exact cum am spus. Probabil s-a întrerupt linia pe undeva. Nu putem suna.

— Grozav. Al dracului de grozav.

O furie amestecată cu teamă trecu peste chipul lui și pentru o clipă semănă iar cu Robert cel de dinainte.

— Și acum ce facem?

— Bem o cană de cafea și mâncăm ceva; apoi ne urcăm în jeepul meu și mergem în oraș sa povestim la politie ce s-a întâmplat. După asta suntem în mâinile lor.

— N-ar trebui să plecăm acum?

— Sincer, până nu torn niște cafea în mine n-o să fiu în stare să conduc nicăieri, și aș fi surprinsă dacă tu n-ai fi în aceeași stare. Iar poliția n-o să poată începe căutările decât dimineața; încă o jumătate de oră n-o să mai aibă nicio importanță acum.

Robert o privi trist.

— Presupun că nu, zise în cele din urmă.

Își făcu de lucru cu ritualul preparării cafelei. În timp ce măsura și turna, ceva îi atrase privirea dincolo de fereastră și ridică automat ochii.

Un chip se uita fix la ea.

Scoase un țipăt scurt, sufocat, și scăpă lingurița, care zăngăni pe masă. Îi luă o secundă să-și dea seama că ceea ce vedea era propria reflexie, încadrată de întunecimea ferestrei și de ceea ce se întindea dincolo de ea. Doar asta putea să fie. Nu era nimeni afară.

Dar văzuse ceva pe fereastră, cu coada ochiului, înainte de a ridica privirea. Nu; fusese reflexia a ceva din cameră. Cabana era luminată puternic, iar ferestrele acționau ca niște oglinzi.

În fața cabanei sunau clopoțeii de vânt.

Peggy fu dintr-odată conștientă că se simțea expusă. Cabana mică, cu lumina croindu-și drum pe ferestre afară în beznă, nu-și avea locul aici; era un intrus, și prin urmare o țintă. Se întoarse spre Robert.

— Trage draperiile.

— Ce?

Ea arătă spre ferestrele largi îndreptate spre vale.

— Lasă ferestrele deschise, dar trage draperiile.

El făcu ce îi ceru, în timp ce ea se întinse spre șnurul jaluzelelor de la fereastra bucătăriei. Jaluzelele venețiene se închiseră cu zgomot. *Așa e mai bine*, își zise ea și duse cafeaua în living.

Stătură și băură, amândoi căutând inconștient refugiu în actul obișnuit, de fiecare zi. Se lăsase tăcerea între ei, căci nu era nimic de spus sau nu voiau să spună nimic. Clopoțeii sunau acum mai tare, singurul sunet în vasta întindere din jurul lor. Singurul sunet…

Un gând care se ascundea în mintea lui Peggy de ceva timp ieși la iveală, iar ea ridică ochii, ascultând atent. Trânti ceașca pe masă în fața ei atât de tare încât cafeaua stropi într-o parte. Robert tresări.

— Ce… începu el, dar Peggy ridică mâna.

— Ascultă! șopti ea imperios. Robert se uită la ea nedumerit. Ce auzi? Spune-mi…

Robert încercă să se concentreze.

— Nimic, zise în cele din urmă. Doar zgomotul clopoțeilor, atât. De ce, tu auzi ceva? Crezi că e…

— *Ascultă.* Da, auzim clopoțeii, dar nu și vântul printre copaci; ar trebui să auzim ramurile, nu? Iar ferestrele sunt deschise, dar draperiile nu se mișcă, sunt absolut nemișcate. *Deci de ce*

auzim clopoțeii, dacă nu bate vântul?

Robert se holbă o clipă la ea, neînțelegând. Apoi păli.

— Ce vrei să spui? întrebă; dar ea citi în ochii lui că deja cunoștea răspunsul sau măcar o parte din el; destul, oricum.

— Spun că trebuie să plecăm, zise Peggy, uimită de fermitatea vocii ei. Acum. Nu te mai obosi cu luminile. Hai să mergem.

Își luă poșeta și cheile de pe raftul lor și porni spre ușă. Nu voia să iasă acolo, nu-i venea să părăsească încăperea, și numai cu un efort extraordinar de voință puse mâna pe clanță și deschise ușa de lemn, lăsând o dâră strălucitoare de lumină peste terenul pietros. I se păru că vede ceva mișcându-se la capătul ei îndepărtat, ceva înalt și subțire, dar nu se uită, *nu vru* să se uite, concentrându-se în schimb la mersul către portiera din dreptul șoferului cu ochii în pământ, mergând, nu fugind, n-o va lua la fugă…

— Hei!

Glasul lui Robert răsună în spatele ei, iar ea se întoarse și-l văzu tot pe verandă, privind, nu spre jeep, ci spre poteci. Îi urmări privirea, și în lumina slabă aruncată de luna în ultimul pătrar putu observa o siluetă stând tăcută, la aproximativ douăzeci de metri de ei.

— Jack! strigă Robert, cu glasul inundat de ușurare. Coborî de pe verandă și se îndreptă spre siluetă. Hei, omule, ne-am făcut griji! Unde-ai fost? Ce s-a întâmplat?

Peggy simți un fior de gheață pe șira spinării.

— Robert – Robert, vino aici, strigă ea, frica făcându-i vocea să tremure. Vino imediat aici; trebuie să mergem.

El se opri și întoarse capul spre ea.

— Nu vezi? zise, nedumerit. E Jack! Se întoarse iar spre siluetă: Hai, vino înăuntru, mănâncă ceva, spune-ne ce s-a întâmplat. Ești rănit?

— Robert! Glasul lui Peggy suna ca o împușcătură: Nu e Jack. Nu vezi? *Nu e Jack.*

— Ce vrei să spui? Bineînțeles că el e! Vino încoace omule, să te vadă și Peggy, o sperii…

Robert se apropiase tot timpul de siluetă, care rămânea nemișcată și tăcută. Brusc, când se afla la numai trei metri distanță, se opri, și ea îl auzi scoțând un țipăt strangulat.

— Ce… ce ești tu? Ce se petrece? Apoi, mai acut, gâtuit, ca un

copil: Peggy, ce se petrece?

Părea înlemnit, iar Peggy se gândi pentru o clipă că ar trebui să se ducă la el, să-l tragă cu forța în jeep, dar își dădu seama că ea nu s-ar putea apropia de silueta aceea. Un foc de atenționare, dacă s-ar fi gândit să ia pușca, ar fi putut rupe vraja, dar arma era în cabană… Deschise ușa mașinii și apăsă pe claxon din toate puterile.

Sunetul o făcu să tresară, cu toate că se aștepta să-l audă, iar efectul asupra lui Robert fu galvanic. Se răsuci și începu să înainteze spre jeep într-o alergare împleticită, târșâind picioarele; când se apropie îl putu auzi suspinând printre gâfâituri, suspine neregulate, icnete, iar ea fu bucuroasă că nu se aflase suficient de aproape ca să vadă clar silueta.

Cheile îi scăpară de două ori dintre degetele pe care brusc le simțea ca pe niște crenguțe uscate. Acum, la a treia încercare, reuși să introducă cheia în contact și o răsuci. Nimic. O răsuci din nou. Nicio reacție. Încercă să aprindă farurile, dar nu obținu nicio sclipire de lumină. Bateria era moartă și își dădu seama că undeva adânc în subconștientul ei ar fi trebuit să se aștepte la asta.

Robert se întoarse spre ea, cu ochii licărind de panică.

— Hai, pornește, dă-i drumul! Ce mai aștepți?

— Bateria e moartă.

Pieptul i se ridica în timp ce încerca să doboare panica izvorând în interiorul ei. Robert începu să geamă, un sunet jos, ca un bocet, iar Peggy își forță mintea să-și revină. *Gândește, gândește,* își spuse ea. *Există o cale de a face asta, știi că există, trebuie doar să te calmezi, amintește-ți…*

Vocea lui Len răsună în urechea ei, atât de limpede încât pentru un moment i se păru că se afla alături de ea. „Nu e greu”, îl auzi spunând, „atâta timp cât e standard; cele automate sunt mai înșelătoare.” Și își aminti; îl întrebase, odată, ce se fac dacă moare bateria, acolo sus unde nu se mai găsește nicio mașină pe mile întregi. „Ne asigurăm că bateria nu moare”, zisese el râzând, iar când ea îl presase – vorbea serios, se putea întâmpla, ce e de *făcut?* — el replicase vesel: „Nu-i o problemă; apeși pe ambreiaj, bagi în a doua, lași gravitația să-și facă treaba, eliberezi ambreiajul, și pleci la drum, încet-încet. Te asiguri că ai cheile în contact, și pilotezi puțin; atâta timp cât motorul nu se oprește bateria se va încărca la loc.”

Ea nu avea intenția să se oprească odată pus motorul în funcțiune.

Inspiră adânc. Jeepul era parcat pe teren plat, și panta începea la douăzeci de picioare distanță. Avea nevoie de ajutor.

— Robert.

El continua să geamă, privind pe fereastră, și Peggy riscă să se uite și ea. Silueta părea mai aproape.

— Robert! Ascultă-mă!

Nimic. Se întinse și-l zgâlțâi, iar el se întoarse spre ea cu ochii larg deschiși și înspăimântați. Spera că poate s-o audă.

— Trebuie să cobori și să împingi mașina, zise, rar și clar. El începu să spună ceva, dar ea îl întrerupse: Fă-o, Robert. Acum.

— Nu pot coborî, nu pot, nu…

— Trebuie. Poți s-o faci, Robert, dar trebuie să te grăbești. Doar până unde începe panta. Câțiva metri, după aia te urci la loc.

Pentru o clipă se gândi că el avea să refuze; apoi, fără un cuvânt, deschise ușa și coborî împleticit, pe jumătate căzând. Peggy răsuci cheia, apăsă pe ambreiaj, băgă a doua și începu să ruleze, încet, apoi mai repede, Robert împingând din toate puterile.

Păru să dureze ore până să acopere întreaga distanță; apoi Peggy simți cum mașina căpăta impuls, și Robert sări înăuntru, trântind portiera. Ea șopti:

— Mergi, te rog, mergi, și ridică piciorul de pe ambreiaj.

Pentru o secundă, teribilă, crezu că nu avea să meargă, că greșise ceva, că-i scăpase ceva. Apoi motorul reveni la viață, și ea aprinse farurile, trecură de poartă și luară curba, și cabana dispăru în spatele lor, împreună cu toate celelalte lucruri care pândeau în întuneric.

Nu vorbiră pe drumul spre oraș. Peggy se concentră asupra drumului cu o încrâncenare care îi dădea dureri de cap, fericită că avea la ce să se gândească în afară de ceea ce lăsaseră în urmă, în timp ce Robert stătea ghemuit pe scaunul lui. Nu-l întrebă ce anume văzuse, iar el nu-i oferi nicio informație. Singurele cuvinte rostite de ea, când se apropiau de postul de poliție, au fost:

— Limitează-te la fapte. Asta-i tot ce vor ei să audă. Nimic altceva. Înțelegi?

Iar Robert, palid, tremurând, aprobă.

Își spuseră povestea, în repetate rânduri, și răspunseră la întrebări, împreună și separat. Peggy nu știa exact ce îl întrebau pe Robert; deduse, din unele întrebări adresate ei, că era suspectat, cu toate că în cele din urmă nu ieși nimic din asta.

Autoritățile intrară în acțiune, evident urmând procedurile și instrucțiunile caracteristice unei astfel de situații. Se făcură apeluri către cei care puteau ajuta; se trimiseră echipe de căutare; se angajă un avion de recunoaștere. Urmară alte întrebări, cu toate că fără alte răspunsuri. Peggy se întreba uneori unde își aveau locul lucrurile pe care nu le spusese: vârtejurile de praf și sunetul clopoțeilor într-o zi fără vânt, cineva (nu Buddy Holly) strigând-o pe nume, silueta pe care o văzuseră afară, bateriile descărcate, telefonul mort. Își imagina care ar fi fost reacția dacă ar fi spus poliției că ar trebui să examineze legendele indigene locale și dispariția cu ani în urmă a unui prospector, sau faptul că simțise dealul urmărind-o, sau că Jack nu dispăruse cu totul, era încă acolo, pândind, și că el doar avusese grijă de Robert.

Toate căutările nu duseră la nimic; nu se mai descoperi nicio urmă a lui Jack. Printr-o întrebare întâmplătoare pusă unuia dintre voluntari obținu informația că telefonul din cabană funcționa perfect. Peggy însă nu se întoarse; nimeni nu se aștepta ca o femeie de șaizeci și trei de ani să participe la căutare, și toată lumea îi spuse că înțelegea de ce prefera să stea la hotelul din oraș. Ei nu înțelegeau, desigur, nimic, dar Peggy nu încercă să le explice.

Paul veni cât putu de repede. Și el se purtă foarte înțelegător, deși fusese surprins de decizia mătușii lui de a pune imediat proprietatea în vânzare. Era bine venită să stea cu el și familia lui cât de mult simțea nevoia, asta nu mai trebuia spus; dar nu cumva se grăbea puțin? Da, fusese un eveniment tragic, teribil, dar poate ar trebui să mai aștepte un timp, să amâne luarea unei decizii… doar nu voia să facă ceva ce va regreta mai târziu…

Dar Peggy insistă. Dacă Paul ar vrea să meargă cu ea să-și adune câteva haine și lucruri personale, i-ar fi recunoscătoare; va aranja cu o firmă să împacheteze și să pună la păstrare restul până când își va găsi ea o locuință. Luase o hotărâre definitivă, și cu toate că el nu era de acord, Paul nu mai obiectă.

Urcară dimineața devreme, în prima zi după ce căutările încetaseră. Peggy se mișcă repede, împachetând lucrurile pe care voia să le ia cu ea, în timp ce Paul golea mâncarea din frigider și cămări. Când totul fu încărcat în mașina sa, dădu ocol cabanei ca să se asigure că totul era încuiat, în timp ce Peggy aștepta afară.

Acum, la lumina zilei, cu soarele deasupra și păsările rotindu-se pe seninul cerului, totul părea pașnic. O adiere blândă sufla printre ramurile copacilor și un petic de hârtie flutura prin curte, fără îndoială lăsată de unul dintre căutători. Zbură prin iarbă și ateriză în mijlocul unei poteci. Din obișnuință, ea se duse până unde zăcea, o culese și o puse în buzunar.

Privi în sus spre dealurile de deasupra ei, apoi înapoi la cabană, dându-și seama că era același loc în care îl văzuse… sau crezuse că îl văzuse… pe Jack în după-amiaza în care dispăruse. Se înfioră ușor, deși ziua era caldă, și porni spre mașină, nerăbdătoare să plece.

Îl văzu când se îndepărta, sclipirea a ceva metalic la marginea potecii lângă piciorul ei. Se aplecă și îl ridică. Un ceas Swiss Army, de argint. Cu toate că știa ce va vedea, se uită la cadran. Acele arătau ora cinci și zece.

Când Paul ieși și încuie ușa din față, mătușa sa era deja în mașină. Nu se uită în urmă când se îndepărtară.

Proboscis

Laird Barron

Laird Barron s-a născut în Alaska, unde timp de mulți ani a crescut și a antrenat câini husky. S-a mutat în nord-vestul Pacificului la mijlocul anilor ’90 și a început să se concentreze asupra poeziei și ficțiunii. Lucrările sale nominalizate la diverse premii au apărut în *SCI FICTION* și *Magazine of Fantasy & Science Fiction*, și republicate în *The Year’s Best Fantasy and Horror, Year’s Best Fantasy* nr. 6 și *Horror: The Best of 2005.* Dl Barron locuiește în prezent în Olympia, Washington, și lucrează la mai multe proiecte, incluzând un roman și o primă colecție de povestiri.

„Proboscis” a fost publicată pentru prima dată în *Magazine of Fantasy* & *Science Fiction.*

1

După dezghețul din British Columbia ne-am decis să descindem la festivalul de muzică Bluegrass. Nu noi – Cruz. Toți ceilalți doar am ridicat din umeri și am zis da, cum zici tu, omule. Ca întotdeauna. Cruz era alfa-alfa al cetei noastre pestrițe.

Am urmat semnele făcute manual pe marginea unui drum noroios și am ajuns pe o pajiște mocirloasa alături de alte o mie de mașini și autocare de turiști arătând ca naiba. Extravaganța obișnuită – pavilioane, o scenă masivă, lumini puternice. Puțin mai departe făcuseră un toc de tabără, iar capetele-de-mort se contorsionau printre umbrele pătate de cenușă cu o exuberanță păgână. Aerul răcoros era plin de miresme grele de marijuana și cuișoare, electricitate și sex.

Muzica de ukulele, amplificată, îmi provoca migrenă. Prea mulți oameni înghesuiți la un loc, membre agitându-se la paroxism. Prea multă lumină albă urmată de prea mult întuneric. Îmi depășisem limita cu câteva beri pentru că fața îmi era amorțită de novocaină și m-am pomenit dansând cu o studentă cu ochii ca tăciunele care își împletise părul în codițe. Pe tricoul ei scria *LAPTE.*

Probabil că era un pic mai drăguță decât starleta din cauza căreia îmi ruinasem căsnicia în vremurile de demult, dar îi semăna în câteva amănunte. Ce șanse existau? Nici măcar nu am încercat să calculez. Un bărbat beat stând obraz lângă obraz cu o femeie ciudată sub clar de lună era o propunere înșelătoare.

— Cauți pe cineva sau doar caști gura?

Fata trebuia să strige ca să acopere zgomotul hi-fi al trupei. Răsuflarea îi mirosea a mentă și whiskey.

— M-am pierdut de prietenii mei, am strigat și eu drept răspuns. O mare de capete mișcându-se sub un golf al cerului nopții și niciunul dintre ele nu aparținea cuiva cunoscut. Fusesem șase care ne revărsasem din două mașini și acum eram singur. Ultimul mohican.

Fata rânji și mă mângâie pe obraz.

— Tu n-ai prieteni, Ray-bo.

Am încercat să întreb de unde scosese asta, dar ea se zvârcoli și arătă peste umărul meu.

— Doamne, uită-te la stelele alea!

Bineînțeles că stelele erau la paradă; radiația rece, crudă scurgându-se pe distanțe incredibile. Eu eram mai interesat de motocicliștii care pândeau lângă scenă și terasa cu bere. Înfiorători și răi, în căutare de scandal. Bănuiam că Hart și Cruz trebuiau să fie pe aproape, obișnuindu-se cu atmosfera.

Fata mă întrebă cu ce mă ocupam și i-am zis că eram actor șomer. Văzuse ceva? Nu, probabil că nu. Apoi am întrebat-o același lucru și ea a răspuns ceva ce nu prea am înțeles. Fie etimolog, fie entomolog. Mai era ceva, imposibil de auzit. Părea atât de serioasă încât i-am cerut să repete.

— Chiar prin meninge. Ca un fel de sifon.

— Ce? am zis.

— Cică ar fi o delicatesă. Se spune că nu doare prea rău, dar eu zic că asta e o prostie.

— O delicatesă?

Ea s-a strâmbat.

— Eu mă duc la terasă. Vrei o bere?

— Nu, mersi.

Chiar și așa, mă lăsaseră picioarele. Fata zâmbi, ca un drăcușor nostalgic, și mă sărută scurt, cast. Mulțimea a înghițit-o și n-am mai văzut-o de atunci.

După un timp m-am împleticit până la mașină, unde m-am prăbușit. Am încercat s-o sun pe Sylvia, voiam s-o asigur pe ea și pe Carly că sunt bine, dar celularul meu nu voia să coopereze. Nu-l puteam trezi pe prietenul meu credincios Rob din L.A. Ar fi luat-o razna și el. La fel de bine aș fi putut să mă aflu izolat pe o insulă pustie. Tehnologie modernă, pe dracu’. Am urmărit cum ferestrele își schimbau culoarea trecând printr-un spectru cețos de roz și galben. Legănat de zăngănitul monoton, am adormit.

Am visat cuiburi de viespi și viespi. Și orhidee rare, corole aplecate spre minunate grămezi de nori. Florile erau o baterie de radiotelescoape organice recepționând un mesaj șuierător doar cu puțin dincolo de pragul meu de înțelegere.

M-a mușcat un țânțar și când l-am zdrobit mi-a curs sânge pe deget, intrându-mi sub unghie.

2

Cruz conducea. A zis:

— Vreau să văd Mima Mounds.

Hart întrebă:

— Cine-i Mima?

Și-a frecat alunița de pe gâtul vânjos.

Parbrizul antiglonț lăsa să pătrundă lumina de la o lună cât un bob. M-am prăbușit pe scaunul împopoțonat din spate, unde ar fi stat prizonierul nostru dacă reușeam să-l aducem acasă. M-am holbat la paravanul din plasă de sârmă, la fiarele pentru picioare și la ușile fără mânere. O dâră întărită își aducea tributul pe podea. Cineva scrijelise R G și o descriere fantezistă a penisului lui Ronald Reagan. Mașina era veche. Puțea a fum de țigară, bere trezită, a un milion de alte miasme.

Nu mi-a cerut nimeni părerea. M-am pierdut printre petele din fundal.

Brutele erau în paradis din cauza tuturor tărtăcuțelor cu mizerii pe care le culeseseră de partea canadiană a festivalului. Hart aruncase pachetul cu seringi și diverse alte gunoaie de pe un pod înainte de a traversa frontiera. Aici ne despărțiserăm de ceilalți tipi – Leon, Rufus și Donnie. Donnie era cel care fusese zgâriat de un glonț rătăcit la Donkey Creek, dându-i măcar motive să se fălească. Era o gașcă de băieți din Jersey; urmau să se îndrepte pe autostradă spre casă, și eventual să prindă rodeo-ul din Montana.

Soarele răsărind contura palid munții îndepărtați. Rulam prin niște văgăuni de mâna-ntâi, clătinându-ne peste poduri șubrede din lemn care ar fi putut fi dărâmate de pe vremea Războiului Civil. De ambele părți ale drumului accidentat, cu două benzi asfaltate, se aflau câmpii supradimensionate și dealuri acoperite de mesteceni și plopi. Salcâmii scoțieni rămâneau în urmă, aplecați la pândă, cu capetele lor galbene ca focul râzând lacome. Salcâmul scoțian era răzbunarea lui Washington pentru kudzu. Stătea pretutindeni tăcut hrănindu-se din crăpăturile pământului.

Semnele rutiere tindeau spre dispariție; literele se decolorau, sau erau vopsite cu roșu, sau erau acoperite de polen și sevă. Din loc în loc, drumuri nepavate tăiau prin iarba înaltă ducând la ferme. Mașinile ne intersectau venind din sens opus, dar nu prea des, și de obicei erau echipaje locale – camionete-platformă de un verde de camuflaj cu trolii și remorci, dube de două tone, jeepuri decrepite. Nimic înmatriculat în alt stat. Începusem să mă gândesc că am ratat o intersecție undeva pe drum. Nu că aș fi vrut să deschid subiectul. Deja învățasem să-mi țin gura închisă și să las natura să-și urmeze cursul.

— Știi măcar unde dracu' sunt? zise Hart.

Hart era acru în urma bătăii regale de la debarcader. Își imagina că asta oferea contabililor autorităților o scuză să dea declarații ambigue în legătură cu plata pentru capturarea lui Piers. Bănuiam că avea dreptate.

— Mima Mounds?

— Mda.

— Nu.

Cruz coborî fereastra, scuipă un cocoloș de snus tutun de mestecat peste umăr, contribuind cu o altă dâră la povestea cu vopselele. Răsuci butonul radioului și dădu peste Johnny Cash mărturisind „am împușcat un om în Reno numai ca să-l privesc murind".

— Un bărbat adevărat s-ar fi abținut, zise Hart. Ca Josey Wales.

Celularul meu sună și nu am mai prins replica lui Cruz. Era Carly. Văzuse știrile și era îngrijorată, încercase să dea de mine.

Reportajele vorbeau despre focuri de armă și o persoană rănită, și eu am zis da, unul dintre ai noștri a fost puțin ciupit la gleznă, dar era bine, eu eram bine și totul se terminase. Îl

prinsesem pe omul rău și totul era bine în lume. Am promis că mă întorc acasă în câteva zile și i-am zis să-i transmită salutări mamei ei. Un val de paraziți întrerupse legătura.

Nu-i menționasem că în Canada se pusese problema arestării noastre pentru diferite infracțiuni și pentru incitare la schilodire. Tensiunea mamei ei era deja ridicată la cer din cauza a ceea ce Sylvia numea „aventura vârstei mijlocii”. Greu s-o învinuiești – „aventurile” tinereții mele puseseră pe jar căsnicia noastră nefericită.

Ceea ce Sylvia nu știa, nu avea cum să știe, pentru că mie îmi lipsea curajul să-mi deschid sufletul în acest stadiu înaintat al separării, era că în timpul mesei de prânz împreună cu Hart, însoțite de cincisprezece martini, îmi arătase câteva poze ca să încheiem afacerea. O serie de adolescente surâzătoare care ar fi putut fi colegele lui Carly. Han îmi explicase în detalii grafice ce i-ar plăcea omului cel rău să le facă acestor puștoaice. Atunci totul devenise mai puțin o aventură și mai mult o mini-cruciadă. Fusesem un tată absent timp de cincisprezece ani. Asta era șansa mea de a juca rolul lui Lancelot.

Cruz zise că-i era așa de foame că ar fi mâncat și fundul unui rinocer, iar Han hotărî să cumpărăm micul dejun de la localul jegos apărut pe stânga, materializat ca prin vrajă, așa că traseră pe dreapta și parcară alături de un Pontiac ruginit pe butuci. De data asta Han își reaminti să-mi deschidă ușa. O singură privire aruncată la ferestrele murdare ale restaurantului și la colacii de rahat de câine răspândiți prin curtea nepavată m-au convins că nu eram chiar dornic să intru pentru meniul lor special.

Dar am intrat.

Locul purta amprenta anilor ’50 de la tejgheaua lungă cu un șir de scaune rotitoare lucioase și negre și măsuțele zdrențuite de tip Formica de la fereastră jupuindu-se pe la margini, până la televizorul cu ecran bombat atârnat într-o nișă din colț. Televizorul pâlpâia în imaginile granulate alb-negru ale unui talk-show pe care nu l-am recunoscut și nu-l puteam auzi fiindcă sonorul era dat încet. Slavă Domnului că nu m-am văzut pe mine în timpul reclamelor.

M-am trântit într-o rână la bar și am așteptat să mă observe chelnerița. A durat ceva timp – era ocupată să flirteze cu Hart și Cruz, care se înghesuiseră la o măsuță, și bineînțeles că nu se abțineau să nu se laude cu ultimele lor realizări ca duri vânători

de recompense. Acum era ceva pur mecanic; bravadă automată. Erau palizi ca hârtia și călăreau pe aburii adrenalinei și drogurilor. O, cum mă mai temeam de următoarele douăzeci și patru până la treizeci și șase de ore.

Povestea lor era construită să aibă un efect eroic. Versiunea mea particulară era puțin diferită.

Îi prinsesem în cele din urmă pe desperado și pe prietena lui în Maple Leaf Country. După câteva „palme și gâdilături”, după exprimarea lui Hart, i-am predat pe ticăloși canadienilor, mai mult sau mai puțin intacți. Mă rog, canadienii au intrat mai mult sau mai puțin în posesia perechii.

Omul cel rău se numea Russell Piers, un răpitor și violator condamnat care tăiase o brazdă urâtă prin Pacificul de Nord-Vest și British Columbia. Fata era Penny Aldon, fugită de acasă, orfană, detaliile variau, dar ea nu era importantă, nici măcar nu știa să conducă; era acolo doar de dragul aventurii, conform rapoartelor. Zburaseră până într-un oraș de pe malul râului, și hoinăreau pe chei, clefăind pește din coșul unuia din trilioanele de negustori vietnamezi, când descinsese echipa.

Piers se dovedise un adevărat cercetaș – mereu pregătit. Smulsese un pistol de la centură și începuse să tragă, dar el singur contra noastră, care eram șase, ar fi avut o șansă doar în filme și fusese doborât sub un roi de bastoane, descărcări electrice și pumni. Eu țineam camera, am prins pe film toată agitația.

Filmul.

Asta zăcea în capul meu, strecurându-se în jurul subconștientului ca un tâlhar în noapte. Existase un moment în timpul înghesuielii când un fulger de lumină distorsionase scena, sau eu avusesem o clipă de semileșin, sau cine știe. Oamenii de pe trotuar loveau și mârâiau, ca niște hiene doborând un leu rănit. O spumă a împroșcat lentila. M-am clătinat, aproape căzând în mijlocul violenței. Iar Piers s-a uitat drept la mine. A rânjit la mine. Un tip mare, chiar mai mare decât troglodiții care se agățau de el, prinsese capul lui Cruz ca în menghină, gata să zdrobească osul, să devasteze carnea, să se ospăteze. O bestie în toată regula, cu păr lung unsuros, mâini puternice însemnate cu tatuaje din închisoare, cu dinți de aur. Categoric inuman. Totuși nu era un leu. Nu știu cărui regat aparținea.

Ceva l-a lovit pe Piers după ureche lăsându-l inconștient și el a încremenit, prăbușindu-se ca un manechin aruncat de năvala premergătoare vacanțelor.

Cât ai bate din palme totul era bine în lume, relativ vorbind. Numai că mă dureau oasele și experimentasem un acces nu tocmai blând de paranoia care durase ore întregi. Nu se disipase niciodată complet, nici măcar aici în văgăuna asta uitată de Dumnezeu unde asociații mei se făleau în fața audienței formate dintr-o singură persoană.

Cruz și Hart fuseseră invitați la Cops și America's Most Wanted; ei erau experții celebri. Prea tare, cei trei claxonaseră și țipaseră, în special fostul meu cumnat. Hart semăna cu un porc care se hotărâse să îmbrace o cămașă murdară și cizme cu vârf de oțel și să meargă pe picioarele de dinapoi. Faptul că se înălțase ca un zmeu nu-l ajuta cu nimic. Sylvia încercase să mă atenționeze, ea știa ce fel de om e fratele ei încă de când erau copii hoinărind în zonele rău-famate din Des Moines.

Eu nu ascultasem.*” Haide, Sylvie, iese o carte din asta. La naiba, un film al săptămânii!”* Hart avea relații în interiorul unei industrii neplăcute, dar pe deplin vandabile. Avea un prieten care avea un prieten care avea o vagă idee pe unde bântuie Piers Câinele Turbat. Bani în bancă. Ne vedem peste câteva săptămâni, nu mă mai suna.

— Tu ce vrei, scumpule?

Chelnerița, o cucoană voinică cu un ecuson pe care scria Victoria, turnă o cafea translucidă într-o cană care sugera că mașina de spălat vase nu era chiar funcțională. Ca toate chelnerițele profesioniste făcu șmecheria asta fără să-și dezlipească ochii de pe fața mea.

— Te cunosc? Și când eu i-am surâs politicos și m-am întins după zahăr, ea a continuat, încruntându-se pe măsură ce creierul ei începea să lucreze: Ești cineva cunoscut? Actor sau ceva de genul ăsta?

Am ridicat defensiv din umeri.

— Mm, da. Am jucat în câteva filme pentru TV. Roluri mici. Cu mult timp în urmă.

Fața ei prinse viață, ca un copac contorsionat vorbitor.

— Hei! Ai fost în comedia aia, cea cu orbul și câinele lui. Numai că tipul era un șarlatan sau cam așa ceva, nu era orb cu adevărat și câinele era extraterestru sau cam așa ceva, un

robot, nu mai țin minte. Da, îmi amintesc de tine. Ce s-a întâmplat cu serialul ăla?

— A fost anulat.

Am privit cu dor prin ușa de sticlă la urâtul nostru Chevy.

— Ray face reclame la șampon, zise Hart. Îi spuse ceva lui Cruz și amândoi izbucniră în râs.

— Hidroxid de magneziu! rosti Cruz. Și „Dacă suferiți de disfuncții ale erecției, acum există o soluție!”

Declamă ultima frază cu o intonație acceptabilă de crainic de radio, cu toate că îl auzisem reușind mai bine. Era răgușit.

Soarele se ascunse după un nor, și Victoria tot voia autograful meu, în eventualitatea că voi reveni pe platouri, sau voi fi ucis în mod senzațional și semnătura mea va ajunge să valoreze ceva. Îl târî afară chiar și pe Sven bucătarul ca să-mi strângă mâna, iar el făcu asta cu abnegația unui zombi urmând instrucțiunile stăpânei sale înainte să-și târșească picioarele înapoi ca să bată ouăle și carnea tocată pentru tovarășii mei.

Cafeaua avea gust de var.

Talk-show-ul se încheie și următorul program începu cu imaginea fixă a unui câmp semănat cu gorgane acoperite de mușchi și tufe de mure. Poza în alb și negru mă doborî. Pentru o clipă nu mi-am dat seama că mașina parcată între movile îmi era familiară. Chevy-ul nostru pătrățos cu portiera din dreptul șoferului întredeschisă, cu numerele de înmatriculare pline de noroi și luminile din spate semnalizând SOS.

O mână cenușie apăru din interior, trântind ușa. O mână? Sau ceva care semăna cu o mână? O proteză din filmele de mâna a doua? Prea încețoșat, prea rapid ca să pot fi sigur.

Victoria schimbă canalul pe All My Children.

3

Hart conducea.

Cruz era navigatorul. Îndoise o hartă încercând să urmărească punctele și liniile. Victoria marcase o serie întortocheată de trasee către Mima Mounds, o atracție turistică de o stea situată la vreo cincizeci de kilometri. O traversare prin Poger Rock și apoi spre vest. Cu adevărat ușor dacă o luai pe scurtăturile locale și alte asemenea.

Nu era un ocol exagerat; I-5 nu era departe de locul acela – am fi putut face pe turiștii și tot am fi reușit să ne facem apariția

seara în Portland. Ăsta era discursul convingător al lui Cruz. Zău, era chiar amuzant. Mă mira fixația bruscă a omului pentru fenomenele geologice. El era o personalitate tip NASCAR și reviste gen *Soldier of Fortune.* Și Hart se încadra în profil din punctul ăsta de vedere. Nenorocita de lume se întorcea pe dos.

Se făcea cald. Zgârieturile de pe parbriz sclipeau și dansau.

Băieții dezbăteau problema mutilării vitelor și a complicității de necontestat a guvernului federal în cazul Gray și cum aterizarea pe Lună era un fals și amintiți-vă de filmul ăla din anii 70, *Capricorn One,* la naiba dacă O.J. Nu a fost unul dintre astronauți. De-a dreptul ilar.

Am despachetat camera de filmat, am apăsat pe butonul de redare și am retrăit scandalul de la Donkey Creek. Penny îmi spunea: „Reduviidea – oricare dintre speciile de insecte mari care se hrănesc cu sângele insectelor capturate sau al unor mamifere. Sunt considerate extrem de utile de către experții în agricultură.” Glasul ei suna metalic și rămânea în urmă față de mișcările buzelor, ca într-un film străin prost dublat. Ea rămăsese la periferia acțiunii, șifonând cu degetele subțiri materialul delicat al rochiei de vară albastre. Zâmbea. „Indicii de prag al emoțiilor de bază sugerează că procesul *(clic-clic)* este traumatic. În orice caz, un procent de 0,02 din vertebratele recoltate nu corespunde unor scopuri *(clic-clic).* Fiind un tip haploid X reprezinți o sursă primară de *(dic-dic).* Norocosule!”

— Iisuse! am murmurat și am aruncat camera pe scaun. *Cu mine vorbești?* Am fixat copacii mult prea mulți în timp ce Robert de Niro își făcea șmecheria cu oglinda sub formă de monolog de joasă frecvență într-un colț al minții mele. Spre deosebire de De Niro, eu nu purtasem niciodată pistol. Tipii nu voiseră să-mi împrumute măcar un baston electric.

— Ce? zise Cruz pe un ton care sugera că tresărise de aproape își ieșise din piele. Se uită pieziș prin despărțitură, cu trăsăturile lui măslinii reduse la culoarea cenușii. Picături gigantice de transpirație luceau și picurau de pe obrajii lui lați. Lumina îi învăluia capul, ca o aură a unui sfânt furios. Sevrajul e ceva groaznic, am decis.

Am scuturat din cap, așteptând ca lupa neplăcerii lui să se întoarcă asupra hărții rutiere. Când am fost iar în siguranță, am apăsat pe butonul de derulare. Aceeași scenă pe ecran. De data asta când Penny apăru în cadru arăta spre mine și intona cu un

accent slav, robust: „Supercalifragilisticexpialidocious este denumirea latină a unui zeu al morții din cultura mediteraneană primitivă. Civilizația lor a fost îngropată de alunecările de teren provocate de o activitate seismică neobișnuită. Dacă îl pronunți suficient de tare…” Am lovit butonul de oprire. Aveam stomacul iritat de cafeaua râncedă și de un rău de mișcare incipient.

A treia oară-i cu noroc, nu-i așa? Am derulat din nou. Întreaga secvență lipsea. Nimic altceva decât un negru adânc cu zimți de lumină argintie pe la margini. În centru, trecând atât de repede încât am avut nevoie de un stop-cadru ca să văd limpede, se găsea Piers cu buzele frecând urechea lui Cruz, iar fața lui Cruz era fără vlagă ca a unui cadavru. Și pentru o clipă, o microsecundă, fața aceea era și a lui Hart; ca una dintre acele iluzii 3D în care obiectul se schimbă în funcție de unghiul din care te uiți. Apoi din nou nimicul, și un zgomot bizar de fundal care fluctua, ca niște călugări gregorieni intonând o litanie de-a-ndoaselea.

OK. Venise timpul pentru ABC.

Revăzusem filmul la scurt timp după captura inițială din Canada. Nu avea nimic neobișnuit. Petrecusem câteva ore la postul de poliție răspunzând la o serie de întrebări politicoase, dar delicate. Presupusesem că ne vor confisca aparatul de filmat, dar inspectorul se mulțumise să examineze echipamentul în prezența câtorva tipi în costume de la un birou juridic. În cele din urmă inspectorul ne înapoiase totul cu avertismentul sever să lăsăm criminalii periculoși pe mâna autorităților. Amin pentru asta.

Oare vreun polițist deschisese camera, o aranjase în vreun fel? Eu nu eram producător de filme, nu știam mai mult decât să fixez obiectivul și să filmez, și să încarc bateriile atunci când ledul roșu începe să clipească. Așa că da, Horatio, e posibil ca cineva să-ți fi falsificat înregistrarea. Era posibil? Răspunsul era nu – doar dacă nu reușiseră de asemenea să se atingă și de televizorul din local. Mai probabil era ca unul dintre asociații mei să fi asezonat cafeaua cu vreo substanță miraculoasă și aveam halucinații. Părea ceva contrar firii unor ticăloși lacomi ca ei, fie și de dragul unei glume pe seama celei de-a treia roți a lor – drogurile erau scumpe iar noi nu ne așteptam la o plată substanțială.

Alternativa rămasă nu era prea atrăgătoare.

Celularul meu țiui, ca o freză dentară în buzunarul cămășii mele. Era Rob Fries din biroul lui din Gardena. Rob era înalt, solid, cu un creștet roz, și înveșmântat conform opiniei lui despre ceea ce ar fi purtat polițaii de la Miami Vice într-o eră apusă, ca anii ’80. Rob avea de asemenea părerea că ar fi fost agentul meu în ciuda faptului că îl concediasem în urmă cu zece ani după ce îmi dăduse prea multe scenarii pentru declarații laxative. Aproape că am izbucnit în lacrimi când i-am auzit glasul pe linia bâzâind.

— Omule, ce bucuros sunt că ai sunat! am strigat suficient de tare ca să atrag o altă privire încruntată din partea lui Cruz.

— *Hola, compadre.* Ce-ați mai făcut pe grozavii la pagina 16. *Mocofanii de americani au luat-o razna!”* spune titlul, care este un citat dintr-o fițuică din Calgary. Din păcate proștii ăia au lăsat păsările noastre să zboare din coteț. N-ar fi dat bine în ochii presei dacă le-ar fi prăjit ei. Mă rog, ei nu au pedeapsa cu moartea, dar ai prins ideea. Chiar și așa, prevăd un film important pe tema asta. *Mucho dinero,* Ray, prietene!

— Să zboare din coteț? Despre ce vorbești?

— Hmm, nu ai auzit? Piers și gagica au scăpat. La naiba, probabil că au ieșit din oraș mai repede decât voi.

— Mai bine luminează-mă.

Indigestia mă râcâia pe esofag.

— Chiar ciudată povestea. Un găozar de la Central Casting i-a eliberat din greșeală. Actele au fost îndosariate greșit sau vreo porcărie de genul ăsta. Ticăloșii au fost eliberați pe cuvânt. Aiurea, nu?

— Așa-i, am spus cu tonul meu de actor. Reveneam la asta când mintea mea era neutră, dar eticheta cerea un răspuns politicos.

În față, Cruz și Hart se certau, nu auziseră exclamația mea. N-aveam nicio intenție să-i pun la curent cu mersul evenimentelor – Hristoase, aproape cu siguranță ar fi făcut cale întoarsă și s-ar fi grăbit spre Canada. Cei de la sediu puteau suna în orice secundă ca să transmită știrile; probabil încercau să ne prindă de ore întregi – Hart ura telefoanele, de obicei îl ținea pe al său ascuns în torpedou.

Urmă un val de ciripituri statice.

— … răspundă la telefoane. Păstrează serviciul de mesaje. Nu ai să crezi – tocmai luam prânzul cu tipa care a fost una dintre

secretarele lui Johnny Carson, da? Și mi-a spus că prietena ei cea mai bună trăiește cu un grangur care te adora de-a dreptul în *Clancy & Spot.* Te adora! I-am spus amicei să răspândească zvonul că ai participat la afacerea asta cu vânătoarea de recompense, să vedem ce iese de aici.

— O, mersi, Rob. Ce grangur?

— Păi… ăăă, Harry Buford. Îți amintești de el? A aranjat afaceri pentru *Alpha Team* și alte asemenea treburi. Drăguț ca naiba. Și te adoră, amice.

— Harry Buford? Arată ca fratele mai mare și mai gras al Omului Elefant, iubește pastelul și trăiește în Mexic jumate de an pentru că e amorezat de o Chicano minoră? I-a dat în vileag pe răii de la Hollywood și a fost eliminat prin vot secret? Ăsta-i tipul?

— Mă rog, da. Dar încă mai e la curent. Și te…

— Adoră. Am priceput. Spune-i prietenei tale că o să luăm un prânz împreună, sau așa ceva.

— Apropo, cum o duci cu gorilele alea?

— Hm, grozav. Mergem să vizităm Mima Mounds.

— Ce? Faceți studii în natură?

— Ideea lui Cruz.

— Mima Mounds. Uau. N-am auzit niciodată. Un cimitir, nu?

— Niște ridicături de pământ, presupun. Există peste tot în lume – Norvegia, America de Sud, Washingtonul de Est – nu le știu pe toate. Am pierdut broșura.

— Grozav.

Liniștea se întinse.

— Amicii tăi vor să vadă, cum le spune…?

— Depozitele glaciare.

— Vor să se uite la niște pietre în loc să bea buzna într-un club de strip-tease? Nu zău.

— Mmm, da.

Era ușor să mi-l imaginez pe Rob încruntându-se la sandalele proptite pe masa din patio în timp ce amesteca gheața în paharul cu rom și cola și încerca să facă socotelile.

— Atunci, să te distrezi de zile mari.

— Îmi faci o favoare?

— Sigur, frate. Zi.

— Intră pe net și caută haplotipul X. Fă-o acum, dacă ai o clipă liberă.

— Haplo-ce?

I-am dictat pe litere și am spus:

— Sună-mă înapoi, bine? Dacă nu sunt în aria de acoperire, lasă-mi un mesaj cu detaliile.

— Cu plăcere. Urmă o pauză în care scârțâi cu mouse-ul pe pad: Niște medicamente noi, sau altceva?

— Altceva, cred.

— Hm-hmmm. Ei bine, mă bucur că nu te-au făcut canadienii cetățeanul lor de onoare. Abia aștept să aud noutățile exclusive.

— Și eu să le împrăștii. Pierd semnalul, trebuie să închid.

Spuse să nu-mi fac griji, frate, și legătura se întrerupse. Eu mi-am făcut oricum griji.

4

Evident, telefonul lui Hart sună puțin mai târziu și el explodă într-un curent de profanări repetate și îndoi caroseria cu o lovitură de pumn. Încă mai bombănea când intră în Poger Rock pentru alimentarea cu combustibil și indicații proaspete. Cruz, pe de altă parte, acceptă știrile despre „eliberarea condiționată anticipată” a lui Russell Piers cu o detașare Zen evident contrară naturii sale.

— La dracu’. Hai să bem ceva, fu comentariul lui oficial.

Poger Rock era scufundat într-o căldare situată la vreo douăzeci de kilometri sud de capitala statului, Olympia. Nu era impresionant – cam o duzină de clădiri antice ruinându-se de-a lungul unui pârâu puțin adânc marcat cu indicatoare VÂNĂTOAREA. INTERZISĂ. Totul se jupuia, ruginea sau se prăbușea spre centrul pământului. Numai școala elementară părea nepotrivită – o structură utopică de cărămizi și țigle negre și cu aspect ușor elevat, cu vopseaua proaspătă lucind printre arini și corni. Probabil aterizaseră extratereștrii și li se dedicase un monument.

Cruz alimentă de la o benzinărie familială cu pompe preistorice care aveau nevoie de eoni ca să-și livreze combustibilul. Mi-am cumpărat niște prostii și o cutie de carton cu lapte expirat cu care să-mi domolesc rosăturile din stomac. Femeia din spatele tejghelei avea păr gălbui și un nasture cu poza cețoasă a unui sugar cu bavețică. Zâmbi nervos în timp ce lovea tastele și trăgea furios dintr-un Pall Mall. Nu m-a recunoscut, slavă Domnului.

Cruz împinse ușile, declanșând alarma. Privirea lui hoinări peste tot în jur, iar cămașa lui de batist era udă la piept ca și cum ar fi fost stropită cu un furtun. Se înghesui pe lângă mine, lăsând o dâră de transpirație și colonie ieftină, mârâi spre casieră și-și aruncă cardul de credit pe tejghea.

Am ridicat mâna să mă feresc de soare când am ieșit afară. Hart se sprijinea de capotă.

— O să ne cărăm la bar să bem ceva.

Tuși ca un fumător, scuipă pe pietriș lângă un borcan de marmeladă spart. Albinele se învârteau în jurul rămășițelor.

— Și Mima Mounds?

— Nu pleacă nicăieri. În plus, nu e încă momentul.

— Momentul?

Ochii rozalii de dihor ai lui Hart se îngustară și schiță un zâmbet. Își termină țigara și aprinse o alta de la mucul fumegând.

— Cruz așa zice.

— Și, ce înseamnă asta? Că „nu e momentul”?

— Nu știu, Ray-bo. Eu nu știu naibii nimic. De ce nu-l întrebi pe Cruz?

— În regulă.

Am luat o înghițitură lungă de lapte călduț în timp ce reevaluam ultimele întorsături a ceea ce devenea cea mai bizară călătorie a vieții mele.

— Cum te simți?

— Binedispus.

— Arăți ca dracu’.

Încă mai pute am vorbi cu el, într-un anumit fel, când era despărțit de Cruz. Și l-am mințit:

— Sylvia e îngrijorată.

— De ce să fie îngrijorată?

Am ridicat din umeri. Era imposibil să-i citesc ceva pe chip, în ochii umflați. Ca să fiu sincer, nu eram sigur că îl recunosc întru totul, în trupul ruinat sprijinit de mașină, în trăsăturile contorsionate de gargui.

Hart dădu înțelept din cap, brusc iluminat cu privire la marele și eternul mister al universului. Zâmbetul îi reveni.

Am privit în spate, unde umbra întunecată a lui Cruz aluneca pe ferestrele benzinăriei.

— Omule, ce facem noi aici? Am putea ajunge în Portland

până la trei.

Ceea ce voiam de fapt să spun era, hai să sărim în mașină și s-o întindem în California. Să-l lăsăm pe Cruz în mijlocul parcării cu fruntea sus și jurând veșnică răzbunare de parcă mi-ar fi păsat.

— Ești nerăbdător să te apuci de cartea aia, nu?

— Dacă o să fie o carte. Nu sunt cine știe ce scriitor. Nici măcar nu știu dacă o să iasă un film din toată tevatura asta.

— Nici cine știe ce actor nu prea ești.

Râse și mă bătu pe umăr cu o palmă de fier ca să-mi arate că glumea.

— Hei, să-ți spun ceva. Știai, Cruz a studiat geologia la UCLA. Zău așa. Chiar se pricepe la ghețari și roci. Toate prostiile astea. S-a gândit că o să lucreze pentru companiile petroliere din Alaska. Să strângă bani buni. A, dar tu știi cum se întâmplă, nu-i așa, Ray-bo?

— A absolvit la UCLA? Am încercat să nu par uluit. Pentru mine ar fi fost Universitatea din Washington. Casa medicinii, care nu era specialitatea mea, conform agenților mei. Științele politice și drama au fost ultima salvare.

— Bursă pentru fotbal. E greu să trăiești în siguranță când ai o atitudine de băiat rău. În ghetou cresc naibii în toți copacii.

Asta explica unele lucruri. În mod inexplicabil mă simțeam ușurat.

Cruz apăru, tăind o bucată de tutun presat cu cuțitul său de buzunar.

— Hai, H. Mi-e sete.

Și exact așa cum un cowboy își dezleagă calul ca să traverseze strada, porni motorul, se deplasă un pas mai încolo până la Moony’s Tavern și parcă în interiorul marcajului diagonal între un camion pentru fân și o dubă acoperită cu postere anti-democrate și pro-arme de foc.

Hart mă întrebă dacă aveam de gând să vin cu ei, iar eu am răspuns că poate mai târziu, voiam să-mi întind puțin picioarele. Ideea de a intra în acea grotă înăbușitoare și a mă îmbăta la bar alături de scursorile vieții și de propriii mei dragi tovarăși îmi făceau stomacul și mai nefericit.

Mi-am scos valiza din mașină și am plecat. Am mers de-a lungul străzii, am trecut de un șir de cutii poștale îndoite, cu steguletele ruginii ridicate; de un atelier de reparații auto cu o

mașină de poliție prăfuită în față; de Ferma Poger Rock, care părea abandonată din cauză că ferestrele erau bătute în scânduri și acolo unde nu erau copiii le spărseseră cu pietre și sticle, și probabil aceiași copii desenaseră 666 și alte simboluri satanice pe panourile date cu var, sau poate asta o făcuseră niște sataniști adevărați; de Bob’s Liquor Mart, care era un șopron din tablă ondulată cu gratii la ferestrele mici; de Laundromat, spălătoria plină de femei obosite în tricouri largi și copii cu fețele murdare țipând și alergând printre mașini în timp ce un radio transmitea o reluare cu Rush Limbaugh; și un camion încărcat cu lemne de foc pe jumătate putrede pentru „75 DOLARI!“ În cele din urmă m-am așezat pe o bancă șubredă sub niște copaci lângă unicul semafor, suficient de aproape ca să-i aud pocnetele din cursul ciclului de funcționare.

Am scos un plic de carton din valiză, am împrăștiat rapoartele prost dactilografiate ale politiei și am separat fotografiile așezându-le alături de mine. Sufla vântul și am folosit o piatră drept greutate.

Un întreg set de poze îl prezentau pe Russell Piers în diverse situații, majoritatea instantanee cu mutra lui, deși unele fuseseră făcute în momente mai plăcute. Era chiar una cu el și un frate mai mic în fața Acului Spațial. Restul fotografiilor erau ale ultimei iubite a lui Piers – Penny Aldon, fata din Allen Town. Slăbănoagă, cu coșuri, cu aparat dentar. Un copil de hipioți cu adecvatul surâs prostesc.

Ceva rece și neplăcut se răsuci în mine pe când analizam datele întâmplătoare, colecția de fotografii. Simțeam tiparul, nesănătos ca niște pânze umede de păianjen pe piele. Îl simțeam, dar nu-i puteam pune un nume, nu-l puteam distinge clar și inima începu să-mi bată periculos de puternic și am ridicat privirea, m-am gândit la Carly și cum uitasem s-o sun la aniversarea ei de șapte ani pentru că eram în Spania cu niște prieteni la o expoziție de lipițani. Numai că eu nu uitasem, ridicasem receptorul după ce trăsesem pe nas niște marfă columbiană a-ntâia, și gândul de a forma șirul lung de numere pentru apelul internațional era prea mult pentru circuitele mele.

Poveste veche, cum se spune. Zilele astea de viață năvalnică și vise de superstar aparțineau altui om, și era bine venit în ele.

Așteptând ca mașinile să treacă pe lângă mine ca să le pot număra, am avut o epifanie. Mi-am dat seama că sărăcăcioasele

clădiri erau niște decoruri de carton și oamenii care forfoteau ici-colo erau din spaghete și clei. Un cer fals de hârtie albastră și nori de bumbac. Iar eu nu eram în realitate cine crezusem eu că sunt – eram o furnică rămasă în urma unui picnic, așteptând ca un zeu-copil capricios să strivească sub picior diorama existenței mele patetice.

Celularul sună și un aisberg se sparse în pieptul meu.

— Hei, Ray, tu ai sânge de indian? întrebă Rob.

M-am gândit la asta în timp ce un Cadillac nou decapotabil se opri la semafor. O pereche de turiști tinerei de la oraș se certau oarecum asupra direcției – bărbatul de la volan îmbrăcat în tricou polo și culori la modă și o femeie purtând o pălărie moale cu boruri largi așa cum îi plăceau Reginei Mamă. Se prefăcură că nu mă observă. Femeia indică spre dreapta și ei se îndreptară într-acolo, fără grabă.

— Comanș, am răspuns.

Următoarea era un microbuz de un verde strălucitor încărcat cu copii asiatici. Inscripția de pe ușă spunea COLEGIUL DE STAT EVERGREEN. O luă la dreapta și la fel făcu și următoarea mașină.

— Cam 1/32. Sunt eligibil pentru vreo sumă reparatorie? Am moștenit vreun casino?

— De unde naiba au apărut comanșii?

— Străbunica. O bătrânică dură. Nu-i plăcea prea mult de mine. Mi-a trimis un brici de Crăciun. Aveam nouă ani.

Rob râse.

— Gro-zaaav. Am făcut o căutare și am dat peste câteva liste de cercetări genetice. Lasă-mă să verific... Foșni niște hârtii în apropierea receptorului, își drese glasul: Se pare că acest grup de tip haploid X are legătură cu ADN-ul mitocondrial, genele transmise pe linie maternă – și un grup haploid X este o subdiviziune specifică sau o mulțime. Universitățile încearcă sa folosească descendențele pe linie feminină ca să depisteze migrațiile tribale și așa mai departe. Cam trei procente din nativii americani, europeni și basci aparțin grupului X. Cel puțin conform surselor pe care le-am considerat de încredere. Se spune că există multe controverse legate de importanța acestui fapt. Obișnuitele prostii academice. Tu ce urmărești?

— Nu știu. Mulțumesc oricum.

— Ești bine, amice? Vorbești cam ciudat.

— La naiba, Rob, am stat închis într-o mașină cu doi bădărani psihopați timp de săptămâni întregi. S-ar putea să se ia, admit.

— Oo, scuze. Sylvia a sunat și a început…

— E totul în regulă?

— Super, frate.

Tonul lui Rob nu spunea nimic în afară de super într-adevăr, dar el nu se afla în poziția mea. Urma să vină o serie de întrebări și răspunsuri la întoarcere, fără îndoială.

Tatăl lui Cruz era basc, nu-i așa? Hart era categoric de origine solidă, bună, germană emigrat doar de vreo două generații din patria-mamă.

Oprește-mă dacă ai mai auzit asta. Un spaniol, un neamț și un comanș intră într-un bar…

După ce ne-am luat rămas-bun, mi-am sunat fosta soție și mi-a răspuns robotul, m-am prins la timp și am închis când a început să toarcă. Atunci mi-a trecut prin minte care era tiparul, și am fixat amorțit portretele fracturate ale lui Penny și Piers, pătate de lumina soarelui căzând prin labirintul de frunze.

Am râs, amar.

Cum Dumnezeu ne-au păcălit și ne-au făcut să credem că erau oameni? Singurele lucruri care lipseau din farsa asta erau sforile și fermoarele, și un microfon zgomotos.

Am înghesuit fotografiile și rapoartele în valiză și m-am ridicat în picioare în buruienile de la marginea asfaltului. Sângele îmi pulsa eratic. Umbrele începuseră să se târască adânci și albastre printre clădiri și copaci și în siajul norilor cumulus alunecând la joasă altitudine. Moony’s Tavern aștepta în spate în praful auriu, cu Chevy-ul lui Cruz în față, impasibil ca un coșciug în fața altarului.

Se petrecea ceva, nu-i așa? Lucrul acesta care se întâmpla, care se întâmplase, oare m-ar putea urmări până acasă dacă renunțam și fugeam? M-ar fi urmărit până la Sylvia și Carly?

N-aveam cum să fiu sigur, n-aveam cum să știu dacă pur și simplu mă scrântisem la cap – poate căldura îmi copsese creierii, poate aveam o cădere nervoasă prelungită. Poate, la naiba. Sinistra formă a lumii contractate în jurul meu, lucind ca un imens borcan-capcană. Auzeam capacul închizându-se strâns în nesfârșitele coliziuni ultraviolete, bâzâitul alb al insectelor.

Am luat-o la dreapta și am urcat dealul.

Cam două ore mai târziu, un tip într-o camionetă veche agricolă opri. Camioneta trecuse de două ori pe lângă mine, o dată îndreptându-se spre oraș, apoi pe drumul de întoarcere. Și iată-l din nou. Am ezitat; nimeni nu oprea să ia autostopiști dacă autostopistul nu era o tipesă în ginși mulați.

M-am gândit la Piers și Penny, la expresiile lor de pe film, sugându-ne cu gurile lor surâzătoare, marcându-ne. Și dacă era adevărat, și am fi fost cântăriți, măsurați și însemnați, care ar fi fost implicațiile? Piers și Penny erau doi dintr-un roi. Era oare sezonul deschis?

Șoferul mă studie cu atenție nedisimulată, cu ochii săi ca mărgelele adăpostiți de ochelari cu rame negre. Îmi făcu semn.

Picioarele mele erau deja obosite și ceafa mă mânca de la soare. Și oricum, ce mai conta? Dacă făceam altceva decât să mă supun imediat, aș fi ajuns în Olympia și aș fi prins un Ogar Cenușiu spre sud. Am urcat.

George era inginer civil ieșit la pensie. Îi priveam profilul – tuns scurt, o față colțuroasă ca o bucată de piatră, purta o cămașă cu un rând de pixuri în buzunar și o cravată aruncată peste umăr, și pantaloni de poliester. Păstra la radio postul NPR cu sonorul la minim. Ținea volanul cu ambele mâini noduroase.

Îmi părea familiar – o figură extrasă dintre amintirile despre savanții și inginerii generației bunicului meu. Ar fi putut *fi* bunicul meu. Nu l-am analizat prea îndeaproape.

George mă întrebă încotro mă îndreptam. I-am spus că spre Los Angeles și el mi-a aruncat o privire care spunea că L.A. Se afla în direcția opusă. I-am spus că voiam să vizitez Mima Mounds – dacă tot mă găseam prin împrejurimi.

Urmă o tăcere grea. O presiune grea și de neînțeles se forma în cabină. În final George spuse:

— Ei, sunt doar la câteva mile distanță. Știi ceva despre ele?

Am admis că nu și el mi-a spus că-și închipuise. Mi-a spus că au fost declarate monument național în anii ’60; subiectul unor dezbateri savante și al unor ipoteze extrem de incorecte. Spera să nu fiu dezamăgit – nu erau ceva strălucitor în comparație cu alte minuni ale naturii gen cascada Niagara, Marele Canion sau California Redwoods. Rezervația cuprindea două sute de hectare, dar asta nu însemna nimic. Pe vremuri gorganele se întindeau pe kilometri întregi. Defrișările din 1890 au redus

fenomenul la o palmă de pământ, înconjurat de ferme în declin, pășuni și vite. Ruinele epocii agrariene a Americii.

Am spus că ar fi imposibil să mă dezamăgească.

George opri lângă un panou de lemn cu o săgeată albă ștearsă. Un drum îngust binișor pavat șerpuia prin pădurea tropicală pe distanță de un kilometru și se oprea într-o parcare ocupată de microbuzul Evergreen și alte câteva vehicule. Exista un gard cu o poartă, și dincolo de ea granițele vagi ale unui luminiș. Inscripții oficiale erau afișate din doi în doi metri, interzicând câinii, alcoolul și armele de foc.

— Sigur vrei să te las aici?

— Mă descurc.

George se foi în hainele lui din plastic.

— Locul e marcat cu X.

Nu i-am dat atenție, mâna îmi înghețase pe mânerul ușii, întru câtva speriat că ușa nu se va deschide. Timpul se scurgea încet, încleiat ca într-o melasă.

— Știu un secret, George.

— Ce fel de secret? zise George, prea aproape de mine, de parcă s-ar fi aplecat.

Părul mi se zbârli pe ceafă. Am înghițit în sec și am închis ochii.

— Am văzut o poză într-o carte de biologie. Era gândacul ăla, arăta exact ca o bucată de scoarță de copac, și abia atingea un cărăbuș cu trompa lui. Cel care semăna cu scoarța de copac era ceea ce entomologii numesc gândac asasin și sugea sângele cărăbușului. Știi cum? Înțeapă cărăbușul cu un cioc ascuțit ca o lamă…

— Rostrum, adică.

— Exact. Rostrum, sau proboscis, depinde de specie. Apoi gândacul asasin injectează fluidele digestive, de exemplu acid clorhidric, și suge interiorul cărăbușului.

— Ce drăguț, făcu George.

— Fără luptă, fără agitație, doar doi gândaci stând pe o creangă. Așadar eu mă holbam în cartea aia și mă gândeam că singurul motiv pentru care a fost prins cărăbușul ar fi faptul că s-a lăsat înșelat de vechea șmecherie cu coaja de copac, și apoi mi-am dat seama că așa operează o mulțime de insecte de pradă. Se camuflează și se furișează lângă nefericitele creaturi să-și facă treaba.

— Nu ăsta e modul în care funcționează întregul univers?

— Și m-am întrebat dacă teoria se aplică numai la insecte.

— Ce crezi?

— Bănuiesc că teoria se aplică la orice altceva.

Niciun sunet din partea lui George. Nici măcar hârâitul respirației.

— La revedere, George. Mulțumesc că m-ai adus.

Am împins ușa cu putere și am sărit jos; m-am îndepărtat fără să risc să arunc vreo privire în urmă. Genunchii îmi erau nesiguri. După ce am trecut prin poartă și m-am apropiat de un cot al potecii, am avut în sfârșit curajul să verific parcarea. Camionul lui George dispăruse.

Am continuat să merg, aproape prăbușindu-mă.

Copacii se răriră dezvăluind câmpul cu cocoașe din imaginile TV. În apropiere se găsea un buncăr de beton în formă de ciupercă groasă – un chioșc cu informații despre parc și post de observație. Era tapetat cu articole și diagrame din plexiglas. Gloata de copii asiatici în haine viu colorate mișuna în jurul chioșcului, râzând de posterele ridate, făcând fotografii și pălăvrăgind entuziasmați. Un tip pletos într-un pulover de cânepă, probabil profesorul, predica unor bătrâne cu fețe arse de vânt, care evident făceau maratonul în timpul liber. Femeile erau captivate.

Am urcat scările până pe platforma de observație și am scanat împrejurimile. După cum prezisese George, priveliștea nu era copleșitoare. Gorganele se întindeau dedesubtul poziției mele favorabile, niciunul mai înalt de un metru și jumătate – doi și înghițite de tulpini de mure. Împreună, delușoarele formau niște picături de rouă înconjurate de o pădure amestecată, și spre capătul îngust se afla un parc de rulote părăginit, structurile lui fiind transformate în jucării din cauza perspectivei. Poteca pavată dispărea în obscuritate.

Un aeroplan controlat prin radio bâzâi prin spațiul aerian al parcului de rulote. Motorul pulsa, un metronom sfredelitor. Am strâns ochii privind contra soarelui, dar nu am putut discerne operatorul. Mă durea capul. M-am lăsat în jos, am strâns valiza la piept, mi-am apăsat obrazul pe cimentul umed și am ațipit. Pantofi scrâșneau pe platformă. Câteodată pluteau voci pe lângă mine. Nimeni nu m-a deranjat din postura mea de epavă. Nici nu crezusem că ar face-o. Cine ar îndrăzni să deranjeze

viața sălbatică din această enclavă îndepărtată?

În visele mele greoaie erau fantome ale câmpiei, negative ale pământului bombat și ale plantelor tainice, și cuvintele șoptite *Washingtonul de Est, America de Sud, Norvegia.* Oamenii de știință n-au decât să speculeze asupra modului în care s-au format gorganele până-n ziua de apoi. Eu știu că acest loc și surorile lui erau la fel de nenaturale ca și monoliții cioppliți din piatră grosolană de mâini primitive și înfipte ca niște piese de domino în zonele nelocuite de pe glob. Ce erau ele? Terenuri pentru hrană, pentru înmulțire, altare? Sau ceva extrem de străin, ceva incomprehensibil, pe măsura nefericitei fascinații care mă târâse din ce în ce mai aproape și-mi consumase întreaga voință de a fugi.

Telefonul lui Hart mă zdruncină din reveria tristă. Era beat.

— Trebuia să rămâi pe-aproape, Ray-bo. Te-am căutat peste tot. Cruz nu-i într-o dispoziție prea bună.

Conexiunea era slabă, o transmisie de pe partea întunecată a lui Pluto. Bateriile mureau.

— Unde ești?

Mi-am frecat ochii lipiți și m-am ridicat în picioare.

— Noi suntem la afurisitele de Gorgane. Tu unde ești?

Am întrezărit o sclipire mică de metal în mișcare. Chevy-ul trecea prin punctul unde se intersectau drumul și locuințele mobile. Am zâmbit – Cruz nu mă căutase pe mine; rătăcise prin partea opusă a parcului, frustrat fiindcă ratase intrarea. Sub ochii mei, mașina încetini și se opri în mijlocul drumului.

— Sunt aici.

Telefonul începu să păcăne ca un contor Geiger care dăduse peste filonul principal. Fragmente de muzică de coarde răzbăteau printre sunetele deformate.

Mașina se zdruncină de la o impuritate a benzinei și se aplecă spre șanț. Acceleră, se scutură și se opri pe câmp descriind un arc aleator în direcția mea. Am avut un moment de spaimă că mă descoperiseră în vârful turnului, că veneau după mine, că plănuiau vreo răzbunare nesăbuită. Dar nu, distanța era prea mare. Nu puteam fi mai mult decât un punct, poate nici atât. Curând, mașina se ascunse în spatele pantei delușorului și nu mai apăru.

— Hart, ești acolo?

Pocnetele se amplificară, apoi se întrerupseră brusc, înlocuite

de un șuierat static lin, fără sfârșit. Țipete și murmure ca din adâncurile mării începură să străbată prin el. Albine bâzâind. Un cor de castrați la un gramofon. Chicoteli. Cineva, poate Cruz, șoptind o rugăciune în latină. Am fost recunoscător când telefonul emise un protest electronic și muri. L-am aruncat într-o parte.

Mulțimea de elevi se dispersase. Dispăruseră și profesorul și admiratoarele lui. Poate că m-aș fi alăturat migrației dacă nu aș fi zărit cabina camionului lui George aproape ascunsă după un copac. Era singurul vehicul din parcare. Nu-mi dădeam seama dacă era cineva la volan.

Soarele atârna jos și gras, înroșindu-se pe măsură ce se scufunda. Briza se răcorise. Mă trăgea de păr, îmi usca transpirația, mă făcea să tremur puțin. Am căutat să aud mârâitul Chevy-ului. Îngropat până la podea în noroi, ridicat în mijloc pe un dâmb; dar poate că abandonaseră vehiculul. Așa că mi-am încordat ochii să-i depistez pe tovarășii mei printre tufele de mure și pâlcurile de salcâmi scoțieni clătinându-se ușor.

Liniște.

Am coborât scările și am urmat poteca. Mergeam apatic, cu mușchii letargici din cauza fricii. Subprocesorul crocodilian din creierul meu mă împingea să alerg spre autostradă, să mă ascund într-o gaură. El avea un indiciu despre ceea ce pândea peste coline, posibil fusese martor de multe ori la această melodramă. Am fluierat un cântec funebru printre dinții încleștați, iar gorganele strânseră rândurile în spatele meu.

În față se auzi pocnetul înfundat al unei portiere trântite.

Mașina era așezată la poalele unei pante abrupte, cu caroseria îngropată într-o tufă încâlcită. Ferestrele erau negre ca ale unui acvariu murdar și tivite cu creaturi cărnoase și depuneri de alge.

Am prins rădăcini la câțiva metri de mașină, observând că motorul era mort, și totuși vehiculul se clătina pe arcuri ca de la o activitate viguroasă. O mișcare ritmică provocând protestele metalului. Luminile de frână clipiră.

Fața păstoasă a lui Hart se materializă pe partea pasagerului, se izbi de fereastră cu lipsa de expresie a unui pește exotic, palid, și se retrase, coborând în adâncuri marine. Impactul frunții lui lăsă o urmă în formă de stea. Palma cuiva se sprijini pe geamul din spate și rămase acolo cu degetele

contorsionându-se.
M-am retras. Am fugit, mai degrabă. Poate că am țipat. Undeva pe drum valiza se deschise și conținutul ei se revărsă – un stol de dosare, șosetele în carouri pe care mi le dăruise Carly de Ziua Tatălui, cosmeticalele mele. O mână de fotografii răsucite de o rafală de vânt. Am aruncat geamantanul. Greoi, panicat, nu am ajuns prea departe, m-am împiedicat și am căzut, iar cerul se întunecă și un țiuit acut erupse simultan din mai multe puncte. În câteva clipe toate luminile din jur dispărură; nu puteam vedea tufișul țepos care mă rodea pe gât când m-am strecurat ca să mă ascund sub el, nu-mi puteam vedea nici propriile mâini în fața ochilor.
Bocetul încetă. Ecouri stranii răsunară în urma sa, dându-mi senzația absurdă că stăteam pe o scenă cu reflectoarele stinse. Am avut impresia unei mișcări în jurul persoanei mele chircite, cu toate că nu auzeam pași. M-am cutremurat și mi-am apăsat fața și mai mult în pământul umed. Furnicile îmi investigau manșetele pantalonilor.
Cruz mă strigă pe nume din gura unui tunel îndepărtat. Știam că nu era el și am tăcut. Mă înjură și scoase același chicotit neplăcut pe care îl auzisem la telefon. Hart încercă să mă convingă să ies, dar imitația lui era chiar și mai proastă. Parcurseră întreaga listă și cu toate că am fost tentat să răspund când Carly începu să plângă cu sughițuri și să mă implore s-o ajut, te rog tati, cu un glas de fetiță mică pe care nu-l mai avea de câțiva ani. Mi-am îndesat pumnul în gură și am rezistat în timp ce corul aluneca încoace și-ncolo și în cele din urmă se retrase în bâzâitul și țârâitul vietăților de pe câmp.
Soarele străluci și lumea își reveni treptat – rând pe rând, o rădăcină, o ridicătură, un deal. Capul meu plutea; îmi amintea de senzația trezirii din anestezie.
Amurgul era în floare când m-am târât de sub tufișuri și am adulmecat aerul, am ciulit urechea în căutarea prădătorilor. Chevy-ul era acolo, sclipind în penumbră. Acum nemișcat.
Aș fi putut sta ghemuit în fundătura mea la infinit, cu ochii speriați ca un iepure ascuns în pământ, cu cămașa distrusă și pantalonii pătați de urină. Dar se făcea frig și îmi era sete, așa că m-am furișat prin parc într-o direcție care m-a dus la drumul de lângă parcarea de rulote. Am mers aruncând mereu priviri peste umăr în așteptarea unei urmăriri care nu s-a concretizat.

I-am povestit unui pensionar care își sorbea ceaiul cu gheață într-un șezlong că mi se stricase mașina și i-am cerut voie să folosesc telefonul lui ca să chem un taxi. Dacă îl văzuse pe Cruz accidentându-și Chevy-ul între gorgane, nu spuse nimic. Poliția nu a apărut cât timp am așteptat și asta spunea destule despre situație.

Șoferul de taxi era un samoan solid care nu păru câtuși de puțin interesat de apariția mea înspăimântătoare și nici de discuții. Conduse cu viteză prea mare pentru confortul meu, dacă aș fi fost într-o stare de spirit rațională, și mă lăsă la stația Ogarilor Cenușii de la periferiile Olympiei.

M-am aventurat în interior printre grupurile pestrițe de țigani moderni care inevitabil bântuiau prin aceste gări și am studiat panoul cel mare în timp ce vânzătoarea de bilete strângea dezgustată din buze. Expresia ei îmi puse eticheta de individ din ceata nespălaților.

Am ales la întâmplare Seattle și am cumpărat un bilet. Biletul mi-a oferit codul de la toaletă, unde mi-am spălat pielea lovită, mi-am pieptănat buruienile din păr, ajungând să arăt din nou aproape omenește. Aproape. Tubul fluorescent pâlpâia și bâzâia, amenințând să scufunde toaleta patetică în întuneric, și în luminile de discotecă fața mea de sălbatic arăta ciudat.

Autobuzul sosi cu o oră întârziere și era ticsit până la refuz. Am împărțit un loc cu o femeie între două vârste purtând un șal și o grămadă de bijuterii false. Pielea ei palidă era tare și mirosea a clor. Nu-mi imaginam că dorise să stea lângă mine, judecând după freamătul nărilor și încrețiturile gurii ei excesiv de rujate.

Curând autobuzul pufăia în întinderea nopții și luminile se stinseră rând pe rând pe măsură ce pasagerii se cufundau în somn. Cu excepția unui tip din față care își păstră becul de deasupra capului ca să citească, și a mea. Eram prea extenuat ca să închid ochii.

M-am surprins plângând.

Iar femeia mă surprinse și ea, murmurând:

— Sst, sst, dragule. Sst.

Îmi mângâie umărul tremurând. Mâna ei zăbovi acolo.

Kronia

Elizabeth Hand

Povestirea evocatoare și fracționată a lui Elizabeth Hand despre istorii personale alternative, „Kronia”, a apărut în nr. 44 al *Bard College’s Conjunction,* o revistă care, în doar câțiva ani, a publicat numeroase lucrări experimentale sau asemănătoare acestui gen. Hand este autoarea recentelor romane *Mortal Love* și *Generation Loss* și a colecției *Saffron and Brimstone: Strange Stories.* Povestirile și romanele lui Hand au obținut premiile Tiptree, Mythopoeic, Nebula și World Fantasy. Colaborează în mod regulat cu *Washington Post Book World* și scrie rubrica de recenzii de carte pentru *Fantasy* & *Science Fiction.* Locuiește în Maine.

Noi nu ne-am întâlnit niciodată. Nu, nu niciodată; doar în treacăt: de cinci ori în ultimii optsprezece ani. De prima dată nu-mi amintesc; tu spui că era într-o primăvară târzie, la barul unui hotel. Dar eu te văd cinci ani mai târziu intrând într-un restaurant, aplecându-te în pragul ușii în spatele prietenului nostru Andrew. Tu nu-ți amintești asta.

Am crescut la distanță de un kilometru unul de altul. Șoseaua începea în Connecticut și se termina în New York. Un drum mizerabil când ne-am mutat noi, amândoi ne amintim asta; nu a fost pavat decât mult mai târziu. Ne plimbam cu bicicletele încolo și-ncoace. Am trecut unul pe lângă altul de douăzeci și trei de ori. Nu ne-am remarcat niciodată. O dată am căzut, luând curba aceea pe lângă terenul de golf, am o cicatrice lungă pe picior de la gleznă la genunchi, o semilună de culoarea unui bujor. Pietrișul și nisipul mi-au intrat pe sub piele, nu era sânge pe lanțul de la bicicletă. Un băiat cu ochelari și-a oprit bicicleta și m-a întrebat dacă sunt teafără. Am spus că da, chiar dacă nu eram. Tu ai plecat mai departe. Eu m-am întors pe jos acasă, cea mai mare parte a acelui kilometru, cu piciorul vânăt, murdară de pământ, polen, muște. Nu l-am mai văzut niciodată pe băiatul cu bicicleta.

Am mers la școli diferite. Dar în liceu ne-am dus la aceeași petrecere. La capătul tău de drum, în Connecticut. Cum am

ajuns eu acolo? Habar n-am. Nu cunoșteam pe nimeni. Era casa tristă a unei fete grase, o fată cu șosete roșii până la genunchi, cu fotolii ca niște saci cu fasole. Avea un singur album: The Shaggs. Alte fete triste, un cântec intitulat *Foot Foot.* Tu ai stat la o masă și ai mâncat covrigi și ai băut atâta Hi-C încât ai vomitat. Eu m-am dus cu prietenii mei. Ne-am urcat băuți în mașină și am plecat. Un băiat înalt vomita în azaleele din fața casei.

Oare el ce a luat? m-am întrebat.

O altă zi. Librăria Noul Canaan, tot la capătul tău de drum. Mă uitam la cărțile ieftine.

Asta e o carte bună, a zis un tip în spatele meu. Avea vârsta mea, șaisprezece sau șaptesprezece ani. Foarte înalt, păr negru țepos, ochelari cu ramă de metal. Îți place genul?

Am scuturat din cap. Nu, am zis. Nu o citisem. Am pus cartea la loc. El a luat-o din nou de pe raft. În timp ce mă îndepărtam l-am auzit spunând *Timpul dezarticulat.*

Am mers la facultăți diferite în același oraș. Metro încă nu se deschisese. Eu locuiam în nord-est, tu în nord-vest. De două ori ne-am aflat în același autobuz mergând spre Georgetown. O dată am fost la o petrecere unde un tip mi-a aruncat băutura în față.

Hei! a strigat prietenul meu. Și a turnat berea în capul individului.

Tu stăteai la o masă, urmărind scena. Am privit în jur și te-am văzut râzând. Am început să râd și eu, dar tu imediat ai lăsat ochii în jos, apoi te-ai întors și ai plecat.

Cam pe atunci am avut pentru prima oară acest vis. Trăiam în viitor. Slujba mea presupunea să călătoresc prin timp, vânându-i pe răufăcători. Călătoria îmi provoca greață. Uneori vomitam. Mă tot loveam de același bărbat, de vârsta mea, brunet, înalt. De fiecare dată când îl vedeam inima îmi tresărea. Ne sărutam pe furiș, sub o masă în timp ce gloanțele șuierau pe deasupra, sau lângă o cascadă în Ungaria. Timp de două săptămâni ne-am ascuns într-o dărăpănătură din Teritoriile de Nord-Vest, cu radioul pe moarte, așteptând să auzim că primul val radioactiv slăbise. O mie de ani, înainte și înapoi, lumea se reclădea. Copilul nostru s-a născut, a murit, a îmbătrânit, a început să meargă. Uneori părul tău era cenușiu, alteori negru. O dată ți s-au spart ochelarii când i-a lovit o piatră. Încă mai ai cicatricea pe

obraz. O dată am avortat. O dată copilul a murit. O dată tu ai murit. Era doar un vis.

Tu ai absolvit și te-ai dus un an la Sorbona să studiezi economia. Eu nu am fost niciodată în Franța. Am primit o slujbă la NASA, la interpolarea fotografiilor navelor spațiale. Tu te-a: întors și ai început să lucrezi la un ziar. În acei ani mă duceam la film aproape în fiecare seară. Fugind de arșița înăbușitoare, așezată pe scaunele chinuitoare de la Biograph timp de șase ore, Pasolini, Fellini, Truffault, Herzog, Fassbinder, Weir. *La Jetée,* un fulger: acel moment luminos când fața în alb și negru a unei femei se mișcă în întuneric. Un bărbat înalt stătea în fața mea și eu m-am mutat pe alt scaun ca să pot vedea mai bine; el s-a întors și ți-am zărit pentru o clipă chipul. Nu l-am recunoscut: nu te-am cunoscut niciodată. Mai târziu, pe coridorul lung al cinematografului tu ai trecut în grabă pe lângă mine, capul meu fiind aplecat peste o lingură vrăjită de cocaină.

Alte cinematografe. Nu ne-am mai întâlnit când am vizionat *Berlin Alexanderplatz,* deși am citit recenzia ta. *Hitler al nostru* dura nouă ore; tu ai rămas treaz, eu am adormit la jumătatea ultimei bobine, ghemuită pe podea, dar după douăzeci de minute prietenul meu m-a scuturat ca să nu pierd finalul.

Cum să nu te fi observat atunci? Sala era practic goală.

Eu m-am mutat undeva departe. Tu ai rămas. Înainte de a părăsi orașul l-am cunoscut pe colegul nostru Andrew: am corespondat. Ocazional scriam pentru ziarul tău. Răspundeai câteodată la telefon când sunam acolo.

Tu zici că n-ai făcut asta niciodată.

Dar eu îmi amintesc vocea ta: suna mai tânără, ironică, plictisită. De câteva ori mi-ai comentat textele. Vorbeam la telefon. Îți cunoșteam numele.

La un moment dat ne-am întâlnit. Eu nu-mi amintesc. La un prânz poate, cu Andrew când vizitam orașul? La o conferință?

Tu te-ai căsătorit și te-ai mutat la cinci mii de kilometri distanță. S-a inventat e-mailul. Am început să scriem. Tu îmi trimiteai cărți.

Ne-am întâlnit la o conferință: amândoi ne amintim asta. Tu stăteai într-o sală inundată de lumină, soarele de amiază poleind ferestrele. Ți-ai ferit ochii cu mâna, aplecând ușor capul, și ochii tăi au privit în sus prin ochelari, negri pe pielea albă. Ochi întunecați, păr închis la culoare, înalt, slab și cu umerii ușor

aduși. Zâmbeai; nu mie, ci cuiva care vorbea despre imuabilitatea timpului. Brusc cerul s-a întunecat, și șirurile lungi de ferestre s-au transformat în oglinzi. Eu stăteam în mijlocul sălii și tu erai pretutindeni, pretutindeni.

Nu te-ai căsătorit niciodată. Eu îți trimiteam cărți.

Am avut copii. Nu ți-am răspuns niciodată la scrisori.

Tu și soția ta călătoreați peste tot: Paris, Beirut, Londra, Cairo, Tanger, Cornwall, Fiji. Îmi trimiteai vederi. Eu nu am părăsit niciodată țara.

Eram în vacanță la Londra cu soțul meu când s-au prăbușit turnurile. Ți-am trimis un e-mail. Tu mi-ai răspuns:

o, sigur, e nevoie de un atac terorist ca să primesc vești de la tine!

Atunci ne-am întâlnit cu adevărat.

Eram singură lângă lac când am aflat. O zi luminoasă fără nori, cufundacii cântau sub fereastra mea. Nu aveam TV sau radio; eram on-line când un prieten mi-a trimis un e-mail:

Terorism. Un avion a intrat în World Trade Center. Bombe. Dezastru.

Am încercat să-mi sun partenerul, dar liniile telefonice căzuseră. Am condus pe lângă taraba de unde cumpăram roșii și busuioc și m-am oprit să văd dacă mai știa și altcineva ce se întâmplase. Era acolo o dubiță cu antene de satelit: femeia dinăuntru vorbea la un celular și plângea. Fratele ei lucra într-unul dintre turnuri: o sunase să-i spună că era teafăr. Căzuse și al doilea turn. El tocmai o sunase ca s-o anunțe că era încă în viață.

În seara aceea, când liniile telefonice și-au revenit, ți-am scris. Tu nu mi-ai răspuns. N-am mai primit nicio veste de la tine.

Mă aflam la New York. Mă dusesem în Battery Park. Nu mai fusesem acolo niciodată. Soarele strălucea. Tu n-ai mai primit nicio veste despre mine.

Nu am avut copii. La Național Zoo am văzut un bărbat înalt plimbându-se de mână cu o fetiță. Ea s-a întors și s-a holbat la mine: ochi cenușii, ochelari, păr negru subțire. Semăna cu mine.

Acum doi ani ai venit să mă vizitezi aici lângă lac. Am băut

două sticle de șampanie. Am stat de vorbă toată noaptea. Tu ai dormit pe canapea. Când ți-am spus noapte bună, te-am mângâiat pe frunte. Nu te mai atinsesem niciodată înainte. Ai tresărit.

Odată în 1985 stăteam unul lângă altul în autobuzul 80 pe North Capitol Street. Niciunul dintre noi nu-și amintește asta.

Aveam cincisprezece ani, mergeam cu bicicleta pe curba aceea lungă și lentă de lângă terenul de golf. Cisterna Petro Oil m-a depășit, cu viteză prea mare, și eu mi-am pierdut echilibrul și m-am răsturnat peste parapetul de piatră. Am căzut și am leșinat. Când am deschis ochii un băiat înalt cu ochelari îngenunchease lângă mine, atât de nemișcat încât părea o fotografie în alb și negru. O fulgerare bruscă: s-a mișcat pentru prima dată. A clipit, ochi negri, păr negru. A durat un moment până să-mi dau seama că vorbea cu mine.

— Ești teafără? A arătat spre piciorul meu: Sângerezi. Eu locuiesc în apropiere…

A indicat spre capătul dinspre Connecticut al șoselei.

Am încercat să mă mișc, dar mă durea atât de tare încât am vomitat, apoi am început să plâng.

Mi-a ascuns bicicleta distrusă printre ferigi.

— Haide.

M-ai cuprins cu un braț și ne-am îndreptat foarte încet spre casa ta. Un avion a zburat pe deasupra noastră. Așa ne-am cunoscut.

„Nimic nu separă amintirile de momentele obișnuite. De-abia mai târziu ele solicită atenția, atunci când își arată urmele rănilor.”

Chris Marker, *La Jetée*

Prevestiri

Kelly Everding

„Omens“ provine din prima carte a poetei Kelly Everding, *Strappado for the Devil* (Etherdome Press). „Omens“ va fi republicat și într-o antologie a poetelor din Minnesota editată de New River Press. Poeziile lui Everding au apărut în *The Denver Quarterly, Conduit* și *The Colorado Review,* printre altele. Locuiește în Minneapolis și lucrează pentru organizația literară nonprofit Rain Taxi.

O vacă mugește de trei ori.
Șobolanii părăsesc o casă.
O pisică scuipă la miezul nopții,
și o pasăre albă
se zdrobește de fereastră.
O bufniță aduce vești.
Mobila trosnește fără motiv.
Bat clopotele bisericii
În timp ce pastorul recită.
Copii născuți sub semnul cometei.

Ceara căzută dintr-o lumânare
înseamnă doliu.
Un tablou cade din cui.
Întâlnești pe neașteptate o capră.
Un șoarece îți trece peste picior.
Ianuarie – ghinion pentru regi.
Un rechin ce urmărește un vas
e semn sigur.

Un mort
știe ce se petrece
până când ultima lopată de pământ
îi umple mormântul.
E periculos să pleci
lăsând o carte deschisă.

Lumina Călăuzitoare
Elizabeth Bear

Povestirile lui Elizabeth Bear au fost publicate în *The Magazine of Fantasy* & *Science Fiction, SCI FICTION, The 3rd Alternative, Strange Horizons* și alte reviste, de asemenea în antologiile *Shadows Over Baker Street* și *All-Star Zeppelin Adventure Stories.* Unele dintre ele au fost recent adunate în *The Chains That You Refuse.*

Trilogia „Jenny Casey”, cuprinzând *Hammered, Scardown* și *Worldwired,* este un thriller science-fiction plasat în viitorul apropiat. A mai scris *Carnival* și *Undertow.* Lucrează de asemenea la un ciclu fantasy, *The Promethean Age,* început în 2006 cu *Blood & Iron* și continuat în 2007 cu *Whiskey & Water.*

Coabitează cu aproximativ 150 de kilograme de câini și douăzeci de kilograme de pisici. Pentru mai multe informații puteți accesa site-ul http://www.elizabethbear.com.

„Follow Me Light“ a apărut inițial în SCI FICTION.

Pinky Gilman șchiopăta. Purta atele la ambele picioare, metal lucios și zgură care stricau linia costumelor sale de la solduri, dacă aveau ce să mai strice. Se sălta pe o pereche de cârje cu reazeme pentru coate. Puteam să-l aud pocnind pe dale, făcând să răsune coridoarele birourilor avocatului poporului de la zece uși distanță.

Numele de botez al lui Pinky era Isaac, dar chiar și clienții lui îi ziceau Pinky. Era un bărbat fabulos de urât, plin de noduri, chel, țepos și cu pielea rozalie ca a unui câine jupuit. Avea ochi mici albicioși ca de pește în spatele unor ochelari suficient de groși ca să faci friptură pe ei. Pielea i se cojea ori de câte ori soarele sau aerul uscat al deșertului îl atingeau.

Era de departe cel mai bun om pe care îl aveam.

Prima dată l-am întâlnit pe Pinky în 1994. Făcea turul birourilor ca parte a interviului lui pentru angajare, și Christian Vlatick l-a condus sus la mine tocmai când mă luptam să pun un butoi de optsprezece litri de apă pe dozator. Am tresărit când el a întins mâna dreaptă ca s-o strângă pe a mea, cu o răsucire dureroasă prin care intenționa să împiedice cârja să-i alunece de pe braț. Felul trist în care a înclinat capul la strângerea mea

de mână spunea că era obișnuit cu o astfel de reacție, dar mă îndoiam că tresăreau mulți oameni din același motiv ca și mine – sclipirea de luminițe albastru-încins fulgerând prin aura lui, umplând-o de strălucire cu toate că aura însăși avea o culoare cum nu mai văzusem înainte – un verde-cenușiu pământiu, de culoarea tornadelor.

Probabil că mă holbam la el, căci omulețul contorsionat și-a coborât privirea spre pantofii mei, iar Chris și-a dres glasul:

— Maria, a zis, acesta este Isaac Gilman.

— Pinky, a adăugat Pinky. Vocea lui... o-la-la. Dacă era defavorizat în privința trupului, vocea era un lucru cu adevărat deosebit. O, Doamne.

— Maria Delprado. Ești noul avocat?

— Așa sper, a rostit, suficient de sec încât și eu, și Chris am izbucnit în râs.

Strângerea lui de mână era în regulă: puternică, răcoroasă, solidă, nepotrivită cu conținutul opărit. Mi-a dat drumul repede, apucând din nou mânerul cârjei și mutându-și greutatea în centru, clipind în spatele lentilelor care îi distorsionau ochii.

— Maria, a zis. Numele meu preferat. Știi ce înseamnă?

— Înseamnă Mary, am răspuns. Înseamnă regret.

— Nu, a spus el. Înseamnă *mare.* A arătat spre mine cu bărbia, indicând butoiul de pe dozator din care încă se ridicau bule: Aici femeile sunt puse să ridice greutăți?

— Îmi place să cred că-mi pot purta singură de grijă. Unde ai studiat, Isaac?

— Pinky, a repetat, apoi: La Yale. Cu nota maximă.

Am înălțat ambele sprâncene către Chris și mi-am împins ochelarii în sus pe nas. Biroul avocatului public din Las Vegas nu prezintă prea mult interes pentru absolvenții Facultății de Drept Yale, *summa cum laude.*

— Și încă nu l-ai angajat?

— Voiam și părerea ta, a spus Chris fără vreo urmă de regret. A privit spre Pinky și a etalat un surâs autocritic: Maria poate depista oamenii vinovați. De fiecare dată. E un dar. Într-o bună zi o s-o facem judecător.

— Zău? Gura lipsită de buze a lui Pinky s-a curbat într-un rictus, arătând golurile din barba sa scurtă, peticită. Deci sunt vinovat?

Luminițele care îl urmau au scânteiat, ca niște licurici electrici

albaștri în penumbra pe care o purta ca pe o mantie. Își schimba greutatea pe cârje, evident nesimțindu-se confortabil stând în picioare.

— Și de ce anume sunt vinovat?

Nu era nici tachinare, nici flirt. Doar calm și curiozitate, ca și cum ar fi crezut cu adevărat că pot să-i spun. Am privit pieziș la luminile care dansau în jurul lui – foc rătăcitor, lumini ale spiritelor. Aura în sine era întunecată, dar nu din cauza unor violențe trecute sau a necinstei. Era ceva organic, intrinsec, și mă întrebam dacă avea vreo legătură cu ceea ce îl schilodise. Iar luminile licuricilor…

Ei bine, mai era încă ceva. Doar uitându-mă la ele simțeam mâncărimi în vârful degetelor.

— Dacă ai păcate pe conștiință, am spus cu grijă, cred că le-ai ispășit.

El a clipit iar, și eu m-am întrebat de ce m-am gândit să-i spun *clipire de pește* când peștii nu clipesc. Apoi mi-a zâmbit, cu dinții ca niște țăruși galbeni în gingiile palide, scurse de sânge.

— Cum naiba reușești *asta?*

— Măsor distanța dintre ochi.

A urmat o pauză de trei secunde, apoi el a început să râdă, în timp ce Christian, care mai auzise gluma și înainte, s-a tras într-o parte dându-și ochii peste cap. Pinky a ridicat din umeri, ridicarea și căderea umerilor de buldog, iar eu am zâmbit larg, pentru că am știut că urma să fim prieteni.

În noiembrie 1996 mi-am pierdut pisica bătrână de șaptesprezece ani din cauza unei crize renale, iar Pinky a apărut neinvitat la ușa mea cu o sticlă de Marker’s Mark și o cutie de Oreos. Eram amândoi pe jumătate beți când mi-am întins cărțile pe măsuța dintre noi, într-o cruce celtică modificată. Au sclipit când m-am uitat la ele; asta era alcoolul. Sclipirea din jurul lui Pinky atunci când a întins mâna – asta nu mai era.

— Teme-te de moartea prin apă, am spus, și am atins piciorul Spânzuratului, sperând ca el să înțeleagă că ar trebui să râdă.

Ochii lui sclipiră ca niște cărbuni în lumina lumânărilor când îmi reumplu paharul.

— Așa ar fi trebuit să fie dacă *nu* găseai Spânzuratul. În orice caz, nu văd niciun marinar înecat.

— Nu, am răspuns. Am ridicat paharul și m-am aplecat să văd

mai de aproape: Dar există aici simbolul lui trei de bâte. Eliot îl numește Regele Pescar. Am privit drept spre locul în care cârjele lui se sprijineau de brațul fotoliului: Nu-i o alegere proastă, nu crezi?

Fața lui a pălit puțin, dar poate era din cauza alcoolului. Lumini jucăușe au fulgerat în jurul lui ca niște peștișori speriați.

— Ce simbolizează el?

— Virtutea testată de mare.

Apoi m-am întrebat dacă chiar mă puteam exprima astfel.

— Marea simbolizează schimbare, conflict, subconștientul, monștrii din…

— Știu ce înseamnă marea, a spus el amar. Mâna lui s-a întins și a răvășit cărțile, etalând dosul lor cafeniu cu modelele ivorii. A smucit din bărbie către grămadă: Tu crezi în astea?

Fusese o prostie să le întind. O prostie să i le arăt, dar fusese implicată o anume cantitate de suferință și de alcool.

— E un joc, am zis, și le-am strâns pe toate pachet. Doar un joc de copii.

Apoi am ezitat, am privit în jos, și am întors pe față treiul de bâte, astfel încât să stea cu fața în același sens ca toate celelalte.

— Nu ăsta este viitorul pe care îl văd eu.

În 1997 m-am culcat cu el. Nu știu dacă era de vină sticla de shiraz cu care sărbătorisem una dintre rarele noastre victorii, sau adâncimile bogate dulci-amărui ale vocii sale care îmi erodaseră în final virtutea mea limitată, dar pe întuneric am fost buni. S-a dovedit că, la urma urmelor, avea umeri și brațe frumoase: puternice și minunate, nepotrivite cu restul.

După aceea m-am rostogolit pe spate, am aruncat prezervativul învelit într-un șervețel pe noptieră și l-am auzit oftând.

— Mulțumesc, a zis, iar venerația din vocea lui perfectă era mai dulce decât fusese sexul.

— Plăcerea a fost a mea, i-am răspuns, și vorbeam serios; m-am ghemuit din nou lângă el, urmărind luminițele ca niște licurici zburând în jurul mâinilor lui aspre, mari, în timp ce vorbea încet și gesticula în întuneric, încercând să depășească o emoție inexprimabilă.

Niciunul dintre noi nu voia să doarmă. M-a întrebat ce

găsisem în Las Vegas. I-am spus că eram din Tucson și că îmi lipsise deșertul când plecasem. El mi-a spus că era din Stonington. Când a răsărit soarele, mi-am plimbat mâna prin aura lui, vânând luminițele fugare ca un copil care încearcă să prindă fulgii de zăpadă cu limba.

L-am întrebat despre cicatricele oribile din partea de jos a coapselor lui care îi lăsau tendoanele ghemuite și contorsionate în mod bizar, neconectate de oasele de sub piele. Crezusem că era handicapat din naștere. Greșisem în privința a atât de multor lucruri.

— Un vârf de harpon, a zis el. Când aveam șaptesprezece ani. Cei din familia mea erau pescari. Au fost dintotdeauna.

— Tu cum de nu te duci niciodată acasă în Connecticut, Isaac?

De data asta nu m-a corectat.

— Connecticut nu înseamnă acasă.

— Nu ai familie?

A tăcut, dar eu am văzut verdele palid al negării pătându-i aura. Am inspirat pe nas și am încercat din nou.

— Nu ți-e dor niciodată de ocean?

A râs, răsuflarea lui caldă atingându-mi urechea, ciufulindu-mi părul.

— Deșertul m-ar ucide la fel de repede ca și oceanul dacă mi-aș dori-o vreodată. Ce am de pierdut?

— De ce ai venit aici?

— Pur și simplu m-am simțit atras. Mi s-a părut un loc sigur. Neschimbător. Trebuia să fiu departe de coastă, iar Nevada părea… foarte uscată. Am o problemă de piele. În climat umed se înrăutățește. Lângă mare e cel mai rău.

— Dar până la urmă tot la ocean te-ai întors. Mările preistorice. Nevada a fost cândva sub apă. Au existat ihtiozauri…

— Subacvatic. Hm. S-a întins pe spatele meu, răcoros și moale: Presupun că e în sânge.

În acea noapte am visat că îmi legaseră încheieturile cu lanțuri de aur înainte să mă dogească și să mă lase singură în mlaștinile sărate ca să mor. Soarele se ridica pe când ei plecau cântând, umbre gheboase inumane întrezărite printr-o ceață rară care sclipea palid ca opalele de pe cătușele mele.

Ceața se împrăștie dezvăluind un pământ cenușiu și o apă

maro-verzuie, agate și acvamarin decolorat. Marginile mantiei aspre cenușii se lipeau de sângele uscat de pe spatele coapselor mele, mototolită acolo unde o trăseseră în sus ca să mă poată schilodi. Am simțit lanțurile reci pe obraz când am înălțat capul din noroi suficient cât să-mi sprijin fața pe dosul palmelor.

Mlaștina duhnea a putreziciune și vegetație strivită, o miasmă verde atât de copleșitoare încât mirosul de aramă coclită al sângelui nu putea pătrunde prin ea. Durerea nu era atât de puternică pe cât ar fi trebuit să fie; alunecam în șoc la fel de ușor cum aș fi alunecat sub o apă calmă. Nu pierdusem destul sânge ca să mor, dar mă gândeam că aș prefera un somn rapid, rece din care să nu mă mai trezesc, decât să mor de foame sau să zac în balta propriului meu sânge până când mirosul ar atrage creatura pentru îmblânzirea căreia fusesem lăsată acolo. Undeva orăcăi o broască. Părea că începe o zi fierbinte. Bănuiam că aveam să aflu.

Pielea lui făcea cruste de la căldură. Era o căldură uscată, care bășica, jupuia, făcea să crape buzele și să sângereze nasurile. El obișnuia să mă împodobească cu bijuterii, opale, turmaline de culoarea mușchiului sau a trandafirilor.

— Averea familiei, îmi spunea. Bijuterii de familie.

Nu mințea. Mi-aș fi dat seama de o minciună.

Deșertul Mojave îl ura. Era crestat și sufocat, crăpat și uscat. Nu transpira niciodată îndeajuns, ținea aerul condiționat întors cât mai în sus posibil. Pielea se arde la căldură, la soare. Se jupoaie ca a unui șarpe. Acvamarinul își pierde culoarea ca dinții unui fumător. Perlele devin casante. Opalele plesnesc și își pierd strălucirea.

Obișnuia să coboare noaptea până la fluviul Colorado, să traverseze digul la Willow Beach, pe partea din Arizona, și să înoate pe întuneric. I-am spus că era o nebunie. I-am spus că era periculos. Cum să-și poarte de grijă în apele Colorado-ului când el nici nu putea merge fără atele și cârje?

M-a sărutat pe nas și mi-a spus că asta îi alina durerile. Eu i-am zis că dacă s-ar îneca nu l-aș ierta niciodată. Mi-a replicat că în întreaga istorie a lumii luată de două ori consecutiv, niciun Gilman nu s-a înecat vreodată. L-am făcut ticălos încrezut și nesincer. A încetat să-mi mai spună unde se ducea când ieșea noaptea.

Când se întorcea și adormea alături de mine, stăteam câteodată cu capul pe pernă și urmăream luminițele zburând în jurul lui. Alteori dormeam.

Iar alteori visam.

M-am trezit după apusul soarelui, când stelele reci se iveau din beznă. Partea din față a robei mele se uscase, formând o singură pată lungă de culoare galben-verzui, și acum materialul de sub șale și șezut era saturat, lipindu-mi-se de piele. Părea că nămolul se dezlipise de pe rănile picioarelor mele.

Încă nu murisem, din păcate, căci acum mă *durea.*

Mă întrebam cum voi putea rezista tentației de a bea apă din mlaștină când se va instala setea. Deshidratarea mă va ucide mai repede decât foamea. Pe de altă parte, apa ar putea să-mi facă suficient de rău ca să alunec în ușurarea adusă de febră și să mor inconștientă, delirând. Dacă dizenteria era un mod mai bun de a muri decât cangrena. Sau deshidratarea.

Sau decât să fiu mâncată. Dacă părintele broaștelor ar veni să mă ia așa cum se intenționase, nu aș suferi mult timp.

Am fluierat printre dinți. Un gest dramatic bun, numai că buzele uscate mi-au plesnit și am simțit gustul sângelui. Opțiunile mele păreau simple: să stau nemișcată și să mor, sau să mă zvârcolesc și să mor. Rațional ar fi fost să mă predau cu demnitate.

M-am ridicat pe coate și am început să mă târăsc spre nimic anume.

Lumina lunii așternea o patină argintie peste băltoacele tulburi galben-verzui prin care mă târam și se reflecta de pe aburii care se înălțau în sclipiri electrice de albastru. Efortul m-a încălzit în cele din urmă și mi-a slăbit mușchii. Am încetat să mai tremur după prima jumătate de oră. Coapsele se înnodau strâns ca oțelul sudat în jurul insultei aduse tendoanelor mele. Ar fi fost mult mai convenabil dacă mi-ar fi retezat naibii picioarele de tot. Cel puțin nu aș mai fi avut de suportat membrele înghețate atârnând în spatele meu în timp ce mă târam.

Dacă aș fi avut vreo urmă de rațiune…

Dacă aș fi avut vreo urmă de rațiune, nu aș fi fost schilodită, murind într-o mlaștină. Dacă mi-ar fi *rămas* vreo urmă de rațiune, m-aș fi ghemuit și aș fi murit.

Suna destul de bine.

Tocmai dezbăteam asupra celui mai confortabil loc când niște lumini albastre curioase începură să sclipească la marginea câmpului meu vizual.

Nu sunt sigură de ce am decis să le urmez.

Pinky mi-a dăruit o perlă pe un lănțișor de argint, un obiect baroc multicolor răsucit, lucios și neregulat ca o acadea. A spus că fusese a mamei lui. Atârna între sânii mei, caldă ca atingerea unui deget atunci când o purtam.

Pinky spusese că își făcuse vasectomie, dar tot mai folosea prezervativ de fiecare dată când făceam dragoste. M-a convins să continui să iau pilula.

— Curea și suspensori, l-am tachinat eu.

Usturoiul de pe creveți era suficient să mă facă să plâng, dar Pinky nu părea să-l deranjeze vreodată ceea ce mâncam eu, indiferent cât de condimentată era.

Era ora unu dimineața într-o vineri, când în sfârșit ne dădusem jos din pat pentru cină. Mâncam fructe de mare la Capozzoli, pentru că deși era semiîntuneric în încăperea roșie și zgomotoasă, mâncarea era bună și aveau deschis toată noaptea. Pinky m-a privit cu coada ochiului, cu ochii lui chihlimbarii atât de triști, și a rupt cu dinții o bucată din tentaculul unui calmar.

— Ai vrea să aduci un copil pe lumea asta?

— Nu, am răspuns, și am spus atunci prima minciună. Bănuiesc că nu.

Nu l-am cunoscut pe fratele lui Pinky, Esau, decât după ce mă căsătorisem cu altcineva, îmi părăsisem slujba încercând să am un copil, divorțasem când se dovedise că nu puteam, și fusesem nevoită să mă întorc ca să-mi plătesc facturile. Pinky se afla încă acolo, făcea încă parte din program. Încă muncind din greu în speranța că în cele din urmă va întâlni un om nevinovat, încă prefăcându-se că eram și fusesem întotdeauna pur și simplu cei mai buni prieteni. Nu am purtat niciodată discuția, dar mi-am imaginat-o de mii de ori.

Te-am părăsit.

Tu voiai un copil.

N-ar fi mers.

Și acum vrei să te întorci? Eu nu sunt ca tine, Maria.

Nu ți-e niciodată dor de ocean?

Nu. Niciodată.

Dar el avea prea multă mândrie, iar eu aveam prea multă rușine. Iar după ce am ajuns Doamna Judecător Delprado, nu l-am mai văzut decât la tribunal.

Esau m-a sunat, mi-a lăsat un mesaj pe telefon, numele lui, cine era, unde putea fi găsit. Nu știam cum obținuse numărul. M-am întâlnit cu el atât din curiozitate, cât și din interes, la vechea biserică din centru, cea ridicată în anii ’30, un monument istoric de neînlocuit. O construiseră din piatră, să dureze, și sculptaseră petroglife și stalactite ca să facă pereții de piatră frumoși în ochii lui Dumnezeu.

L-am urât pe Esau din prima clipă în care am dat ochii cu el. Esau. Nu aveam cum să-l confund, aceleași tuleie și păr rar, un chip spectaculos de urât, cu prognatism și aspect de pește. Aceeași aură verde întunecat, dar a lui Esau era pătată în dreptul mâinilor și gurii cu culoarea sângelui închegat, și nu sclipea nicio luminiță în jur.

Esau stătea lângă una dintre petroglife, sprijinit de piatra roșie decolorată decorată cu o siluetă bățoasă reprezentând un bărbat și niște linii ondulate paralele reprezentând râul. Bătrân ca timpul, Colorado purtând în aval pământul steril, păzitor și păzit de deșertul de Vest.

Esau s-a întors și m-a privit, dar nu cred că m-a văzut *pe mine.* Cred că a văzut perla pe care o purtam în jurul gâtului.

Îi dădusem toate bijuteriile înapoi lui Pinky atunci când ne despărțisem. Cu excepția perlei. Nu ar fi primit-o înapoi și, ca să fiu sinceră, mă bucuram. Nu sunt sigură de ce am purtat-o la întâlnirea cu Esau, poate doar pentru că nu-mi plăcea s-o dau jos.

Esau se îndreptă cu toată înălțimea lui de un metru șaptezeci în spatele căutăturii urâte pe care mi-o aruncă și întinse hotărât mâna să atingă colierul, un gest bizar cu degetele strânse. Fără să mă gândesc i-am îndepărtat mâna, și el a șuierat spre mine cu limba ca de cauciuc zburând peste buzele lipsite de carne.

Apoi se retrase, doi pași, și mă privi în ochi. Vocea lui nu avea nimic în comun cu chipul: baritonală și frumoasă, melodioasă și drăgăstoasă. M-am aplecat în față, subit vrăjită.

— O epavă, a murmurat el. Epave. Bijuterii ale unor morți. E totul acolo gata să fie capturat, dacă știi unde să te uiți. Familia

noastră a știut întotdeauna.

Mâna mea s-a înălțat să-l plesnească din nou, dar s-a oprit ca din proprie voință. Ca și cum nu ar fi putut trece prin sunetul vocii lui.

— Ați fost pe vremuri vânători de comori?

— Eu nu m-am oprit niciodată, a spus și mi-a dat părul pe după ureche cu degetul mare.

M-am cutremurat. Mâna mi-a coborât, încleștată puternic pe lateral.

— Când Isaac se va întoarce cu mine în New England, o să vii și tu. Îți putem face copii, Maria. Mulți. Un neam întreg. Tot ce ți-ai dori vreodată.

— Nu merg nicăieri. Nu pentru… Isaac. Pentru nimeni.

— Ce te face să crezi că ai de ales? Ești o parte din prețul lui. Iar noi știm ce vrei tu. Te-am studiat. Nu e prea târziu.

M-am cutremurat, îmi era greu, greață, frig.

— Întotdeauna există o alegere.

Cuvintele aproape mi-au rănit buzele. Am înghițit în sec. Unghiile mi s-au înfipt în palme. Simțeam mâna lui rece pe obrazul meu.

— Care e restul prețului? Dacă eu vin de bunăvoie?

— Vindecarea. Transformarea. Puterea. Întoarcerea la ocean. Toate lucrurile pentru care refuzându-le ar fi trebuit să moară.

— Nu-i e dor de ocean.

Esau a zâmbit, arătându-și dinții ca niște țăruși galbeni.

— Mai că ai crede asta, nu-i așa?

A urmat o nouă pauză, aproape respectuoasă. Apoi și-a dres glasul și a spus:

— Vino cu mine.

Incapabilă să mă opresc, am urmat acea voce frumoasă.

O lună aproape plină atârna pe cerul adânc, în ciuda soarelui care lumina indirect poteca spre Willow Beach. Pietrele radiau căldură prin bascheții mei ca niște cărămizi încălzite într-un cuptor.

— Pinky a spus că nu are familie.

Esau a pufnit disprețuitor.

— Vechea încercare de puștan.

— Tu ești cel care l-a schilodit, nu-i așa? Și l-ai lăsat să moară în mlaștină.

— De unde știi asta?

— Nu mi-a spus el. Am visat.

— Nu eu, a replicat el, întinzând o mână ca să mă ajute să cobor o pantă înșelătoare. Jacob a fost. Dar el nu călătorește.

— Un alt frate.

— Fratele cel mai mare.

M-a smucit de braț și mi-a aruncat o privire piezișă când m-am împiedicat. A început să meargă mai repede, cu fulgere stacojii de supărare colorând lumina mlăștinoasă care îl înconjura. M-am grăbit să țin pasul, blestemându-mi picioarele trădătoare. Cel puțin limba încă îmi mai aparținea, și am folosit-o.

— Jacob, Esau și Isaac Gilman? Ce... original.

— Se mândreau cu vechile nume din New England. Cei din familiile Marsh și Gilman au fost printre primii coloniști.

Suna defensiv.

— Taci. N-ai nevoie de limbă ca să faci copii, și dacă mai scoți câteva cuvinte o să fiu fericit să te scap de ea, târfă mamifer.

Am deschis gura; glasul mi s-a blocat în fundul gâtului. M-am împiedicat și el m-a repus pe picioare, palma sa aspră și rece zgâriindu-mi pielea încheieturii în dreptul osului.

Am ocolit un colț al băltoacei prin care trecea poteca. Esau s-a oprit brusc, înfigându-se zdravăn pe picioare. Mi-am tras răsuflarea simțind puterea tăcutului fluviu cafeniu care curgea prin defileu, scânteile care pluteau deasupra lui, argintii și arămii, vioaie, mișunând ca niște licurici.

În picioare, pe mal, în fața curentului stătea Pinky – Isaac – legat în atelele lui, surprinzător de nepăsător pentru un olog care își căuta drumul în jos pe cărarea accidentată. Și-a lungit gâtul ca să ne vadă mai bine și s-a încruntat.

— Esau. Aș vrea să pot spune că e o plăcere să te văd. Speram că până acum te-ai alăturat deja lui Jacob pe fundul oceanului.

— Curând, a zis Esau calm, conducându-mă în jos pe ultima pantă.

A ridicat mâna care nu era înnodată în jurul încheieturii mele. Am clipit de două ori înainte să-mi dau seama că pânza galbenă translucidă dintre degetele lui era o parte din el. Mi-a apucat din nou brațul, manevrându-mă ca pe un sac de mărfuri.

Pinky a înaintat în întâmpinarea noastră, și pentru o clipă am

crezut că o să-l lovească pe Esau peste față cu cârja. Mi-am imaginat sunetul pe care l-ar fi făcut aluminiul strivind obrazul lui Esau. *Mulți. Un neam întreg.* Ușor să cedezi și să aștepți să se întâmple, da. Dar un neam de *ce?*

— Nu trebuia s-o amesteci pe Maria în asta.

— Putem să-i dăm ceea ce vrea, nu-i așa? Cu sau fără ajutorul tău. De unde ai făcut rost de bani pentru școală?

Pinky a zâmbit lângă mine, un rânjet ca de lup.

— Lanțurile alea erau de platină. Opale. Perle mari cât ochii unui mort. Din plin. Au mai rămas încă multe.

— Deci așa. Cum ai supraviețuit?

— Am fost călăuzit, a spus el, și luminițele albastre sclipiră în jurul său.

Lumini albastre care erau la fel cu luminile argintii care roiau deasupra fluviului. Mi le puteam imagina bâzâind. Supărate, invadatoare. Am întors capul să văd expresia lui Esau, dar el nu avea ochi decât pentru Pinky. Esau nu putea vedea luminile. Se uita la Pinky, iar Pinky îi întâmpina privirea cu o înălțare a bărbiei.

— Vino acasă, Isaac.

— Și să-l las pe Jacob să încerce iar să mă omoare?

— Ți-a făcut rău numai pentru că tu ai încercat să ne părăsești.

— M-a lăsat pradă părintelui broaștelor în mlaștina sărată, Esau. Iar tu erai acolo cu el când a făcut-o...

— Nu te puteam lăsa să pleci pur și simplu.

Esau a dat drumul brațului meu poruncindu-mi să stau nemișcată și a pășit către Pinky cu mâinile larg deschise. Jos era încă lumină, acolo unde canionul era mai lat și umbra pereților nu bloca soarele. Strălucea pe capul chel al lui Esau, pe rețelele de culoarea gălbenușului dintre degetele lui, pe aluminiul cârjelor lui Isaac.

— Nu am plecat, a spus Pinky.

S-a întors, smucindu-se, tălpile bej de cauciuc ale cârjelor aderând pe solul pietros. S-a împins în față, îndreptându-se spre râu, spre roiul de luminițe.

— M-am târât.

Esau l-a prins din urmă mergând în rând cu el.

— Nu înțeleg cum de nu te-ai... schimbat.

— Din cauza deșertului.

Pinky s-a oprit pe o proeminență deasupra apei. Îmblânzit de dig, fluviul curgea aici lin și uniform. Dar îi puteam simți oricum puterea, vechea magie care făcea să trăiască acest pământ.

— Deșertului nu-i place schimbarea. Mă păstrează într-o stare intermediară.

— Asta îți face rău.

Esau o spusese aproape cu simpatie, întinzând o mână ca o pânză de păianjen și lăsându-i-o pe umăr. Pinky a tresărit, dar nu l-a respins. Am deschis gura să-l strig, simțind că limba îmi aparținea din nou, și m-am oprit. *Un neam.*

Orice ar fi, ar fi copiii lui Pinky.

— Îmi face.

Pinky se juca nervos cu cârjele, aplecându-se deasupra râului, eliberându-și antebrațele din sprijinitori. Umerii i se mișcau sub pânza albă a cămășii. Voiam să-mi plimb palmele peste ei.

— Picioarele ți se vor vindeca dacă accepți schimbarea, a licitat Esau, blând, cu glasul purtat de ape. Vei fi puternic. Te vei regenera. Vei avea oceanul la dispoziție, nu vei mai suferi, și uite-ți și femeia – o s-o luăm și pe ea.

— Esau.

Am distins tonul de avertisment. Furia. Nu și Esau. El s-a uitat la mine:

— Vorbește, femeie. Spune-i lui Isaac ce îți dorești.

Mi-am simțit limba dezlipindu-se în gură, cu toate că tot nu-mi puteam mișca mâinile. Mi-am mușcat limba ca s-o țin pe loc.

Esau a oftat și a privit în depărtare.

— Sângele apă nu se face, Isaac. Nu-ți dorești o familie a ta?

Ba da, am gândit eu. Pinky nu vorbea, dar am văzut mișcarea umerilor săi, și răspunsul acestora era *nu.* Probabil văzuse și Esau, pentru că a înălțat o mână, cu pânza translucidă și părând deteriorată, iar soarele sclipi pe ghearele ascuțite de fildeș care se curbau de pe vârfurile degetelor lui. Erau scoase din teci ca ghearele unei pisici.

Cu sau fără ajutorul tău.

Un neam de *ce?*

Am strigat atât de tare încât m-am îndoit de șale.

— Pinky, jos!

El nu s-a lăsat în jos. În schimb a *azvârlit* cârjele, a folosit impulsul mișcării ca să se răsucească și să-l prindă pe Esau de talie. Esau a strigat – a *țipat* – și a aruncat mâinile în sus,

încleștându-se de umerii și fața lui Pinky în timp ce luminițele argintii, albastre și arămii clipeau și roiau în vârtejuri în jurul lor, dar nu se putea pune cu forța masivă a lui Pinky. Luminițele îi acoperiră pe amândoi și Esau a țipat din nou, iar eu m-am încordat, m-am întins, am tras de lanțurile invizibile care mă țineau nemișcată ca un manechin.

Pinky se ținea bine și se apleca pe spate.

Apa abia s-a tulburat și Colorado s-a închis deasupra lor.

La cinci minute după ce s-au scufundat am reușit să-mi mișc degetele. Pe tot malul nu era nicio urmă de-a lor. N-am putut suporta să ating cârjele lui Pinky.

Le-am lăsat acolo unde căzuseră.

Esau lăsase cheile în mașină, dar când am ajuns acolo tremuram prea tare ca să mai conduc. Am încuiat ușa și am ieșit afară, am strâns șireturile de la bascheți și am urcat anevoie panta până în vârf. Aproape mi-am scrântit glezna de două ori când mi s-au rostogolit pietrele de sub picioare, dar nu a durat mult. Stânci roșii și canioane prăfoase se întindeau înspre vest, albia lungă săpată de torent cobora în spatele meu cu apa undeva jos, destul de aproape ca să-i simt mirosul, dar invizibilă. M-am așezat pe o piatră, cu coatele pe genunchi, și am privit peste deșertul aspru și plin de cicatrice până la orizont, la soarele apunând.

Se presupune că apare un fulger verde exact în momentul în care soarele alunecă sub marginea lumii. Eu nu văzusem asta niciodată. Nici măcar nu eram sigură că era adevărat. Dar dacă mă uitam suficient de mult timp, îmi imaginam că aș fi putut afla.

Mai era o distanță de o palmă între soare și pământ, acolo pe cer. Am stat privind, cu vântul fierbinte ridicându-mi părul, până când discul arămiu al soarelui dispăru pe jumătate, și am auzit zgomotul ritmic al cuiva urcând pe potecă.

Nu m-am întors. Nu avea rost. El s-a aplecat peste umărul meu, așezându-și cârjele de o parte și de alta a mea, o prezență solidă și rece ca o piatră acoperită de mușchi. Mi-am lăsat capul pe spate sprijinindu-l de pieptul lui Pinky, apa de pe cămașa lui udă picurându-mi pe frunte, în ochi, în gură. Luminițe de un albastru electric îi sclipeau în jur, și nu-mi puteam da seama prea bine de trăsăturile lui, așa cum erau profilate pe cerul

amurgului. A dat drumul unei cârje și a pus o mână pe umărul meu. Răsuflarea lui mi-a mângâiat urechea ca susurul mării.

— Esau a spus că sângele apă nu se face, am zis, când de fapt nu voiam să spun nimic.

— Nu și sângele peștilor, a replicat Pinky, și a strâns încleștarea.

Mi-am îndepărtat privirea de la umbrele canioanelor de sub noi și i-am văzut degetele pe pielea mea, siluete palide pe fond oliv, fără nicio rețea. A strecurat unul pe sub breteaua neagră a maioului meu. Nu am protestat, în ciuda rosului întunecat care întindea fire înnodate prin verdele fumuriu din jurul mâinilor lui.

— El unde e?

— Esau? S-a înecat.

— Dar… Am întins gâtul: Ai zis că cei din neamul Gilman nu se îneacă niciodată.

El a ridicat din umeri în spatele meu.

— Bănuiesc că fluviului pur și simplu nu i-a plăcut de el. Se mai întâmplă câteodată și așa.

O tăcere prelungită, în timp ce eu îmi formulam următoarea întrebare.

— Cum m-ai găsit?

— Te voi găsi întotdeauna, dacă tu vrei, a zis el, frecându-și barba aspră de gâtul meu. La ce te uiți?

— Mă uit cum apune soarele.

— „Intră la umbra acestei roșii stânci”, a citat el greșit, pe când umbra malului opus aluneca peste vale spre noi.

— Chestia cu pumnul de praf pare potrivită…

A râs ușor și m-a sărutat pe obraz, ezitant, ca și când nu ar fi fost sigur dacă i-aș permite.

— Mă așteptam să spui „teme-te de moartea prin apă”.

Soarele apuse. Din nou mi-a scăpat fulgerul. M-am întors spre el în penumbra indistinctă din semiîntunericul care îi înconjura umerii și am alungat cu dosul mâinii luminile scânteietoare din dreptul feței lui.

— Asta nu, am răspuns. Nu mă tem de asta, dragostea mea.

Vacanța Luntrașului

Jeffrey Ford

Jeffrey Ford este autorul a șase romane: *The Phrysiognomy, Memoranda*, *The Beyond, The Portrait of Mrs. Charbuque, The Girl în the Glass,* care a obținut Premiul Edgar, și *The Shadow Year.* Povestirile sale au fost publicate în reviste și antologii și au fost alese pentru câteva volume *Year's Best Fantasy & Horror.* Ele sunt adunate în *The Fantasy Writer's Assistant* & *Other Stories* și în *The Empire of Ice Cream.* Ford a primit de trei ori Premiul World Fantasy și a câștigat Premiul Nebula pentru cea mai bună nuvelă în 2003. Nuvela sa, *The Cosmology of the Wider World,* a fost publicată în 2006. Locuiește în South Jersey cu soția și cei doi fii și este profesor de literatură la Brookdale Community College.

„Boatman's Holiday" a apărut prima dată în antologia *Book of Voices,* prin care se strângeau bani pentru organizația PEN din Sierra Leone și ulterior a fost publicată în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction.*

Sub un soare portocaliu orbitor, își manevra luntrea printre cei doi stejari pietrificați care crescuseră atât de înalți încât vârfurile lor se pierdeau în norii violeți. Trunchiurile uriașe și coroana complicată erau albe ca oasele, și ascuns imediat sub suprafața apelor întunecate se afla un cap de cerb de mărimea unui munte. Mii de corbi, ca niște frunze negre, stăteau cățărați prin încrengătura palidă, holbându-se tăcuți în jos. Penele cădeau, spiralând în coborâre cu grația lentă a unor vise, iar el se întrebă câte asemene a călătorii făcuse sau dacă nu cumva erau toate, întotdeauna, aceeași călătorie.

Dincolo de stejari curentul devenea mai puternic, și el pătrunse într-un labirint mereu schimbător de vârtejuri, unele rotindu-se în sensul acelor de ceasornic, altele invers, ca și cum ar fi negat trecerea timpului. Un alt luntraș poate ar fi căzut pradă panicii și ar fi pierdut totul, dar el era un maestru navigator și cunoștea râul mai bine decât pe sine însuși. Orice alt vas s-ar fi scufundat repede în apele învolburate, rupt în bucăți, iar rămășițele sale înghițite.

Luntrea sa era compusă dintr-o structură internă de oase umane legate la un loc cu tendoane și acoperite cu piele cusută de propria lui mână sigură, folosind un ac făcut dintr-un ghimpe și ață toarsă din regrete. Liniilor conturului ei le lipsea simetria, șerpuiau și deviau brusc. Pe fiecare parte, prinse de copastie deasupra liniei de plutire, se găsea câte un șir de chipuri fără ochi și fără limbi – orbitele goale, buzele desfăcute erau niște porți prin care vasul respira. Dedesubt, în cală, reverbera bătaia unei inimi care vibra aleator și murea la fiecare minut numai pentru a reînvia în următorul.

Pe punte se aflau două rânduri lungi de bănci alcătuite din cranii, pentru pasagerii lui, iar undeva în spate locul lui la cârmă. În apele puțin adânci stătea în picioare și-și folosea prăjina lungă pentru a ghida barca. Nu era nevoie de pânze pentru ca vasul să se miște încet înainte din proprie voință la o simplă comandă. La plecare, cu băncile goale, era de ajuns să șoptească „Acolo!”, iar la întoarcere, ducând încărcătura completă, „Acasă!”, și niciun curent al râului nu se putea împotrivi înaintării sale. Totuși era nevoie de o mână sigură și fără teamă care să țină nava pe traiectorie.

Trupul înalt și musculos al lui Charon era ușor, dar iremediabil adus de spate în secolele petrecute aplecat asupra timonei. Barba și părul încâlcit, albe ca neaua, tenul de culoarea cenușii îl făceau să pară extrem de bătrân. În chinurile manevrării bărcii în jurul lui Felmian, șarpele albastru, sau în goana înfierbântată de-a lungul bancurilor de nisip ale Insulei Neantului însă, el își arunca peste umăr un fald al mantiei stacojii, iar pectoralii, nodurile bicepsului, tendoanele groase ale antebrațului demonstrau puterea ascunsă sub fațada laconică. Vai de călătorul care interpreta greșit semnele exterioare ale vârstei drept slăbiciune și încerca să pună vreun plan în aplicare, căci atunci luntrașul își folosea bâta lui lungă și îi zdrobea fiecare os din trup.

Fiecare obstacol amăgitor, strânsoarea bolovanilor mișcători, torentele rapide, cascadele care se prăbușeau în spațiul fără fund umplut de stele, erau evitate în mod expert cu o îndemânare născută din intuiție. În cele din urmă un sunet slab, dar constant ca bâzâitul neîntrerupt al unui țânțar, ajunse la el peste ape; semn că se apropia de destinație. Își feri ochii de strălucirea soarelui în flăcări și zări linia fină, întunecată a

țărmului în depărtare. Pe măsură ce înainta, acea notă distantă, șoptită crescu într-un bocet acut, apoi se fractură dovedindu-se a fi un cor al agoniei. După câteva leghe putu distinge legiunea de siluete îngrămădite pe mal. Când se apropie suficient ca să arunce ancora, dădu drumul timonei, se ridică în picioare și folosi prăjina ca să întoarcă barca astfel încât să stea paralel cu nisipul negru. Lăsând jos prăjina, păși pe locul său de la prova.

Doi demoni înaripați cu fețe de broască râioasă, care aveau gheare drept mâini și mâini drept picioare, Gesnil și Trinkthil, asigurau ordinea în lungul șir de călători care se întindea de la mal înapoi o sută de metri până pe continentul convulsionat al oamenilor morți. Cu fiecare zi erau tot mai mulți călători, și indiferent câte drumuri făcea Charon, nu exista nicio speranță că s-ar goli vreodată plaja nesfârșită.

Fluturând o biciușcă cu nouă cozi având la capete dinți ascuțiți, demonii loveau „turiștii”, după cum îi numeau ei, supunându-i pe cei care nu voiau să meargă.

— Alt transport de fals acuzați, Charon, spuse Gesnil, pufăind dintr-un deget uman aprins din colțul gurii.

— Uită-te la femeia aia, a treia din spate, în rochie albastră, zise Trinkthil, cu trăncăneala ei lamentabilă o să adormi de plictiseală. Știi, nu a avut niciodată intenția să adauge Belladona la rețeta terciului pentru soțul ei.

Charon scutură din cap.

— Ni s-a spus că pentru un timp n-o să mai fie drumuri, zise Gesnil.

— Da, aprobă Charon, Stăpânul mi-a acordat o pauză. O vacanță.

— A trecut deja un secol? se miră Gesnil. O, o, nu mi-a părut mai mult de trei ani. Timpul zboară…

— O să călătorești? întrebă Trinkthil. Sau stai acasă?

— E o insulă pe care cred că o s-o vizitez.

— Unde se află? întrebă Gesnil.

Charon ignoră întrebarea și spuse:

— Trimite-i mai repede.

Demonii știau să se supună și făcură semn primului din rând să avanseze. Un bărbat gras, chel, în sutană, vreun membru al clerului, păși înainte. Tremura atât de tare încât i se scutura gușa. Așteptase pe mal în neliniște și teamă groaznică timp de secole, făcând ture, nervos prin însăși natura firii sale.

— Plata, zise Charon.

Omul dădu capul pe spate și deschise gura. Un obiect rotund strălucitor zăcea sub limbă. Luntrașul întinse mâna și luă moneda de aur, punând-o în buzunarul mantiei.

— Următorul, strigă Charon când bărbatul trecu pe lângă el și își ocupă locul pe banca din cranii.

Soarele portocaliu al iadului țipa în chinurile morții în fiecare seară, un pandemoniu scurgându-se de sus care îi făcea chiar și pe demoni să asude și trimitea câinele cu trei capete al stăpânului la adăpost. Această gălăgie îngrozitoare își croia drum prin pietre, râu, copacii pietrificați, și totul era plin de suferință. Scădea încet-încet pe măsură ce se lăsa întunericul fără stele și fără lună, devorând orice rămășiță de lumină. Odată cu această noapte de infern venea un vânt rece a cărei inițială ușurare chinuitoare nu eșua niciodată în a-i decepționa pe cei damnați, cu toate că urmau să fie rezidenți ai locului o mie de ani, cu o falsă promisiune de Speranță. Vântul în creștere aducea cu el un catalizator pentru memorie și îi făcea pe toți cei pe care îi mângâia să-și amintească în detalii vii viețile lor pierdute – o tortură creată individual, mai eficientă decât focul.

Charon stătea în casa lui, craniul unui zeu decăzut, pe culmea unui deal înalt de cremene dominând râul. Prin orbita ochiului stâng, cu geam din minciuni transparente, putea fi văzut stând la masă la lumina unei lămpi făcute din grăsimea unui om lacom, cu flacăra bătută de vântul rece intrat prin gaura lăsată de un dinte lipsă. În fața lui stătea întinsă o bucată curbată de piele tatuată, jupuită de pe spatele unui explorator de demult care fără îndoială își vânduse sufletul pentru o sorbitură din Fântâna Tinereții. În mâna dreaptă, luntrașul avea un compas și în stânga un condei. Privirea lui urmărea peste straniul pergament cursul propriului său râu, Acheron, Râul Durerii, până acolo unde se intersecta cu Pyriphlegethon, Râul de Foc. Cursul de flăcări era în cele din urmă înăbușit în cataractele de aburi în care se vărsa și devenea Lethe, Râul Uitării.

Trasă itinerarul călătoriei sale de a doua zi cu vârful condeiului, lăsându-l să alunece la doi centimetri deasupra liniei șerpuite ca o venă albastră. Acolo, în mica lărgime a reprezentării ultimului râu, aproape exact la jumătatea distanței dintre originea lui și sfârșitul în tristul Cocytus, era un punct.

Oricine altcineva nu l-ar fi considerat decât o pată de pe corp nimerită acolo din întâmplare când se pictase harta, dar Charon era sigur după secole în care auzise frânturi șoptite de conversație a nefericiților lui pasageri că acesta reprezenta legendara insulă Oondeshai.

Puse jos condeiul și compasul și se lăsă pe spate în scaun, închizând ochii. Atârnând din centrul domului cranian de deasupra, clopoțeii de vânt făcuți din oase de liliac pocniră când briza neastâmpărată care îi invada casa ridică un colț al hărții. El oftă la atingerea vântului răcoros și efectul său insidios îi readuse o amintire din trecut.

Într-o noapte, nu-și putea aminti cu câte secole înainte, stătea întins în pat pe cale de a adormi, când auzi o bătaie la ușa cu balamale tăiată în partea stângă a țestei.

— Cine-i acolo? strigă el cu cea mai înspăimântătoare voce cu cart obișnuia să-și reducă pasagerii la tăcere. Nu se auzi niciun răspuns, ci urmă o altă serie de lovituri. Se rostogoli din pat, își puse mantia și aprinse un opaiț. Luând lampa cu el, se duse la ușă și o deschise brusc. O silueta speriată dădu înapoi în întuneric. Charon proiectă lumina înainte și zări un bărbat speriat, tremurând, cu pielea goală acoperită de răni supurânde și zgârieturi.

— Cine ești tu? întrebă luntrașul.

Omul se holbă în sus la el, întinzând mâna.

— Ai evadat din puț, nu-i așa?

Partea din spate a dealului de cremene dădea spre un puț enorm, circumferința lui la deschidere măsurând o sută de mile în diametru. În spirală, pe peretele interior era un drum care ducea din ce în ce mai adânc în arcuri descrescătoare prin diferite niveluri ale Iadului sfârșind într-un punct situat în însăși mintea Stăpânului. Chiar și noaptea, dacă Charon s-ar fi dus în spatele dealului și s-ar fi uitat peste margine, ar fi putut vedea o slabă strălucire roșiatică și ar fi auzit ecoul stins al tânguielilor plângărețe.

Omul aprobă în cele din urmă.

— Intră, zise Charon, și ținu ușa deschisă pentru ca bărbatul să se târâie pe lângă el.

Mai târziu, după ce îi oferise un scaun, o mantie și o ceașcă de ceai de urzici, vizitatorul său distrus începu să-și vină în fire.

— Știi, spuse Charon, nu există scăpare din Iad.

— Asta știu, bâigui omul, făcând un efort mare ca să vorbească, de parcă ar fi uitat cum s-o facă. Dar există o scăpare în Iad.

— Despre ce vorbești? Câinele va fi acolo în mai puțin de o oră ca să te aducă înapoi. Și nu e prea blând.

— Trebuie să ajung la râu.

— Cum te numești? întrebă Charon.

— Wieroot, zise bărbatul cu o grimasă.

Luntrașul înclină din cap.

— Scăparea asta în Iad, unde se află, ce este?

— Oondeshai, spuse omul, o insulă pe Râul Lethe.

— Unde ai auzit de ea?

— Eu am creat-o, zise, ținându-se de cap cu ambele mâini de parcă ar fi încercat să-și amintească. Cu secole în urmă, am întrețesut-o în materialul mitologiei Iadului.

— Mitologie? întrebă Charon. Să presupun că rănile astea de pe trupul tău nu sunt decât un mit?

— Suferința e reală aici, eu ar trebui să știu, nu-i așa, dar întreaga construcție a Iadului este, desigur, o invenție a omului. Puțul, câinele cu trei capete, râurile, tu, dacă pot spune așa, toate au izvorât din mintea omenirii, din intenția de a se autopedepsi.

— Iadul a fost aici de la început, zise Charon.

— Da, admise Wieroot, într-o formă sau alta. Dar când cineva, în lumea celor vii, adaugă ceva legendei, vreun detaliu care să convingă mai bine credincioșii sau să convertească unii noi, aici acesta ia ființă cu tot cu o istorie de-a gata care se întinde instantaneu înapoi până la începuturi și cu un viitor garantat care se târăște inexorabil înainte.

Evadatul izbucni într-un acces de tuse, fumul de la focurile puțului ieșind în mici nori din plămânii lui.

— Te-a înnebunit căldura, zise Charon. Ai avut la dispoziție prea mult timp să gândești.

— Ambele pot fi adevărate, cârâi Wieroot, cutremurându-se de durere, dar mai ascultă o clipă. Pari să fii bărbat, totuși pun pariu că nu-ți amintești de tinerețea ta. Unde te-ai născut? Cum ai devenit luntraș?

Charon își încordă memoria, căutând o imagine din trecutul său în lumea celor vii. Nu văzu decât rânduri și rânduri de capete, aplecându-se pe spate, oferindu-i moneda de sub limbă.

O imagine a sa traversând râul, trecând printre stejarii uriași, se repetă în spatele ochilor lui de zeci de ori în succesiune rapidă.

— N-ai găsit nimic, nu-i așa?

Charon își fixă atent oaspetele.

— Eu am fost cleric, și când am copiat un text sacru care descria împrejurimile Iadului am deviat de la originalul pe cale de dezintegrare și am adăugat existența insulei Oondeshai. În cursul anilor, zecilor de ani, secolelor, alți cărturari au găsit creația mea și au adăugat-o propriilor lor lucrări, astfel că acum Oondeshai, deși nu tot așa de bine-cunoscută cum ești tu sau râul tău, este un fapt real în acest ținut disperat.

Dinspre râu se auzea tot mai aproape Cerberul lătrând. Wieroot se ridică în picioare, desfăcându-și mantia și lăsând-o să cadă pe scaun.

— Trebuie să ajung la râu, spuse. Dar gândește-te la asta. Tu locuiești în țeasta unui zeu căzut. Spațiul ăsta a fost cândva umplut cu o substanță care comanda universul, ba nu, era chiar universul. Cum moare un zeu?

— N-o să reușești niciodată să-l traversezi, zise Charon.

— Nici nu vreau. Vreau să fiu prins în curentul lui.

— O să te îneci.

— Da, o să mă înec, o să fiu mușcat de țiparii țepoși, o să ard în Râul de Foc, dar nu voi muri, pentru că sunt deja mort. Cândva într-un târziu trupul meu va fi aruncat pe țărmurile insulei Oondeshai, și atunci voi fi ajuns acasă. După cum am creat insula, în momentul în care îi atingi țărmurile și ieși din Râul Uitării, îți reamintești instantaneu totul.

— Sună ca o poveste pentru copii, murmură Charon.

— Mulțumesc, zise străinul.

— Ce te-a făcut să creezi insula asta? întrebă luntrașul.

Wieroot se îndreptă împleticindu-se spre ușă. Deschizând-o și pășind afară în beznă, strigă peste umăr:

— Știam că în cele din urmă voi comite o crimă.

Charon îl urmă afară în noapte și auzi pașii bărbatului coborând dealul spre râu. Câteva secunde mai târziu auzi și respirația șuierată a câinelui cu trei capete. Mârâind, lătrând, răsunând triplu. Apoi urmă o perioadă de tăcere, și în sfârșit… un plescăit, și în acel moment, doar pentru o clipă, imaginea unei insule frumoase pluti în spatele ochilor luntrașului.

Aproape că reușise să uite incidentul cu Wieroot, căci secolele trecuseră, pe propriul lor Râu al Durerii, când într-o zi auzi pe unul dintre călători șoptind altuia cuvântul „Oondeshai”. Asta se întâmplă de trei sau patru ori, și apoi, cu numai o jumătate de secol în urmă, o femeie tânără, încă strălucitoare, deși era moartă, cu păr negru lucios și un curios punct roșu ca semn din naștere chiar sub ochiul stâng, fu împinsă către barca sa. El ceru plata. Când ea înclină capul pe spate, deschise gura și ridică limba, acolo nu era o monedă, ci un pachet mic, strâns împăturit în piele. Charon aproape că se enervă scoțându-i-l din gură, dar ea șopti repede: „O hartă către Oondeshai.”

Aceste cuvinte fură ca o palmă peste fața lui. Îngheță pentru o fracțiune de secundă, apoi gândi repede și, aprobând din cap, se dădu la o parte pentru ca ea să-și poată ocupa locul. „Următorul”, strigă, și demonii nu se dovediră prea deștepți. Târziu în acea seară despături dreptunghiul rudimentar croit din piele, și după o inspecție îndeaproape a tatuajului se blestemă pentru că se lăsase înșelat. Aruncă harta pe podea și vântul nopții o suflă într-un colț. Săptămâni mai târziu, după ce constată că fusese din nou aruncată de sub masă în mijlocul încăperii, o ridică și o analiză din nou. Da data aceea observă punctul pe parcursul liniei albastre a lui Lethe și se minună.

Își ținea luntrea într-o mică lagună ascunsă de un desiș de plopi negri. Era imediat după răsăritul soarelui, și el își depozitase deja proviziile în locașul de sub punte. După ce le legă strâns cu bucăți de funii de spânzurătoare aruncate în timpul anilor de unii călători, se întoarse cu fața la inima bătând haotic a navei. Imensul organ al sângelui, cândva rezident în pieptul Reginei Sirenelor, era suspendat în centrul încăperii de vene și artere groase ca niște ramuri care intrau în lateralele bărcii. Rețeaua sanguină se extindea și se contracta, și inima însăși bătea eratic, ondulându-se și cutremurându-se, asudând cu picături roșii.

Charon așteptă până când se opri, rămânând nemișcată, apoi o readuse la viață prin forța nemuritoare care îi umplea camerele. Imediat ce se mișcă din nou emise un fluierat ascuțit, o notă care începea în partea de jos a registrului și creștea rapid spre partea de sus. La sunetul acestui semnal, carnea roșie și udă a organului începu să se desfacă descoperind un ochi. Sfera

se roti în toate direcțiile, iar luntrașul se apropie cu un opaiț aprins într-o mână și harta, întinsă, în cealaltă. Lumină din spate bucata de piele permițând ochiului să citească tatuajul. Încercuise punctul care reprezenta Oondeshai cu condeiul său, astfel că destinația era clar marcată. Tot ce mai avea el de făcut era să ocolească pericolele, să țină chila în ape adânci și să rămână treaz. Altminteri nava știa acum încotro să meargă.

Sus pe punte desfăcu parâmele și, în loc să pronunțe cuvântul „Acolo”, rosti o comandă utilizată mai rar de o dată la un secol – „Departe”. Barca ieși din lagună și porni pe râu. Charon simți ceva apropiat de bucurie datorită faptului că nu mai trebuia să se strecoare printre giganticii stejari albi. Ridică ochii în stânga sa spre culmea dealului de cremene și văzu craniul uriaș holbându-se în jos la el. Ziua nu era încă fierbinte și portocalie și întregul Iad era ocupat cu treburile suferinței, dar el, luntrașul, pleca în vacanță.

Pe drumul de plecare călători în sensul curgerii râului, astfel încât curentul său combinat cu inerenta propulsie vrăjită a vasului să facă rapidă călătoria. Existau obișnuitele vârtejuri, aflorimente de sulf și pucioasă care trebuiau evitate, dar aceste obstacole ocazionale erau o diversiune bine-venită. Nu mai urmase niciodată această rută când fusese în vacanță. De obicei rămânea acasă, să se odihnească, făcând reparații minore la luntre, jucând zaruri cu vreunul dintre demonii cu aripi de liliac care lua o scurtă pauză în munca lui istovitoare de tortură.

Odată, ca oaspete al stăpânului în timpul unei vacanțe, fusese invitat în străfundurile puțului, transportat într-o caleașcă înaripată care aluneca în jos prin centrul marii spirale. Acolo, unde Țarul Lumii de Dedesubt locuia într-un palat privat construit din suspine înghețate, într-un tărâm de zăpezi atât de reci, încât respirația se spărgea în clipa în care atingea aerul, fusese condus de o armată de statui vii de marmură, sculptate în formă de bărbați, dar lipsite de fețe, printr-un tunel care conducea la un cerc imens de gheață limpede. Prin bariera sa transparentă se putea privi în afară spre tărâmul celor vii. Petrecuse șase zile transpus între uluire și teamă la vederea lumii așa cum era. Acea vacanță îi lăsase o așchie de gheață în inimă căreia îi luase trei secole ca să se topească.

Niciuna dintre precedentele evadări nu-i adusese nici a zecea parte din sentimentul de ușurare pe care deja îl simțea după ce

străbătuse câteva mile pe ruta nautică spre Oondeshai. Repeta iar și iar numele insulei în șoaptă în timp ce stătea la cârmă sau manevra prăjina, sperând să surprindă o altă imagine a ei așa cum se întâmplase în noaptea în care Wieroot se aruncase în Acheron. Ca întotdeauna, imaginea mentală refuza să se închege, dar el se învățase să-i fie suficientă absența ei, care devenise în sine un fel de mângâiere.

Ca să evite vârtejurile și stâncile periculoase din curentul median al râului, Charon era silit uneori să conducă luntrea mai aproape de țărm la babord. Acolo întrezărea minunile unui peisaj îndepărtat, uitat – un șir de vulcani fumegând; o turmă de monștri exsanguinați, plutind ca un val alb pe deasupra unei suprafețe plate și fisurate de sare; o pădure sclipitoare de copaci de cristal animați de maimuțe din plumb cu cozi lungi. Erau multe lucruri care distrăgeau atenția, dar el se străduia să-și înfrâneze curiozitatea și să se concentreze de teamă să nu eșueze și să-și găurească fundul vasului.

Spera să ajungă la Râul de Foc înainte de căderea nopții, pentru a avea lumină după care să poată naviga. Să călătorească pe Acheron orbește ar fi însemnat sinucidere sigură, și spre deosebire de Wieroot, Charon nu era convins dacă era deja mort sau dacă era viu, sau doar un fragment din imaginația Iadului. Exista posibilitatea să găsească un port natural și să arunce ancora, dar terenul prin care curgea râul se dovedise sălbatic și creaturi misterioase îl pândeau de-a lungul malurilor, și asta făcea ca navigația prin întuneric să pară alternativa cea mai bună.

Când ziua scăzu și soarele începu să plângă în durerile morții lui treptate, Charon privi înainte ferindu-și ochii cu o mână anticipând ivirea flăcărilor de pe Pyriphlegethon. În timpul vizitei la palatul suspinelor înghețate, stăpânul lăsase să-i scape faptul că focul lichid al acelor ape îi arde numai pe păcătoși.

Pentru că luntrea era o unealtă a Iadului, fabricată în Iad, el era destul de convins că putea face față flăcărilor, dar nu era sigur că în vreun moment îndepărtat din propriul trecut el nu păcătuise. Însă dacă îi era dat să întâlnească suferința, se gândea că cel puțin avea să afle un adevăr despre sine.

În ultimele momente de lumină, aprinse trei lumânări și le așeză la prova bărcii. Se dovediră ineficiente contra întunericului, aruncându-și strălucirea la numai o lungime de o

prăjină în fața vasului. Pâlpâirea lor slăbea ochii lui Charon și oboseala lui crescu. Pentru a-și distrage atenția de la oboseală, coborî în cală și se întoarse cu un picior uscat și sărat de harpie pe care să-l mestece. În ultimele secole creaturile înaripate deveniseră costelive, aproape destul de slabe ca să scape din capcanele lui. Carnea lor se știa că îmbunătățește vederea și sporește mintea. Efectul nu avea nimic de-a face cu claritatea, era vorba doar de un fel de agitație a gândirii care, în această situație, era preferabilă somnolenței. Somnul era un beneficiu special al clasei muncitoare din Iad, iar luntrașul de obicei se bucura de el. În special visele reprezentau o evadare exotică din rutina muncii. Păcătoșii nu dormeau niciodată, și nici stăpânul.

Exact la mijlocul nopții Charon simți un fel de intuiție, un ghiont al instinctului să tragă de cârmă puternic spre stânga. Imediat ce făcu temerara manevră auzi din față gâlgâitul puternic care însemna că are în drum un vârtej. Zgomotul crescu repede până la un nivel asurzitor, și numai când se afla alături de monstrul turbionar, călărind chiar pe buza lui, fu în stare să-i vadă imensitatea. Luntrea se luptă să se elibereze de atracție, și în loc să fie propulsată de magie, părea să-și înfigă ghearele, târându-și greutatea afară din coborârea lipsită de speranță. El nu putea face nimic decât să țină cârma ferm și să-și păstreze ochii larg deschiși asupra pasajului lung, amăgitor.

Nu trecuse nicio clipă de la eliberare când barca intră în apele turbulente unde Acheron se intersecta cu Râul de Foc.

Își relaxă mâna de pe cârmă și lăsă vasul să se ghideze după informațiile de pe harta pe care i-o arătase. Degetele strângeau orbitele celor două cranii care alcătuiau scaunul lui, ținându-se bine să nu fie aruncat peste bord. Pyriphlegethon strălucea acum în fața lui, și vederea flăcărilor dansând, unele ridicându-se sus în noapte, îl făceau să strige, nu de frică, ci de emoție. Barca se lansă înainte spintecând suprafața arzând, apoi fu înghițită de o lumină galben-portocalie care nu dădea căldură. Iluminarea puternică îl amețea pe Charon, și rămase ca în transă, visând cu ochii deschiși. Nu mai simțea trecerea Timpului, graba de a ajunge la destinație, greutatea tuturor acelor lucruri de care fugise în vacanță.

În cele din urmă, după o prelungită transă luminoasă, apele strălucitoare deveniră turbulente, își pierdură focul, și aburi groși începură să se ridice din ele. Aburii se transformară rapid

într-o ceață atât de deasă încât părea să aibă o structură, frecându-se de pielea lui ca o pană. Se gândi că ar putea s-o adune în pumni, apoi îi alunecă printre degete, i se scurse în nări și își încolăci tentaculele în jurul amintirilor lui.

Când luntrașul se trezi în plânsul nașterii zilnice al soarelui Iadului, era întins gol pe patul lui, holbându-se la legătura de oase de liliac atârnând din centrul tavanului propriei case. La început se sperie, bâjbâind orbește după o timonă care nu era acolo, strângând pumnul în jurul prăjinii în absența unor ape, în timp ce bățul se odihnea sprijinit de ușă. Imediat ce șocul descoperirii că se afla acasă scăzu, oftă adânc și se ridică pe marginea patului. Atunci îl izbi faptul că întreaga sa călătorie, vacanța sa, fuseseră în zadar.

Căută cu înfrigurare prin minte cea mai vagă urmă de amintire cum că ar fi ajuns pe Oondeshai, dar totul fusese uitat. Pentru prima dată în secole lacrimile îi umeziră ochii, iar frustrarea situației proaste în care se afla îl făcu să plângă. În cele din urmă se ridică și-și găsi mantia făcută ghem pe podea la picioarele patului. Se îmbrăcă și, fără să se mai oprească să-și pună cizmele sau să ia prăjina, părăsi casa.

Cu pas hotărât, urcă mica ridicătură din spatele țestei și se opri pe marginea imensului puț. Apropiindu-se, aruncă o privire în adâncimile spiralate către slaba lucire roșie. Țipetele păcătoșilor torturați, bocetele de autocompătimire răsunau în urechile lui ca niște voci îndepărtate dintr-un vis. Dincolo de ele abia putea discerne, ca bâzâitul unei muște, hohotul zgomotos, vesel al stăpânului, și această notă discordantă părea să se împletească subtil în toate celelalte.

Mânia și frustrarea lui Charon se topiră încet într-un fel de amorțeală la fel de rece ca și coridoarele din palatul lui Satan, și el se legănă încoace și încolo, peste margine și înapoi, nu atât dorindu-și să sară, cât așteptând să cadă. Timpul trecu, nu-și dădu seama cât de mult, apoi, la fel de subit cum se îmbrăcase și-și părăsise casa, se întoarse de la puț.

Odată intrat în interiorul craniului, se pregăti să se ducă la muncă. Simțea o mare greutate, ca și cum organele sale ar fi fost făcute din plumb, și fiecare pas cerea un efort, fiecare respirație un suspin. Își găsi cizmele din piele de țipar sub masa pe care studiase noaptea harta din piele. Ridică una, o răsuci în

mâini, și un șuvoi de nisip galben se scurse pe podea. Vederea acestuia îl prinse nepregătit și răsuflarea i se opri.

Căzu în genunchi și analiză grămăjoara formată. Cu grijă, ridică cealaltă cizmă, o răsturnă și o goli în propria grămadă alături de prima. Întinse mâna spre minunile gemene, inițial dorind să simtă grăunțele alunecându-i printre degete, dar dovada lor clară că ajunsese pe Oondeshai și nu-și mai putea aminti niciun moment de acolo îi înfrânse în cele din urmă voința și nu le mai atinse. Se ridică în picioare, luă prăjina pentru apele puțin adânci și părăsi craniul îndreptându-se spre barcă.

Pe când naviga printre cei doi stejari uriași, nu se mai întrebă dacă toate călătoriile lui pe Acheron erau una și aceeași călătorie. Plictisit, își îndeplini datoria de luntraș. Mușchii săi, educați pentru acest lucru în decursul a nenumărate secole, știau exact cum să evite șarpele albastru și să ocolească vârtejurile fără să fie nevoie să se gândească la asta. Fără îndoială aceleași procese inconștiente îl aduseseră pe Charon și nava sa în siguranță înapoi de pe Oondeshai.

Când îi întâlni pe țărmul opus, Gesnil și Trinkthil îl interogară plini de speranțe despre vacanța lui. Pentru demoni, care nu aveau parte de niciun răgaz în corvoada lor de a mâna păcătoșii, chiar și câteva cuvinte despre o vacanță ar fi fost ca o bomboană rară, dar el nu le spuse nimic. Din expresia de pe chipul lui Charon înțeleseră că nu trebuie să-l sâcâie și se mulțumiră să-i împingă pe călători înainte ca să ofere monedele și să-și ocupe locurile pe bănci.

În dimineața aceea, în timpul călătoriei de întoarcere, un bărbat masiv aflat printre pasageri avu în ultima clipă o criză de nervi în fața iminentei suferințe eterne. Țipa incoerent, și Charon îi porunci să tacă. Când omul se ridică și începu să patruleze înainte și înapoi, luntrașul îi ordonă să se întoarcă la locul lui. Bărbatul continuă să se miște, cu trupul tresăltând în spasmele fricii, și era evident că bufoneriile lui îi zăpăceau pe ceilalți păcătoși. Temându-se că omul ar putea răspândi revolta, Charon se apropie cu prăjina în mâini și rotind-o ca pe o măciucă crăpă capul nefericitului. De obicei asta era tot imboldul de care avea nevoie un pasager recalcitrant ca să se întoarcă pe bancă, dar acesta era acum înnebunit de oribilitatea stării sale.

Luntrașul se puse pe treabă și-l bătu sălbatic, lovindu-l iar și iar și iar. Cu fiecare izbitură, Charon simțea o ușurare infinitezimală a frustrării sale. Când termină, agitatorul zăcea grămadă pe punte, nu mai mult decât un sac de carne plin de oase rupte, iar ceilalți pasageri își târșâiau picioarele într-o parte ca să nu-i atingă cadavrul.

Abia mai târziu, când își ancorase barca în lagună și demonii înaripați zburaseră afară din puț ca să-i conducă pe damnați pe dealul de cremene și în jos pe spirala destinelor lor eterne, abia atunci luntrașul își regretă furia. Când ridică sacul de piele care fusese pasagerul său și-l azvârli pe umăr ca pe un balot, înțelese că isteria bărbatului însemnase unul și același lucru cu propria lui frustrare.

Soarele își striga țipătul de moarte scufundându-se în balta de sânge care era orizontul, apoi veni amurgul Iadului. Charon urcă și el dealul și intră în casă. Înainte ca noaptea pură să-și închidă pumnul asupra malurilor râului, își scoase cizmele, mestecă o bucată de carne de harpie și aprinse opaițul din suportul de pe masă. Așezându-se acolo fixă flacăra, gândindu-se la ea ca la viitorul care îl atrăgea constant înainte prin ani, secole, eoni, ca la trecutul dispărând în urma lui.

— Nu sunt altceva decât o clipă, zise el cu voce tare și cuvintele lui răsunară în țeasta goală.

Ceva mai târziu, stând încă pe scaun la masă, observă că flacăra lumânării pâlpâie. Ochii lui își schimbară poziția pentru prima dată în decurs de ore ca să-i urmărească mișcarea. Apoi tocul începu să danseze, foile de pergament din piele se ridicară ușor la colțuri, oasele de liliac pocniră slab deasupra capului. Înșelătorul vânt al amintirilor din Iad începuse să sufle. Îi auzi șuieratul prin spațiul din rânjetul casei sale, îi simți răcoarea în jurul lui. Această extrem de complexă și insuportabilă tortură care readucea în mințile păcătoșilor timpul vieții lor acționa acum asupra luntrașului. Își mișcă picioarele desculțe pe sub masă și-și dădu seama că are dedesubt grămezile de nisip.

În mintea lui imaginea începu cu un simplu punct albastru și apoi se desfășură rapid în toate direcțiile revelând un cer și o apă cristalină. Soarele pe Oondeshai era galben și dădea căldură adevărată. Asta și-o amintea limpede. Se așezase sus pe o movilă de nisip gălbui privind peste panorama nesfârșită de ape sclipitoare. Alături de el în stânga se afla Wieroot, cu

picioarele încrucișate, îmbrăcat într-o robă neagră și etalând o barbă care îi ascundea cicatricele în curs de vindecare care îi brăzdau fața. În dreapta era tânăra femeie cu păr negru strălucitor și semnul roșu din naștere sub ochiul stâng.

— … Și tu ai creat toate acestea scriindu-le în cealaltă lume? întrebă Charon.

Briza sufla și luntrașul se simți ușor de parcă ar fi mâncat dintr-unul din norii albi plutind pe cer.

— Îți voi spune un secret, zise Wieroot, deși e păcat că nu vei avea ocazia să-l pui în practică.

— Spune-mi, ceru luntrașul.

— Dumnezeu a creat lumea din cuvinte, spuse în șoaptă.

Charon își aminti că nu înțelesese. Își încruntase sprâncenele și se întoarse să se uite la tânăra femeie să vadă dacă ea râdea.

Însă ea dădea din cap împreună cu Wieroot. Acesta puse mâna pe umărul luntrașului și spuse:

— Și omul l-a creat pe Dumnezeu din cuvinte.

Amintirea lui Charon despre plaja de pe Oondeshai dădu dintr-odată naștere la o altă amintire din vacanță. Stătea într-o clădire mică fără ușă, cu fața spre un peisaj nocturn cu copaci înalți ale căror frunze erau suflate de un vânt puternic. Cu toate că era noapte, nu era întunericul total pe care îl cunoștea din zona lui din Iad. Sus pe cerul negru strălucea un disc luminos, care își arunca razele în jos peste insulă. Strălucirea lor se prelingea în casa mică din spatele lui și cădea pe siluetele lui Wieroot și ale femeii, Shara era numele ei, în locul unde dormeau pe un pat de trestii. Prin sunetul vântului, chemările păsărilor de noapte, bâzâitul insectelor, auzea respirația regulată a cuplului dormind.

Și urmă o ultimă amintire. Charon îl revăzu pe Wieroot apropiindu-se de el pe când se pregătea să se îmbarce pentru călătoria de întoarcere.

— Mi-ai spus că ai comis o crimă, spuse luntrașul.

— Așa e, recunoscu Wieroot.

— Cine era?

— Zeul în al cărui craniu locuiești, veniră cuvintele care slăbiră și apoi dispărură când vântul de noapte al Iadului încetă să mai sufle.

Amintirile se ofiliră și Charon ridică ochii și văzu flacăra lumânării din nou nemișcată. Se întinse peste masă și trase

condeiul și o foaie de pergament către el. Cufundând penița în călimara cu sânge pe post de cerneală, mâzgăli două cuvinte în partea de sus a paginii. *Povestea mea,* scrise, și apoi începu să-și reamintească viitorul. Cuvintele veniră, la început mai încet, șovăitor, purtându-și cu ele șirul de imagini, dar în scurt timp numărul lor crescu, ajungând să egaleze numărul păcătoșilor care așteptau călătoria pe malul opus. El îi transporta metodic, expert, din mintea lui pe pagină, continuând să scrie mult timp în noaptea întunecoasă a Iadului până când jos la capătul puțului spiralat, în palatul lui de suspine înghețate, Satana încetă brusc să mai râdă.

Un Cal De O Culoare Deosebită

(Acela Pe Care Al Venit Călare)

Howard Waldrop

În 2006, Howard Waldrop a scris două povestiri originale pentru volumul convenției Capelave: „The Horse of a Different Color (That You Rode in On) “ și „The King of Where-I-Go”, inspirate de arta lui Carol Emshwiller. (Ambele povestiri au fost publicate și în SCI FICTION.) în „The Horse…” Waldrop reunește, într-un interviu referitor la o poveste secretă din showbiz, căutarea Sfântului Graal, vodevilul, Frații Marx și o istorie a începuturilor micului ecran. Waldrop este autorul colecțiilor *Howard Who?, All About Strange Monsters of the Recent Past, Night of the Cooters, Going Home Again* și mai recenta *Heart of Whiteness.* A câștigat premiile Nebula și World Fantasy pentru nuvela sa „The Ugly Chickens”. Crescut în Mississippi, Waldrop trăiește acum în Austin, Texas.

Cu câțiva ani înainte ca Manny Marks (așa a insistat să-i fie scris numele) să moară la vârsta de 107 ani, a dat o serie de interviuri lungi lui Barry Winstead care făcea cercetări pentru o carte despre moartea vodevilului. Marks avea 103 ani atunci, în primăvara lui 1990. Această casetă neprelucrată probabil nu a fost niciodată reprodusă.

Marks: …știu că a fost, fiindcă jucam la Conshohocken. Chestia aia e pornită? Ce face mai exact?

Winstead: Râzi de mine?

Marks: Lucrurile astea au decăzut de când cu dictafonul. Cât de bine ar putea acel lucru să înregistreze? Este de mărimea unui pachet de Lucky…

Winstead: Aveți încredere în mine, domnule Marks.

Marks: Domnul Marx a fost tatăl meu, Samuel „Francezu” Marx. Mie spune-mi Manny.

W: Hai să începem cu asta, atunci. De ce schimbarea de nume?

M: N-am vrut ca frații mei să-mi calce pe urme. Ei au început

să-și spună Cei Patru Frați Marx, după ce au renunțat să fie Cele Patru Privighetori. Milton – Gummo pentru tine – n-a mai ținut la asta, după Julius – Groucho pentru tine. Desigur, Leo și Arthur cântaseră la pian prin saloane și bordeluri de când aveau zece și unsprezece ani. Va trebui să-mi spui dacă tu crezi că ăsta e show business sau nu…

W: înseamnă a trăi din talentul tău.

M: Cu greu.

W: Când ai intrat în show business?

M: Aveam paisprezece ani. Schimbare de secol. De cum am ieșit din casă am intrat direct pe scenă.

W: Adevărat?

M: A fost o perioadă de trei sau patru ani când trăiam din talentul meu. După cum spune Gene Kelly: „Demnitatea, întotdeauna demnitatea.” De fapt Comden și Green au scris asta – doar că a ieșit din gura lui Kelly. Am jucat în câteva roluri ca acela al lui O'Connor/Kelly la Dead Man's Fang, Arizona, în filmul ăla.

W: Cu cine?

M: Cu cine? Vorbești ca Julius.

W: Aș cunoaște vreunul dintre partenerii tăi?

M: În ce sens?

W: Aș recunoaște numele lor?

M: Nici măcar eu nu le-aș recunoaște numele lor acum. Asta a fost aproape cu nouăzeci de ani în urmă. Scutește-mă.

W: Cum era rolul?

M: Puțin din toate. Dansam puțin, un partener cânta puțin în timp ce eu pozam și gesticulam. Un tip cânta la bandoneon – ăsta e unul dintre acele acordeoane braziliene cu butoane în loc de clape. Se prea poate să fi jucat sau nu ca o maimuță; nu spun asta, și sunt destul de sigur că nu există nicio poză…

W: Treptat ți-ai cucerit succesul.

M: Treptat mi-am cucerit succesul.

W: Frații tăi intraseră deja în show business?

M: Probabil. Eram prea ocupat să joc de patru ori pe zi în fiecare orășel din Kansas ca să observ. O scrisoare a ajuns la mine cu câțiva ani mai târziu, de la mama, care vorbea despre Julius care eșuase în Denver și despre Milton care făcea Dumnezeu știe ce.

W: Mama ta – Minnie Marx – a încurajat și cariera ta așa cum

mai târziu le-a încurajat pe acelea ale fraților tăi?

M: N-am stat destul prin preajmă ca să aflu. Tot ce știu este că voiam să plec de-acasă.

W: Al Shean (de la Gallagher și Shean) te-a încurajat?

M: Unchiul Al îi încuraja pe toți. „Puștiule, ieși în lume și fii rău. Vino înapoi să mă vezi când te faci bun, iar eu o să te ajut cât pot.” Un om practic.

W: Compatriotul tău George Burns a spus: „Acum că vodevilul a murit, puștii nu mai au unde să se ducă să fie răi.”

M: Dar despre Rețeaua Fox ce spui?

W: Acolo ai dreptate.

Winstead: Deci până atunci pedalai singur.

Marks: Nu – mă mișcam un pic de la talie în sus, deci tehnic nu era chiar pedalare. Ca să împiedic: oamenii să se uite prea mult la picioarele mele, spuneam câteva glume. Ca Fields în numărul lui de jonglerie sau Rogers cu scamatoriile lui cu frânghia. Un timp Fields obișnuia să jongleze în liniște. A cerut o mărire de salariu la Palace și ei au spus: „Tu ești cel mai bine plătit jongler din lume.” El a replicat: „Atunci trebuie să scot un număr nou.”

W: Am mai auzit povestea asta înainte.

M: Toată lumea a auzit-o. Eu doar îți arăt aspectele practice ale vodevilului. Tu ești cel mai bun din lume și tot nu ești plătit îndeajuns, trebuie să faci și altceva pentru a primi mai mulți bani. Așa că am fost dansator și – mă rog, un fel de comic. Nu un dansator comic – în cazul ăsta glumele sunt în picioarele tale. Rolul meu era astfel: partea de sus spunea glume – partea de jos se mișca.

Winstead: Cine a fost – cine crezi tu că a fost cel mai bun? Cine au fost reprezentanții vodevilului?

Marks: Astea sunt două întrebări.

W: Bine.

M: Cine au fost reprezentanții vodevilului? Răspunsul este unul standard – Jolson, Cantor, Fields, Foy, Brice, Marilyn Miller. Ei puteau întreține o audiență și pentru zece ore dacă ar fi vrut. Și nu-mi poți arăta niciun lucru pe care ei să-l fi avut în comun. Nici măcar unul. Există multe feluri de a fi bun la ceea ce faci…

W: Dar cel mai bun?

M: Sunt două piese. S-ar putea să te fi întâlnit cu ele, dacă îți câștigi existența scriind despre astfel de lucruri. *Dybbuk* & *Wing:* un tip din Canarsie și un tip din Shanghai. Cu un dans novator. Și *Poneiul neîndemânatic.* O piesă în costum de cal.

W: Am văzut numele pe un afiș.

M: Ai remarcat vreodată ceva în legătură cu asta?

W: Ce?

M: Rămâi cu mine și te voi ului mai târziu.

W: Ce anume i-a făcut așa de buni?

M: Dybbuk & Wing au realizat, printre alte lucruri, un rol înfricoșător. Luminile teatrului se stingeau, iar ei stăteau acolo în costume de schelete – știi tu, costume negre cu oase pictate pe ele. Străluceau în întuneric. Aveau și o recuzită care strălucea în întuneric. Un cimitir – copaci, pietre funerare și așa mai departe. Ca mai târziu în acel desen animat al lui Disney, cum se numea?

W: *Dansul Scheletelor?*

M: Exact. Numai că asta a fost cel puțin cu douăzeci de ani înainte.

W: Așadar ei erau ca Melie – magicianul peliculei?

M: Nu. Ei erau Dybbuk & Wing.

W: Mă refer la faptul că ei au folosit fantasmagoricul în piesă. Cum era?

M: Ca nimic altceva. Era îngrozitor, asta-i tot ce pot spune. Ai fi putut jura că oasele pocneau pe la încheieturi când dansau. De-a lungul anilor am fost din când în când pe afiș cu ei. Ei au avut singurul număr după care știu că niciodată nu au făcut plecăciuni publicului. Luminile nu se aprindeau ca ei să-și dea jos craniile și să facă plecăciuni. Nu contează cât se aplauda. Luminile rămâneau stinse, cei doi dispăreau, apoi luminile reveneau pentru următorul număr. Uram să urmez după ei; și oricine altcineva care avea un număr liniștit. De obicei se puneau numere cu câini sau acrobați după ei, dacă existau.

W: Niciodată nu făceau plecăciuni?

M: Niciodată.

Winstead: Și despre piesa cu calul?

Marks: *Poneiul neîndemânatic?*

W: Ce făcea?

M: A fost pur și simplu cel mai bun număr în costum de cal din

câte au existat vreodată. Sau ar putea exista vreodată. Nu știu cum să încep să-l descriu, doar dacă ai spune că era ca un cal din desene animate care a prins viață. Era chiar acolo, viu, pe scenă. Când te uitai la el aveai impresia că te afli pe altă lume. Una în care caii din desenele animate erau reali.

W: Vodevilul era mai variat decât își închipuie oamenii din generația mea.

M: Era chiar mai variat decât își închipuia generația mea. Trebuia să fi văzut.

Marks: Dybbuk & Wing au stabilit tiparul. Wing – chinezul – nu vorbea niciodată. La fel ca magicienii ăia. Cum le zice?

Winstead: Penn & Teller?

M: La fel ca ei. Adică, nu numai în timpul numărului, ca Harpo. Vreau să spun că și în spatele scenei, în afara scenei, în viața reală. Dar nu cred că era mut. Eu am jucat alături de ei ani întregi și nu l-am auzit niciodată vorbind.

De exemplu, o dată eram în spatele scenei – trecusem la trei spectacole pe zi – așa că aveam ceva timp de omorât. Poate să fi fost pe undeva în afara Orașului Industrial sau aiurea. Exista un singur set de cărți de joc, și era rândul nostru să le folosim între reprezentații.

— Ai vreun nouă de cupă? am întrebat.

Wing a scuturat din cap ca să spună că nu.

— Trombon, a zis Dybbuk.

Vreau să spun că Wing ar fi putut să spună ceva dacă ar fi vrut. Eram doar noi în încăpere…

Marks: Bun, numărul cu poneiul neîndemânatic era așa: întotdeauna încerca să obțină singurul măr albastru dintr-o grămadă întreagă de mere verzi și roșii dintr-o căruță. Lucrurile mergeau prost. Mă rog, se mai văzuseră pe vremuri filme făcute după genul ăsta de numere, ca de exemplu mașina care explodează a lui Langdon. Dintr-un anume motiv, era ilar. Poneiul te făcea să crezi că unicul lui țel în viață era să obțină mărul ăla.

Winstead: Spuneai că, dacă rămân cu tine, o să arunci o bombă…

Marks: O, ai fost atent, nu-i așa?

W: Dă drumul la bombă.

M: Jucam cu Dybbuk & Wing și Poneiul neîndemânatic în circuitul Gus Sun departe de Chicago de cel puțin patru ani. Cred că eram la Teatrul Arcadia într-o după-amiază când dintr-odată m-am prins.

Îți amintești că ți-am spus să te uiți la posterele alea din colecția ta? O să observi că pe fiecare dintre ele – nu trebuie să mă crezi pe cuvânt –, peste tot unde se juca *Poneiul neîndemânatic,* Dybbuk & Wing erau pe afiș...

W: Vrei să zici...

M: Mi-a luat patru ani în care am fost pe același afiș cu ei ca să-mi dau seama. Da, de fapt ei erau poneiul neîndemânatic. Poneiul nu apărea din cabina lor – probabil se schimbau afară pe stradă, în biroul managerului sau undeva.

În ziua aceea am venit, mi-am făcut numărul, apoi am privit. Dybbuk & Wing se aflau la doi pași în fața mea, apoi dintr-odată se juca *Poneiul neîndemânatic. (Poneiul neîndemânatic* implica plecăciuni pe cele patru picioare și asta smulgea aplauze. De asta se numea *Poneiul neîndemânatic*.) A ieșit de pe scenă. Voiam să-l urmez; o figurantă mi-a spus ceva; m-am uitat în jur, dar poneiul neîndemânatic dispăruse.

M-am dus în cabina ocupată de Dybbuk & Wing; ei erau acolo. Wing scria o scrisoare, iar Dybbuk citea ceva ce semăna cu o carte veche de două sute de ani groasă cât un butuc și la fel de plină de praf. Ca și cum ar fi stat acolo tot timpul.

În cele din urmă i-am văzut într-o noapte întorcându-se de pe alee după numărul cu *Poneiul neîndemânatic.* Wing a văzut că mă uitam la ei.

De atunci, Dybbuk s-a purtat de parcă n-ar fi fost niciun secret, iar eu aș fi știut dintotdeauna.

Nu spun povești de adormit copii aici: puțini oameni își amintesc numărul (deși ar trebui), și numerele nu s-au mai jucat timp de jumătate din viața mea. Ar fi trebuit să apară în filmul ăla făcut de mine (*Pot să-ți arăt,* RKO, 1933, când Manny Marks avea patruzeci și șapte de ani), dar erau „pe val“ atunci, după cum spunea Dybbuk.

Winstead: Care era „valul”?

Marks: Bine. O să abordez problema ca un outsider. Ai citit vreodată *Tărâmul pustiu* de T.S. Eliot? Julius și Eliot aveau o societate reciprocă de admiratori – schimbau fotografii ca în

Internațional Pen Pals.

W: Trebuie s-o fi citit în colegiu.

M: Lucrurile ar fi mai ușoare dacă te-ai duce în seara asta acasă și ai citi-o din nou. Oricum, găsești în ea toată simbolistica graalului și alte asemenea chestii. Numai că trebuie să te muncești cu ea, chiar dacă ești Gentil. Așadar unde am rămas? Julius mi-a dat odată o carte din care Eliot a luat o mulțime de lucruri – cineva pe nume Weston, *De la ritual la romantic.* Toate lucrurile alea despre un rege rănit – ca în *Creanga de aur* a lui Frazer – poți să cauți.

W: Și asta are ceva de-a face cu numărul cu calul?

M: Și cu dansul lui Dybbuk & Wing. Crede-mă.

Winstead: Deci ceea ce spui tu acum, la vârsta de 103 ani, este că Apocalipsa s-ar putea să fi fost evitată, iar noi nu am știut, sau cam așa ceva.

Marks: Cam așa ceva. Nu. Spun că a existat un fel de Apocalipsă personală („Cea care mi se arată atunci când cade vălul”) implicându-i pe Dybbuk, Wing, *Poneiul neîndemânatic*, alte câteva vodeviluri, poate Vaticanul, eventual pe Mussolini – Stalin și Hitler din câte știu…

W: Asta se întâmpla în…?

M: 1933. Când am turnat *Pot să-ți arăt.* Motivul pentru care Dybbuk, Wing și poneiul neîndemânatic nu au putut apărea în film.

W: Chiar aș vrea să aud asta.

M: O să auzi. Dă-mi sticla aia ca să-mi umezesc fluierul.

Marks: Acum m-ai îmbătat.

Winstead: Nu prea cred, domnule Marks. Te-am văzut beat.

M: Unde?

W: La priveghiul lui Walter Woolf King acum câțiva ani.

M: Dacă ai fost de față, m-ai văzut beat. Eram cel mai bătrân bețiv de acolo. La vârsta mea, peste tot sunt cel mai bătrân bețiv.

W: Voiai să-mi povestești despre interesul Vaticanului și al lui Mussolini pentru un număr de vodevil în costum de cal. M: Zău?

W: Cred că da. Nu sunt sigur.

M: OK. Chestia aia mai funcționează?

W: Da.

M: Încep.

Marks: Undeva pe la 1927, în anii lui Coolidge, ai Prohibiției, vodevilul era deja pe moarte. În octombrie avea să apară Jolson în *Cântărețul de jazz.* Încă nu apăruse, dar în curând filmele urmau să vorbească, să cânte și să danseze – tot ceea ce putea face vodevilul, numai că mai bine, pentru că ei aveau bani de cheltuit, și fiecare cinematograf putea deveni Palace în fiecare seară.

Cum am spus, nu le puteai deosebi de *Cântărețul de jazz* – fiul cantorului cu fața de negru, țopăind ca un nebun și dezamăgindu-și tatăl. Am văzut piesa cu Jessel în ’25. Crede-mă, era perfectă pentru filme, și mai mult decât perfectă pentru Jolson.

Dar văzusem sfârșitul a ceea ce presa numește varieteu. Am știut asta imediat ce Jolson a spus „Și încă n-ai văzut nimic!”

La fel și Dybbuk. Și Wing.

Trebuia să scoatem numere noi.

Acesta este contextul în care vorbim.

Ceea ce făceau Dybbuk & Wing între numerele lor era să scrie și să citească. Wing probabil scria toate scrisorile lor – mai târziu a făcut-o și pentru mine – de fapt niciodată nu l-am văzut citind, Dybbuk era cel care avea mereu o cane deschisă. De unde le scotea nu știu – poate dețineau legitimație secretă, valabilă la orice bibliotecă. Nu păreau să aibă mai mult de o carte sau două cu ei. Să le care cu ei în bagaje ar fi fost prohibitiv și obositor, mai ales în circuitul Sun – dacă mergea bine, te mutai la fiecare trei zile; fără weekend, și numai în orașe relativ mari.

Probabil citiseră și scriseseră ani de zile înainte ca eu să-i întâlnesc. Urmăreau ceva. Nu spuneau cu cine corespondau sau a cui atenție voiau s-o atragă.

Cred că jucam la Priory Theater în Zion, Illinois, când Pinky Tertulliano ni s-a alăturat pe afiș. Era un acrobat comic albinos – ca tipul ăla de acum de pe Broadway? 1990 – ed.

Winstead: Bill Irwin?

M: El. Oricum, întrucât Familia Catharilor Zburători era deja pe afiș, l-au pus între Edfu Yung și Dybbuk & Wing. Edfu Yung era un imitator de păsări sino-egiptean; ce mai număr. Își lansa trilurile până dincolo de scenă, ca Bergen sau Señor Wences. Ai fi jurat că scena era plină de păsări. Nu știu dacă Yung și Wing

au discutat vreodată despre moștenirea lor comună, de vreme ce Wing nu vorbea niciodată.

În fine, Tertulliano – care avea un număr foarte bizar chiar și pentru un vodevil – și nu glumesc – ieșea înainte să intre Dybbuk & Wing, lucru important aici.

Am aflat mai târziu că venise direct din Italia în circuitul Sun din Vestul Mijlociu, ceea ce era ceva neobișnuit, doar dacă Gus Sun nu era cumva unchiul tău sau ceva de genul ăsta – în general jucai pe unde apucai pe Coasta de Est – sau dacă nu aveai vreun număr cu adevărat mare cu un impresar convingător – Wilson Mizener a spus odată că un impresar este cineva care vorbește toate limbile cu accent străin –, iar în acest caz, ce căuta el între Edfu Yung și Dybbuk & Wing în Zion?

Mă rog, lucrurile au mers ca pe roate o săptămână sau două, apoi întreaga trupă s-a deplasat în alt oraș.

Îmi amintesc că lucrurile astea s-au petrecut într-o zi de vineri 13 – trebuie să fi fost în mai, pentru că la câteva săptămâni mai târziu Lindy a făcut acea călătorie cu avionul – Dybbuk & Wing au ieșit și între timp lucrurile au fost răvășite în cabina lor.

Nimic nu se propagă mai rapid într-un teatru decât vestea că prin preajmă se află un hoț. Dintr-odată a fost nevoie de chei pentru broaștele ușilor, iar oamenii își păzeau reciproc camerele în timpul când erau pe scenă. Ca în armată, unde hoții din barăci nu sunt tolerați; dacă sunt descoperiți, au de-a face cu o justiție destul de dură. Indiciile sporesc și situația devine încordată.

Ei n-au spus niciodată ce s-a răvășit sau ce le-a fost luat; doar au raportat teatrului, Equity, și lui Gus Sun însuși, și au răspândit vorba.

Nimeni nu a dovedit vreodată nimic. Tertulliano a părăsit trupa cam în același timp când Lindbergh decola spre Franța. Niciun obiect al altcuiva nu a mai fost vreodată luat.

Undeva prin iunie, Wing a primit o scrisoare cu o mulțime de timbre bizare și mâzgălituri meridionale peste tot; după ce a citit-o i-a dat-o lui Dybbuk, care mi-a spus: „Să nu joci niciodată pe același afiș cu Tertulliano; aduce necazuri.”

Asta e tot ce-a spus. Din fericire, nici eu, nici altcineva nu am mai fost nevoiți s-o facem. Din câte știu Pinky a părăsit vodevilul și s-a întors în Italia. Ceea ce e ciudat, fiindcă avea un număr atât de bun și de deosebit, cât toți Catharii Zburători la un loc.

Marks: …așa că am început să observ diverse chestii la ambele lor numere. De exemplu în dansul scheletelor. Ți-am spus că erau pietre de mormânt și alte obiecte care străluceau în întuneric. Unul dintre ele era un sarcofag mare, ca acelea din cimitirele din New Orleans. Pe una din laturile lui era scris *Et în Arcadia ego* – „Și eu am fost în Arcadia” este traducerea obișnuită, iar oamenii consideră că se referă la moarte, la niște locuri idilice, pastorale. Eu, unul, cred că e doar un antic „Kilroy a trecut pe aici”.

Și numărul cu costumul de cal, Poneiul neîndemânatic. „De ce încearcă întotdeauna să ia mărul albastru?” am întrebat. Parcă ar fi ceva de Magritte. Cine a mai auzit de mere albastre? (Preferatele lui Magritte erau bineînțeles cele verzi.) Dybbuk nu a răspuns nimic; mi-a întins doar ceva ce s-a dovedit a fi cea mai groasă și mai uscată carte pe care am încercat s-o citesc în toată viața mea. Sincer, am încercat.

Wing nu a spus nimic, desigur, doar a dat din cap.

Marks: Peste o săptămână le-am înapoiat cartea.

„Dacă așa vă distrați voi, băieți”, le-am zis, „cred că ar fi cazul să ieșiți mai des la un film, poate și să cumpărați câte o înghețată.”

„Tu ai întrebat”, a replicat Dybbuk. „Cartea asta explică majoritatea lucrurilor.”

„Cartea asta explică durerea mea de cap de șase zile. E ca și cum aș încerca să citesc Spengler. E mai bună decât Mickey Finn pentru somn. După două paragrafe dorm ca un copilaș.”

„Îmi pare rău”, a zis Dybbuk.

„În plus, eu provin din cu totul alt mediu. Nici măcar nu încerc să mă feresc de ceea ce nu e cușer în weekend. Nu sunt un evreu practicant – cu atât mai puțin un creștin. Lumea chiar crede în chestiile astea? Lupta dintre catolici și masoni?”

„Mai mult sau mai puțin”, a spus Dybbuk. Wing a aprobat din cap.

„Atunci de ce e așa de important și așa de secret să pui asta în practică?”

Iar Dybbuk a răspuns: „Dacă e amuzant, de ce nu?”

Marks: Apropo, în tot timpul acela aveam propriile mele necazuri. Încercaseră să mă dea jos de pe afișul pentru

următorul oraș. Aveam nevoie de un număr nou. Comedia era bună; dansul și cântatul n-au fost niciodată cine știe ce, dar pentru vodevil erau un succes.

Atunci am întâlnit-o pe Marie, care după cum știi mai târziu a devenit Susie Cue.

Ca și Burns și Allen, Marks și Susie Cue au fost un duet în următorii patruzeci de ani – în vodevil, în filmul *Pot să-ți arăt,* la radio și televiziune – oriunde puteau lucra. — ed.

Ea făcea parte dintr-o trupă de surori – singura parte bună. Am pus ochii pe ea și asta a fost. Eu aveam patruzeci și unu de ani în ’27, ea vreo douăzeci. În două săptămâni noi alcătuiam un duet, iar surorile ei se întorceau în Saskatoon.

Așadar interesele mele extracurriculare s-au schimbat dramatic. La fel și finanțele, mulțumită lui Susie. Am devenit practic un număr de casă în circuitul Keith Albee și am făcut câteva dintre ultimele (adevărate) Nebunii înainte de apariția lui Ziegfeld, iar lucrurile mergeau destul de frumușel – chiar și cu Crahul. Din fericire, după cum a spus George S. Kaufmann, toți banii mei erau bani gheață, așa că am trecut cu bine prin criză.

Între timp am aflat de la Julius că frații mei, cu excepția lui Milton, făceau filme, la Astoria, pornind de la piesele lor. Le-am urat mult succes.

Dar asta însemna tot un indiciu că varieteul murea. Vreau să zic, ai o piesă care se joacă de doi ani pe Broadway și tot mai ai nevoie să faci filme ca să câștigi bani. Acum filmele aveau sonor – un timp au avut sonor, dar nu prea multă mișcare – vezi de exemplu *Cântând în ploaie* – invadau totul – piese de teatru, romane, povestiri poezii, radio – la drept vorbind, radioul dădea înapoi – în încercarea de a pune mâna pe puținii bani care le mai rămăseseră oamenilor. Filmele ofereau oricând totul pentru un bănuț; vodevilul o făcea de trei ori pe zi pentru cincizeci de cenți. Ceva trebuia să se întâmple.

A fost vorba de mine și de Susie Cue, și ne-am dus la radio.

Între timp, Dybbuk & Wing – presupun că era Wing – ne scriau.

Winstead: Asta se petrecea în…?

Marks: Am intrat în radio spre sfârșitul anului 1931. La fel ca toată lumea. Am încercat trei formate înainte să-l găsim pe cel bun.

W: Fata mea Susie Cue?

M: Fata mea Susie Cue. Asta era ideea, parcă aș fi avut șopârle vii în haină și aș fi încercat să mă descurc cu ele.

W: Dybbuk & Wing nu au apărut în spectacol?

M: Exact de două ori. Stepul nu se aude bine la radio, în special dacă nu ai scenă specială. Chiar ș. Cu audiență *live* nu auzi decât bătăile – omul de la efecte sonore poare face asta cu niște castaniete – și exclamațiile publicului.

W: Iar Poneiul…

M: Până și ei își dădeau seama că un număr în costum de cal nu va merge la radio. Vor fi trebuit să aștepte *Toast of the Town* la TV, dar atunci ei dispăruseră deja. Nici măcar nu știu dacă există vreun film cu numărul căluțului. Odată i-am întrebat cum de le ieșea atât de bine.

Dybbuk mi-a dat răspunsul clasic pe care îl auzisem expus și altor oameni. A zis: „Eu sunt în partea din față a costumului, și joc foarte mult teatru. Wing se poartă pur și simplu natural.”

Marks: Am luat-o înainte. Când noi eram la Follies, iar ei printr-un fund de țară, îmi scriau. Scrisori despre rolurile altora, despre rolurile lor, despre cât de prost devenea varieteul. Am făcut tot ce am putut pentru ei, le-am obținut câteva angajamente în New York, majoritatea în divertismentele dinainte de începerea filmelor, genul ăsta de lucruri. Ne întâlneam când veneau în oraș. Cred că amândoi erau îndrăgostiți de Susie Cue. (Cine n-ar fi fost?).

În fine, când erau pe drumuri îmi scriau și despre cercetările lor. Totul era prea obscur și ezoteric pentru mine (astea sunt cele două cuvinte noi ale mele pe săptămâna asta din Wordbuilder®), dar pe ei părea să-i facă fericiți. Făceau de asemenea larmă în legătură cu „tipii ca Pinky“ și „preoții cu mitraliere”, ceea ce eu atunci am luat drept niște hiperbole (ăsta-i cuvântul meu nou de săptămâna trecută), dar acum nu mai sunt așa de sigur.

Problema cu paranoia (după părerea lui Pynchon și a altora – da, îi citesc pe moderni – cică) este că, cu cât sapi mai adânc, cu atât descoperi mai mult, indiferent dacă e real sau nu. Sistemul suprem de feedback – cu cât ești mai convins, cu atât găsești mai multe lucruri care să te convingă. Nu sunt sigur, dar cred că Dybbuk & Wing căzuseră pradă propriilor invenții.

Cam asta era esența scrisorilor – nu m-am mai uitat la ele de la sfârșitul anilor ’50 – ai secolului, nu ai mei – pe atunci aveam șaptezeci de ani – băusem într-o zi și le-am scos din cutia veche White Owl în care le păstram. Susie Cue a intrat și m-a găsit plângând.

„Ce s-a întâmplat, Manfred?”

„Retrăiesc zilele de glorie de altădată”, am zis.

„Astea sunt zilele de glorie”, a replicat. Poate pentru ea. Ea abia împlinise cincizeci de ani.

În fine, vrei să trecem la ceea ce devine cu adevărat interesant?

W: Desigur.

Marks: Era la începutul lui 1933 – în săptămâna dinaintea cuvântării inaugurale a lui F.D. Roosevelt și în săptămâna premierei lui *King Kong* (asta era ceva ce lumea voia într-adevăr să vadă: o maimuță făcând prăpăd pe Wall Street). Noi ne găseam în L.A., turnând *Pot să-ți arăt.* Dybbuk & Wing nu reușiseră să vină și îl puseseră pe agentul lor să returneze avansul. Eu am lucrat în show business timp de nouăzeci de ani, și există doar două motive pentru care nu faci un număr și returnezi banii: 1) ești mort; 2) partenerul tău e mort. Atâta tot.

Mi s-a confirmat că ei trimiseseră telegrama.

Așadar nici urmă de Dybbuk & Wing și nici urmă de *Poneiul neîndemânatic,* în singura lor ocazie de a fi filmați. Eram mai supărat din cauza asta decât de golul din film. A trebuit să adăugăm două numere din vina lor – de aceea Marele Aerius apare în film ca acrobat comic și Gandolfo & Castell dansează. Apoi ne-a părăsit norocul și l-am primit pe Señor Wences, cu tot cu Johnny și Pedro. Era primul lui film american. N-ai văzut nimic neobișnuit dacă nu l-ai văzut pe Señor Wences în 1933…

Marks: Oprește chestia aia o clipă.

Winstead: De ce?

M: Trebuie să caut scrisoarea. O să ți-o citesc. Mai bine decât să povestesc eu.

W: Știi unde e?

M: Probabil la un loc cu celelalte. Poate…

Marks: Ți-a plăcut prânzul?

Winstead: Doamne, sunt îmbuibat. Ai găsit scrisoarea?

M: Cred că a fost scrisă în 1933 pe hârtie de muște sau pe ceva asemănător. E cam fragilă. Cred că și peștii s-au ocupat de ea. Da, o am aici.

W: Domnule Marks, aș vrea să știu cum anume am ajuns la asta.

M: M-ai întrebat despre vodevil. E vorba despre vodevil. W: O scrisoare ce vorbește despre cultele creștine țicnite este despre vodevil?

M: O să fii surprins. Ambele conțin o mulțime de taine. W: Te rog, citește-mi-o.

M: Joi, 23 martie 1933.

Dragă Căutătorule de Cunoștințe
(întotdeauna îmi spuneau așa):

Ne pare rău că am ratat afacerea cu filmul și (după cum s-a dovedit) cu siguranță ne-ar fi prins bine banii. Sper să înțelegi.

Pe cine ai adus să ne înlocuiască? Am vrea să fi fost hazlii.

Cel mai ușor mod de a-ți vorbi despre asta este în ordinea în care s-a întâmplat. Am ajuns la Yakima în urma celui mai fierbinte pont primit în săptămâna învestirii lui FDR. Pontul nu era despre Yakima; era vorba de ceva mult mai spre vest, dar aici e cel mai apropiat nod de cale ferată pentru trenurile mari de pasageri. Tocmai petrecusem o săptămână în Spokane.

Pe urmele noastre veneau Catharii Zburători (ți-i amintești din Vestul Mijlociu), care acum fac parte dintr-un circ (de acolo au venit și acum acolo s-au întors). John Munster Cathar ne-a dat o scrisoare – un răspuns pentru cineva căruia îi scrisesem din Denver.

Hai să spunem că a fost cel mai beton indiciu pe care l-am obținut vreodată. Următorul nostru angajament era peste șase săptămâni la Seattle, când se presupunea că ne-am fi întors după ce turnam filmul tău la Hollywood. Ne-am sunat agentul și l-am pus să ne aranjeze una, două sau trei seri între Yakima și Seattle. Ne-a potopit cu ocări pentru că ratasem filmul și fusese nevoit să trimită banii înapoi. Dar a apăsat pe pedală și ne-a aranjat suficiente spectacole cât să acoperim o lună din cele șase săptămâni.

Primul a fost a doua zi într-un loc numit Easton, Washington. Am mers acolo și am jucat de trei ori pe zi, ambele numere.

Apoi ne-am suit într-un tren și ne-am dus într-un oraș numit Rosslyn. Adică acolo unde voiam noi să mergem de la început.

Un lucru bizar pe care l-am observat când am ajuns acolo a fost că ne aștepta un preot în gară. Care de fapt se întâlnea cu un alt preot, amândoi fiind catolici. Cel cu care se întâlnea era tânăr.

Asta e ciudat fiindcă, mă crezi sau nu, majoritatea preoților de aici sunt ortodocși – rămași de când partea de nord-vest a Pacificului era a rușilor, și au venit aici și mulți greci la începutul secolului.

Ei bine, ne-am dus la teatru, Rennie’s Chateau. Am dat oamenilor recuzita pentru dansul scheletelor, ne-am dus cuferele și costumul de cal în cabină și am întrebat unde am putea lua micul dejun. Ne-au spus că într-un cartier învecinat.

Ne-am dus acolo. Era frig. În afara trotuarelor zăpada era încă groasă de două picioare; pe lângă noi treceau tipi care discutau despre cât de bun fusese pescuitul de somoni toamna trecută. (Singura apă pe care o puteam noi vedea era un mic pârâiaș care curgea către râul Yakima înspre sud.).

Dybbuk a observat că cei doi preoți se aflau pe trotuar în spatele nostru, mergând în aceeași direcție cu noi, discutând însuflețit și binecuvântând oamenii cu gesturi automate.

Am ajuns la cafenea, era plină de tăietori de lemne, care aici se numesc cherestegii. În mijlocul încăperii se găseau înghesuite câteva mese mari, iar în jurul lor stăteau doisprezece sau cincisprezece inși și înfulecau de parcă venea sfârșitul lumii. Farfuriile cu pesmeți se ridicau la treizeci de centimetri înălțime, și dacă ar fi alcătuit o familie, acei tipi cu brațe mai scurte ar fi murit de foame.

Ne-am așezat pe scaunele de la tejghea alături de plăcinte, prăjituri și alte asemenea. Dybbuk a comandat cafea, șuncă și omletă. Eu am luat felii de carne pe pâine prăjită, cafea și câteva gogoși.

Chelnerița a strigat la bucătar: „Adam și Eva. Dă-i gata. S.O.S. Și două scufundătoare. Două de acid de baterie!”

„Da, Mabel”, a răcnit bucătarul, pierdut în nori de aburi și mirosuri.

„Mai mult sos aici, Mabel!” au strigat jumătate dintre cei de la masa tăietorilor de lemne.

„Sosul face optzeci și șase”, a zis bucătarul. „Doar dacă nu

vreți să spălați vasele. Nu mai am castroane mari.”

„Folosește-l pe ăla vechi din cămara de sus”, a strigat Mabel.

Bucătarul s-a dus în spate și a scotocit pe acolo. Ajutorul de bucătar i-a preluat locul lângă plită; a aruncat apă și făină într-o tigaie uriașă în care se prăjeau șunca și friptura. Cu mâna liberă a spart șase ouă pe tavă. Bucătarul-șef s-a întors, s-a instalat exact în locul lăsat liber de celălalt și a amestecat sosul cu o paletă uriașă.

L-a pus într-un vas uzat din argint și l-a pasat lui Mabel.

Dybbuk s-a oprit cu cafeaua la jumătatea drumului spre buze, a făcut ochii mari și a fixat bolul.

Wing (eu) i-am urmărit privirea. Bolul era ceea ce vechii greci ar fi numit krater: un castron larg, puțin adânc, cu mânere pe ambele părți. În partea de jos avea o lucrătură care se întindea pe pereții bolului – semăna cu un ciorchine de struguri.

Wing (adică eu) a dat din cap spre Dybbuk, a făcut ochii mari, și i-a fixat pe cei doi preoți care intraseră și se așezau la o masă lângă fereastră. Încă mai stăteau de vorbă și nu păreau să fie atenți la nimic.

Mabel a pus castronul jos; șase sau opt mâini ocupate cu pâine s-au scufundat înăuntru și au ieșit cu o mulțime de sos.

„Pres’pun că mai vreți pâne?” a întrebat ea.

„Mmm mmmmf“ au făcut cherestegiii.

„Două duzini de pesmeți!” a strigat ea la bucătari.

Întorși în cabină, ne-am gândit la un plan. Urma să stăm trei zile în teatru. Am luat posterul managerului și am făcut două afișe de pânză care făceau reclamă la spectacol. Apoi le-am prins cu ace de ambele laturi ale costumului de cal. Am ieșit pe ușa laterală a teatrului și am luat-o pe strada principală, care se numește First Street – toate străzile cu care se intersectează poartă nume de state – și am jucat scene din *Poneiul neîndemânatic.* Am trecut pe la bancă, pe la magazinul general, la pompieri, la Primărie, am trecut pe lângă Templul Masonic situat vizavi de teatru, și bineînțeles pe la cafenea. Am intrat și am sâcâit-o pe Mabel și pe bucătari. Am intrat prin bucătărie, am ieșit pe ușa din spate a clădirii și ne-am întors la teatru.

Preotul cel tânăr, care se nimerise să fie în fața teatrului, a căscat gura la noi împreună cu restul orașului (un oarecare alai ne urma pe First Street), dar a rămas acolo, așa că ne-am imaginat că nu pe Dybbuk & Wing îi aștepta.

Mai târziu, când ne-am întors pe jos la hotelul de pe strada Pennsylvania, nemascați, el ne-a urmărit atât de discret cât poate un preot. Când ne-am uitat afară după aia, era încă acolo.

La teatru, Dybbuk a ieșit afară între numărul nostru și numărul cu calul și a cumpărat cel mai mare castron de ceramică pe care îl avea magazinul – avea cel puțin o jumătate de metru în diametru și cântărea o tonă. La următorul spectacol l-am introdus în numărul cu cimitirul, l-am sprijinit de o piatră funerară.

A doua zi costumul de cal a mai sâcâit lumea în alte părți ale orașului (care avea numai opt cartiere în lungime și șapte în lățime, socotind și străduța Alaska), dar a sfârșit iarăși cu enervarea clienților și ajutoarelor de la cafenea.

Și de data asta ei supravegheau teatrul – acum preotul cel bătrân. Cu el era un puști care părea din partea locului.

Când am plecat la hotel (în hainele noastre), puștiul a pornit în aceeași direcție, și din câte știm, fie el, fie altcineva a rămas afară toată noaptea.

A treia zi am luat cu noi castronul de ceramică – eu (Wing) îl duceam în partea mea de costum. Sunt convins că asta făcea un cal cu umflături. După aproape douăzeci de ani ne mișcam la unison, dar Dybbuk trebuia să aibă grijă de direcție. Cum se spune la atelajele de husky, numai câinele conducător are parte de o schimbare de decor.

Așadar am pornit pe First Street, și chiar și eu îmi dădeam seama că se aduna o grămadă de lume în urma noastră. Am făcut câteva trucuri cu canistrele de ulei de la benzinărie; eu am dansat puțin în spate, apoi am continuat la magazinul Western Auto, după care ne-am întors la cafenea.

De data asta am intrat pe ușa din spate. „Hristoase!” a făcut bucătarul șef, „iar!” Dybbuk a început să se joace cu obiectele de acolo (se râdea când poneiul neîndemânatic arunca în aer clătite cu copitele din față) și să cotrobăie prin cămări (prin deschizătura costumului eu Wing vedeam pe toată lumea de după tejghea, privind în bucătărie) – bucătarul își scosese șorțul, îl aruncase și plecase dezgustat în restaurant, și apoi – hocus-pocus! — castronul de ceramică era în afara Poneiului neîndemânatic și krater-ul înăuntru, și toată lumea a aplaudat când ne-am întors și am făcut plecăciunea dublă în mijlocul podelei bucătăriei.

După aia am ieșit iar afară, pe ușa din față. Eu (Wing) am auzit numai cum Dybbuk a spus „Probleme!” și a icnit înainte ca ceva să mă doboare de pe picioare. M-am aruncat înapoi, și un obiect greu a aplatizat costumul exact între Dybbuk și mine. Am sărit amândoi în sus, dar un pumn m-a lovit în falcă și am căzut înapoi. O mână a pătruns prin laterala costumului și bolul de argint mi-a fost smuls din mâini, apoi a dispărut.

După aceea ceva ne-a doborât din nou, iar noi ne-am ridicat și am desfăcut costumul ca să ne luptăm de la egal la egal.

Eram înconjurați de puști în costume de clovni, inclusiv cel pe care îl văzusem cu preotul. Aveau ceva ce semănau cu niște bastoane de cauciuc și pantofi mari. În jurul lor se strânsese cam jumătate din oraș, bătând din palme și râzând. Pentru ei părea probabil o parte din spectacol – poneiul asaltat de jokeri și clovni. Preotul cel bătrân stătea pe trotuarul de vizavi, cu mâinile în buzunar, zâmbind. A scos una dintre mâini și a mișcat-o.

Am privit de-a lungul First Street, și preotul tânăr tocmai dispărea din vedere două intersecții mai încolo, cu ceva strălucitor sub braț.

Ne-am băgat din nou în costum și am șchiopătat înapoi către teatru, clovnii ciomăgindu-ne din când în când cu bâtele de cauciuc. Dar acolo în fața cafenelei nu fuseseră de cauciuc.

Ne-am întors în cabină și am dezbrăcat costumul de ponei neîndemânatic.

„Preotul ne-am făcut cu mâna un semn masonic”, a zis Dybbuk.

Preoții nu fac așa ceva, am indicat eu (Wing).

„Ba fac dacă mai sunt și altceva decât preoți”, a replicat Dybbuk.

Ne-am imaginat, așa cum ai făcut și tu cu ani în urmă, că puștiul a tras concluzia că tot noi eram poneiul neîndemânatic, iar preoții au pus la cale un plan. Nu sunt sigur că știau ce facem noi, dar cineva a văzut dincolo de diversiunea noastră și a fost cu ochii pe ceea ce se petrecea în realitate.

După cum spunea Barrymore, „Niciodată să nu lucrezi cu copii sau câini.”

Aproape că l-am avut, Căutătorule de cunoștințe. Acum va trebui să o luăm de la capăt. După atâta timp, ce mai înseamnă câțiva ani în plus? Vreau să zic, obiectul ăsta a stat pe aici timp

de cel puțin o mie nouă sute trei ani…

Sperăm că tu și Susie Cue plesniți de sănătate. Noi o să stăm aici în Seattle la Summit pe Queen Anne Hill de joi până la sfârșitul lunii viitoare. Am ascultat show-ul tău de la radio săptămâna trecută; a fost trăsnet.

Ai tăi întru căutarea cunoștințelor,
Dybbuk & eu (Wing).

Winstead: Mai poți vorbi, după ce ai citit toate astea? Marks: Cred că da, după ce dau pe gât puțin din marfa asta. (Bea.) Vezi, așa-i mai bine.

W: Nu știu ce să zic. A fost o ședință lungă. Nu vreau să te epuizez. Mâine o să mai ai chef să vorbim?

M: Cred că da. Vrei să-ți povestesc mâine despre show-urile radiofonice?

W: Despre orice vrei tu. Crezi că l-au găsit vreodată?

M: Castronul de sos?

W: Obiectul pe care îl căutau.

M: Știi cât știu și eu.

Manny Marks, ultimul dintre Frații Marx, a murit trei ani mai târziu la vârsta de 107 ani. Cartea lui Barry Winstead – *Eu am ucis vodevilul* – a fost publicată de Knopf în 1991. Luke H. Dybbuk a murit în 1942; John P. Wing trăiește încă, deși s-a retras de pe scenă în primii ani ai celui de al Doilea Război Mondial.

Mulțumiri d-rei Emshwiller; lui Mikes, Walsh și Nelson

Acolo Unde Vin Îngerii

Sursa clasică: M.R. James

Adam L.G. Nevill

Adam L.G. Nevill este autorul lăudatului thriller supranatural *Banquet for the Damned* publicat de PS Publishing. Cea mai recentă povestire a sa și alte lucrări de non-ficțiune pot fi găsite în *Gathering the Bones, Poe's Progeny, Bernie Hermann's Manic Sextet* și *Cinema Macabre.* Atât *Banquet for the Damned* cât și „Where Angels Come In“ au fost scrise ca omagiu lui M.R. James. Locuiește la Londra.

O parte a trupului meu e doborâtă de durerea de dinți. Până în măduva oaselor. În timp ce pielea și mușchii suferă de o gâdilătură rece ca de vârfuri de ace care niciodată nu se va mai transforma în căldura unui braț și a unui picior sănătos. Din acest motiv se află aici Nanna Alice; stă pe scaunul de la picioarele patului meu, cu fața ei boțită în umbră. Dar lumina lăptoasă care trece prin perdele găsește sclipirea din ochii ei și se reflectă pe rânjetul gălbui care nu s-a schimbat de când mama a lăsat-o în casă, i-a făcut o ceașcă de ceai și a introdus-o în camera mea. Nanna Alice miroase a canal.

— Măcar ți-a mai rămas o jumate, zice ea.

Poartă o atelă de metal pe piciorul ei subțire. Laba de la capătul tijei stă într-un pantof de copil. Chiar dacă e nepoliticos, nu pot să nu mă holbez la el. Piciorul ei normal e gras.

— Mie mi-au luat piciorul și un braț.

Folosindu-și degetele normale își scoate mâna moartă dintr-un buzunar al flanelei și și-o trântește în poală. Mică și cenușie, ca de păpușă. Nu mă uit prea mult.

Se apleacă în față pe scaun astfel că pot simți mirosul de ceai în răsuflarea ei.

— Arată-mi unde ai fost atins, scumpule.

Îmi deschei bluza de la pijama și mă rostogolesc pe partea teafără. Degetele ei durdulii apasă în jurul pielii încrețite de pe partea de sus a brațului meu, dar nu atinge părțile transparente care fuseseră cândva degetele mele. Ochii i se măresc și buzele

i se răsfrâng dezvelind niște gingii mai mult negre decât vinete. Pe coapsa ei, mâna de păpușă tremură. Tușește, se așază la loc în scaun. Își leagănă mâna cea mică și o mângâie cu degetele vii. Când îmi acopăr umărul, privește acea pane din mine fără să clipească. Pare dezamăgită că o acopăr atât de repede. Își umezește buzele.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, scumpule.

Săltându-mă pe perne, privesc pe fereastră și înghit nodul mare din gât. Amețit și puțin îngrețoșat, nu vreau să-mi amintesc ce s-a întâmplat. Niciodată.

Peste stradă, dincolo de gardul de metal ghimpat ridicat în jurul parcului, pot vedea obișnuitul cerc de mame. Strânse în paltoane și stând pe bănci alături de cărucioare sau ținând de lesele de care trag câinii, se uită cum se joacă copiii. Peste cadrele pentru cățărat și iarba udă, copiii aleargă, țipă și râd, cad și plâng. Înveliți în șaluri și haine vătuite, mișună printre porumbeii și pescărușii înfometați; mii de forme mici albe și cenușii, ciugulind în jurul piciorușelor care tropăie. Uneori păsările se sperie și se înalță în stoluri curbate, încercând să-și ridice în aer trupurile grăsuțe fâlfâind din aripile fragile. Copiii sunt și ei orbiți de propria lor frică și entuziasm în mijlocul tornadei neclare de pene, picioare roșii, ciocuri crude și ochi sclipitori. Dar aici sunt în siguranță – și copiii, și păsările supravegheați îndeaproape de mamele încordate și ținuți în interiorul îngrăditurii de țăruși de fier: singurul loc de afară unde copiii au voie să se joace de când m-am întors eu, singur.

O mulțime de lucruri dispar în orașul nostru: pisici, câini, copii. Și nu se mai întorc niciodată. Cu excepția mea. Eu m-am întors acasă, cel puțin jumătate din mine.

Zăcând pe patul de bolnav, palid la față și cu inima slăbită, înghit medicamente, citesc cărți și mă uit la copiii care se joacă, prin fereastra dormitorului meu. Câteodată dorm. Dar numai atunci când sunt obligat. Pentru că atunci când alunec departe de siguranța casei și de părinții atenți mă întorc la casa albă de pe colină.

Pentru Nanna Alice, momentul când a intrat în uriașa construcție albă pe când era doar o fetiță reprezintă o ocazie deosebită; ca și cum ar fi recunoscătoare. Tata îi spune „bătrână nebună” și nu o vrea în casă. El nu știe că se află aici azi. Dar când un copil dispare sau moare cineva, multe mame o roagă

pe Nanna să-i viziteze. „Ea poate să vadă și să simtă lucruri pe care noi ceilalți nu putem”, zice mama. La fel ca cele două doamne de la poliție, ca mamele celor două fetițe care au dispărut iarna trecută, ca părinții lui Pickering, mama mea vrea să știe ce mi s-a întâmplat.

Cel puțin când sunt treaz pot citi, mă pot uita la televizor, pot s-o aud pe mama și pe surorile mele jos. Dar în vise nu am de ales: mă întorc la casa cea albă de pe colină, unde creaturi bătrâne târșâindu-și picioarele mă înconjoară, apoi se reped să-și arate de aproape fețele.

— Spune-ne, scumpule. Spune-ne despre casă, zice Nanna Alice.

Nu-mi dau seama de ce zâmbește așa. Nici unui adult nu-i place să vorbească despre casa frumoasă și înaltă de pe colină. Chiar și tații noștri, care se întorc acasă din zona industrială, mirosind a plastic și bere, par să nu se simtă în largul lor dacă cei mici spun că le aud din nou pe doamne plângând: deasupra capetelor lor, dar în același timp adânc în urechi, chemând din depărtare, de pe colină, dinăuntrul nostru. Părinții noștri nu mai pot auzi, dar își amintesc sunetul de când erau ei mici. E ca și cum niște oameni ar fi prinși în capcană și strigă după ajutor. Și când nu vine nimeni, se înfurie cu adevărat. „Sunt vulpi”, spun părinții, dar nu te privesc în ochi atunci când o spun.

Mult timp după ceea ce oamenii numeau „accidentul meu“ am zăcut în comă în spital. Când mi-am revenit, eram atât de slăbit încât am mai rămas acolo încă trei luni. Treptat, o jumătate a corpului meu s-a înzdrăvenit și mi s-a dat drumul acasă. Atunci au început întrebările. Nu numai în legătură cu rănile mele, ci și în legătură cu prietenul meu Pickering care nu a mai fost găsit niciodată. Și acum nebuna de Nanna Alice vrea să știe tot ceea ce îmi pot aminti și toate visele. Numai că eu nu știu ce e real și ce am adus cu mine din comă.

Ani de zile am plănuit să ne ducem acolo. Toți copiii fac asta. Pickering, Ritchie și cu mine voiam să fim cei mai curajoși băieți din școală. Voiam să pătrundem acolo și să ne întoarcem cu o comoară pe care să o folosim drept dovadă că am fost înăuntru, și nu doar că ne-am uitat prin poartă ca toți ceilalți pe care îi cunoșteam.

Unii oameni spun că terenul și casa au fost cândva un loc în care trăiau oamenii bătrâni și bogați după ce se retrăgeau de la

conducerea industriei, pământurilor, legilor, orașelor, a noastră. Alții zic că a fost construită deasupra unui puț vechi și că pământul e contaminat. Un profesor ne-a povestit că a fost spital și că încă e plin de microbi. Tata spunea că a fost un azil de nebuni, închis cu peste o sută de ani în urmă, și de atunci a rămas gol pentru că se dărâmă, și reparațiile ar fi prea costisitoare. Din cauza asta copiii nu trebuie să se ducă acolo: ai putea fi strivit de cărămizi sau să cazi prin podea. Nanna Alice zice că e un loc „unde vin îngerii”. Dar noi știm cu toții că acolo se găsește ceea ce a dispărut. Fiecare stradă din miile de străzi ale orașului nostru a pierdut un animal sau cunoaște o familie care a pierdut un copil. Și de fiecare dată când poliția cercetează casa cea mare nu descoperă nimic. Nimeni nu-și amintește să se fi deschis poarta mare.

Așadar, într-o vineri dimineață, când toți copiii din zonă porneau spre școală, eu, Ritchie și Pickering ne-am furișat în sens opus. Prin parcelele unde eu și Pickering am fost prinși odată sfărâmând șezlongurile și aracii; prin pădurea plină de sticle sparte și excremente de câine; dincolo de podul peste canal; traversând câmpurile cu cartofi cu capetele aplecate pentru ca fermierul să nu ne vadă; și peste șinele de cale ferată până nu am mai putut vedea acoperișurile ultimelor case din oraș. Vorbind despre comoara ascunsă, ne-am oprit lângă vechea rulotă de înghețată cu cele patru cauciucuri sparte, ca să aruncăm cu pietre și să ne uităm la meniul decolorat de pe ferestruică, lăsându-ne gura apă în timp ce făceam alegeri cu care nu vom fi serviți niciodată. De cealaltă parte a pădurii care înconjoară proprietatea puteam vedea pe deasupra copacilor coșurile conacului mare și alb.

Cu toate că Pickering mersese în față tot timpul spunându-ne că nu se teme de paznici sau de câinii de pază, și nici chiar de stafii – „fin’că poți să bagi mâna prin ele” când am ajuns la poalele colinei împădurite nimeni nu a mai spus nimic și nici nu ne-am mai uitat unul la altul. O parte din mine crezuse întotdeauna că ne vom întoarce de la poarta neagră, fiindcă partea amuzantă era să spui povești despre casă, să planifici expediția și să-ți imaginezi lucruri teribile. Sa intri înăuntru era cu totul altceva, pentru că o mulțime de copii care lipseau vorbiseră despre casă înainte de a dispărea. Iar unii dintre tinerii care intraseră acolo ca să se distreze se întorseseră puțin

scrântiți la cap, dar tata spunea că e din cauza drogurilor.

Chiar și copacii din jurul proprietății erau diferiți, adică prea nemișcați și tăcuți, iar aerul dintre ei era rece de tot. Dar noi am continuat să înaintăm printre copaci și am dat de zidul înalt de cărămidă care înconjura terenurile. În cimentul de deasupra erau cioburi de sticlă și sârmă ghimpată. Am urmat zidul până am ajuns la poarta neagră de fier. Când am văzut semnul PROPRIETATE PRIVATĂ: INTRAREA INTERZISĂ, fiorii m-au străbătut pe gât în sus până în creștetul capului. Poarta era mai înaltă decât o casă, prinsă între doi stâlpi cu bile mari de piatră deasupra, și curbura din partea superioară făcută din țepușe de fier.

— Am auzit că bilele se rostogolesc de acolo și-i omoară pe intruși, a zis Ritchie.

Și eu auzisem același lucru, dar când a spus-o Ritchie am știut că el n-o să intre împreună cu noi.

Ne-am încleștat mâinile de barele reci și negre ale porții și ne-am uitat printre ele la poteca lungă din dale de piatră care urca pe colină, mărginită de copaci și statui vechi ascunse de ramuri și buruieni. Toată iarba necosită de pe pajiște era înaltă până la talia mea și straturile vechi de flori aveau culori sălbatice. În vârf se afla casa înaltă și albă cu ferestre mari. Lumina soarelui se reflecta pe sticlă. Deasupra coșurilor, cerul era senin.

— Aici locuiau prințese, a șoptit Pickering.

— Vedeți pe cineva? a întrebat Ritchie. Tremura de emoție și trebuise să facă pipi. Încercase să stropească peste niște urzici – în vara asta duceam război împotriva urzicilor și viespilor –, dar dăduse jumătate pe picioare.

— E pustiu, a șoptit Pickering. Nu-i decât comoara ascunsă. Fratele lui Darren are o bufniță într-o sticlă mare. Am văzut eu. Zici că-i vie. Noaptea, își rotește capul.

Ritchie și cu mine ne-am uitat unul la altul; toată lumea cunoștea poveștile despre animalele sau păsările din sticle care pot fi găsite aici. Există una despre un miel fără blană în interiorul unui vas cu apă verde, pe care unchiul cuiva a găsit-o când era mic. Încă mai clipește din ochii lui mici și negri. Și altcineva a spus că s-au găsit schelete de copii îmbrăcate în haine vechi, ținându-se de mâini.

Numai prostii; eu știu ce se găsește cu adevărat acolo înăuntru. Pickering n-a văzut nimic, dar dacă îl provoci, începe

să urle, „Ba da! Ba da!”, iar eu și Ritchie nu voiam ceva mai sonor decât o șoaptă în apropierea porții.

— Hai să ne uităm numai și să vedem ce se întâmplă. Putem intra altădată, nu s-a putut abține Ritchie.

— Ești un laș, a zis Pickering, lovind picioarele lui Ritchie. O să spun la toată lumea că Ritchie a făcut în pantaloni.

Ritchie s-a făcut alb la față și buza de sus a început să-i tremure. Ca și mine, își imagina cârdurile de copii năpustindu-se și strigând, „Pișăciosul, pișăciosul”. Când mulțimea descoperă un laș, îl vânează în fiecare zi până când îl împing la marginea terenului unde stau și privesc ratații. Toți puștii din oraș știu că locul ăsta răpește frați, surori, câini și pisici, dar când auzim țipetele de pe colină e de datoria noastră să ne împingem unul pe altul într-acolo. Face parte din orașul nostru, așa a fost dintotdeauna. Pickering e unul dintre cei mai duri puști din școală; trebuia să se ducă.

— Intru eu primul, a hotărât Pick, dându-se înapoi și evaluând poarta. Uitați-vă unde pun mâinile și picioarele.

Nu i-a luat mult timp să treacă dincolo. A ezitat puțin în vârf când și-a strecurat un picior printre doi țepi, dar imediat după aceea stătea de cealaltă parte, rânjind spre noi. Mie mi se părea acum că în poartă se afla inclusă o mică scară – acolo unde cârceii și țepii de metal se curbau între stâlpii înalți, se putea vedea sistemul de trepte pentru mâini și picioare mici. Auzisem că fetițele găseau întotdeauna o ușă secretă din lemn în zidul de cărămidă, pe care nimeni altcineva nu o putea găsi. Dar se putea să nu fie nimic altceva decât o altă poveste.

Dacă nu aveam să trec dincolo și aventura să fie un succes, nu voiam să-mi petrec restul vieții ca pișăcios și dorind să fi mers cu Pick. Puteam fi eroi împreună. Iar eu eram plin de același sentiment nebunesc care mă făcea să mă cațăr în stejari până pe crengile din vârf, să privesc în sus cerul și să dau drumul la mâini pentru câteva secunde știind că dacă aș cădea aș muri.

Când m-am urcat deasupra lui Ritchie care șoptea acolo jos, tânguielile și gemetele porții erau atât de puternice încât eram sigur că puteau fi auzite până sus pe deal și în casă. Când am ajuns în vârf și mă pregăteam să arunc un picior dincolo, Pick a zis:

— Vezi să nu-ți tai ouăle.

Dar eu n-am putut să zâmbesc, nici măcar să respir. Brațele și picioarele au început să-mi tremure. Mă aflam mult mai sus decât păruse de pe pământ. Fiind cu un picior trecut dincolo, printre țepi, panica mi s-a urcat în gât. Dacă îmi aluneca o mână pe metalul lustruit, îmi imaginam cum întreaga mea greutate mi-ar împinge țepușa prin coapsă, și cum aș atârna acolo, sângerând. Apoi am ridicat privirea spre casă și am avut senzația că în spatele fiecărei ferestre era câte un chip, urmărindu-mă.

Multe povești despre locul acela alb de pe colină mi-au năpădit dintr-odată mintea: cum se văd numai ochii roșii ai creaturii care îți suge sângele; cum se ascund acolo pedofili care torturează prizonierii zile întregi înainte de a-i îngropa de vii, și de aceea nimeni nu mai găsește copiii dispăruți; iar alții spun că ființa care se tânguie ar arăta ca o femeie frumoasă atunci când o vezi pentru prima dată, dar se preschimbă imediat ce pune mâna pe tine.

— Grăbește-te. E ușor, a zis Pick de dedesubt.

Extrem de încet, am ridicat al doilea picior, apoi am coborât pe partea cealaltă. Avea dreptate; nu fusese deloc o escaladă dificilă; orice copil o putea face.

Am rămas sub soarele cald de cealaltă parte a porții, zâmbind. Acolo și lumina era mai puternică; se reflecta pe piatra albă și ferestrele de sus de pe colină. Iar aerul părea ciudat – cu adevărat greu și cald. Când am privit înapoi prin poartă, lumea din jurul lui Ritchie – care stătea singur mușcându-și buza de jos – părea cenușie și lipsită de strălucire de parcă ar fi fost noiembrie. În jurul nostru, iarba crescută liber era atât de lucioasă, încât te dureau ochii dacă te uitai la ea. Nuanțele de roșu, galben, purpuriu și portocaliu ale florilor curgeau în capul meu și puteam simți în gură gustul verii fierbinți. În jurul copacilor, statuilor și potecii pavate cu dale o briză mișca puțin aerul, iar pielea mea se simțea așa de bine și de încălzită, încât m-am înfiorat. Am închis ochii.

— Ce frumos, am zis; un cuvânt pe care în mod normal nu l-aș folosi în preajma lui Pick.

— Aici vreau să trăiesc, a declarat el, cu ochii și chipul numai zâmbet.

Apoi ne-am pornit pe râs. Ne-am îmbrățișat, ceea ce nu mai făcusem niciodată înainte. Orice mă îngrijorase vreodată părea

acum o prostie. Mă simțeam mai înalt. Puteam merge oriunde, puteam face orice voiam. Știu că și Pick simțea la fel.

Protejați de ramurile copacilor și ierburile înalte, ne-am ținut pe lângă potecă și ne-am apucat să urcăm dealul. Dar după puțin timp am început să mă simt agitat pe măsură ce ne apropiam de vârf. Casa părea mai mare decât socotisem de la poartă. Deși nu vedeam pe nimeni și nu auzeam nimic, tot mă simțeam ca și cum aș fi intrat într-o încăpere aglomerată, dar tăcută, unde mulțimi de ochi mă priveau. Mă urmăreau.

Ne-am oprit lângă prima statuie care nu era în totalitate acoperită de mușchi verde și frunze moarte. Printre crengile de jos ale unui copac puteam încă vedea doi copii în pielea goală, stând împreună pe un bloc de piatră. Un băiețel și o fetiță. Amândoi surâdeau, dar nu prea drăgălaș pentru că se vedea mult prea mult din dinți. Iar fețele lor lacome păreau prea bătrâne pentru niște copii.

— Au piepturile deschise, a zis Pickering.

Avea dreptate; pielea lor de piatră uscată era jupuită în dreptul sternului, iar în mâinile strânse țineau mici bucăți de piatră cu vene săpate pe ele – inimile lor. Senzația plăcută pe care o avusesem la poartă dispăruse acum complet.

Soarele strălucea printre copaci și ne acoperea cu dungi de umbră și lumină. Cu ochii mari și gurile uscate, am continuat să mergem și am verificat și celelalte statui pe lângă care treceam. Nu ne puteam abține; parcă ne-ar fi obligat să ne holbăm la ele ca să ne dăm seama ce se zărea printre frunze, ramuri și iederă. Era acolo o chestie oribilă ca o cârpă care părea prea reală ca să fie făcută din piatră. Fața sa era atât de urâtă că nu m-am putut uita prea mult. Faptul că stăteam dedesubt îmi dădea senzația bizară că se clătina dintr-o parte în alta, gata să sară de pe blocul de piatră și să vină la noi.

Pick mergea puțin în fața mea, dar curând s-a oprit să se uite la o alta. S-a strâns în umbra ei, apoi a lăsat ochii în jos către pantofi. L-am ajuns din urmă, dar nici eu nu m-am uitat prea mult timp. Alături de statuia unui bărbat urât cu o mantie și o pălărie mare, se găsea o formă mai mică învelită în robă cu glugă, cu ceva ieșindu-i din mânecă amintind de un șarpe.

Nu voiam să merg mai departe și știam că o să văd statuile astea în somn mult timp de-atunci încolo. Uitându-mă înapoi spre poartă, am fost surprins să văd cât de departe era acum.

— Cred că mă întorc, i-am spus lui Pick.

Pickering s-a uitat la mine, dar nu m-a făcut laș; nu voia să provoace o ceartă și să rămână singur acolo.

— Hai numai să intrăm puțin în casă, a zis. Și să luăm ceva. Altfel n-o să ne creadă nimeni.

Dar faptul de a mă afla o idee mai aproape de casa cea albă, cu toate ferestrele alea holbându-se, mă îmbolnăvea de nervi. Avea patru etaje și înăuntru trebuie să fi existat sute de camere. Toate ferestrele de la nivelurile superioare erau întunecate și nu puteam vedea prin geam. Jos toate erau blindate contra intrușilor.

— Pariez că e totul pustiu, a zis Pickering încercând să ne facă să ne simțim mai bine. Dar pe mine nu m-a ajutat prea mult; acum nu mai părea așa de deștept și de dur; doar un puști prostuț care habar n-are în ce se bagă.

— Ba nu, am zis.

S-a îndepărtat de mine.

— Ei bine, eu sunt sigur. Aș zice să aștepți afară.

Glasul îi era prea moale ca să transmită obișnuita amenințare. Dar oricum, n-am putut suporta gândul la rânjetul lui, la fata lui triumfătoare când Ritchie și cu mine am fi fost considerați niște pișăcioși, mai ales după ce sărisem poarta și ajunsesem așa de departe. Rolul meu nu ar fi însemnat nimic dacă el ar fi mers mai departe decât mine.

Nu ne-am mai uitat la nicio statuie. Dacă ne-am fi uitat, nu cred că am mai fi ajuns la treptele largi de piatră care duceau la ușile grele de metal ale casei. Nici până la casă nu ne-a luat prea mult să urcăm. Chiar cu pași mici, lenți, am ajuns acolo destul de repede. Cu picioarele moi l-am urmat pe Pickering până la ușa dublă.

— De ce sunt făcute din metal? m-a întrebat el.

Nu aveam un răspuns. A apăsat cu ambele palme pe uși. Una dintre ele a scârțâit, dar nu s-a deschis.

— Sunt încuiate, a zis.

Ușurat în sinea mea, m-am îndepărtat cu un pas de ușă. Toate ferestrele de la parter erau de asemenea bătute în scânduri, așa că părea că ne puteam întoarce acasă. Dar când Pickering mai împinse o dată în ușa care scârțâia, de data asta cu umărul și cu trupul aplecat, categoric am văzut o mișcare la o fereastră de la al doilea nivel. Ceva albicios. În spatele

geamului, era ca și cum o formă ar fi apărut din întuneric și apoi s-ar fi scufundat înapoi, rapid dar grațios. M-am gândit la un crap ieșind la suprafața unui iaz tulbure pentru a dispărea în aceeași clipă în care i-ai zărit spatele palid.

— Pick! am șuierat.

Se auzi o pocnitură în spatele ușii în care Pickering împingea cu tot corpul.

— E deschis, a strigat, și s-a uitat prin despărțitură îngustă dintre cele două uși de fier. Dar eu nu am putut să nu mă gândesc că ușa fusese deschisă din interior.

— Eu n-aș face asta, i-am spus. El a zâmbit și mi-a făcut semn cu mâna să vin și să-l ajut să împingă ca să facă mai mult loc. Eu stăteam nemișcat și mă uitam la ferestrele de sus. Ușa scârțâi la contactul cu podeaua. Fără vreun alt cuvânt, a intrat în interiorul casei albe.

Liniștea îmi bâzâia în urechi. Transpirația îmi curgea pe față. Voiam s-o rup la fugă în jos spre poartă.

După câteva secunde, chipul emoționat al lui Pickering apăru în ușă.

— Repede. Vino să vezi câte păsări.

Entuziasmul îi tăia răsuflarea.

Am aruncat o privire prin deschizătură într-un hol mare, gol, și am văzut o scară urcând spre nivelul următor. Pickering stătea în mijlocul sălii, fără să se miște. Se uita în jos. La toate păsările mumificate de pe podeaua de lemn. Sute de păsări moarte. Am intrat.

Nu erau covoare, nici perdele sau becuri, numai podelele goale, pereții albi și două uși închise de o parte și de alta a holului. Pe parchet zăceau sute de porumbei. Majoritatea mai aveau încă penele, dar păreau foarte friabili. Din unii rămăseseră doar oasele. Alții se transformaseră în praf.

— Intră aici și nu găsesc nimic de mâncare, a spus Pickering. O să adunăm țestele.

Pașii lui au scârțâit pe podea și el a încercat ambele uși, smucind în sus și în jos de clanțe.

— Sunt încuiate, a zis. Ambele-s încuiate. Hai sus pe scări. Să vedem dacă-i ceva prin camere.

Tresăream la fiecare trosnet provocat de pașii noștri pe trepte. I-am spus să meargă pe laterale, ca mine. Nu m-a ascultat, a continuat să urce repede pe picioarele lui grăsuțe. L-

am ajuns din urmă la prima cotitură a scării și am început iar să am o senzație stranie. Aerul era ciudat; fierbinte și uscat ca și cum ne-am fi aflat într-un spațiu mic. Transpiram amândoi în uniformele de scoală după ce urcasem numai o serie de trepte. A trebuit să mă sprijin de un perete în timp ce el își aprindea lanterna la etajul următor. Nu puteam vedea decât pereții goi ai unui coridor plin de praf. Puțină lumină de la soare venea de undeva de sus, dar nu prea multă.

— Haide, a zis, fără să se întoarcă înspre mine.

— Eu ies. Nu mai pot să respir.

Dar când mă întorceam să cobor primele trepte, am auzit scârțâitul unei uși deschizându-se și apoi închizându-se sub noi. Am încremenit, îmi auzeam inima bătându-mi în timpane. Sudoarea mi-a înghețat pe față, pe gât și pe sub păr. Foarte repede, oblic, ceva a traversat dâra de lumină care cădea prin ușa principală deschisă. Ochii mi-au devenit reci și m-am simțit amețit. Cu colțul ochiului puteam vedea fața albă a lui Pickering privindu-mă de sus de la etajul următor. A stins lanterna cu un clic sonor.

S-a mișcat din nou, înapoi de unde venise, dar de data asta a făcut o pauză la marginea dreptunghiului prelung de lumină de pe podeaua holului. Și a început să adulmece mizeria. Modul în care se mișca ea acolo jos mă făcea să mă simt ușor ca o pana și gata să leșin. Cel puțin așa cred, că era o *ea.* Dar când oamenii îmbătrânesc, nu-ți poți da seama întotdeauna. Nu avea prea mult păr pe cap, iar pielea era gălbuie. Semăna mai mult cu o păpușă făcută din oase și îmbrăcată într-o cămașă de noapte șleampătă decât cu o doamnă în vârstă. Și care bătrânele se puteau mișca atât de repede? Oblic ca un crab, privind în spate la ușa deschisă, așadar nu-i puteam vedea bine fața, lucru de care eram bucuros.

Dacă mă mișcam brusc, eram convins că ar fi ridicat ochii și m-ar fi văzut. A fost nevoie de doi pași lenți în lateral ca să ajung la adăpostul peretelui scărilor următoare, unde se ascundea Pickering. Părea pe punctul de a izbucni în plâns. Ca și mine, știam că tot ce auzea era bătaia propriei inimi.

Apoi am auzit zgomotul unei alte uși deschizându-se undeva la parter, în afara razei noastre vizuale. Am îngenuncheat, tremurând unul lângă celălalt, și am tras cu ochiul după colț să ne asigurăm că bătrâna creatură nu urcă scările, oblic. Dar

acum acolo jos apăruse o a doua siluetă. Aproape că am țipat când am văzut-o plutind pe lângă ușă. Se mișca mai repede decât prima, cu ajutorul a două bastoane negre. Aplecată peste ele și având o cocoașă în spate, era acoperită cu o rochie neagră prăfuită care foșnea pe jos. Ceea ce am putut vedea din chipul acoperit de voal era tot ciupit și de un alb bolnăvicios, ca viermii umezi de sub coaja de copac jupuită. Șuieratul pe care îl scoase îmi răni adânc urechile și îngheță oasele în mine.

Fața lui Pickering era palidă de frică. Vedeam o pane prea mare din ochii lui.

— Astea sunt bătrânele? a zis cu un glas spart.

L-am strâns de braț.

— Trebuie să ieșim. Poate există o fereastră sau o altă ușă prin spate.

Ceea ce însemna că trebuia să urcăm scările, să alergăm prin clădire ca să găsim o altă cale spre parter, asta înainte de a forța o ieșire.

Am aruncat încă o privire în jos ca să văd ce făceau ele, dar mi-am dorit să n-o fi făcut. Mai apăruseră încă doi. Un bărbat înalt cu picioare ca niște bețe se uita în sus la noi cu o față care nu se schimba niciodată pentru că nu avea buze, pleoape sau nas. Purta un costum șifonat, cu un lanț de ceas din aur la jiletcă, și stătea în spatele unui fotoliu de răchită. În fotoliu se afla un ghem învelit în pleduri. Deasupra păturilor se putea vedea un cap mic într-o scufie de pânză. Fața era galbenă ca porumbul din conserve. Primele două stăteau lângă ușa deschisă, așa că nu am fi putut ieși.

Fugind pe scări în sus în bezna încă și mai fierbinte a etajului următor, îmi simțeam întregul corp umflat și neîndemânatic, iar genunchii mi se loveau unul de altul. Pickering mergea înainte cu lanterna și-și folosea coatele, așa că nu-l puteam depăși. M-am izbit de spatele lui și l-am lovit în călcâie. Prin răsuflarea grăbită îl auzeam suspinând. Întreba mereu: „Vin?” Eu nu aveam suflu să-i răspund și continuam să alerg pe coridorul cel lung, printre zeci de uși închise, ca să ajung la capăt. Priveam drept înainte și eram convins că aș îngheța pe loc dacă una dintre uși s-ar deschide brusc. Cu picioarele noastre făcând asemenea larmă pe podele, n-aș putea spune că am fost surprins să aud declicul unui zăvor în spatele nostru. Am făcut amândoi greșeala să ne uităm în urmă.

La început am crezut că ne făcea cu mâna, apoi ne-am dat seama că silueta slăbănoagă în cămașă de noapte își mișca prin aer brațele lungi ca să atragă atenția celorlalți care ne urmaseră pe scări. Le puteam auzi încăierarea și foșnetul în timp ce înaintau prin întuneric în urma noastră. Dar cum ne putea vedea ăsta, m-am gândit, cu toate bandajele alea vechi în jurul capului? Apoi am auzit un alt fluierat din acelea îngrozitoare, urmat de mai multe uși deschizându-se foarte repede ca și cum creaturile s-ar fi grăbit să iasă din camere.

La capătul coridorului se găsea o altă scară scăldată în lumina care pătrundea pe fereastra mare situată trei etaje mai sus. Dar sticla era probabil murdară și verzuie, fiindcă totul în jur arăta de parcă ar fi fost sub apă. Când am cotit ca să coborâm pe scări, am văzut fața lui Pick lucind toată de lacrimi, iar partea din față a pantalonilor lui purta o pată închisă la culoare care se întindea pe unul dintre craci.

A fost cu adevărat greu să coborâm scările înapoi la parter. Parcă nu ne-ar mai fi rămas forță în trupuri, parcă frica o sugea prin tălpile poticnite, împiedicate ale pantofilor noștri. Dar nu numai groaza ne încetinea; aerul era atât de rarefiat și uscat încât era dificil ca plămânii noștri să inspire și să expire suficient de repede. Cămașa mi se lipise de spate și sub braț mustea de transpirație. Părul lui Pick era ud. Se mișca din ce în ce mai încet, așa că l-am depășit.

La baza scărilor am dat peste un alt coridor lung și pustiu cu uși închise și lumină cenușie, care trecea prin spatele clădirii. Doar privindu-i întinderea, îmi venea să mă sprijin pe mâini și pe picioare ca să mă odihnesc. Dar Pickering a venit peste mine din spate și m-a doborât. A trecut peste corpul meu și m-a călcat pe mână.

— Vin, a scâncit el cu un glas încărcat de lacrimi și a continuat să se împleticească pe coridor. M-am ridicat în picioare și am pornit după el. Ceea ce nu mi se părea o idee bună; dacă vreuna dintre creaturi ne aștepta în hol la ușă, în timp ce alții veneau repede în urma noastră, am fi fost prinși în capcană. M-am gândit să deschid o ușă și să încerc să smulg scândurile de la una dintre ferestrele de la parter. Păreau să iasă multe creaturi pe ușile pe lângă care alergam, ca și cum le-am fi trezit, dar niciodată nu ieșeau din fiecare cameră. Am fi putut risca. I-am strigat lui Pick să se oprească. Gâfâiam ca Billy

Skid, colegul de școală care are astm, așa că poate Pickering nici nu m-a auzit, pentru că a continuat să alerge spre capăt. Am privit înapoi spre scara de pe care tocmai coborâsem, apoi la ușile de pe coridor. Când mă întrebam pe care s-o aleg, o voce slabă a spus:

— Vrei să te ascunzi aici?

Am sărit în sus și am țipat de parcă aș fi călcat pe un șarpe. M-am holbat spre locul din care venea vocea. Am putut vedea o crăpătură între ușa mare maronie și tocul ei. O parte din fața unei fetițe se uita afară.

— N-or să te vadă. Putem să ne jucăm cu păpușile mele.

A zâmbit și a deschis mai larg ușa. Avea o față foarte albă în interiorul unei bonete negre acoperite toată cu panglici. Marginile ochilor întunecați erau de un roșu viu ca și cum ar fi plâns mult timp.

Pieptul mă durea și ochii mă înțepau de la transpirație. Pickering era prea departe în față ca să-l mai prind din urmă. Îi puteam auzi picioarele călcând pe parchetul slăbit, departe în beznă, iar eu nu credeam că aș fi putut fugi mai repede. Am dat din cap spre fată. Ea s-a dat într-o parte și a deschis larg ușa. Tivul rochiei ei negre mătura praful.

— Repede, a zis ea cu un surâs emoționat, apoi s-a uitat de-a lungul coridorului să vadă dacă venea ceva. Cei mai mulți sunt orbi, dar pot să audă.

Am intrat pe ușă. M-am frecat de ea. Mirosea a ceva stricat. Mi-a readus în minte imaginea unei pisici moarte, pleoștite, pe care o găsisem cândva în pădure într-o zi caniculară. Dar peste acel miros mai era ceva ca în fundul dulapului vechi al bunicii mele, cel cu o ușă ruptă și cheițe mici de fier în încuietori care nu mai funcționau.

Ușor, fetița a închis ușa în spatele nostru și a traversat podeaua de lemn ținând capul sus, ca o „micuță doamnă” cum ar fi spus tata. Lumina pătrundea în încăpere prin niște ferestre roșu cu verde situate sus lângă tavanul înalt. Două lanțuri mari atârnau purtând lămpi fără becuri, și la unul din capete se găsea o scenă cu o cortină groasă verzuie. Mici reflectoare se iveau din fața scenei. Probabil fusese cândva o sală de bal.

Căutând o cale de ieșire – în spate, în lateral, sus în față, oriunde am mers după fata cu bonetă neagră până la scenă și treptele ei laterale. Ea a dispărut după cortină fără să facă

vreun zgomot, iar eu am urmat-o fiindcă nu-mi trecea prin minte unde altundeva să mă duc și pentru că voiam să am un prieten acolo. Cortinele grele duhneau atât de urât de jur-împrejurul meu încât mi-am pus mâna la gură.

M-a întrebat cum mă cheamă și unde locuiam. I-am răspuns ca și cum aș fi vorbit cu un profesor care tocmai mă prinsese făcând ceva rău, i-am dat chiar și numărul casei mele.

— N-am vrut să încălcăm nicio proprietate, am zis. N-am furat nimic.

Ea își înclină capul pe o parte și se încruntă ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva. Apoi a zâmbit și a spus:

— Toate astea sunt ale mele. Eu le-am găsit.

Mi-a atras atenția asupra păpușilor de pe podea; forme mici umane pe care nu le-am putut distinge prea bine în întuneric. Ea s-a așezat printre ele și a început să le ridice una câte una ca să mi le arate, dar eu eram prea agitat ca să le dau prea multă atenție și nici nu-mi plăcea aspectul animalului de pânză cu blana roasă până la urzeală. Avea ochi cusuți și nicio ureche, membrele erau prea lungi pentru trup. Nu-mi plăcea nici modul în care capul mic și murdar stătea țeapăn și drept de parcă m-ar fi urmărit.

În spatele nostru, restul scenei era cufundat în beznă, cu o slabă licărire a peretelui alb în depărtare. Uitându-mă de pe scenă la ferestrele bătute în scânduri din partea dreaptă a ringului de dans, am observat ceva din lumina zilei strecurându-se pe lângă marginile a două panouri mari prinse în cuie pe ușile care dădeau în patio. Sufla o adiere prin ele. Trebuie să fi fost un loc prin care mai intrase cineva.

— Trebuie să plec, i-am spus fetiței din spatele meu, care vorbea în șoaptă cu păpușile și animalele ei.

Eram gata să trec dincolo de cortine și să mă îndrept spre lumina zilei când am auzit năvala unei mulțimi pe coridorul pe care eu și Pickering tocmai îl străbătuserăm – târșâit de picioare, pocnet de bastoane, scârțâit de roți și încă vreo două țipete ca de bufniță. Totul păru să dureze ani. O paradă lungă pe care nu voiam s-o văd.

Pe când trecea, ușa se deschise și ceva se strecură în sala de bal. M-am retras de lângă cortină și mi-am ținut răsuflarea. Fetița continua să murmure jucăriilor urâte. Voiam să-mi acopăr urechile. O altă parte nebună a mea voia ca totul să se termine;

voia să ies de după cortine și să mă ofer personajului înalt de pe ringul de dans care ținea o umbrelă de soare zdrențuită deasupra capului. Se învârtea repede ca și cum s-ar fi mișcat pe niște rotițe silențioase aflate sub fustele ei lungi și mucegăite. Adulmeca aerul. După mine. Sub rețeaua albă atașată de borul pălăriei putrezite și înfiptă în gulerul înalt al rochiei am zărit o porțiune de față care semăna cu pojghița de pe budinca de orez. Aș fi țipat, dar nu mai aveam aer în plămâni.

Am privit în jos spre locul unde stătuse fetița. Ea dispăruse, dar se mișca ceva pe podea. Zvârcolindu-se. Am clipit repede. Pentru o secundă mi s-a părut că toate jucăriile ei tremurau, dar când am fixat-o pe Golly cea cu resturi de bucle de păr alb pe cap, stătea perfect nemișcată acolo unde fusese aruncată. Poate că fetița mă ascunsese, dar eram bucuros că dispăruse.

Departe în adâncurile înăbușitoare ale casei celei mari am auzit atunci un țipăt, ce cuprindea în el toată panica, teroarea și suferința întregii lumi. Silueta cu umbrelă se roti pe ringul de dans, apoi ieși în grabă din cameră în direcția sunetului.

Am alunecat de după cortine. Un zgomot de vorbărie venea de la distanță. Se intensifica până când ajunse să răsune prin coridor și sala de bal și aproape acoperi tânguirile băiatului. Suna de parcă plânsetele lui s-ar fi învârtit în jur, ricoșând din pereți și ușile închise, de parcă el ar fi alergat undeva departe în interiorul casei într-un cerc din care nu putea scăpa.

M-am târât pe scările de pe laterala scenei și am fugit spre dârele lungi de lumină solară pe care le puteam vedea strălucind printr-o margine a ușii spre patio. Am tras de dreptunghiul de lemn până a crăpat și am putut să văd sticla spartă pe rama ușii și iarba grasă de afară.

Pentru prima dată de când zărisem prima siluetă foindu-se prin jurul intrării principale, am crezut cu adevărat că aș putea scăpa. M-aș fi putut cățăra prin gaura făcută, să ocolesc casa și apoi să cobor dealul până la poartă, în timp ce ei erau cu toții ocupați înăuntru cu băiatul care plângea. Dar tocmai când respirația îmi devenea mai rapidă și tremurătoare de bucuria evadării, am auzit o bufnitură pe podea în spatele meu, ca și cum ceva fusese aruncat de pe scenă. Mici vibrații mi-au gâdilat tălpile picioarelor. Apoi am auzit ceva traversând camera spre mine – un târșâit, ca un corp târându-se cu viteză.

N-am putut suporta să mă uit în spate și să văd un altul

apropiindu-se. Am înșfăcat panoul și am tras din toate puterile de bucata care nu era prinsă în cuie, astfel încât să se îndoaie și să obțin puțin spațiu. Într-o parte, mi-am strecurat piciorul, șoldul, brațul și umărul afară. Apoi capul mi-a fost dintr-odată scăldat de lumina caldă a soarelui și de aerul proaspăt.

Probabil atunci s-a întins și m-a apucat de brațul stâng sub umăr. Degetele erau atât de reci încât mi-au ars pielea. Și chiar dacă fața îmi era în lumină, totul mi se întunecă înaintea ochilor cu excepția unor mici fulgere albe, ca atunci când te ridici prea brusc în picioare. Voiam să vărs. Încercam să mă smulg, dar o parte a corpului meu era lentă și grea și plină de ace.

Am dat drumul panoului. S-a trântit ca o cursă pentru șoareci. Lemnul m-a azvârlit prin deschizătură afară în iarbă. În ceafă am auzit un sunet ca de țelină plesnind. Ceva țiuia în urechea mea, care m-a lăsat surd pentru o săptămână.

Stând jos pe iarba de afară, am vomitat pe bluză. Mucus și bucăți de spaghetti care erau toate albe și miroseau foarte urât. M-am uitat la ușa prin care căzusem. Prin ochii încețoșați am văzut un braț aproape numai os, înțepenit între panoul de lemn și cadrul ușii. M-am rostogolit apoi m-am ridicat în picioare pe iarba bătătorită.

Deplasându-mă în jurul casei spre partea din față a clădirii și spre drumul care ducea în jos spre poartă, m-am întrebat ce-ar fi dacă mi-aș încerca partea stângă. Umărul și șoldul mă dureau, erau reci și înțepenite. Le mișcam greu. M-am întrebat dacă așa se simt oasele rupte. Toată pielea îmi era udă de transpirație, dar tremuram și-mi era frig. Nu voiam decât să mă întind în iarba înaltă. De două ori m-am oprit ca să vărs. După icneli n-a ieșit decât flegmă.

În apropiere de fațada casei, m-am lăsat pe partea bună și am început să mă târăsc, încet de tot, prin iarba înaltă, asigurându-mă că am poteca în stânga ca să nu mă rătăcesc pe pajiște. M-am uitat o singura dată înapoi la casă și-mi voi dori mereu să nu fi făcut asta niciodată.

O parte a ușii din față era încă deschisă, pe unde intraserăm noi. Am putut vedea mulțimea de creaturi foindu-se în lumina soarelui care cădea pe hainele lor zdrențuite. Scoteau fluierături și se luptau pentru ceva, o formă mică părând închisă la culoare și umedă. Era toată flască. Între mâinile subțiri, rapace, se rupea în bucăți.

În camera mea, la capătul patului, Nanna Alice stă cu ochii închiși. Dar nu doarme. Tăcută, își mângâie mâna de păpușă ca și cum ar lustrui o comoară.

Stări De Penumbră

Albert E. Cowdrey

Albert E. Cowdrey s-a născut și a crescut în New Orleans spre sfârșitul Pleistocenului. A obținut titluri academice (în istorie) la Universitățile Tulane și Johns Hopkins și a predat ca asistent la Tulane și la Universitatea din New Orleans. În timpul cât a lucrat în cadrul armatei și a locuit în Anapolis și Washington DC a scris câteva cărți despre istoria militară, medicală și de mediu, majoritatea editate de guvern, restul publicate la edituri universitare și la Free Press.

La pensie s-a întors în New Orleans hotărât să nu mai scrie niciodată în viață o notă de subsol. De asemenea a revenit la iubirea lui de o viață – ficțiunea fantastică. Publicase o povestire în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* în 1968, așa că a încercat din nou la aceeași revistă treizeci de ani mai târziu și s-a înțeles de minune cu Kris Rusch și apoi cu Gordon Van Gelder. Povestea lui „Queen for a Day" a câștigat Premiul World Fantasy în 2002, iar primul său roman SF, *Crux*, a fost publicat în 2004.

Povestește că în timpul uraganului Katrina s-a evacuat din timp și a privit dezastrul așa cum a făcut-o cea mai mare parte a lumii, la televizor. La întoarcere și-a găsit casa în mod miraculos iertată de vânturi, ape și incendiatori. Este o fire singuratică și trăiește pașnic (cel puțin până la următorul sezon al uraganelor) alături de câinele său Lagniappe, o corcitură simpatică al cărui singur defect este acela de a fi mai deștept decât stăpânul său.

Fereastră prăfuită a unui magazin, afară o stradă întunecându-se. La dreapta felinare stradale licărind. O furtună de vară în formare.

Reflexia lui Milton – estompat, adus de spate, părând cumva mai bătrân decât cei cincizeci și doi de ani ai săi – se holba la el prin literele pe dos care spuneau *Soarele & Luna – Cărți Metafizice.*

Oftă și frunzări paginile calendarului de pe biroul său. Iunie 1979 se apropia de sfârșit. Își permitea oare să închidă? Un client ar mai putea fi încă alungat înăuntru de amenințarea

ploii…

Ca și cum i s-ar fi atras atenția, clopoțelul de la ușă sună distonant și un bărbat gras ducând o umbrelă deschisă năvăli în librărie. Se apropie de tejghea, parcurse pentru o clipă raftul, apoi dădu jos un volum roșu decolorat.

— De ce păstrezi un fraier ca Montague Summers? exclamă el.

— Pentru că se v-vinde, răspunse Milton.

De ce se bâlbâia? Nu se mai bâlbâise de ani de zile. Poate de zeci de ani. Apoi înțelese de ce: mai auzise și înainte acea voce.

— Un iezuit superstițios care credea că vampirii sunt adevărați, mormăia intrusul. Sunt și eu om de știință… Mi-a spus cineva că păstrezi cărți vechi de science-fiction.

Milton inspiră adânc.

— Ca *Weird Tales, Astounding, Arcana?*

— Asta e. *Arcana.*

Scoase un inel cu chei și descuie un dulap.

— Sunteți colecționar?

— Nu. Citesc de plăcere. Și din interes profesional.

Milton îi explică despre *Arcana* că nu avusese decât douăzeci de apariții, de la mijlocul lui 1941 până când lipsa de hârtie și cerneală din timpul războiului îi determinaseră sfârșitul. Totuși în scurta sa viață publicase pe toată lumea – nume mari, necunoscuți promițători.

— Aveți numărul din ianuarie ’42?

Milton inspiră iarăși adânc și-i oferi o copie perfectă în ambalajul său de plastic.

— Evident că e scumpă. Dar și foarte rară.

— O iau, zise bărbatul cel gras, plătind două sute de dolari pentru o revistă veche de treizeci și șapte de ani. Cecul pe care îl semnă îl identifica drept Erasmus Bloch, Dr., și dădea adresa și numărul de telefon.

Numele îi atrase de asemenea atenția. Un clopoțel de alarmă, poate? Însă era un client pe care Milton voia să-l păstreze.

— Numărul ăsta are atașată ceva istorie, zise învelind pachetul. Fratele meu Ned a fost erou în al Doilea Război Mondial – Crucea Marinei – și a făcut rost de această *Arcana* cam în perioada atacului de la Pearl Harbour. S-a înrolat voluntar atât de repede încât nu a avut timp să o citească.

În realitate, Milton cumpărase copia (și încă o duzină) de la un

stand de ziare de pe Royal Street. Dar oamenilor le plăcea ca achizițiile scumpe să aibă o legendă.

— Fratele dumitale, veni vocea puternică, tăioasă. Mai trăiește încă?

Brusc bâlbâiala lui Milton reveni.

— Nu. A fost u-ucis. După război. G-groaznic.

Chiar și Bloch păru să-și dea seama că pusese degetul pe o rană veche. Atinse umărul osos al lui Milton cu o mână ca o înotătoare.

— Revista asta va fi prețuită, spuse el.

Un moment mai târziu, clopoțelul sună, umbrela se deschise cu un pocnet, și ușa se trânti în urma lui.

Milton își strânse brațele puternic în jurul pieptului concav. Cum ai putut? se acuză el. Cum ai putut să-i spui atât de multe unui străin? Și mai rău, cuiva care s-ar putea să nu fie deloc un străin?

Deja Cartierul Francez era inundat de ploaie. Rigolele stropeau ca niște balene, iar apa până la glezne spăla străzile golite de turiști. Azi nu mai aveau să vină clienți.

Milton închise magazinul și urcă o scară în spirală către apartamentul lui de la etajul al doilea. Sus se opri, respirând greu. Coridorul era cufundat în întuneric și ploaia șiroia pe singura fereastră. Se vedea un rând de patru uși închise: dormitorul părinților săi, al lui Ned, al lui și baia. Ceva zgârie la ușa lui Ned cu un sunet ca de perie de sârmă.

— E-n regulă, zise Milton. Nu fi îngrijorat. Eu nu sunt.

În camera lui își scoase pantofii, se întinse pe pat și aprinse o veioză veche de alamă. Erasmus, Erasmus. Ciudat nume. Unde…?

În căutarea unei amintiri lunecoase, ochii lui colindară peste pereții galbeni, tencuiala jerpelită, mobila grea roșu închis, ceasul de perete căruia îi lipsea pendulul. Dar nu-și aminti nimic.

Ploaia ropotea pe balcon și pe obloanele de lemn. Treptat respirația lui Milton deveni regulată, iar somnul îl acoperi ca o pătură.

Începu să viseze. Ralph O'Meagan, zece ani, zace în pat ascultând-o pe mama sa blestemându-i tatăl. Ieșise din nou din spital, și ca de obicei tratamentul de dezintoxicare nu avusese

efect prea îndelungat. Băuse, și cu cât era mai beată, cu atât mai mult încerca să se lupte cu soțul ei cel tăcut, și cu cât o ignora el mai mult, cu atât ea se autocompătimea și bea și mai mult.

Ralph suferea de coșmaruri și părinții îi dădeau voie să țină o lumină aprinsă. Stătea întins pe o parte fixând peretele, zgârieturile și umflăturile din tencuiala veche și galbenă. „De ce nu SPUI ceva?” Se concentră, îndeplinind magia, știind că atunci când ochii îi vor obosi peretele va părea că se mișcă. „TICĂLOS mizerabil!”

Acum se mișca. Unduia ca un steag agitat de o adiere ușoară. Apoi se umflă ca o pânză de corabie.

Tresărind, închise ochii. Privi iar printre gene. Peretele era umflat și tensionat. Când încercă să-l împingă înapoi, erupse în explozii fără sunet, azvârlind scântei în toate direcțiile.

Strălucirea slăbi. Ralph era întins pe un câmp ud cu iarbă și trestii. Simți umezeala și frigul prin pijama. Respira repede și își putea auzi bătăile inimii.

Năucit, se ridică în picioare, tremurând în vântul rece. Cerul era de un albastru vesperal, cu excepția unei pete roșii spre apus și a unei luni palide ridicându-se în răsărit. Departe, văzu forma șerpuitoare a unui montagne-russe conturată de lumini. O flașnetă cânta strident o melodie populară din 1948, „Vals aniversar”.

Ceva scormoni și strănută, iar el întoarse capul. La mai puțin de zece metri depărtare, un uriaș mistreț sălbatic săpa în iarbă. Nările lui plate și țepoase suflară nori mici de aburi, se înțepeni pe picioarele groase, împinse cu colții portocalii, și un braț uman apăru la vedere. Degetele se mișcară slab…

Milton se trezi, asudat.

Era în siguranță în propriul pat, în propria cameră unde dormise întreaga viață. Ploaia bătea în obloane. Și Ralph O’Meagan se întorsese acolo unde îi era locul, în ediția *Arcana* din ianuarie ’42, numele lui fiind atașat pentru totdeauna de o povestire transdimensională intensă și tulburătoare intitulată „Ținutul de frontieră”.

Sunetul de perie de sârmă veni din nou dinspre camera alăturată a lui Ned, și Milton murmură:

— Ți-am spus că e în regulă.

Se ridică înțepenit, își încălță pantofii și își târșâi picioarele jos

pe scări. Într-o mică bucătărie din spatele librăriei făcu ceai verde pe o plită și introduse niște mâncare congelată într-un cuptor cu microunde murdar.

Se așeză la o măsuță acoperită cu tablă, sorbind ceaiul și ascultând motorașul cuptorului. Nu putea să evite să se gândească la Ned și la el însuși.

Moșteniseră de la mama lor pielea deschisă la culoare, nasul ascuțit și bărbia proeminentă, dar nimic altceva comun.

Produs al unei căsătorii anterioare, Ned era un huligan și un lăudăros, atlet fanatic cu apetit pentru sporturile de contact. Temut în școala generală, adorat în liceu. Milton trăia terorizat de el, neștiind de la zi la zi dacă Ned îl va folosi ca tovarăș de joacă sau sac de box.

De la început, Ned ceruse și obținuse camere separate ca să nu fie nevoit să trăiască alături de Picătură. Îl avertizase pe Milton să nu vorbească cu el la școală, pentru că nu voia ca cineva să afle că erau rude. Ușa lui Ned susținea un poster cu un soldat cu cască de metal și mască de gaze. Și un semn de mână care spunea: *PERICOL DE OTRĂVIRE! INTRAREA OPRITĂ.*

— Dacă te prind umblând prin lucrurile mele, îl avertizase Ned, îți dau una de nu te vezi. Ai auzit, Picătură?

Ce ascundea Ned? La 1 decembrie 1941 – Milton fiind un boboc obscur la Colegiul Iezuit, Ned un remarcabil senior – crezând că Ned plecase, introduse un șperaclu în încuietoarea veche și începu să exploreze.

Pereții galbeni erau exact ca cei din camera lui, numai că acoperiți cu postere din filme din care priveau Humphrey Bogart și Edward G. Robinson. Pe biroul lui Ned trofeele sportive tronau peste o grămadă de hârtii și manuale școlare. Revistele – de sport, culturism, fantastice, polițiste – zăceau împrăștiate pe patul răvășit.

Neștiind ce vrea să găsească, Milton începu să cotrobăie prin hârtii, să deschidă sertarele biroului. Era în plină acțiune în clipa când ușa se trânti de perete și Ned năvăli în cameră.

Amintirea mai dăinuia încă după aproape patruzeci de ani. Milton încetă să mai soarbă din ceai și-și plimbă degetele peste coaste, atingând micile umflături acolo unde oasele rupte se vindecaseră. Se cutremură, retrăind teroarea sa când mâinile mari ale lui Ned îl loveau.

— Luate-ar dracu, golan nenorocit, zbieră el, să nu te mai apropii de camera asta! Să nu te mai apropii de camera asta!

Copilul Milton se ghemuise, încercând să-și adăpostească fața – atunci primiseră coastele lui loviturile – și-și așteptase moartea. Dar Ned se lupta și cu el însuși. Chipul și întregul său corp se contorsionară când el încercă să-și recapete controlul.

Milton alunecă pe sub brațul lui, fugi și se încuie în camera lui, suspinând de furie și rușine. Încetul cu încetul junghiurile de durere acută se stinseră și o pulsație surdă le luă locul în piept, umeri, brațe, fată. Sângele îi îmbibă maioul și el îl rupse și îl aruncă.

Mai târziu, când tata îl întrebă ce pățise – majoritatea rănilor erau ascunse de haine, dar Milton mergea țeapăn și etala un ochi înnegrit mare cât o prună și o falcă umflată –, răspunse că a căzut pe scări la școală.

— Copil neîndemânatic, bombănise tata.

Pe atunci se întâmplau evenimentele de la Pearl Harbour și tatăl său semnase niște hârtii pentru ca Ned să se poată înrola în Marină.

— O gură mai puțin de hrănit, remarcase domnul Căldură.

Ned dispăruse într-o dimensiune alternativă pe care lumea o numea Serviciul Militar, iar mama îi încuiase camera, spunând că trebuie păstrată exact așa cum o lăsase, altfel nu se va mai întoarce în viață.

— Târfă nebună, zise tata, ale cărui comentarii erau de obicei lapidare și mereu previzibile.

Noapte după noapte, în săptămânile care au urmat, Milton deschidea fereastra, se strecura afară pe balconul rece care lega cele trei dormitoare, sălta zăvorul ferestrei lui Ned cu un cuțit de bucătărie și ridica ușor cerceveaua.

Unul câte unul luă trofeele lui Ned, le înfășură în ziare vechi și le puse în lada de gunoi de afară. Aruncă revistele lui Ned, cărțile și posterele.

Spera ca mama să aibă dreptate și astfel Ned să nu se mai întoarcă niciodată. Spera ca japonezii să-l prindă și să-l tortureze. Spera ca Ned să cadă în ocean și să fie mâncat de rechini. Profunzimea aversiunii lui îl surprindea chiar și pe el, dar o prețuia așa cum un îndrăgostit își savurează dragostea.

Apoi primi prima scrisoare de la Ned. „Salut frate” începea

aceasta cu blândețe.

Ned povestea despre oamenii ciudați pe care îi întâlnise în Marină, despre vântul înghețat care sufla dinspre Marile Lacuri, despre cum învăța să repare un pistol care râgâia. Milton citi scrisoarea de zeci, poate de sute de ori.

Mai multe scrisori începură să sosească pe hârtie V-Mail, pe măsură ce serviciul poștal al armatei se îndrepta spre vest spre San Diego, apoi spre Hawaii. Ned povestea despre flota măreață adunată la Pearl Harbor pentru contraatacul împotriva Japoniei, despre asurzitorul bombardament asupra Tarawa înainte ca Marina să intervină. Începură să sosească daruri pentru Milton, pumni de bancnote japoneze, un steag cu soarele-răsare, o sabie scurtă de samurai.

De ce se transformase Ned dintr-un monstru domestic într-un frate adevărat? Milton nu află niciodată. Poate era de vină războiul, poate prezența morții. Pe măsură ce luptele deveneau mai sângeroase și mai îndelungate, putea să vadă cum același spirit îi atingea pe toți.

Mama începu să lucreze pentru Crucea Roșie și rămânea trează până seara. Tata luă sabia de samurai și o agăță deasupra șemineului din living, unde o putea vedea toată lumea. Când Ned îi trimise mamei Crucea Marinei pe care o câștigase, tata se așeză alături de ea pe sofa, fixând medalia în mica sa cutie de piele ca și cum ar fi fost o stea căzută din cer. Atunci încetă să-l mai numească pe Ned „puștiul neveste-mii”, începând să-i zică „fiul meu”.

În vara lui 1945, Ned însuși sosi la stația navală de la Lake Pontchartrain. Lat în umeri și bronzat ca mahonul, dădu buzna în viețile lor ca o bombă dărâmând un zid ca să lase lumina soarelui să pătrundă.

Îi porunci mamei să nu mai bea, iar ea aruncă sticlele la gunoi. Îi ordonă tatei să nu o mai insulte, și el se supuse. La prima abatere, Ned avea să trezească una dintre furiile lui necunoscute și părinții aveau să reintre rapid în rutină. Era tot un huligan – numai că acum își controla furia cronică și o folosea în scopuri bune.

Oare ura era într-adevăr atât de apropiată de dragoste? Puteau Dumnezeu și diavolul să-și schimbe locurile atât de ușor? Aparent, da.

Acum Milton îl iubea și dorea cu disperare să fie ca el. O

misiune imposibilă, desigur. Dar el încerca. Din adorație față de erou decise să se înroleze voluntar în Marină pe timp de pace și începu să meargă la Y, încercând să intre în formă pentru campanie. Noul Ned nu râse de eforturile lui tardive de a deveni atletic. Chiar alerga împreună cu el la șase dimineața, pe lângă calea ferată Public Belt, de-a lungul cheiurilor, printre narcisele sălbatice, în timp ce un magnific soare incandescent se ridica și un vânt proaspăt sufla dinspre Părintele Apelor.

Viața părea să se lumineze pentru ei toți. Cine ar fi ghicit că totul va merge atât de groaznic?

A doua zi, doctorul Bloch trecu pe la magazin să-i spună lui Milton câtă plăcere îi făcuse să citească *Arcana.*

— Îmi plac revistele, mărturisi el. Îmi place energia, violența, faptul că există întotdeauna o rezolvare. Singurul lucru pe care îl citesc în *The New Yorker* e ficțiunea.

Discutară precauți, ca niște câini străini adulmecându-se unul pe celălalt. Bloch spuse că se retrăsese și nu mai practica, dar încă mai dădea uneori consultații la Sf. Vincent, spitalul de boli mintale unde ambii părinți ai lui Milton fuseseră pacienți.

— Sunteți psihiatru? întrebă Milton, uluit. Bloch era atât de zgomotos și băgăreț, încât se întreba cum ar putea cineva să aibă încredere în el.

— Termenul tehnic e doctor de nebuni, tună Bloch. Presupun că acum e în regulă să spun asta. Fratele dumitale a fost pacientul meu cu mult timp în urmă. Cineva care știa că sunt fan al SF-ului vechi mi-a spus despre magazinul ăsta și imediat ce ți-am văzut chipul mi-am reamintit totul. Semeni mult cu el, să știi.

Milton rămase cu gura căscată, în timp ce – ca un efect cinematic – trăsăturile unei fețe mai tinere răsăriră printre petele, ridurile și bărbiile bătrânului. Cum de-i scăpase? Dr Erasmus Bloch era *Dr Erasmus Bloch.*

— Când l-ați tratat pe Ned? întrebă el, cu glasul nesigur.

— În patruș’opt, cred. Evident, mai întâi i-am făcut un control. Un tip tânăr și bine făcut. Atletic. Nu avea deloc probleme fizice.

— Era... ăă...

— Bolnav mintal? Nu. Dar avea halucinații și, firește, era speriat. Am exclus o tumoare pe creier, drogurile și alcoolismul – nu cred că bea deloc...

— Nu. Din cauza mamei noastre. Și eu sunt la fel. Așadar ce a mers prost?

— Era teribil de nefericit. Crescuse izolat, cu o mamă bețivă și un tată rigid, rece, posibil schizofrenic. Avea impulsuri violente pe care îi era dificil să le controleze. Sincer să fiu, m-a speriat puțin. Cazurile astea de personalitate instabilă pot fi mult mai periculoase decât scrântiții atestați. Și era *puternic,* știi?

— Da, zise Milton, îmi amintesc… Spuneți că avea halucinații?

— Da. Un caz chiar interesant. Credea că furia și frustrările sale îl transformaseră într-un zeu sau demon care crease o lume. Scrisese o poveste pe tema asta, și mi-a împrumutat un exemplar din *Arcana* ca s-o citesc. De fapt, tocmai am recitit-o noaptea trecută.

Milton dădu din cap:

— Știam de ani de zile că Ned a scris acea poveste. Dar nu mi-am imaginat niciodată că – oare cum i-a spus el? Dimensiunea Alternativă – era reală. Vreau să zic… e greu de crezut că vorbea serios.

— O, vorbea serios, într-adevăr. Am știut asta când am văzut numele cu care și-a semnat povestirea.

— Ralph O’Meagan?

— E numele cel mai apropiat de Alfa Omega pe care l-a putut găsi Ned. Știi, ca în *Apocalipsa*: „Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul.” Da, credea cu adevărat că era un zeu și creatorul unei lumi.

Era ca un cui în inima lui. Milton se întrebă de ce el însuși nu văzuse asta. Respirația îi deveni mai rapidă, se dovedea a fi cea mai importantă conversație după zeci de ani.

— Cum se poate trata așa ceva?

— Una dintre tehnicile prin care poți demonta un sistem de iluzii este să te muți în interiorul acestuia împreună cu pacientul. E un lucru atât de intim, încât se dezintegrează când în interiorul ei se mișcă o altă persoană. Așa că i-am spus lui Ned: „vreau să aflu mai multe despre lumea asta a ta. Poate aș putea merge acolo cu tine.” Ceva l-a speriat. A lipsit la următoarea noastră întâlnire. Asistenta mea a încercat să-i telefoneze, dar s-a dovedit că-i dăduse un număr greșit. Când l-a găsit în cartea de telefon, a pretins că nu auzise niciodată de mine. Vorbea ca și cum într-adevăr n-ar fi auzit. Poate să fi fost o amnezie provocată de stres – mai degrabă o formă radicală de

negare.

— Da, murmură Milton. Asta chiar sună radical.

Bloch aruncă o privire la ceas, spuse că era așteptat la spital și plecă. Milton stătu câteva minute îmbrățișându-și torsul, apoi se ridică și încuie ușa.

Nu era ziua în care curăța de obicei dormitorul lui Ned, dar oricum urcă scările, căci teribilul trecut îl prinsese în menghina sa.

Lanțul cu chei zăngăni și el simți ceva dincolo de ușă când cheia se roti tăcută în zăvorul bine uns. Dar camera întunecoasă nu păstra decât un slab miros organic acru.

Deschise fereastra, descuie obloanele și le deschise larg. Lumina năvăli înăuntru. Camera arăta exact așa cum fusese înainte de Crăciunul anului 1945, când Ned avusese al doilea și cel mai remarcabil acces de furie și ieșise din casă ca o furtună.

Milton nu fusese practic de față, ci auzise întâmplarea mai târziu. Ned se înfuriase pentru că mama, probabil în onoarea anotimpului, îi nesocotise ordinul și se apucase din nou de băut. După ce el ieși, bineînțeles că bău și mai mult. Milton ajunse acasă cu brațele pline de cadouri și o găsi pe ea împleticindu-se și pe Ned plecat pentru totdeauna.

Dumnezeule, cât îl urâse în ziua aceea. Îi demola fundațiile vieții tocmai când începuse să fie așa de fericit.

Pe dulap erau o oglindă în care Ned își pieptăna părul și o ramă coclită de argint cu o poză ștearsă înfățișându-i ca tânăr marinar purtând o bonetă veselă de culoare albă. Ned afișa un zâmbet fals fotografic, dar ochii lui nu zâmbeau. Nici Milton, când se apropie și fixă imaginea.

Fața lui plutea în oglindă, a lui Ned în poză. Tinerețe și decădere: Dorian Gray răsturnat. Simțind brusc o revărsare de furie, mârâi la poză:

— Ai fost așa un ticălos împuțit.

Ăsta era numai începutul. Scrâșnind din dinți, blestemă poza cu fiecare cuvânt pe care îl învățase vreodată de la polițiștii amărâți și de la bețivii care se încăierau pe Bourbon Street și din propria sa inimă neiertătoare.

Extenuat de izbucnire, tremurând, cuprinzându-și coastele, Milton se împletici câțiva pași înapoi și se așeză pe pat. Încet-încet se calmă. După câteva minute se ridică și netezi cu grijă cuvertura.

— E timpul să deschid iar librăria, zise el cu glas scăzut.

Închise camera lui Ned și o încuie cu cheia, știind că o va găsi acolo când va veni din nou, exact așa cum fusese, fără să se schimbe nimic, fără să existe nimic care să se poată schimba. Dragostea și ura vieții lui, închise într-o capsulă a timpului.

După-amiaza aduse clienți puțini, dimineața următoare încă și mai puțini.

Milton își petrecu orele pustii așa cum făcuse întotdeauna, stând la tejghea cu pieptul său scobit prăbușit în sine, respirând rar, lent și superficial, ca un urs care hibernează. Meditând, visând, rearanjând piesele vieții sale ca un jucător de șah fără adversar, mișcând leneș bucățile de lemn pe aceleași vechi pătrate.

Cum mai dorea să facă din familia sa subiectul unui roman gotic. Cât de des încercase să-l scrie, dar nu reușise niciodată.

Zâmbi trist, gândind: Ralph O'Meagan, unde ești când am nevoie de tine?

Peste tot în jur, pe rafturile încărcate, stăteau cărți bântuite pline de demoni și nave spațiale, ororile lui Dunwich și Viermele Cuceritor al lui Poe. Dar niciuna nu conținea povestea pe care tânjea el s-o spună. Zâmbi obosit spre tabloul prăfuit atârnat pe perete – *Persistența Memoriei* a lui Dali, cu ceasurile lui flasce.

Acum știa de ce oamenii vorbeau cu gălăgiosul dr Bloch. Era destul de simplu: ei aveau nevoie să vorbească, iar el era dispus să asculte. Puțin după ora unsprezece, Milton își scoase registrul de clienți și sună la numărul lui Bloch. Se dovedi să aparțină unui azil șic numit Serena House.

— Aceasta este anticamera lui Dumnezeu, explică o voce puternică, iar Milton îndepărta telefonul de ureche. Anticamera *de clasa întâi* a lui Dumnezeu. Doriți să luăm masa împreună?

Milton se pomeni din nou că se bâlbâie atunci când acceptă. Închise, își scoase din garajul închiriat vechea Toyota și porni pe St Charles Avenue către Marengo Street. Cartierul se dovedi a fi unul dintre acele vechi periferii unde timpul se oprise pe la 1890. Casele erau hambare din lemn nevopsit, majoritatea acoperite cu pături groase de iederă ca niște haine prăfuite.

Dar în mijlocul lor se afla o structură pătrată, nouă și masivă, din piatră falsă cu ferestre înguste în formă de lance. *Serena House* era într-adevăr o anticameră modernizată înaintea

mormântului. După ce vorbi cu o recepționară – o blondă tânără și drăguță –, Milton așteptă într-un patio într-un pur stil Motel Modern: piscină de cobalt, palmieri în vase largi de plastic, mobilier metalic de grădină, broaște și iepurași de beton și o nimfă golind la nesfârșit apa dintr-un ulcior.

— Vezi la ce trebuie să te aștepți, tună Bloch, și își strânseră mâinile.

— Nu-mi pot permite *Serena House.* Nu crezi că magazinul meu e un loc potrivit în care un bătrân să viseze până la sfârșitul zilelor?

— Ba da, cu condiția să nu se prăbușească vreun perete peste tine!

Bloch, acel om impresionant de lipsit de tact, râse tare de propria glumă în timp ce îl conducea spre sala de mese. Scaunele erau emailate cu alb, cu tapiserie roz, iar pereții aveau un tapet vesel. Prin înțelegere tacită, nu vorbiră nimic despre Ned până ce cupa de cremă de zahăr ars nu fu lustruită.

Vorbiră în schimb despre science-fiction și fantasy. Milton descoperi că Bloch era un om foarte citit. Cunoștea clasicii de la Cyrano și Voltaire, Poe și Carroll, Stoker și Wells. Citise experimentele în domeniu ale lui Huxley și Forster. Declară că *Faust* și *Divina Comedie* erau de asemenea capodopere fantasy – încercări epice de a transpune ideile în realitate.

— Pentru că asta înseamnă fantezia, nu-i așa? întrebă el. Nu doar a inventa lucruri, ci a da ideilor mâini și picioare, gheare și dinți!

După masă se mutară pe marginea piscinei. Bloch aprinse un trabuc, care după miros părea scump, și reveni la tortura lui Milton.

— Fratele tău... a murit în camera în care a fost concepută povestirea?

Avea darul de a pune întrebări neașteptate. Milton își drese glasul, ezită, apoi evită – curat, credea el – să spună unde murise de fapt Ned.

— A fost găsit în mlaștinile de lângă lac, cam la un sfert de kilometru depărtare de vechiul parc de distracții de pe mal.

— Ai idee ce căuta acolo?

— Poliția a presupus că a fost ucis în altă parte și aruncat acolo. Nu le-am prea fost de ajutor – nu-l mai văzusem pe Ned de ani de zile. De fapt, nu eram în relații bune, și asta era trist.

— Și părinții voștri… ce s-a întâmplat cu ei?

— Mama a băut până a murit. Tata s-a senilizat. Alzheimer se numește astăzi. A murit la spitalul Sf. Vincent. Am primit un telefon într-o noapte, și o voce foarte fermă, de negru, a spus: „Tatăl dumneavoastră nu mai are niciun semn vital.” Am zis: „Vrei să spui că e mort?” „N-avem voie să folosim cuvântul ăsta”, a răspuns vocea. „Nu mai are niciun semn vital.” „E-n regulă”, am zis. „N-a avut niciodată.”

Bloch zâmbi puțin amar, exhalând un norișor de fum albăstrui.

— Spune-mi… ce anume l-a ucis pe Ned?

Milton inspiră adânc. Acceptase provocarea unui asemenea interogatoriu, iar acum nu avea cum să evite un răspuns.

— Greu de spus. Era un adevărat dezastru când l-au găsit. Era în noiembrie 1948. Fața și corpul îi erau distruse. Exista o crestătură pe una dintre vertebrele toracice care ar fi putut indica o rană de cuțit prin piept. Dar legistul nu putea fi sigur – fusese prea mult mâncat din trup –, se vedeau urme de dinți pe multe oase…

— Mâncat de ce?

Milton aruncă o privire piscinei de culoarea cobaltului. Licăririle soarelui reflectat îi răneau ochii. Zise:

— L-legistul a spus că mistreții. Porcii sălbatici. Erau pline m-mlaștinile de ei.

Ochii mici și umflați ai lui Bloch sclipiră de interes.

— Uluitor. Monstrul din povestea lui era un vier sălbatic. Spui că a scris-o în 1941, și șapte ani mai târziu niște mistreți reali i-au mutilat trupul?

Când Milton nu răspunse, Bloch zise sobru:

— Se pare că ai trăit un roman gotic, prietene.

— Și eu mă gândeam la același lucru de dimineață, rosti Milton, ridicându-se să plece. Știi ce, o să ajungi să-ți scrii propriile rețete, doctore Bloch. Te muți pe tărâmul fantasticului.

— Dumnezeule, făcu el, scuturând trabucul în timp ce se ridică. Sper că nu.

Când ajunse la librărie, Milton își considera propria purtare incredibilă. După zeci de ani de tăcere, nu-i venea să creadă că spusese acele lucruri – lui Bloch, dintre toți oamenii.

Era de asemenea confuz, furios și înspăimântat, dar încă nu

foarte sigur de ce anume îi era frică. Prăbușit în spatele biroului său, își dădu seama.

Era, desigur, pericolul real. Dar dincolo de acesta se găsea un pericol metafizic: că ar putea cumva să-și piardă propria lume. *E un lucru atât de intim,* spusese Bloch, *încât se dezintegrează atunci când în interiorul ei se mișcă o altă persoană.*

Ridicându-se, Milton descuie dulapul și scoase un al doilea exemplar din *Arcana* din ianuarie '42. Alte șase odihneau în același loc, așteptând cumpărătorii. Își puse mănușile albe de bumbac pentru a proteja vechile pagini fragile și începu să le frunzărească. Cuvintele lui Ralph O'Meagan sunau ca un ecou de demult.

Săptămâni interminabile am trăit tremurând de frica nopții, când trebuia să mă duc în camera mea și să văd lampa de pe peretele acela. Căci acum știam că lumea numită reală este o iluzie de suprafețe luminate și rezonanțe ale atingerilor, în timp ce dedesubt pândește nemuritoarea și impalpabila Energie, mereu gata să creeze sau să ucidă.

Nu am cum să-i explic tatălui meu de ce ar trebui să dorm altundeva, iar mamei mele nu am cum să-i explic nimic. A m încercat să dorm fără lampa de veghe aprinsă, numai pentru a descoperi că mă tem de demonii întunericului chiar mai mult decât de cei ai luminii.

Însă am obosit să tot urmăresc și să aștept ceva ce nu s-a întâmplat niciodată, iar pe măsură ce trecea timpul am început să mă autoconving că ceea ce am văzut atunci a fost, la urma urmei, numai un coșmar, așa cum am mai avut adesea.

Dormeam profund, la trei sau patru săptămâni după prima mea vizită în Dimensiunea Alternativă, când ceva care mă gâdila pe față m-a făcut să mă trezesc. La început nu am avut niciun fel de sentiment de teamă sau oroare. Apoi am simțit înțepături pe față și pe mâini la fel ca senzația de „ace" când îți amorțește un picior – și o amintire a ieșit la suprafață.

Am deschis ezitant ochii. Eram întins, ca și data trecută, pe câmpul de iarbă uscată. O tulpină aspră se freca de nasul meu, alte tulpini îmi înghionteau mâinile și picioarele desculțe.

A m înălțat capul și am văzut iarăși fiara uriașă. De data asta am așteptat până și-a terminat oribila masă și a plecat, ca un animal pe deplin satisfăcut și gata să se culce.

Tremurând, m-am ridicat în picioare. Eram ud, dârdâiam și mă

simțeam la fel de înghețat și de golit pe cât de cald și sătul era vierul. M-am apropiat de cadavrul pe care îl mutilase, era al unui bărbat adult, având ceva intolerabil de familiar în trăsăturile feței – căci fața îi rămăsese: împietrită, înghețată în ultimul rictus al agoniei, și eu am știut că fața aceea va fi într-o zi a mea.

Milton închise librăria. Bietul Ralph O'Meagan. Bietul Alfa Omega. Prins într-un vârtej al curgerii timpului, condamnat să se întoarcă iar și iar în același loc și să suporte aceeași moarte și mutilare.

Dimensiunea Alternativă nu era trecutul și nici viitorul. Ralph se întâlnea cu Totdeauna.

Ce extraordinar, gândi Milton, un băiat de paisprezece ani să aibă asemenea idei și să le scrie atât de bine încât să dăinuiască pentru totdeauna după aceea. Dar paisprezece, asta e vârsta descoperirilor, nu-i așa? A trezirii sexuale? A intuițiilor subite asupra soartei tale pe care îți petreci tot restul vieții încercând să o înțelegi?

Și retorica aceea despre nemuritoarea și impalpabila Energie – oare erau doar prostii de adolescent? Simptome incipiente de nebunie? Sau o revelație a adevărului?

În noaptea aceea somnul nu-i fu odihnitor. Bloch tot intervenea în visele lui, cu fața sa pătată aruncată înainte și ochii privind fix. Dialogul lor se relua, și în curând Bloch cel din vis pătrunse în zone ale realului pe care nimeni nu și le-ar fi imaginat.

— *Asta s-a întâmplat, nu-i așa?* acuza puternica voce metalică. *Tu l-ai omorât pe Ned, nu-i așa?*

— *Iisuse. Ei bine, da. Nu am vrut.*

— *Nu, bineînțeles că nu!*

— *N-am vrut!*

— *O, am crezut că s-a adunat multă ură acolo, plus multă dragoste nu tocmai frățească. Și nu cred că tu ești tipul care să ierte... Oricum, cum ai făcut-o?*

— *Cu o sabie scurtă de samurai pe care mi-a trimis-o el din Pacific. Când a venit la mine am smuls-o de pe peretele din sufragerie și i-am înfipt-o în piept. Sau el a făcut asta. Vreau să zic, el se mișca. Eu doar am ținut sabia, încercând să mă apăr. Serios.*

— *De ce te-ar fi atacat?*

— Avea una din crizele lui de furie. Era seara târziu. Mama murise și tata era în spital. Eu părăsisem Marina și locuiam singur când Ned a dat buzna în casă, urlând. Aflase că mă dusesem la un psiholog și folosisem numele lui în loc de al meu.

— De ce ai făcut așa ceva?

— Mi-era frică. Eram în 1948 și oamenii puteau fi închiși mult mai ușor decât în zilele noastre. Îmi era frică să nu înnebunesc și tu să fii nevoit să mă închizi. A fost o șmecherie tâmpită, dar credeam că pot să aflu ce mi se întâmplă fără un astfel de risc.

— Aha. Acum ajungem acolo. Deci tu și Ned v-ați certat rău pentru a doua oară și...

— Exact ca și prima oară, el a învins.

— Cum se poate, dacă tu l-ai omorât?

— El doar a murit. Eu am murit, dar am continuat să trăiesc. El a devenit un mort, dar eu am ajuns unul dintre morții-vii.

— O, Doamne. Nu începe iar cu Montague Summers.

— Ba da. Iar Montague Summers.

Milton se trezi. Ceasul arăta 4:20. Totuși se ridică și puse de ceai. Cu excepția unui singur bec magazinul era în întuneric, cărțile în umbră, cu toate poveștile lor despre orori și descoperiri într-o animație suspendată, ca un stop-cadru dintr-un film.

Milton bău ceaiul verde, și încet-încet cele două imagini, Bloch cel real și Bloch cel din vis, se suprapuseră în mintea sa și se contopiră. Ceea ce descoperise el în timp – diavolul cel băgăreț.

Așadar, gândi Milton, trebuie să mă descotorosesc și de el. Adăugase „și“ fiindcă în decursul ultimilor treizeci de ani mai existaseră și alți oameni care păruseră să-l amenințe. Nu-și mai amintea cu precizie cât de mulți.

După ce făcu baie, luă micul dejun și își pieptănă corect șuvițele rare de păr peste cap, Milton deschise ca de obicei librăria la ora zece. Chiar înainte de prânz sosi Bloch, respirând greu, dând buzna cu buna lui mare, scuturându-și gușa plină de vene.

— „Bun venit în casa mea!” câtă Milton, zâmbind. „Intră liber, de bunăvoie!”

Bloch chicoti apreciativ.

— Mulțumesc, conte.

— Ieri am luat un prânz bun, continuă Milton cu căldură, iar discuția a fost chiar mai plăcută decât mâncarea.

Ca de obicei, vorbiră despre cărți. Bloch citise un text vechi din zilele de început ale psihanalizei, *Somnambulismus und Dämmerzustände* a lui Schwarzwalder – somnambulism și stări de penumbră. Pentru doctorii școlii vieneze, explică el, somnambulismul nu însemna literal mersul în somn, ci mai degrabă o conștiință disociată, o dedublare de tranziție a personalității.

— Bătrânii ăia aveau ceva de spus, bubui Bloch. Ei credeau în realitatea minții. Psihiatrii moderni nu o fac. Astăzi totul e numai medicamente, medicamente, medicamente.

Așadar, gândi Milton, Bloch îl analizase. Zise:

— Dacă tot ești aici, ți-ar plăcea să vezi camera lui Ned? Am păstrat-o exact așa cum era când trăia.

Bloch fu entuziasmat.

— Într-adevăr as vrea. Nu am fost capabil să-l ajut, și se pare că îmi amintesc mai mult de eșecurile decât de succesele mele.

— Succesul întotdeauna te face să treci mai departe, fu de acord Milton, urcând scara circulară urmat de Bloch. Dar eșecul nu are termen, nu-i așa? Eșecul e veșnic.

La etaj, holul era curat și luminos, cu soarele strălucind prin ferestrele dinspre curte. Nu se auzea niciun sunet în spatele ușii lui Ned.

Bloch se opri să-și tragă răsuflarea, apoi întrebă:

— Sunt invitat și aici? Altfel nu aș îndrăzni, să știi – continuă rolul lui Dracula în felul său stângaci.

Zâmbind, Milton descuie ușa și-l pofti să intre cu o plecăciune. Deschise ferestrele și obloanele, și brusc camera fu inundată de lumină. Chipul tânărului marinar surâdea țeapăn din rama fotografiei, și Bloch se apropie, pătimaș ca un colecționar observând un fluture pe care îl ratase ultima dată.

— Ah, făcu el. Da, îmi amintesc. Semăna mult cu poza asta acum treizeci de ani, când l-am tratat eu. Sau…

Făcu o pauză, confuz. Milton se apropiase din spatele lui și privea peste umăr. Încruntându-se, Bloch fixă poza, apoi reflexia, apoi din nou poza. Era pentru prima dată când îi vedea pe frați împreună.

— Nu l-ai cunoscut niciodată cu adevărat pe Ned, nu-i așa? întrebă Milton.

— Dar bărbatul pe care l-am văzut – cel care a venit pentru tratament – avea o constituție de atlet…

— Am petrecut mai mult de doi ani în Marină înainte să mă trimită acasă invocând Punctul Opt. A fost singura perioadă din viața mea în care am fost în formă.

Asta era o altă noutate pe care Bloch trebuia s-o absoarbă, și pentru prima dată Milton îl auzi bâlbâindu-se puțin.

— Și, ăă, m-motivul pentru care ai fost lăsat la v-vatră…

— A, cel obișnuit. „Psihoză”. Din câte îmi dau seama, cuvântul înseamnă numai că nu știu cu ce au de-a face. Pe vremea aia, nici eu nu știam.

— Povestirea… tu ai scris-o?

— Ai cunoscut vreodată vreun atlet care să poată scrie, sau un șoarece de bibliotecă să nu vrea să scrie?

— Și ceea ce mi-ai spus despre Ned…

— A fost adevărat. Dar, desigur, era vorba de mine. Nu ți-a trecut prin minte că Ned își descărca furia pe când eu o îngropam în adâncul meu? Că dacă a existat un nebun în familie, era mult mai probabil ca acesta să fi fost eu? Oricum, ce fel de doctor ești tu?

În ciuda cuvintelor aspre, vocea sa era neobișnuit de liniștită, și zâmbi când Bloch întoarse capul să vadă cât de departe se afla de ușă.

Apoi se întoarse, privind silueta slabă și adusă de umeri a lui Milton, gândurile i-ar fi putut fi foarte bine scrise pe față. *Sacul ăsta de oase – de ce m-aș teme de el?*

Glasul lui bubui subit:

— Ralph O’Meagan, sunt încântat să te cunosc în sfârșit!

Întinse mâna sa grăsuță și în același timp peretele galben bombat explodă, spulberând camera și întreaga iluzie a lumii numite reale.

Respirând întretăiat, lăsându-și mâna să cadă fără vigoare, Bloch se holba când la pata de foc dinspre apus, când la luna ridicându-se la răsărit.

Sufla un vânt aspru; țipete încântate răsunau dinspre montagne-russe; flașneta striga, iar Milton murmura împreună cu ea: O, *cum am dansat în noaptea nunții noastre…*

— Bun venit în lumea mea, zise, dându-se în spate.

Tropăituri grăbite cutremurară pământul și plescăiră prin bălți, și Bloch se întoarse și văzu uriașa fiară cocoșată venind

spre el dinspre apus, cu aburii ieșindu-i pe nări, cu ochii mici și roșii sclipind ca niște pietre de sardonix.

— Ce-am făcut? strigă Bloch, fluturându-și mâinile grase. Am vrut să ajut! Ce-am făcut?

Mistrețul izbi burta lui voluminoasă într-un impact letal și plămânii îi explodară ca niște baloane. Mai trăi pentru câteva clipe, zvârcolindu-se, în timp ce animalul se afunda în măruntaiele lui. Milton se aplecă în față, Cuprinzându-se cu brațele, privind fără să mai respire.

Scena avea ceva fundamental. Suspendat în timp. Fiara scurmând și mârâind, lumina neschimbătoare a apusului, țipetele de bucurie dinspre montagne-russe și flașneta continuând să cânte strident: *Dacă am putea să retrăim acel moment divin / Am descoperi că iubirea noastră a rămas neatinsă de timp.*

— Acum chiar ești o parte din fantezie, îl asigură el pe dr Bloch.

Dar Bloch nu îl auzea. Nici pe el, nici orice altceva.

Viața reveni la normal la *Soarele & Luna – Cărți Metafizice* unde, desigur, lucrurile nu erau niciodată cu totul normale.

Zilele lui Milton Continuară ca și înainte, deschizând magazinul, discutând cu clienții ocazionali, închizându-i iarăși. Zilele se scurgeau somnoroase în mijlocul mirosului de cărți vechi, un miros a cărui culoare, dacă avea o culoare, ar fi trebuit să fie gri maroniu.

Serena House sună să se intereseze de chiriașul lor – dr Bloch lăsase numărul lui Milton când ieșise. Milton își exprimă uimirea auzind despre dispariție, oferindu-și tot ajutorul pe care îl putea acorda. A doua zi o polițistă plictisită de la Persoane Dispărute sosi să-i ia o declarație. Milton descrise cum Bloch vizitase magazinul, stătuseră de vorbă și plecase.

— Era unul dintre cei mai buni clienți ai mei, spuse. Aveți idee ce i s-ar fi putut întâmpla?

— Deocamdată nu, zise polițista închizându-și carnețelul. E cam ca și cu judecătorul Crater.

Mai mult decât îți poți imagina, gândi Milton. Acolo unde zăceau oasele lui Bloch era 1948 pentru totdeauna, și cartiere întregi fuseseră construite peste acel loc, un palimpsest de străzi, completări și clădiri înălțate, demolate, apoi înălțate iar.

Glasul lui Milton era încrezător și puternic, și complet lipsit de bâlbâială când stătu de vorbă cu polițista. Și vedea că ea credea ceea ce îi spunea el.

După plecarea ei, după-amiaza fu ternă ca de obicei. În jurul orei patru Milton se ridică de la birou și își luă exemplarul său din *Vampirul în Europa* al lui Montague Summers. Îl cântări în mână, nu îl deschise, îl puse la loc pe raft și se adresă cu voce tare autorului:

— Părinte reverend Summers, ești un prost. Să crezi că morții-vii beau sânge. Nu, noi ne extragem seva din furie și din amintiri. Probabil că e o dietă hrănitoare, fiindcă noi continuăm să trăim. Mereu. Și mereu. Și mereu. Știam asta când mi-am scris povestea.

O oră mai târziu, după ce închise librăria, intră în camera lui Ned și stătu un timp privindu-se în oglindă. Soarele apunea. Pe măsură ce camera se cufunda în întuneric, auzi fiara nevăzută frecându-și smocul de păr aspru de perete și simți mirosul respirației de sânge vechi care o însoțea întotdeauna.

Era ceva sau cineva? Era creația lui sau el însuși? Oare el visa lumea ei sau fiara o visa pe a lui? cugetă Milton, punându-și întrebări fără răspuns în timp ce imaginea se ștergea încet în umbrele maronii, până când în oglindă nu se mai văzu nimic, absolut nimic.